

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில்

வாழ்வியல் மரபு

திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.)
பட்டப்பேற்றிற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திரு. கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம்.ஏ., எம்..பில்.,
TU/Reg./Ph.D/ Tamil/PT/ CAHCM/2010/2152

நெறியாளர்

முனைவர் பீ. முகம்மது யூசுப், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்..பில்., பிஎச்.டி.,
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர்

தமிழாய்வுத்துறை,

சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
மேல்விசாரம் - 632 509, வேலூர் மாவட்டம்.
அக்டோபர் 2016

முதல்வர் சான்றிதழ்

அல்ஹாஜ் முனைவர். ச.அ.சாஜித், எம்.ஏ., எம்.பில், பி.எச்.டி.,
முதல்வர்,
சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி,
மேல்விசாரம் - 632 509.

மேல்விசாரம் சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரித் தமிழாய்வுத் துறையில் தமிழாய்வுத்துறை இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர் முனைவர் பீ. முகம்மது யூசுப் அவர்களின் நெறியாளுமையின்கீழ் கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி முனைவர் பட்ட (பகுதிநேரம்) ஆய்வாளராக வேலூர் திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்தின் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக ‘சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் மரபு’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்து இவ்ஆய்வேட்டினை எழுதி அளித்துள்ளார். இவ்ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கோ ஆய்வரங்கத்திற்கோ வழங்கப்பெறவில்லை என்று சான்றளிக்கின்றேன்.

முனைவர் எஸ்.ஏ.சாஜித்
முதல்வர்.

தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர் மற்றும் ஆய்வு நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் பீ. முகம்மது யூசுப், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில், பி.எச்.டி.,
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர்,
ஆய்வு நெறியாளர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி,
மேல்விசாரம் - 632 509.

மேல்விசாரம் சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி தமிழாய்வுத்துறையில் என்
நெறியாளருமையின் கீழ் கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (பகுதிநேரம்) அவர்கள் ‘சங்க
இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் மரபு’ என்னும் தலைப்பில்
ஆய்வினை நிகழ்த்தி உருவாக்கிய இந்த ஆய்வேடு திருவள்ளூர்
பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக வழங்கப்பெறுகின்றது. இவ்
ஆய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கத்திற்கோ
வழங்கப்பெறவில்லை என்று சான்றளிக்கின்றேன்.

தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர்

ஆய்வு நெறியாளர்

நாள்: -10-2016.

முதல்வர் சான்றொப்பம்.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம்.ஏ., எம்..பில்.,

TU/R/Ph.D/Reg/ PT/Tamil/ CAHCM/2010/2152

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
சி.அப்துல் ஹக்கிம் கல்லூரி
மேல்விஷாரம் - 632 509.

‘சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் மரபு’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக வேலூர் திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும் இந்த ஆய்வேடு, (2010 நவம்பர் முதல் 2016 அக்டோபர் வரையில்) என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஓர் ஆய்வுப்பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்று உறுதி அளிக்கின்றேன்.

இடம் : மேல்விஷாரம்.

நாள் : -10-2016.

(கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி)

ஆய்வாளர்.

நன்றியுரை

அனைத்தையும் ஆக்கவும் காக்கவும் எல்லாவற்றிலும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள எல்லாம் வல்ல இறைவனை என்றென்றும் நன்றியுடையோனாக வாழ்த்துகின்றேன். செம்மொழித் தமிழின் திறனறிந்து அதன் மீதான ஆய்வுச்சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு அனுமதியளித்த திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் மற்றும் தேர்வாணையர் அவர்களுக்கும், ஆய்வுப் பணிக்களமாக சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரியில் பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த மேல்விசாரம் முஸ்லீம் கல்வி சங்கத்தின் தலைவர் ஆலிஜனாப் அல்ஹாஜ் **சௌகார் நிசார் அஹமது சாகிப்** அவர்களுக்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். மேல்விசாரம் முஸ்லீம் கல்வி சங்கத்தின் தகைசால் பெருந்தகை பொதுச்செயலர் ஆலிஜனாப் அல்ஹாஜ் **எஸ். ஜியாவுதீன் அஹமது சாகிப்** அவர்களுக்கு என் நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன். மேலும், கல்லூரியின் நலனே தன் நலனாகவும், மாணவர் நலனே உலகுயர் நலனாகவும் கொண்டு செயல்படும் சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரியின் பெருமையும் மரபுசால் தன்மையும் உடைய தாளாளர் ஆலிஜனாப் அல்ஹாஜ் **எஸ்.இஸட். அப்ரார் அஹமது சாஹிப்** அவர்களுக்கும் மற்றும் கல்லூரி நிர்வாகத்தினர் அனைவருக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன்.

சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரியின் தகைசால் பண்பாளரும் முன்னாள் முதல்வருமான முனைவர் **எஸ்.ஓய். அன்வர் ஷெரீப்** மற்றும் இன்னாள் முதல்வர் முனைவர் **எஸ்.ஏ. சாஜித்** அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைப் பகிர்கின்றேன். என்னை ஆய்வாளராக ஏற்று ஆய்வுக்குத் தேவையான ஆய்வு நூல்களை அளித்து உதவியும், ஆய்வுப்பொருள் தொடர்பாக எனக்கு நெறிமுறை நல்கியும், ஆய்வு செம்மையாக அமைந்திட ஊக்கப்படுத்தியும், தொகுப்பு முறையில் அறிவுரை நல்கி வழிகாட்டி என் அகன்ற அறிவுக்கு தூண்டுகோலாக இருந்து அவ்வப்போது ஏற்படும் என் ஐயங்களை நீக்கி இயல் முறை வைப்பினை நிரல்பட அமைத்து தந்து பேருதவி புரிந்து என்னை நெறிப்படுத்திய நெறியாளர், இன்முகத்தோடு

வரவேற்று பண்படுத்திய பண்பாளர், இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் தமிழாய்வுத் துறைத் தலைவர் **பீ. முகம்மது யூசப்** அவர்களுக்கும் அவர்தம் குடும்பத்தினர்களுக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்கி மகிழ்கின்றேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வுக் குழு உறுப்பினராக இருந்து வழிக்காட்டிய பேராசிரியர் முனைவர் இரா. பிரபாகரன் அவர்களுக்கும், கல்லூரியிலுள்ள அனைத்து துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் மற்றும் அலுவலக நண்பர்களுக்கும் என் நன்றியினை நாவார நவில்கின்றேன்.

இன்தமிழுக்கு இயன்றிட்டு பணிசெய்ய எனை ஈன்று உவந்த கல்வி வாசம் அறியாத என் தாய் கா. இராமுயம்மாள் மற்றும் என் தந்தை தெய்வத்திரு பா. காத்தவராயன் அவர்களுக்கும், என் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் கா. கணேசன், கா. சக்திவேல் மற்றும் சகோதரி கா. நாகம்மாள் அவர்களுக்கும், ஒல்லும் வகையிலெல்லாம் என் உயர்விற்கு உறுதுணை புரிந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த என் இல்வாழ்க்கைத் தலைவி கி. ஜெயந்தி அவர்களுக்கும், என் அருமை மழலைகள் கி. ஜே. ஹரீஷ், கி. ஜே. அபிஷேக், தெய்வத்திரு கி. ஜே. சுதர்ஷன் ஆகியோருக்கும் எனது பெரியப்பா பா. மாரிமுத்து பெரியம்மா தனக்கோட்டி எனது தம்பிகள் தெய்வத்திரு மா. தமிழரசன், மா. பழனி, எனது சகோதரிகள் மா. ரேணுகாதேவி, மா. கங்கா எனது உறவினர் அனைவருக்கும் எனது பணிக்கு உறுதுணையாக இருந்த என் மாமனார் து. அர்ஜுனன், மாமியார் அ. கௌரி ஆகியோர்களுக்கும் பாக்டர் எம்.ஜி.ஆர் சொக்கலிங்கம் கலைக் கல்லூரியின் செயலர் திரு. ஏ.சி. ரவி, கல்லூரி முதல்வர் கோ. சுகுமாரன் மேனாள் முதல்வர் முகம்மது யூசப் அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் கி. சரவணன், மு. பெருமாள் மற்றும் அனைத்துத் துறை பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன். இவ்வாய்வேட்டினை கணினியில் சிறப்பாக வடிவமைத்துக் கொடுத்த மு. நந்தகுமார் மற்றும் கணினி மையத்தின் உரிமையாளர் சரளாமுருகன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

(கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி)

ஆய்வாளர்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகம்.	-	அகநானூறு
2. உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
3. ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
4. க.ஆ.	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
5. கலி.	-	கலித்தொகை
6. குறள்	-	திருக்குறள்
7. குறிஞ்.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
8. குறு.	-	குறுந்தொகை
9. சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
10. சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
11. தொல்.நூ.	-	தொல்காப்பிய நூற்பா
12. தொல்.பொருள்.	-	தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம்
13. தொல். மெய்	-	தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல்
14. நற்.	-	நற்றிணை
15. நு.	-	நூல்
16. நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
17. ப.	-	பக்கம்
18. பக்.	-	பக்கங்கள்
19. பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
20. பரி.	-	பரிபாடல்
21. பா.	-	பாடல்
22. பா.வ.	-	பாடல் வரி
23. புறம்.	-	புறநானூறு
24. பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
25. பேரா.	-	பேராசிரியர்
26. மணி.	-	மணிமேகலை
27. முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
28. மேலது	-	மேற்குறிப்பிட்ட
29. P.	-	Page

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம் எண்.
0	ஆய்வறிமுகம்	1-9
1	சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும் பின்னணியும்	10-35
2	மகளிர் வாழ்வியல்	36-109
3	சமூக வாழ்வியல்	110-175
4	உயிரின வாழ்வியல்	176-225
	நிறைவுரை	226-235
	துணைநூற்பட்டியல்	236-242
	பின்னிணைப்பு	243-256

ஆய்வறிமுகம்

ஐந்தறிவு உயிர்களிலிருந்து மாறுபட்டு, றறிவு பெற்ற ஒப்புயர்வற்ற பிறவியாக மனிதப் பிறவியை ஏற்றுக் கொள்ள காரணம் மனிதப் பிறவி எய்திய பின்னரே உயிர்கள் வீடுபேறு அடைய முடியும் என்பது மரபுவழிப்பட்ட சான்றோரின் நம்பிக்கையாகும். மனம், சிந்திக்கும் திறன் இவற்றின் வாயிலாக மொழியைக் கண்டறிந்த மனிதன், தன் எண்ணங்களைச் சொல்லியும் எழுதியும் தன்னை வளர்த்துக்கொள்ள முயன்றதன் வெளிப்பாடுதான் இலக்கியங்கள். மனிதன் தன் கருத்துக்களை வெளியிடவும், பிற உயிர்களிடத்தில் கொண்டுள்ள ஆர்வமும், கற்பனை, உண்மை என்பதில் அவனுக்கிருந்த நாட்டமும், எதற்கும் ஒரு வடிவம் தந்து அதை இரசிக்க வேண்டும் என்ற வேகமும் தான் பல இலக்கியங்கள் தோன்றக் காரணங்களாயின.

மனித சமுதாயத்திற்கு ஏதேனும் ஒரு வகையில் பயன்படும் முறையில் வாழ்க்கையின் உண்மையோடு இயைந்ததாக இயற்றப்பட்டுக் காலம் கடந்து வாழும் விழுமிய நூலே இலக்கியம் எனப்படும். இது உயர்ந்த நோக்கத்தை கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும் என்கின்றார் ரஸ்கின்.

சங்க இலக்கியம் தமிழின் தொன்மையான இலக்கியங்கள் தனித்த இலக்கிய நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. இவை அகம், புறம் எனும் பாகுபாடு உடையன. இவ்விலக்கியங்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தனக்கென தனித்தன்மைப் பெற்று விளங்கியது. இத்தகைய சிறப்பினை பெற்று விளங்கிய இலக்கியங்கள் ‘**பாட்டும் தொகையும்**’ ஆகும். சங்க இலக்கியங்களை படைத்த புலவர்கள் கற்பனைகள் மட்டுமல்லாது அவர்கள் காலத்து பண்பாடு, நாகரிகம், கலாச்சாரம் போன்றவற்றை உணர்த்துவதாகப் படைத்துள்ளனர். அத்தகு சங்க கால அக இலக்கியங்களில் இழையோடிக் காணப்படுகின்ற வாழ்வியல் முறைகள், அவற்றின் பரிமாணங்கள் பற்றி இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

அகப்பொருள்

அகத்திணை என்பது ஊழ்வினை காரணமாக தலைவனும் தலைவியும் இளமைப்பருவத்தில் துயக்கின்ற ஒழுக்கமே அகம் என்றும் மனத்தளவில் உய்த்துணரக் கிடைக்கும் உணர்வாகவும் பிறர் அறிய இயலாத ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது. அகப்பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் அகமாந்தர்களின் கூற்றாய் அமையும்.

அகம் என்பது மனவுணர்வினால் நுகர்ந்து, ஆண், பெண் இருவரும் தனிமையில் கூடி இன்பமுற்று இணைந்து நிற்கும் வாழ்வியல் நெறியாகும். **அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சி ஆகலான் அதனான் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம்** (ஆ. சிவலிங்கனார் (ப.ஆ.) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணை இயல் உரைவளம், ப.5) என்பார் இளம்பூரணர். நச்சினார்க்கினியர் **“ஓத்த அன்பால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்திற்குப் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலான இவ்வாறிருந்தது என்று கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்து உணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருள் அகம்”** (மேலது ப.12) என்பார். இவ்வக உணர்வினை உள்ளடக்கிய மன இயல்புகளைச் சித்திரித்துக் காட்டுவது அக இலக்கியமாகும்.

இவ்வக இலக்கியம் **“பாலுணர்வாலும் இன்ப நாட்டத்தாலும், உந்தப்பட்ட மலைமக்களின் நினைவோட்டங்களையும், செயல்களையும் இயற்பெயர் குறியாமல் சமுதாயத்தில் பெயரறியா யாரோ இருவரின் நினைவுகளாகவும் செயல்களாகவும் பாடப்படுவதாகும்”** (கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், ஆய்வுக்கதிர்கள் ப.27) என்கின்றார் முனைவர் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்.

“இல்லறத்தை நல்லறமாக்க விழையும் ஆணும், பெண்ணும் இன்பத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு தேவையான பொருட்களைப் பெற்ற அறவுணர்வோடு வாழ அன்புடன் இணைவதுதான் அகம் அமைவதற்கான அடிப்படை நிலை” (தொல்.பொருள். களவியல், கழக வெளியீடு நூ.எ. 1) என்று களவியல் நூற்பா தெரிவிக்கின்றது. இங்கு அகம் இரு நோக்குகளை உடையதாக அமைகின்றது. ஒன்று அகநோக்கு மற்றொன்று புறநோக்கு. இன்பம் அகநோக்காகின்றது. பொருளும் அறமும் புறநோக்குகள் ஆகின்றன.

ஆய்வுத்தலைப்பு:

“சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் மரபு” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாக அமைகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

செம்மொழித் தமிழின் வளமும் ஆற்றலும் மிகப்பெரியது. அவை தமிழர்களின் மரபு வழி உணர்வையும் தொண்டு தொட்டுவரும் மனப்பாங்கினையும் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்தனர். சங்கக் கவிதைகள் எல்லா காலங்களிலும் நிலைபெறுமாறும் தாக்கங்களை கடந்து நிற்குமாறும்

ஒழுங்கும் மரபும் உடையதாக ஆக்கப்பட்டது. இலக்கிய மரபுகள் பிற்காலத்தில் பின்பற்றப்படும்போது அவை மரபுகளாகின்றன. தொல்காப்பியம் தாம் வகுத்துள்ள இலக்கிய மரபுகள் புலவர் பலரால் பலப் பாடல்களில் பின்பற்றப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன என்பதை, **‘பாடலுள் பயின்றவை நாடுங்காலை’ ‘பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்’ ‘உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின்’ ‘மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட்கில்லை’** என்று அவர் குறிப்பிடும் பதிவுகளின் வழி விளக்கப்படுகின்றது.

‘இலக்கியம் மரபுகளை ஒட்டி நிலைத்திருக்கும் ஒரு கலையாகும்’ **‘பழைமை பாராட்டுவதே மரபின் அடிப்படை’** என்றும்; **‘கட்டுப்பாடே வேறொரு வகையில் குறிக்குமிடத்து மரபு என்று கூறப்படுகின்றது’** என்கின்றார் அ.ச. ஞானசம்பந்தன். **‘பெரியோர் எவ்வழிச் செப்பினர் அவ்வழிச் செப்புதல் மரபு என்றும் வரையறை செய்து வைத்தனர்’** என்றும் கூறுகின்றார். மேலும், **‘யாதொரு பொருளை யாதொரு சொல்லால் யாதொரு நெறியால் அறிவுடையார் சொன்னார்களோ அப்படிச் சொல்லுதல்’** என்று விளக்கம் தருகின்றது அபிதான சிந்தாமணி. மேலும், **“காலத்திற்குக் காலம் தோன்றும் ஆற்றல் வாய்ந்த பெருங்கவிஞர்கள் தமக்கு முன்னிருந்தோரது, சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளும் அதே பொழுதில் அவற்றை மாற்றியும் புதுக்கியும் ஒருவித இலக்கிய இரசவாதம் செய்கின்றனர். தமது காலத்துச் சமுதாயத் தேவைகளுக்கேற்பவும் அறிவு நிலைக்கியையவும் பழைய கற்பனைக்கு உருமாற்றம் செய்கின்றனர்”** என்கின்றார் கைலாசபதி. (பீ. முகம்மது யூசுப், சீறாப்புராணத்துள் தாக்குரவுகள், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, ப. 5) பண்டைய காலத்தில் எவ்வாறு சொற்களுக்குப் பொருள் வழங்கினார்களோ அந்த மரபு கெடாது அச்சொற்களை வழங்கி வரல் வேண்டும் என்பதை, **“எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர் செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே”** (நன்னூல் 388) என்னும் வழிவழி தொடருகின்ற இலக்கியங்கள் நாடு சிறக்கவும், உயர்ந்தோங்கவும் வேண்டுமெனில் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இழையோடிக் கிடக்கின்ற மரபு நிலைப்பேணுதல்களையும் சான்றோர் வாழ்க்கை நெறிகளையும் ஏற்றுப்போற்றும் அறிவுடைமைப் பெற்று அகில உலகமும் போற்றும் பேரும் புகழுடன் வாழ முந்தையதை நினைவு கூறவும் செயல்படுத்தவும் செயல்வழி வாழவும் இது போன்ற பயன்சார் ஆய்வுகள் வருங்காலத்தவர்க்கு பயன்பாடுடையதாக அமையும் என்பதில் எள்ளவும் ஐயமில்லை.

ஆய்வின் பயன்

“பழந்தமிழரின் இலக்கியப் பாடுபொருள்களாக அகம், புறம் என்பன அமைந்திருந்தபோதும் புறப்பொருளைவிட அகப்பொருளுக்கே முதன்மை தந்துள்ளனர். சங்க இலக்கிய நூல்கள் பதினெட்டினுள் எட்டு நூல்கள் அகம் சார்ந்தவை (அகமும் புறமும் கலந்தது பரிபாடல் மற்றும் நெடுநல்வாடை) சங்கத் தொகை நூல்களில் உள்ள 2,387 பாடல்களில் அகம் தொடர்பான பாடல்கள் 1877 ஆகும். சங்கப் புலவர்களின் எண்ணிக்கை 473 என்பர். அவர்களுள் 373 பேர் அகப்பாடல் பாடியவர்கள். இது சங்கச் சான்றோர் அகப்பொருள் கொண்ட பேரீடுபாட்டினைப் புலப்படுத்தும்” (ம.ச. தில்லை நாயகி, பன்னிரு திருமறைகளுள் அகஇலக்கியப் கொள்கைகள் ஓர் ஆய்வு, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு பக்.20) மேலும் சங்க காலம் முதன் இக்கால வரையிலான தமிழிலக்கியப் பாடல்களுள் புறப்பாடல்களைவிட அகப்பாடல்களே அதிகமாக காணப்படுகின்றன. அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த தமிழிலக்கிய மரபில் தோய்ந்த சங்ககால அகப்பொருள் பாடல்களில் இழையோடிக்கிடக்கின்ற வாழ்வியல் சிந்தனைகளை ஆய்ந்து, அறிந்து இவ்வுலகிற்கு வெளிப்படுத்துவதே இவ் ஆய்வின் பயன்பாடாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கருவியாக சங்க இலக்கியம் உள்ளது. அச்சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பாடல்கள் குறிப்பிடும் மக்களின் மனம் சார்ந்த அகஇயல்புகள் மற்றும் வாழ்வியல் மரபுகளை அறிவது தற்கால மக்களின் வாழ்விற்கு மிக அவசியம் என்பதே இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைகின்றது.

ஆய்வின் எல்லை

சங்க இலக்கியம் “பாட்டும் தொகையும்” என்று கூறப்படும். அச்சங்க இலக்கியத்தில் அகவாழ்வை தெளிவுப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த அகப்பாடல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, பரிபாடல், குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை நெடுநல்வாடை ஆகிய பத்து நூல்களும் ஆய்வின் எல்லையாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இலக்கியம் மக்களின் இயல்புகளை காலத்திற்கு ஏற்றவாறு எடுத்தியம்புகின்ற கருத்துக் கருவூலமாகும். சங்க இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் அவர்கள்தம் வாழ்ந்த காலச்சூழலுக்கு ஏற்பவும் சமூக ஒத்துணர்வுக்கு ஏற்றவாறும் மானிட மேம்பாட்டிற்காக அவர்கள் செய்த பணி அளப்பரியது. அவர்கள்தம் படைப்புகள் பலவற்றில் உணர்வார்ந்த தன்மை மிளிரக் காணலாம். இது ஒரு அகநிலை ஆய்வாகும். அவற்றை வெளிக்கொணரும் வண்ணம் தொகுத்தல், பகுத்தல், உய்த்துணர்தல், விளக்குதல் போன்றவை பின்பற்றப்படுகின்றன. எடுத்துக்கொண்ட பொருண்மைக்கேற்ப ஒப்பாய்வு, பகுப்பாய்வு முறைகள் தேவையான இடங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. செய்திகளை வகைப்படுத்தும் போது பகுத்தாய்வும், செய்திகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும் இடங்களில் ஒப்பாய்வும், செய்திகள் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களையும், கருதுகோள்களையும் ஆராயும்போது விளக்க முறை ஆய்வும் கையாளப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் சிந்தனைகளை மரபுநிலை சிந்தனையோடு மதிப்பீட்டுரைக்கும் மதிப்பீட்டு ஆய்வு முறையும் இவ்வாய்வேட்டில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாய்வு முறைகள் பொருள் கொள்ளும் இடத்திற்கேற்பவும் பயன்பாட்டிற்கேற்பவும் தகுந்த இடத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்விற்கு துணை நிற்கும் சான்றாதாரங்கள் இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை 1. முதன்மைச் சான்றுகள் 2. துணைமைச் சான்றுகள் என்பனவாகும்.

முதன்மைச் சான்றுகள்

இவ்வாய்விற்கான முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக, அகவாழ்வைத் தெளிவுப்படுத்தும் வகையில் எட்டுத்தொகையில்

1. நற்றிணை
2. குறுந்தொகை
3. ஐங்குறுநூறு
4. கலித்தொகை
5. அகநானூறு
6. பரிபாடல்

ஆகிய ஆறு நூல்களும், பத்துப்பாட்டில்

1. குறிஞ்சிப்பாட்டு
2. முல்லைப்பாட்டு
3. பட்டினப்பாலை
4. நெடுநல்வாடை

ஆகிய நான்கும் நூல்களும் முதன்மைச் சான்றாதாரமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமைச் சான்றுகள்

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் பற்றியும் அப்பாடல்களை இயற்றிய புலவர் பெருந்தகையோர் பற்றியும் தனித்தனியே பல்வேறு நோக்கில் ஆய்ந்து திறனாய்வு கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் துணைமைச் சான்றுகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

1. பாலசுப்பிரமணியன், சி.டாக்டர். , சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள்
2. தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் வெளியீடு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்ககாலம் வாழ்வியல்
3. இராமலிங்கம், அரங்க., சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்
4. பச்சையம்மாள், ச. முனைவர். சங்க இலக்கியப் பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்
5. இளஞ்சேரன், சி. சங்ககாலப் பொருளியல்
6. பிரபாகரன், உ. முனைவர் சங்க காலக் கல்விச் சிந்தனைகள்
7. கண்ணன், கு. சங்க இலக்கியத்தில் நாடகக் கூறுகள்
8. கிரிஜா. வே. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் கூறுகள்
9. சங்கரி, சி. சங்க இலக்கியத்தில் ஓவியக்கலை
10. இராம்குமார், பெ. சங்க இலக்கியம் உணர்த்தும் மன்னரின் மாண்புகள்
11. மகாலெட்சுமி, மா. சங்க அக இலக்கியங்களில் பெண்களின் புறவாழ்க்கை
12. விமலா, சு. சங்க இலக்கியமும், வேதங்களும்
13. இராஜசுலோச்சனா, இரா. சங்க அக இலக்கியங்கள்

ஆய்வின் மொழிநடை

ஆய்வேடு தூய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆய்வேட்டின் மேற்கோளிற்காகச் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும், நுண்ணறிவு மிக்க தமிழறிஞர்களின் கருத்துரைகளும் நம்பகத்தன்மைக்கு சற்றும் பிறழாமல், கருத்துக்கள் மாறாமல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு பகுப்பு

ஆய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்களாக நான்கு இயல்களாக பிரிக்கப்பட்டு உள்ளது. பொதுமை நோக்குக் கருதியும் பெரும்பான்மை கருதியும் கீழ்க்கண்ட தலைப்புகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அவை

1. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும் பின்னணியும்
2. மகளிர் வாழ்வியல்
3. சமூக வாழ்வியல்
4. உயிரின வாழ்வியல்

இயல் - 1

“சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும் பின்னணியும்” என்னும் முதல் இயலில் தமிழ் இலக்கிய தரவுகளின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கிய சாஸ்பு, சங்க இலக்கியச் சிறப்புகள், எட்டுத்தொகை நூல்கள், பத்துபாட்டு, சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களின் தோற்றமும் பின்னணியும், நூலாசிரியர் வரலாறு, காலம், நூற்பெயர், தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும், நூல் அமைப்பு, அடிவரையறை, பாடல் பாடியவர்கள், பாடலால் பெயர்பெற்றவர்கள், நூலாசிரியர்களின் கற்பனை, உவமை, உருவகம் ஆகிய செய்திகளை ஆராயும் பொருண்மையில் அமைகின்றது. மேலும் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களின் அமைப்பு முறை பிற்கால நூல்களுக்குத் தலைமை தாங்குகின்ற பெருமையும் தகுந்த சான்றுகளின் வாயிலாக இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

இயல் - 2

“மகளிர் வாழ்வியல்” என்னும் இரண்டாவது இயலில் இயற்கையின் சீதனம் பெண், கற்புநெறி, பெண்களின் கற்பு, உயிரினும் சிறந்தது நாண், மங்கையர் மாட்சி, மனையறத்தில் அன்புடைமை, களவும் கற்பும், சங்க காலமும் காதலும், காதலின் இயல்பு, காதல் அன்பின் பெருமை, தலைவனின் இயல்பு, தலைவியின் இயல்பு, களவு மணம், அறத்தோடு நிறறல், எதிர்ப்பும் ஏமாற்றமும், பிரிவும் உணர்வும், ஆண் பெண்ணுக்குரிய ஆளுமைப்பண்புகள், திணைப்பினம் காத்தல், திருமணம், பெண்கள் கற்ற கல்வியும் கலையும், பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டு, இல்லற மாண்பு, விருந்தோம்பல் பண்பு, தாய்மைப் பண்பு, தாய்மையின் தனிச்சிறப்பு, சங்க அகப்பாடல்களில் அ.றிணைக் கனா, பெண் உழைப்பால் பெருகும் குடும்பவளம், தலைமக்களின் மனநிலை, அருந்தமிழ்ப் பாக்களில் பெண்களை பற்றிய அறிவியல் செய்திகள்,

பெண்மைச் சிந்தனை, பெண்ணின முன்னோடி, பெண்களின் அவலம் என்னும் தலைப்புகளில் இவ்வியல் அமைகின்றது.

இயல் - 3

“சமூக வாழ்வியல்” என்னும் முன்றாவது இயல் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம், வாழ்க்கை முறை, வாழ்வியல் பண்பாடுகள் என்பதை பற்றி ஆராயும் நோக்கில் வாழ்வியல் கூறுகள், இறைவழிபாடு, தெய்வ நம்பிக்கைகள், ஆன்மீகச் சிந்தனைகள், வெறியாட்டுதல், விழாக்கள், மறுபிறப்பு நம்பிக்கை, சகுனம், சகுனங்களின் வகைகள், குடும்ப வாழ்வு, இல்லறப் பண்பு, குறிஞ்சிநில வாழ்க்கை, முல்லைநில வாழ்க்கை, நெய்தல்நில வாழ்க்கை, உணவு முறை, உணவு வகைகள், வணிகம், ஆடை வகைகள், வண்ண ஆடை, கஞ்சியிட்ட ஆடை, சங்க இலக்கியத்தில் ஞாயிறு, வானிலைச் செய்திகள், புவி வெப்பமாதலும் பருவநிலை மாறுபாடும், தமிழியிலே அறிவியலின் வழிகாட்டி, நடுநாள் வந்தது, நட்பு, நட்பின் சிறப்பு, ஈகையின் சிறப்பு, தீயவை பொறுத்தல், வினை முடித்தல், வாய்மை, நற்குணங்கள் ஒன்பது, அறப் பண்புகள், ஒழுக்க மாண்பு, மனிதநேயம், நிலையில்லா வாழ்க்கை, ஊழ்வினை என்னும் தலைப்புகளில் இவ்வியல் அமைகின்றது.

இயல் - 4

“உயிரின வாழ்வியல்” என்னும் நான்காவது இயலில் சங்க அகப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள தாவரங்களான ஆம்பல், ஆல், இலவம், இலுப்பை, ஈங்கை, உழிஞ்சில், கடம்பு, கரந்தை, காந்தள், காயா, குவளை, கொன்றை, நெய்தல், பகன்றை, பாதிரி, பிண்டி, புனுகு, பூளை, மௌவல், தாமரை போன்றனவும் பறவைகளான அன்றில், அன்னம், ஈயல், கமுகு, காக்கை, கிளி, குடிஞை, குயில், கொக்கு, கோழி, சிள்வண்டு, சுரும்பு, தும்பி, தேனீ, புறா, மயில், ஞிமிறு, மின்மினி போன்றனவும் விலங்குகளான அசுணம், அயிரை மீன், ஆளி, ஆனிரை, எருமை, ஓந்தி, கழுதை, காட்டுப் பூனை, குதிரை, குரங்கு, கெண்டை மீன், சுறா மீன், தேரை, தேள், நல்லபாம்பு, பச்சைப் பாம்பு, புலி, மான், மீன், முதலை, முயல், யாமை, யானை, வலம்புரி, வெள்ளாடு என்னும் தலைப்புகளில் இவ்வியல் அமைகின்றது.

நிறைவுரை

வாழ்க்கை என்னும் சுடர் விலக்கிற்குத் தூண்டுகோலாக அமைவது சங்க இலக்கியங்களாகும். அச்சங்க இலக்கியத்தில் உயரிய உணர்வுகள், செறிவான கற்பனை, பொருத்தமான வடிவம், விழுமிய கருத்துக்கள் இவற்றிற்கு

இருப்பிடமாய்ச் சங்கப் பாடல்கள் துலக்கமுறக் காணலாம். உள்ளம் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் ஊழால் ஒன்றுகூடித் தாம் துய்த்த இன்பம் இத்தகையது என்று பிறருக்குச் சொல்ல முடியாததாய் உள்ளத்தினுள் உணரும் உணர்ச்சி அகம் எனப்படும். அத்தகைய அகவாழ்வினைப் பற்றிய செய்திகளையும், வாழ்வியல் மரபுகளையும் உய்த்துணரும் வகையில் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் குறித்த தகவல்கள் வகைத்தொகைப்படுத்தப்பட்டு இயல் பகுக்கப்பட்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இயல்களின் முடிவில் ஆய்வுரைப் பகுதியில் கண்ட இன்றியமையாத மெய்மைகளின் அடிப்படையில் கண்டறிந்த முடிவுகள் பல தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. ஆய்வின் விளைவாக கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் அந்தந்த இயல்களின் இறுதியில் தரப்பட்டாலும் ஒட்டுமொத்த தொகுப்பாக நிறைவுரை அமைந்துள்ளது. இத்துடன் இவ்வாய்வு தொடர்ந்து எதிர்காலத்தில் சங்க இலக்கியத்தின் இயல்பை உணர்வதற்கும் உணர்த்துவதற்கும் வழிவகைச் செய்கின்றது. இவ்வாய்வில் வெளிப்படும் முடிவுகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்புகளையும் அதன் தொன்மையையும், பன்முக ஆளுமையையும் அறிந்து கொள்ள துணைநிற்கின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் சான்றெண் விளக்கமாக ஆய்வுக்கு பயன்படுத்தப்பெற்ற நூலாசிரியர், நூலின் பெயர், பக்கங்கள் முறையே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

துணை நூற்பட்டியல்

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மைச் சான்றுகளும் துணைமைச் சான்றுகளும் அகர வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பு

ஆய்வுக்குட்பட்ட சங்க இலக்கிய பாடல்களுள் குறிப்பாக

1. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் இயற்றிய புலவர்கள்
2. சங்க இலக்கிய அகம் மற்றும் புறப்பாடல்கள் இயற்றிய புலவர்கள் என தெரிவு செய்யப்பெற்ற விவரக் குறிப்புகள் அகர வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும் பின்னணியும்

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுகத்து”¹ என்று தமிழ்நாட்டின் தொன்மையும், “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு முன்தோன்றிய மூத்த குடி”² என்று தமிழ்க் குடியின் பழமையும் ‘என்று பிறந்தவள் என்று உணர முடியாத இயல்பினள்’³ என்று தமிழ்மொழியின் நீண்ட நெடும் வரலாறும் சுட்டப்படக் காணலாம். “எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுபடுவது போல் இலக்கியத்தினின்று எடுபடுவது இலக்கணம்”⁴ என்பதற்கிணங்கத் தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூல், எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் கண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல் எனலாம். மேலும் தொல்காப்பியனாரே பலவிடங்களில் ‘என்ப’, ‘என்மனார் புலவர்’, ‘நுவல்ப’, ‘நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட ஆறே’, ‘மொழிப’ என்று தமக்கு முற்பட்ட வழக்கைச் சுட்டுவதனால் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே தமிழில் இலக்கண நூல்களும் இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம். “வடிவேலெறிந்த வான்பகை பொறாது ப.யுளியாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள, வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு தென்திசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”⁵ என வரும் சிலப்பதிகார அடிகளும், சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்னர் எழுந்த கற்றார் ஏத்துங் கலித்தொகை முல்லைக்கலியில்,

மலிதிரை யூர்ந்து தன்மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார் நாடிடம்படப்
புலியொடு வில்நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்⁶

என வரும் அடிகளும், டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயரவர்களின் என் சரிதமும் கொண்டு கடல் கோளாலும் புனலாலும் கொள்ளப்பட்ட நூல்கள் பல என உய்த்துணரலாம். மிகப்பழமையான இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம் ஆவது போல, சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும்.

சங்க இலக்கியம் “பாட்டும் தொகையும்” என்று கூறப்படும். பாட்டு என்பது பத்துப்பாட்டையும் தொகை என்பது எட்டுத் தொகையையும் குறிக்கும் இப்பதினெட்டு நூல்களையும் “பதினெண்மேற்கணக்கு” என்றும் அழைப்பர். எட்டுத் தொகையில் உள்ள ஒவ்வொரு நூலும் பல உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பாகும். பத்துப்பாட்டு என்பது பத்து நெடும்பாடல்களின் தொகுப்பாகும்.

“முத்தோர்கள் பாடியருள் பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் கேடில் பதினெட்டுக் கீழ்க்கணக்கும்”⁷ என்றதற்கேற்பத் திருமுருகாற்றுப்படை முதலாக மலைபடுகடாம் ஈறாக அமைந்த பத்து நூல்களும் பத்துப்பாட்டாகும். நற்றிணை முதலாகப் புறநானூறு இறுதியாக அமைந்துள்ள எட்டு நூல்களும் எட்டுத்தொகை நூல்களாகும் என்பதை தமிழ்விடுதாது ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

காலத்தாலும், அடிவரையறையாலும் சிறிய செய்யுட்களையுடைய பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகப் பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் பதினெண்மேற்கணக்கு எனப்பட்டன. இம்மேற்கணக்கு, கீழ்க்கணக்கு என்னும் பிரிவுகள் குறித்துப் பன்னிரு பாட்டியல்,

மேல்கீழ்க் கணக்கென இருவகைக் கணக்கே⁸

மேற்கணக் கெனவும் கீழ்க்கணக்கெனவும்

பாற்படு வகையாற் பகர்ந்தனர் கௌலே⁹

அகவலும் கலிப்பா வும்பரி பாடலும்

பதிறறைத் தாதி பதிறறைம்ப தீரா

மிகுத்துடன் தொகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்

வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை எண்பெறின்

எள்ளறு கீழ்க்கணக் கெனவும் கொளலே¹⁰

ஐம்பது முதலா ஐந்நூ றீரா

ஐவகைப் பாவும் பொருள்நெறி மரபிற்

தொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும்¹¹

அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி

அறம்பொருள் இன்பம் அடுக்கி அவ்வகைத்

திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்¹²

எனக் குறிப்பிடும் நூற்பாக்களால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய விளக்கங்கள் அனைத்தும் சங்க இலக்கியத் தொகுப்பிற்கான காரணம் பற்றி எழுந்தவையே ஆகும்.

சங்க இலக்கியம் ஒரு வாழைத்தோட்டம் எனலாம். வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்டத்து மரபினர் சங்கச் சான்றோர் ஆவர். தமிழின் பொற்காலம் எனச் சங்க காலத்தைச் சொல்லலாம். காரணம் சங்ககாலத்தே தான் செறிந்த உயர்ந்த தமிழ் வழக்கில் இருந்தது. உயரிய உணர்வுகள், செறிவான கற்பனை, பொருத்தமான வடிவம், விழுமிய கருத்துக்கள் இவற்றிற்கு இருப்பிடமாய்ச் சங்கப் பாடல்கள் துலக்கமுறக் காணலாம்.

எளிய சொற்கள் கொண்டு உயரிய பொருள்களை உணர்த்தி நிற்பல் சங்கச் சான்றோர் கவிதைகளின் சாரம் எனலாம். இதனால்தான் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்ப நாட்டாழ்வார் கோதாவரி ஆற்றை வருணிக்கப் புகுங்கால் **“ஐந்திணை நெறியளாவிச் சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரியினை”**¹³ வீரர் கண்டார் என விளம்பலுற்றார். மேலும், மலைநாட்டு மங்கையொருத்தி, தன் நாட்டுத் தலைமகன் கொண்ட காதலின் எல்லையினை,

**நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவு இன்றே சாரற்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே**¹⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை

**பத்துப்பாட்டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்குஇசையா இலக்கணமில் கற்பனையே**¹⁵

என்று மனதார பாராட்டுகின்றார். அதற்கேற்ப ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஊர் என்றால் உறையூர் போலப் பட்டினம் என்றால் அச்சொல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே குறிக்கும். மேலும், பட்டினப்பாலை

**முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே**¹⁶

என்று கூறிச் செலவழுங்க முற்படுமுகத்தான் தன் காதற் பெற்றியைக் கட்டுரைத்த தலைமகனை குறிப்பிடும். **“ஒரு நாள் புணரப் புணரின் அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே”**¹⁷ என்று காதல் மாட்சியைக் கட்டவிழ்த்து நிற்கும் குறுந்தொகைக் காட்டும் தலைவன் வழி கண்டுணரலாம்.

சங்கச் சான்றோர் கற்பனை விழுமியது. அவர்கள் பாட்டில் உள்ளது புனைதலைக் காணலாம்; இல்லது புனைதல், மகளிர் அழகை மற்றும் உறுப்புநலன்களை வருணிக்க முற்பட்டாலுங்கூட அதில் வெறுக்கத்தக்க வருணனையைப் புகுத்தாமல் மனங்கொளத்தக்க வகையில் அளவோடு அமைந்த வருணனையைக் காணலாம்.

**பூவொடு புரையும் கண்ணும், வேய்என
விறல்வனப்பு எய்திய தோளும், பிறைஎன
மதிமயக் குறூஉம் நுதலும் நன்றும்¹⁸**

என்ற வருணனையின் மூலம் அழகோவியம் மனதில் நிழலாடுவதை உணரலாம். ஆற்றுப்படை நூல்களில் விறலியரைப் பற்றி முடிமுதல் அடிவரை வருணனை அமைந்திருந்தாலும்கூடப் பெரிதும் வெறுக்கத்தக்க அளவிற்கு வருணனை இல்லை. மேலும் கற்பனையில் இயல்பு கற்பனையென்றும், நினைவுக் கற்பனையென்றும், கருத்துவிளக்கக் கற்பனை என்றும் காணும் மூவகைக் கற்பனைகளுக்கும் ஏற்பக் கற்பனைகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். புறத்தே ஒரு காட்சி வழங்கினும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஓர் உட்பொருள் அமையும் உவகை கொண்டு உயர்பொருளை விளக்கும் திறனையும் சங்கச் சான்றோர் வாக்கிற் காணலாம்.

**கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பலும்
பழன வாளைக்கதூஉ முரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மில்
கையும் காலுந் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் தாய்க்கே¹⁹**

ஈண்டுக் கழனி தலைமகள் வாழும் ஊராகவும், மாமரம் தலைமகளாகவும், தீம்பழம் தலைமகனாகவும், பழனம் பரத்தையர் சேரியாகவும், வாளைமீன் பரத்தையாகவும் கொள்ளுமிடத்து விளையும் உட்பொருள் உய்த்துணரப்பாற்று. கதிரவனைக் கண்டு தாமரை மலர்கள் தலையவிழ்வதும், நிலவுகண்டு அல்லி மலர் அலர்வதும் இயற்கை. கதிரொளியில் அலரும் தண்டாமரை நிலவுக்கதிர் கண்டு கூம்பிவிடும். நிலவுத் திங்கள் கண்டு நெகிழும் அல்லி மலர் ஆதவன் வரவு கண்டதும் முடிவிடும். உலகில் இயல்பாக நிகழும் இக்காட்சியைக் கண்டார் ‘பொய்யா நாவிற் கபிலர்’. அவர் பழகிய அரண்மனைக் காட்சி அவர் கருத்தில் வந்து நின்றது. அந்தபுரத்தில் இளவரசி ஒருத்தி தன் தோழியரைப் பார்த்துச் சீற்றங் கொண்டாள். அவள் முகம் சிவந்தது. அதனைக் கண்ட தோழியர் தலைகளைத் தாழப்போட்டு முகங்கவிழ்ந்து நின்றனர். இந்தக் காட்சி ‘புலனழுக்கற்ற அந்தணராம்’ கபிலர் கருத்திற்பட்டதும்,

**சுடர்த்தொடிக் கோமகள் சினந்தென அதனெதிர்
மடத்தகை ஆயம் கைதொழு தாஅங்கு²⁰**

என்று கவிதை பிறந்தது. இணையென எழும் இனிய கற்பனை இது.

சங்க இலக்கியச் சிறப்புகள்

சங்ககாலத் தமிழர் தம் வாழ்க்கை “அகம்” என்ற இரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டனர். உள்ளம் ஒத்தவர்களுக்கும் ஊழால் ஒன்றுகூடித் தாம் துய்த்த இன்பம் இத்தகையவர்களுக்குச் சொல்ல முடியாததாய் உள்ளத்தினுள் உணரும் உணர்ச்சி எனப்படும். இது இத்தகையது எனப் புறத்தாருக்குப் புலப்படுத்தக் கூடிய உணர்ச்சி புறம் எனப் பெயர்பெறும். ச. அகத்தியலிங்கம் “அகப்பாடல்கள் பல்வேறு அக உணர்வுகள் பற்றியவை. புறப்பாடல்கள் புற உணர்வையும் புறச்செயல்களையும் பற்றியவை”²¹ என்கின்றார். மேலும் அவர் “சங்க இலக்கியங்கள் பரந்துபட்ட இலக்கியப் பரப்பாகும். முதிர்ந்த ஒரு மொழியின் கனிந்த மக்கள் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகும்”²² என்றும் உரைக்கின்றார். இலக்கியங்கள் தாம் தோன்றிய காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தும் காலக் கண்ணாடியாகத் திகழ்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை அகம், புறம் என்ற இரு நிலைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சங்க இலக்கியச் சால்பு

இலக்கினை இயம்புவதே இலக்கியம். அவ் இலக்கு வாழும் முறையினை வகுத்துத் தருவதாகும். பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டைப் பறைசாற்றும் பனுவல்கள் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். அன்பின் வழிநின்ற மனையறம் பற்றிய வாழ்க்கை முறையினை இலக்கிய அகப்பொருள் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. எதைப் பாடினாலும் வாழ்க்கைத் தத்துவம் இழையோடப் பாடுவதே சங்க இலக்கியச் சிறப்பு. மேலை நாட்டு இலக்கியம் போல் இன்பத்தையூட்டுவது என்னும் நிலையும் இன்றி, நீதியை உணர்த்தும் நிலை என்பது இன்றி, இரண்டையும் பின்னிப் பிணைத்துக் கூறுவதாக அமைவதுதான் அற இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்கள்.

எட்டுத் தொகை நூல்கள்

சங்க காலத்தில் அகம், புறம் என்னும் இருவகைப் பொருளிலேயே பாடல்கள் புனையப்பட்டன. அப்பாடல்களில் குறிப்பிட்ட ஒரு சூழலில் குறிப்பிட்ட ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியை மட்டுமே பாடும் போக்கு இருந்தது. எனவே அகப்பொருள் பற்றியும், புறப்பொருள் பற்றியும் உதிரி மலர் போன்ற சின்னஞ்சிறு பாடல்களே பெரும்பாலும் சங்க காலத்தில் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றிய பாடல்கள் இரண்டாயிரத்து நானூறுக்கும் மேற்பட்டன. அவையாவும் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த நூற்றுக்கணக்கான

புலவர்களால் பாடப்பட்டவை. அவற்றுள் பல தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்குச் சிதறி கிடந்தன. அங்ஙனம் சிதறுண்டு கிடந்த பாடல்களைச் சங்ககால மன்னர் சிலர் அறிவு சான்ற புலவர் பெருமக்களைக் கொண்டு தொகுத்தனர். தொகுக்கப்பட்ட செய்யுட்களைப் பொருள், யாப்பு, அடிவரையறை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தி எட்டு நூல்களாகப் பழந்தமிழர்கள் கொண்டனர். அவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட நூல்களே எட்டுத்தொகை நூல்களாகும்.

இதனை நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலில், “எண் பெருந்தொகை”²³ என மயிலைநாதரும், “சான்றோர் செய்யுட் கோவை”²⁴ என்று இளம்பூரணரும், “சுருக்கமாகத் தொகை”²⁵ என்று பேராசிரியரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய எட்டும் எட்டுத் தொகை நூல்களாகும். இந்நூற்கள் மனங்கொள்ள தோன்றிய வெண்பாவாக,

**நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை**²⁶

எனக் கூறுகின்றது. இப்பாடல் நற்றிணை முதலாகப் புறநானூறு ஈறாக வைத்து எட்டுத்தொகை நூல்களை வரிசைப்படுத்துகின்றது. காலமுறையோ, பொருள் முறையோ, பாமுறையோ எதுவும் இல்லை. குறுந்தொகையே முதலாகத் தொகுக்கப்பட்டது என்பது சில ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. எட்டுத்தொகை நூல்களில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தும் அகம் பற்றியன. புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியன புறம் பற்றியன. பரிபாடல் அகம்புறம் பற்றியது. இந்நூல்களில் பரிபாடல், கலித்தொகை நீங்கலாக ஏனைய ஆறு நூல்களும் ஆசிரியப்பாவாலானவை. கலித்தொகை கலிப்பாவால் ஆனது. பரிபாடல் பரிபாட்டு என்னும் பாவாலானது.

பத்துப்பாட்டு

பதினெண் மேற்கணக்கில் அமைந்துள்ள பத்து நெடும் பாடல்களின் தொகுப்பினை பத்துப்பாட்டு எனப்பர். இதனை,

**முருகு பொருநாறு பாணிரண்டும் முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி – மருவினிய
கோல நெடுநல்வாடை கோல்குறிஞ்சிப் பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து**²⁷

என்னும் பழமையன பாடல் எடுத்தியம்புகின்றது. இதில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, ஆகிய மூன்றும் அகநூல்கள். நெடுநல்வாடை அகப்புறம் பற்றியது. இதில் மதுரைக்காஞ்சி மட்டும் புறம் பற்றியது ஏனைய ஐந்து நூல்களும் ஆற்றுப்படை நூல்களாகும். அவை, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாண் ஆற்றுப்படை, பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) ஆகும்.

நற்றிணை

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் முதலாவதாக வைத்துப் போற்றப்படுவது நற்றிணையாகும். எனினும் இறையனார் களவியல் உரை வரிசையை மாற்றுகின்றது. இதனை, “நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும் வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் ஆகப் பலவாகும்”²⁸ என்று இறையனார் களவியல் உரை கூறுகின்றது.

திணை என்னும் சொல் அக இலக்கியத்திற்கும், புற இலக்கியத்திற்கும் பொதுவானது. அக இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை திணை என்பது காதல் ஒழுக்கலாறுகளைக் குறிக்கும். இவ்வகையில் பழந்தமிழரின் திணையிலக்கியக் காதல் புனைவைச் சிறப்புற வெளிப்படுத்தும் நூலாக நற்றிணை அமைந்துள்ளது. நல் + திணை நற்றிணை எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூல் குறுந்தொகை நானூற்றுக்கும் நெடுந்தொகை நானூற்றுக்கும் இடைப்பட்ட அடிவரையறையுள்ள பாடல்களை உடையதாதலால் நற்றிணை நானூறு என்றனர் எனலாம்.

அடிவரையறை

நற்றிணைப் பாடலுக்குப் பொதுவான அடிவரையறை 9 முதல் 12 எனினும் இத்தொகையின்கண் அமைந்த 283-ஆம் பாடல் மட்டும் எட்டு அடிகளையும், 64, 110, 181, 221, 372, 379 ஆகிய ஏழு பாடல்கள் 13 அடிகளையும் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

பாடியோர்கள்

நற்றிணை நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நானூறு பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களுடன் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாடிய பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் உள்பட 175 புலவர்கள் பெயர்கள் அறியப்படுகின்றன.

நற்றிணையில் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடியுள்ள புலவர்கள் உலோச்சனாரும் கபிலரும் ஆவார்கள். அவர்களுள் உலோச்சனார் இருபது பாடல்களையும், கபிலர் பத்தொன்பது பாடல்களையும் பாடியுள்ளனர். பெயரறியப்பெற்ற நற்றிணைப் புலவர்களுள் பெண்பாற் புலவர்கள் அறுவர்.

தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும்

தொகுப்பித்தவர் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி. தொகுத்தோன் பெயர் தெரியவில்லை.

நூல் அமைப்பு

நற்றிணையில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் ஆவார். அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆகிய நான்கு தொகை நூல்களுக்கும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியவர் இவரே. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைத் தொகை நூல்களின் பாடல்களோடு சேர்த்து எண்ணப் பெறுவதில்லை. சங்கத்தொகை நூல்களில் மாயோன் எனக் குறிக்கப்படும் திருமாலைப் போற்றி கடவுள் வாழ்த்து அமைந்த நூல் இ.தொன்றே. இவ்வாழ்த்துப் பாடலை “வடமொழியில் உள்ள விஷ்ணுகோத்ர நாமத்தில் உள்ள ஒரு சுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறுவாருமுள்”²⁹

இந்நூல் குறிஞ்சி 131, பாலை 106, நெய்தல் 102, மருதம் 32, முல்லை 29 செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் மருதத்திணைப் பாடல்கள் 216-ஆம் பாடலைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் சுழியில் (10, 20, 30, ...) முடிவனவாகும். இந்நூல் நற்றிணை நானூறு எனக் குறிப்பிடப்பெறினும் தற்போது 399 பாடல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. 234-ஆம் பாடல் கிடைக்கவில்லை. இறையனார் அகப்பொருளின் 28-ஆம் பாடல் கிடைக்கவில்லை. இறையனார் அகப்பொருளின் 28-ஆம் நூற்பாவின் உரையில் நூற்பெயர் குறிப்பிடப்பெறாமல் இடம்பெற்ற,

சான்றோர் வருத்திய வருத்தமும் நமது
வான் தோய்வன்ன குடிகையும் நோக்கி
திருமலை வரன்றும் குன்றம் கொண்டுஇவள்
வருமுலை ஆகம் வழங்கினோ ரன்றே
அ.தான்று அடைபொருள் கருதுவீர் ஆயின் குடையொடு
கழுமலம் தந்த நல்தேர்ச் செம்பின்
பங்குனி விழவின் உறந்தையொடு
உற்று விழவின் வஞ்சியும் சிறிதே³⁰

இப்பாடல் 234-ஆம் பாடலாக இருக்கலாம் என்கின்றார் முத்துச்சண்முகனார். இதே கருத்தைக் களவியற்காரிகையின் பதிப்பாசிரியர் எஸ். வையாபுரிபிள்ளை விளக்கக் குறிப்புடன் வெளியிட்டுள்ளார்.³¹ மேலும் இப்பாடல் இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலும் (சூ.29) அறத்தொடு நிற்றலுக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இச்செய்யுளையன்றி தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டும் செய்யுள் ஒன்றும் நற்றிணைப் பாடல்களின் போக்கில் அமைந்துள்ளது. அப்பாடலானது,

நெருநலும் முன்னாள் எல்லையும் ஒருசிறை
புதுவை ஆகலின் கிளத்தல் நானு
நேர்இறை வளைத்தோள் நின் தோழிசெய்த
ஆர்உயிர் வருத்தும் காளையாயோ என
எற்குறை உறுநீர் ஆயின் சொற்குறை
எம் பதத்து எளியனல்லாள்; எமக்கு ஓர்
கட்காண் கடவுள் அல்லலோ பெரும!
துஞ்சுகும் மணிவரை மன்னவன் மகளே³²

என்பதாகும். எனினும் முத்துச்சண்முகம் இதனை மறுப்பர். மேலும் குறுந்தொகையில் 307-ஆம் பாடலாக அமைந்த,

“வளையுடைத் தனைய தாகிப் பலர்தொழச்
செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி
இன்னாப் பிறந்தன்று பிறையே யன்னோ
மறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிறு தன்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனாது
நிலையுயர் யாஅந் தொலையக் குத்தி
வெண்ணார் கொண்டு கை சுவைத் தண்ணாந்து
அழுங்கல் நெஞ்சமொடு முழங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந் தோரே”³³

என்ற பாடலைப் பொறுத்தமாகக் கொள்ளலாம் என்று கூறியுள்ளார். பல்வேறு கருத்துகள் தோன்றினும் இவரது கருத்தே ஏற்புடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

குறுந்தொகை

இந்நூல் நான்கடிச் சிற்றெல்லை முதல் எட்டடிப் பேரெல்லை வரை அமைந்த நானூறு பாடல்கள் அடங்கியுள்ளன. இன்று 402 பாடல்கள்

காணப்படுகின்றன; இரண்டு ஒன்பது அடிப்பாடல்களாக உள்ளன. இதற்கு உரை எழுதிப் பதிப்பித்த சான்றோர் உ.வே. சாமிநாத அய்யர், ‘உரையாசிரியர்கள் குறுந்தொகைப் பாடல்களையே மிகுதியாக எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்’ என்று தம் முன்னுரைப் பகுதியில் குறிப்பிடுகின்றார். அடியளவால் குறுகிய பாடல்களில் முதல் கருவைவிட உரிப்பொருட்கே சிறப்பிடம் நல்கப்படும் மாற்றைக் காணலாம் என்பர் ‘தமிழ்க்காதல்’ ஆசிரியர் அறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம். வருணனை குறைந்தும் உணர்வு மிகுந்தும் விளங்கும் இப்பாடல்கள் அகத்திணையின் உயிரோட்டத்தைக் காட்ட வல்லனவாயுள்ளன என்கின்றார்.

தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும்

இந்நூலை தொகுப்பித்தவர் பூரிக்கோ. தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

ஐங்குறுநூறு

இந்நூலில் மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்ற வரிசை முறையில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறு பாடல்கள் வீதம் பாடப்பட்ட ஐந்நூறு பாடல்கள் உள்ளன. இப்பாடல்கள் மூன்றடிச் சிறுமையும் ஆறடிப் பெருமையும் கொண்டவையாகும். ஐந்திணை ஒவ்வொன்றையும் அடியளவில் குறுகிய நூறு பாடல்கள் கொண்டு பாடியதால் இந்நூல் ஐங்குறுநூறு எனப்பட்டது.

தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும்

இத்தொகை நூலைத் தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப்பித்தவன் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை. ஆசிரியப்பாவின் சிற்றெல்லை மூன்றுடிகளேயாகும். அடிவரையறையால் குறைந்த சிறிய பாடல்களில் அரிய கருத்துக்களைச் செறிவாகக் கூறும் பாங்கினை ஐங்குறுநூற்றில் காணலாம்.

ஐங்குறுநூற்றின் தனித்தன்மை

சங்க இலக்கியத்துள் அக இலக்கியங்களே மிகுதியான உள்ளன. அவற்றுள் மிகக்குறுகிய அடிகளால் அமைந்த அன்பின் ஐந்திணையாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறு நூறு பாடல்களைக் கொண்ட ஐங்குறுநூற்றில் பல்வகைப் பட்ட சிறப்புகள் பேசப்பட்டுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் பாடலாசிரியர்களை குறிப்பிடும் தகவலாக வருவன,

மருதம் ஓரம் போகி, நெய்தல் அம்முவன்,
கருதுங் குறிஞ்சிக்கபிலன் கருதிய
பாலை ஓதலாந்தை, பனிமுல்லை பேயனே,
நூலையோ தைங்குறு நூறு

என்னும் பழம்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இந்நூலில் மருதத்திணையை ஓரம் போகியாரும், நெய்தல் திணையை அம்முவனாரும், குறிஞ்சியைக் கபிலரும், பாலையை ஓதலாந்தையாரும், முல்லையைப் பேயனாரும் இயற்றினர் என்று கூறுகின்றது. இதற்குப் பழமையான செறிவு மிக்க உரையொன்றும் உண்டு. ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறு நூறு பாடல்கள் (மொத்தம் 500 பாடல்கள்); ஒவ்வொரு துறை அல்லது தலைப்பில் பத்துப்பாடல்கள்; அந்தப் பாடலும் தொடக்கச் சொல், தொடர், ஈற்றுச் சொல், கூற்றுக்குரியவர், கேட்போர், கருப்பொருள் முதலானவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றால் பெயர் பெற்று வந்துள்ளன; திணை மயக்கத்திற்கு நிறைந்த இடம் இங்குள்ளன; பிற நூலில் இல்லாத புதிய கிளவிகள் (சொல் முறைகள்) இதில் இடம்பெறுதல்; புதிய சொற்கள், பண்பாட்டுக்கூறுகள் பயின்று வந்துள்ளன; பின்னர் கீழ்க்கணக்கில் வந்துள்ள ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது போன்ற நூல்கள் தோன்ற வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. பின்னர் தோன்றி பத்துப் பத்துப் பாடல்களுக்கு வழிகாட்டிய பத்துப்பாடல் கொண்ட பாங்கும் (திருக்குறள் போல); ஐங்குறுநூற்றில் அதிக அளவில் உள்ளுறை உவமையும், இறைச்சியும் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் வழக்கத்திற்கு மாறாக மருதத்தை முன்னர் கொண்டுள்ள தனித்தன்மையும் எண்ணத்தக்கது.

இவ்வாறு இந்நூல் அமைப்பிலேயே பத்து சிறப்புகள் பாங்குடன் அமையக் காணலாம். மேலும் பல சிறப்புகள் உள்ளன. அவை இந்நூலின்தான் ‘பசு’ என்னும் சொல்³⁴ ஆ, ஆன் என்ற பொருளில் முதன் முதலாக வந்துள்ளது; இந்திரவிழா இந்நூலின்தான் முதன் முதலில் கூறப்படுகின்றது;³⁵ பிற சங்க நூல்கள் ‘குரீஇ’ என்று கூறுவதை இந்நூல் ‘குருவி’ என்றே கூறும்;³⁶ சேரநாட்டின் தமிழ்வளம் காட்டுவது; பெண் குழந்தை வேண்டித் தவம் செய்த செய்தி;³⁷ வேறுபட்ட வகையில் காதலனுடன் உடன் போன தலைவி இடைவழியில் கண்டவர்களிடம் ‘யான் போவதை என் தாய்க்குக் கூறுங்கள்’ என்ற கூறுதலும், தலைவன் தேரில் செல்லுதலும்;³⁸ பிரிந்த தலைவன் கார் காலத்தில் வருதல் வேண்டும் என பிற நூல் கூறிட, இது மட்டும் கார் காலத்தில் தலைவன் பிரிவதாகப் பாடுதல்³⁹. இவ்வாறு, ஐங்குறுநூறாகிய அகஇலக்கியத்தின் தனித்தன்மை விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகநானூறு

இந்நூல் பதின்மூன்றடிச் சிறுமையும் முப்பத்தோரடிப் பெருமையும் கொண்ட நானூறு பாடல்கள் உள்ளன. குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய நூல்களைக் காட்டிலும் அடியளவில் நெடிய பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதால் அகநானூறு ‘நெடுந்தொகை நானூறு’ எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. இந்நூற்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் நூற்று நாற்பத்தைந்து பேர்.

முழுமையான அளவில் அகத்திணையை விளக்கும் பாடல்களைக் கொண்டதால் ‘அகம்’ எனவும் முன்னை இரண்டு தொகைகளையும்விட நீண்ட பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதால் ‘நெடுந்தொகை’ எனவும் இது பெயர் பெறும். முதல், கரு, உரிப்பொருள் மூன்றும் நிறைவுற அமைந்த பாங்கினை உடையவை இவை. வரலாற்றுச் செய்திகளாகிய புறச்செய்தியும் இவற்றில் மிகுதி. அகநானூறு என்பதற்கொப்பப் புறநானூறு எனவும் ஒன்று தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது. இவையெல்லாம் சங்கம் போன்ற அமைப்பு ஒன்றிருந்தே நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்வமைப்பை நோக்குகையில் பல புலவர்கள் தனித்தனியே இயற்றிய அகப்பொருட் செய்யுட்களைத் தொகுத்து அவற்றை அடியளவில் வகைப்படுத்தியப்பின் அவற்றைத் தொகுத்தவர்கள் ஒவ்வொன்றில் நானூறு பாக்கள் இருக்கும்படி தம்காலத்துப் புலவர்கள் இயற்றியனவற்றையும் சேர்த்து அமைத்தார்கள் என்று கருத இடமுண்டாகின்றது என்று உ.வே. சாமிநாதையர் தம் குறுந்தொகை முன்னுரையில் கூறுவதை காணமுடிகின்றது.

அகநானூறு தொகுப்பு முறையில் சில குறிக்கத்தக்க செய்திகள் உள்ளன. முதல் நூற்று இருபது பாடல்கள் களிறுநியாணை நிரை எனவும், அடுத்த நூற்றெண்பது பாடல்கள் மணிமிடை பவளம் எனவும், இறுதி நூறு பாடல்கள் நித்திலக் கோவை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இந்நூலில் ஒற்றைப்பட வருவனவெல்லாம் பாலைத்திணைப் பாடல்கள்; இரண்டும் எட்டும் ஆன பாடல்கள் குறிஞ்சி; 4, 14 என வருவன முல்லை; 6, 16 என வருவன மருதம்; 10, 20 என வருவன நெய்தல். எனவே அகநானூற்றில் 200 பாலைப்பாடல்கள், 80 குறிஞ்சிப் பாடல்கள், 40 முல்லைப்பாடல்கள், 40 மருதப்பாடல்கள், 40 நெய்தற் பாடல்கள் உள்ளன என்பது பெறப்படும். முதற் 90 பாடல்கள் மட்டும் காணப்படும் பழைய குறிப்புரை ஒன்று இந்நூலுக்கு உண்டு. அகநானூற்றின் முதற்பதிப்பாசிரியர் வே. இராசகோபாலாச்சாரியார் ஆவார். அவர் முதல் 70 பாடல்களுக்கு மட்டும் உரையெழுதியுள்ளார். தஞ்சை நாவலர் ந.மு. வேங்கட சாமி நாட்டாரும் கரந்தைக் கவியரசு ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளையும் நூல் முழுமைக்கும் உரை விளக்கம் எழுதியுள்ளனர்.

தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும்

இதனைத் தொகுத்தவர் உத்திர சன்மர் ஆவார். தொகுப்பித்தோன் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி.

கலித்தொகை

கலிப்பாவால் ஆன நூற்றைம்பது பாடல்களைக் கொண்ட தொகை நூல் இது. பரிபாடலால் ஆனது பிறிதொன்று. இவ்விரு பாக்களும் அகப்பொருளைப் பாடுதற்குச் சிறந்த யாப்பு வடிவங்கள் என்பார் தொல்காப்பியர்.

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்⁴⁰

இதிலிருந்து ஆசிரியத்தினும் சிறப்பாக அகம் பாடுதற்குரியவை இவ்விரு பாக்களுமே என்று அறியப்படும். இவையிரண்டும் அமைப்பாலும் ஒரு சில உறுப்புகளாலும் ஒப்புமையுடைய பாக்களாகும்; இரண்டும் இசைத்தன்மை மிக்கன; ஆடலுடன் கூடியன; உரையாடல் கொண்டன; உலக வழக்கைத் தழுவின; நடப்பியல் சார்ந்தன; புராண மரபு கலந்தன. ‘நூற்றைம்பது கலி’ என்பது உரையாசிரியர் கூற்று. இதில் கடவுள் வாழ்த்துட்பட நூற்றைம்பது பாடல்களும் இன்றும் கிடைக்கின்றமை நம் தவப்பயனையாகும். பாலையில் 35, குறிஞ்சிக்கு 29, மருதத்தில் 35, முல்லைக்கு 17, நெய்தலில் 33, கடவுள் வாழ்த்து 1 ஆக 150 பாடல்கள்.

கலிப்பாட்டுக்களின் பெருமையை உணர்த்துவன கலித்தொகைப் பாட்டுக்களே, அகநானூற்றுப் பாடல்கள் இலக்கியத்தின் இலட்சிய உலகத்தை எடுத்துக்காட்டுவன. ஆனால் கலித்தொகைப் பாடல்கள் இயற்கையான மக்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மிகுந்த மனக் குமுறல்களை வெளிப்படுத்தும் தலைவியர், மடலேறத் துணியும் தலைவர், தலைவியரை நாடி அவளிடம் காதலுக்கு மன்றாடும் தலைவர், தலைவர் தம்மிடத்தில் கொண்ட சினத்தால் தம் புதல்வரிடமும் சினம் காட்டும் தலைவியர், பரத்தையரோடு இன்பம் பெற்றும் பொய் கூறும் தலைவரை எள்ளி நகையாடும் தலைவியர், தலைவியரோடு பொய்கூறியும், உண்மை கூறியும் தலைவியின் உள்ளத்தை அறிய முயலும் தோழியர், வள்ளைப்பாட்டு பாடுவது போலத் தலைவனைப் புகழ்ந்தும், பழித்தும் அவனது நாட்டு வளத்தைப் பாடும் தலைவி, தோழி என்னும் இளமகளிர், இவரைப் போலப் பல பாத்திரங்களின் இயல்பினைக்

காட்சியாகக், கதையாகக், கற்பனையாகச் சொல்லோவியமாகத் தீட்டும் பல சித்திரங்கள், நாடகப் போக்கு கலித்தொகையில் உள்ளன.

தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும்

இந்நூலைத் தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார் ஆவார். இதனை தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை.

பரிபாடல்

பரிபாடல்கள் 70 தொகுக்கப் பெற்றவை. ஆனால் ஏட்டிலிருந்து படியெடுத்து எழுதிய பாடல்களாய் வெளிவந்துள்ளவை 35. அவற்றுள்ளும் 13 பாடல்கள் பிற்சேர்க்கையாக அமைந்துள்ளவை. மீதியுள்ள 22 பாடல்களில் ஆறு திருமாலையும், எட்டு முருகனையும், எட்டு வையை என்னும் ஆற்றினையும் சிறப்பித்துப் பாடல்களாய் இயற்றி, இசையும் வகுக்கப்பெற்றவை. இசைப் பண்ணையுடையதாய்ப் பிறர் விரும்பி வரும் பாட்டு எனப் பொருள் கூறி ஆன்றோர் மகிழ்வர். பரிபாடல் என நம்புமாறு உரை நூல்களிற் கண்டவை இரண்டு முழுப் பாடல்கள் உள்ளன. அவை திருமால் பற்றியது ஒன்று, வையை பற்றியது ஒன்று. பிறவெல்லாம் துணுக்குகள்.

இதற்குப் பரிமேலழகர் உரை வகுத்தார். பரிபாடல் காமங் கண்ணிய நிலைமைத்தாகும் எனவும் ‘இது பா என்னும் இயல் நெறியின்றிப் பொதுவாய் நிற்கும்’ எனவும் தொல்காப்பியர் கூறுவார். ‘இன்பத்தையே பொருளாகக் கொண்டு கடவுள் வாழ்த்து, மலை விளையாட்டு. புனல் விளையாட்டு முதலியவற்றைப்பற்றி இப்பாட்டு வருமெனப் பேராசிரியரும், ‘தெய்வ வாழ்த்து உட்படக் காமப் பொருள் குறித்து உலகியலே பற்றிவரு’ மென நச்சினார்க்கினியரும் கூறுவர். இப்பாடல்களின் அடியில் துறை விளக்கம், பாடலை எழுதிய ஆசிரியர் பெயர், இசை வகுத்தவர் பெயர், பண் ஆகிய குறிப்புகள் உள்ளன. பாலையாழ், நோதிறம், காந்தாரம் முதலிய பண் வகைகளை இதனாலறிகின்றோம். இந்நூல் தேவாரம் போலவே பண் முறையால் தொகுக்கப்பட்டதுடன் உரிய பண்ணுடன் பாடப்பட்டும் வந்துள்ளது எனத்தெரிகின்றது. மதுரையைச் சுற்றியுள்ள சமய, சமூகப் பழக்கவழக்கச் சிறப்புக்களை இந்நூலிற் காணலாம். மதுரை, வையை, திருமருதந்துறை, திருப்பரங்குன்றம், திருமாலிருஞ் சோலைமலை போல்வன இதில் பாடுப்பொருளாகின்றன.

இத்தொகையில் வரும் செவ்வேள், திருமால் பாடல்கள் புறப்பகுதியைச் சேர்ந்தவை; வையையாற்றுச் செய்தி அகப்பகுதியைச் சார்ந்தது. எனவே அகம், புறம் என்ற இரு திணையிலும் பரிபாடல் வைத்துப் போற்றத்தகுந்தது.

நூலாசிரியர்கள்

ஆசிரியன் நல்லந்துவனார், இளம்பெரு வழுதியார், கடுவன் இளவெயினனார், கரும்பிள்ளைப் பூதனார், கீரந்தையார், குன்றம் பூதனார், கேசவனார், நப்பண்ணனார், நல்லச்சுதனார், நல்லமுசியார், நல்லெழுநியார், நல்வழுதியார், மையோடக் கோவனார் என்பவர்கள் இப்பரிபாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் ஆவர். நல்லந்துவனார் நான்கு பாடல்களும். குன்றம்பூதனார் இரண்டு பாடல்களும், நல்லழிசியார் இரண்டு பாடல்களும், கடுவன் இள வெயினனார் மூன்று பாடல்களும், மற்றவர்கள் ஒரு பாடலும் பாடியவர்கள். இதில் இரு புலவர்களின் பெயர் தெரியவில்லை.

முல்லைப்பாட்டு

பத்துப்பாட்டிலுள்ள அகப்பாட்டுகளுள் (காதல் பற்றிய பாட்டுகளுள்) சிறந்தவை முல்லைப்பாட்டும் குறிஞ்சிப்பாட்டும் ஆகும். பத்துப்பாட்டுள் இது ஐந்தாவது பாட்டு. முல்லை நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தை பற்றிச் சொல்வது முல்லைப்பாட்டு. பிரிந்து சென்ற தலைவன் வரும் வரையிலும் தலைவி பொறுத்துக்கொண்டிருத்தல் முல்லையொழுக்கம். இந்த முல்லைத் திணையையே கற்பொழுக்கம் என்று கூறுவர். இவற்றில் எந்த அரசனையும் வள்ளலையும் சிறப்பிக்கும் நோக்கம் இல்லை. குறிப்பிட்ட எந்த நாடும் நகரமும் சிறப்பிக்கப் படவில்லை. அகப்பொருள் ஆகிய காதல் ஒன்றை விளக்குவதே இவற்றின் நோக்கம். முல்லைப்பாட்டு 103 அடிகள் உடையது. ஆசிரியப்பாவால் ஆகியது. மிகவும் சுருக்கமானது.

தலைமகளிடம் மழைக்காலத்தில் வருவேன் என்று சொல்லி பிரிந்து சென்றான் தலைமகன் (காதலன்). போர்க்கடமையை மேற்கொண்டுப் பிரிந்து சென்றக் காதலன் மாரிக்(மழை)காலமும் வந்துவிட்டது. தலைமகனைக் காணவில்லை அவன் வெற்றியோடு திரும்பி வருதலை எதிர்பார்த்துக் காதலி தன் வீட்டில் பொறுமையுடன் பிரிந்திருந்து கலங்கி வருந்துகின்றாள். வருந்துகின்ற தலைவிக்கு அவளுடைய தோழி, செவிலித்தாய் முதலியவர்கள் ஆறுதல் கூறுகின்றனர். பிரிந்த தலைவன் மழைக்காலத்துக்குள் போரை முடித்துத் திரும்பவேண்டும்; மழைக் காலத்தில் போர்க்களத்தில் வீரர்கள் இருப்பதால், இரு நாடுகளிலும் பயிர்த்தொழில் குன்றி விளைபொருள் குறையும். ஆகவே, மழைக்காலத்திற்குள் நாட்டுக்குத் திரும்புவது வழக்கமாக இருந்தது.

அந்த மழைக்காலத்தின் அறிகுறிகள் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன. இன்னும் தலைவன் திரும்பி வரவில்லையே என்று கவலையுடன் காதலி எண்ணத் தொடங்குகின்றாள். அந்நிலையில், தலைவன் திரும்பிவரும் தேரின் ஓசை அவள் செவியில் கேட்கின்றது. இதுவே முல்லைப்பாட்டின் பொருள், இதில் மழைக்காலத்தில் காட்டு நிலங்கள் பெறும் புதிய அழகு நன்றாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

நூலாசிரியர்

முல்லைப்பாட்டின் ஆசிரியர் நப்பூதனார். இவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே பிறந்தவரோ, அல்லது வாழ்ந்தவரோ தெரியவில்லை. இவர் தந்தையார் பொன் வாணிகம் செய்தவர். அவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். பொன் வாணிகனார் என்பதே இவர் தந்தையாரின் பெயர். காரணப்பெயர். இயற்பெயர் தெரியவில்லை. *காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வாணிகனார் மகனார் நப்பூதனார்* என்பது இந்நூலாசிரியருடைய முழுப் பெயர். இப்பெயர் தான், மேற்சொல்லியவாறு எண்ண இடந்தருகின்றது. இவர் இயற்றிய நூல் இது ஒன்றே, இவர் பெயரால் வேறு நூல்களோ பாடல்களோ கிடைக்கவில்லை. இந்த நூல் யாரைக் குறித்தும் பாடப்பட்டதன்று. இந்தப் பாடலிலே அகத்திணையும் அடக்கம்; புறத்திணையும் அடக்கம். தலைவி, தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருப்பதைப்பற்றிக் கூறுவது அகத்திணை; இது முல்லைதிணையைச் சேர்ந்தது.

போர்க்களத்தைப் பற்றியும், தலைவன் பாசறையிலே இருப்பதைப் பற்றியும் கூறுவதால் புறத்திணையாகும். அகவொழுக்கம், புறவொழுக்கம் ஆகிய இரண்டு ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் இப்பாடலில் கூறப்பட்டிருந்தாலும் முதலில் அகவொழுக்கமாகிய முல்லைத்திணையைப் பற்றியே சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் இதற்கு முல்லைப்பாட்டு என்றும் இந்நூல் நெஞ்சை ஆற்றுப்படுத்துவதால் இதற்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்றும் கூறுவர்.

குறிஞ்சிப் பாட்டு

பத்துப்பாட்டுள் எட்டாவது பாட்டு குறிஞ்சிப் பாட்டு. குறிஞ்சிப்பாட்டு 261 அடிகளை கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் இயன்ற காதல் பாட்டாகும். குறிஞ்சித் திணைப்பற்றி சொல்வது குறிஞ்சிப்பாட்டாகும். மலையையும் மலைச் சார்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி நிலமாகும். மலைப்பாங்கிலே அதாவது குறிஞ்சி நிலத்திலே மணப்பருவமுள்ள ஒருவனும் ஒருத்தியும் முதன் முதலில் சந்திப்பார்கள். இருவரும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் காதல் கொள்வர்; கள்ளத்தனமாக வாழ்க்கை நடத்துவர். இதுவே குறிஞ்சி ஒழுக்கமாகும்.

பெற்றோர் அறியாமல் ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் காதல் வளர்கின்றது. காதலன் காதலியைக் காண்பதற்காக வருவதில் எவ்வளவோ இடையூறுகள் உள்ளன. அவன் வர முடியாமல் போகும் நாட்களில் மிகவும் வாடி மெலிகின்றான். அவளுடைய மெலிவை ஏதோ நோய் என்று எண்ணிக் குடும்பத்தார் வேறு பரிகாரம் தேட முயல்கின்றார்கள். அந்நிலையில் காதலியின் தோழி குறுக்கிட்டு மெலிவுக்குக் காரணம் இன்னது என்று உண்மையை எடுத்துரைக்கின்றாள். மறைந்த நிலையில் வளர்ந்த காதலைப்பற்றித் தாயின் உள்ளம் ஏற்கும் வகையில் எடுத்துச் சொல்கின்றாள். பாட்டின் முடிவில் காதலியின் கண்ணீர் காட்டப்படுகின்றது. பாட்டின் பல அடிகளால் குறிஞ்சி என்னும் மலைநிலம் பற்றிய வருணனை உள்ளது. இந்தப் பாட்டைப் பாடியவர் புகழ்பெற்ற புலவர் கபிலர். வடநாட்டு அரசன் பிரகத்தன் என்பவனுக்குத் தமிழ் இலக்கிய மரபை உணர்த்துவதற்காக அவர் இந்தப் பாட்டை இயற்றினார் என்று பாட்டின் அடியில் பழங்காலக் குறிப்பு ஒன்று உள்ளது.

நூலாசிரியர்

இந்நூலை இயற்றியவர் கபிலர் என்னும் பெரும்புலவர். இவர் தமிழ்நாட்டு அந்தணர் மரபைச் சேர்ந்தவர். இவர் பறம்பின் தலைவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் மூவேந்தர்களும் கண்டு பொறாமை கொண்ட புகழுள்ளவன் பாரி என்பவருடைய உயிர்த்தோழர். பாரி உயிரோடிருக்கும் வரையிலும் அவனோடு இணைபிரியாமல் வாழ்ந்து வந்தார். சங்க நூல்களிலே இவருடைய பாடல்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய எட்டுத்தொகை நூல்களிலே இவருடைய பாடல்கள் பல உள்ளன. இவைகளிலே பெரும்பாலானப் பாடல்கள் குறிஞ்சித்திணையைப் பற்றியே கூறுகின்றன.

பட்டினப்பாலை

பத்துப்பாட்டுள் இது ஒன்பதாவது பாட்டு. 301 அடிகளைக் கொண்டது. ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. பட்டினத்தைப்பற்றிச் சொல்லுவது பட்டினப்பாலை; பாலைத்திணைப்பற்றிக் கூறுவது. பட்டினம் என்பது கடற்கரையில் உள்ள ஊர்களைக் குறிக்கும். இந்தப் பட்டினம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் குறித்தது. இக்காலத்தில் பட்டினம் என்றால் சென்னையைச் சுட்டுவதுபோல் அக்காலத்தில் பட்டினம் என்றால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சுட்டிற்று.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் சோழ நாட்டின் தலைநகரம். கடல் துறைமுகம். சோழர் தலைநகரங்களிலே சிறந்தவை காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூருமாகும். சோழ மன்னர்களில் சிலர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு

ஆட்சி புரிந்தனர்; சிலர் உறையூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். சங்க இலக்கியங்களிலே இந்த இரு நகரங்களைப் பற்றியும் காணலாம். காதலன் காதலியைவிட்டுப் பிரிவதைப்பற்றியும் பிரிந்து போவதற்கானக் காரணத்தைப்பற்றியும் சொல்லுவது பாலைத்திணை ஆகும். கணவனும் மனைவியும் இல்லறம் நடத்துகின்றனர். இல்லறத்தை இனிது நடத்துவதற்காகப் பொருள்தேடும் பொருட்டு மனைவியைப் பிரிந்து தனியாக வேற்றூர்க்கோ, வேற்று நாட்டுக்கோ போக நினைக்கின்றான் கணவன். அவன் எண்ணத்தை மனைவி அறிந்தாள்; கணவன் பிரிவுக்காக நெஞ்சங் கலங்கினாள். அதைக்கண்ட கணவன் “எவ்வளவுதான் செல்வம் கிடைப்பதாயினும் இவளைப் பிரியமாட்டேன்” என்று தனக்குள் உறுதி செய்து கொள்கின்றான். பின்னர் பிரிந்து செல்வதற்காக, இப்பொழுது அவளுக்குச் சமாதானம் கூறிப் பிரயாணத்தை நிறுத்தி வைக்கின்றான். இதைப்பற்றிக் கூறுவதே பாலைத் திணையாகும்.

நூலாசிரியர்

இந்நூலைப் பாடிய ஆசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். பத்துப்பாட்டுள் நான்காவது பாட்டாகிய பெரும்பாண் ஆற்றுப்படையைப் பாடியவரும் இவரேதான். இவரது வரலாற்றைப் பெரும்பாண் ஆற்றுப்படையாராய்ச்சியிலே காணலாம். இந்நூல் சோழ நாட்டின் மன்னராகிய கரிகால் பெருவளத்தானின் சிறப்பினைப் பாடப்படுவதாகும்.

நெடுநல்வாடை

காதல் பற்றி மிகச் சிறந்த முறையில் பாடிய மற்றொரு நீண்ட பாட்டு பத்தப்பாட்டிலுள்ள நெடுநல்வாடை ஆகும். இது 188 அடிகளை கொண்டது. இந்நூல் அகப்புறத்திணை சார்ந்தது. காதலன் போர்க்களத்துப் பாசறையில் இருக்கின்றான். காதலி அவனுடைய பிரிவால் துயருற்று அரண்மனையில் வாடுகின்றாள். பாட்டின் முழு அமைப்பும் ஒரு வழிபாடாகத் தெய்வத்திடம் வேண்டுகோளாக உள்ளது. காதலியின் துயரைத் தீர்ப்பதற்கு யாராலும் முடியவில்லை. அரண்மனை மகளிர் கொற்றவையை வேண்டிக்கொள்கின்றார்கள். போர்க்களத்தில் பாசறையில் தன் கடமையே பெரிதாகக் கொண்டு அதிலேயே மூழ்கியுள்ள வீரப்பெருமகனாகிய காதலன் போரில் விரைவில் வெற்றிப்பெற்றுத் திரும்புமாறு அருளவேண்டும் என்று போர்த் தெய்வமாகிய கொற்றவையை (காளியை) வேண்டுகின்றார்கள். இதுவே பாட்டின் நடுமணியாகப் பதிந்துள்ள வைரம். இதைச் சுற்றி வருணனைகள் உள்ளன. காதலியின் அரண்மனை வருணனை உள்ளது; காதலன் உள்ள பாசறையின் வருணனை உள்ளது.

இரண்டையும் ஊடுருவிச்செல்லும் வருணனை ஒன்று சிறப்பாக உள்ளது. வாடைக்காற்று அரண்மனையிலும் வீசுகின்றது; பாசறையிலும் குளிர்ச்சியுடனும் மழைத்துளிகளுடனும் வீசுகின்றது. வாடைக் காற்று வானமெல்லாம் பரவுகின்றது. மழையைக் கொண்டு வருகின்றது. குளிரையும் நடுக்கத்தையும் தருகின்றது. காடுகளில் இடையர்களையும் அவர்கள் மேய்க்கும் ஆடுகளையும் தாக்கிக் குளிரால் வருந்தச் செய்கின்றது. குரங்கும் குளிர்மிகுந்து நடுங்குகின்றது. பறவைகள் குளிர் தாங்கமுடியாமல் இறந்து விடுகின்றன. ஈன்ற பசுக்கள் பால் உண்ணவரும் தம் கன்றுகளையும் வெறுக்கின்றன. காட்டினுள் வாடைக்காற்றின் ஆட்சியைக் காட்டும் புலவர் பிறகு நாட்டினுள்ளும் அதன் வேகத்தைக் காட்டுகின்றார்.

நகரத்துப் பெருந்தெருக்களில் அதன் கடுமையை வருணிக்கின்றார். பெரிய தெருக்களிலும் மக்கள் நடமாட்டம் குறைந்துவிட்டது. யாரும் நடமாட முடியாத இரவுக் காலத்துக் குளிரில், குடித்து உணர்வு இழந்து செல்லும் குடிசை மட்டும் குளிரை உணராமல் சிறு தூறலையும் பொருட்படுத்தாமல் திரிகின்றார்கள்.

இவ்வாறு தெருக்களில் வீசும் வாடைக்காற்றை வீடுகளினுள்ளும் காண்கின்றோம். அந்தி வேளையில் மகளிர் விளக்கேற்றி வழிபடுவதற்கு நேரத்தை அறிய முடியாமல், பகலும் இரவும் ஒரே நிகராக வானம் இருண்டுகிடக்கின்றது. சில பூக்கள் மலர்வதைக் கண்டு மாலைப் பொழுது வந்துவிட்டது என்று உணர்ந்து விளக்கேற்றுகின்றார்கள். வீடுகளில் வாழும் புறாக்களின் வாழ்விலும் வாடைக்காற்றின் கொடுமை உணரமுடிகின்றது. அந்தப் புறாக்கள் வெளியே பறந்து சென்று உணவு தேட முடியவில்லை. குளிர் அவ்வளவு கடுமையாக உள்ளது. வெளியே சிறிது பறந்து உடல் நோய் தீர்த்துக்கொள்ளவும் முடியாமல் மழைத்தூறல் உள்ளது. வீட்டின் உள்ளே ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதால் கால்கள் நோகின்றன. காலை மாற்றி மாற்றி வைத்துக் காலத்தைக் கழிக்கின்றன. வீட்டில் கிடக்கும் சந்தனக்கல்லும் வாடைக்காற்றை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது. சந்தனக்கல் கிடந்தபடியே கிடக்கின்றது, வெயில்காலத்தில் சந்தனம் அரைத்துப் பூசிக்கொள்ள அந்தக் கல் அடிக்கடி பயன்படும். குளிர்காலத்தில் அதைத் தொடுவார் இல்லாதபடியால் இருந்த இடத்திலேயே அப்படியே கிடக்கிறது. எடுப்பார் இல்லாத காரணத்தால், விசிறிகளின்மேல் சிலந்திகள் வலைப்பின்னிக் கிடக்கின்றனவாம். நீர்வேட்கை இல்லாதபடியால், தண்ணீர்க் கூசாக்கள் பயன் இல்லாமல் இருக்கின்றன. குளிர்காய்வதற்குப் பயன்படும் நெருப்புத் தடாக்கள் மட்டும் எங்கும் காணப்படுகின்றன.

பாசறையிலும் வாடைக்காற்று வீசக் காண்கின்றோம். காதலனாகிய வீரத்தலைவன் நள்ளிரவில் உறக்கம் இல்லாமல், போரில் புண்பட்ட யானைகளையும் குதிரைகளையும் அணுகித் தட்டிக்கொடுத்து அன்பு செலுத்தித் தேற்ற முயல்கின்றான். அதற்காக வெளியே செல்லுமிடங்களில், வாடைக்காற்றால் அவனுடைய மேலாடை அலைகின்றது; சரிகின்றது. அதை அவனுடைய இடக்கை பற்றிச் சேர்க்கின்றது. தலைவனுடைய வலக்கை, புண்பட்ட வீரன் ஒருவனுடைய தோள்மேல் அமைந்து அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கின்றது. மழைத்தூறலும் காற்றும் கலந்து அரசனுடைய குடையைத் தாக்கித் 'தவ்' என்ற ஒலியை உண்டாக்குகின்றது. பாசறையில் விளக்கின் பெரிய சுடர் தெற்குப் பக்கமாகச் சாய்கின்றது.

நெடுநல்வாடை என்னும் பெயர்க்கு ஏற்ப பாட்டு முழுவதும் வாடைக் காற்றின் ஆட்சியைக் காண்கின்றோம். பாட்டின் பெயரில் ஒரு சிறப்பும் வாழ்கின்றது. அந்த வாடைக்காற்று நெடியதாக நீண்ட துன்பம் தருவதாக உள்ளது; நல்லதாகவும் உள்ளது. யார்க்கு நெடியது? யார்க்கு நல்லது? அரண்மனையில் கட்டிலில் படுத்தவாறே கலங்கித் துயருற்று, கண்ணீர்த் துளிகளைத் தன் விரல் நுனியால் எடுத்துத் தெறிகும் காதலிக்கு அது நீண்டகாலம் வருந்தித் துன்பம் தருவதாக உள்ளது. ஆனால், போர்க்களத்தை அடுத்த பாசறையில் தன் வீரர்களிடமும் வாய் இல்லாத யானை குதிரைகளிடமும் அன்பு செலுத்தி ஆறுதல் அளிக்கும் தலைவனுடைய கடமையுணர்ச்சிக்கு நல்லதாகவே உள்ளது. இவ்வாறு நெடுநல்வாடை என்ற பாட்டின் பெயரில் உள்ள இரண்டு அடைமொழிகளும் (நெடு, நல்) இருவேறு உள்ளங்களையும் அந்த உள்ளங்களின் உணர்ச்சிகளையும் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

இவ்வாறு சொல்லோவியமாக்கப்படும் காதலியும் காதலனும் இன்னார் என்று அறியப்படவில்லை. அவர்களின் பெயரும் ஊரும் குறிக்கப்படவில்லை. ஆகவே, கற்பனைக் காதல் பாட்டு என்று கொண்டு அகப்பாட்டு என ஏற்கலாம். அந்த அளவிற்குப் பழைய இலக்கிய மரபு இடந்தருகின்றது. தலைவனுடைய பாசறை வருணனையில் அவனுடைய வேலுக்கு வேப்பமாலை சூடிய பாண்டிய அரசு குடிக்கு உரியது. ஆகையால், இன்ன குடி என்று புலப்பட்டுவிடுவதால், இது அகப்பாட்டு ஆகாது என்பது உரையாசிரியரின் கருத்து. வேம்பு என்ற அந்த ஒரு சொல் இல்லையானால், அது முழுதும் கற்பனையான காதல் பாட்டு எனக்கொள்ளத் தடை இருந்திருக்காது. இலக்கிய மரபு அந்த அளவிற்கு வளர்ந்திருந்த காலம் அது.

நூலாசிரியர்

இதைப் பாடியவர் புகழ்பெற்ற சங்ககாலப் புலவர் நக்கீரர். கீரன் என்பது இயற்பெயர். அதனால் நக்கீரர் என்ற பெயர் கொண்டார். இவர் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என்ற அழைக்கப் பெற்றார். கணக்காயனார் ஆசிரியத் தொழிலைப் பழங்காலத்தில் குறித்தது. மதுரையில் சிறந்த ஆசிரியராக இருந்த கணக்காயனார் மகன் நக்கீரன்.

நெற்றிக்கண் காட்டிலும் குற்றம் குற்றமே என்று சிவபெருமானை எதிர்த்துப் பேசியதாக உள்ள கதை. பாண்டி நாட்டில் அரசவைப் புலவரின் தலைவராக இருந்தவர் நக்கீரர் என்பது பொது வழக்கு.

திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒரு பூதத்தால் குகையில் அடைக்கப்பெற்ற நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை பாடி முருகன் அருளால் மீட்கப்பெற்றார் என்பது ஒரு செய்தி. இவர் பாடியுள்ள திருமுருகாற்றுப்படையிலும் நெடுநல்வாடையிலும் ஒத்த பகுதிகள் உள்ளன.

தொகுப்புரை

செம்மொழியாம் தமிழ்மொழி கருத்துவளமும், கற்பனை நலமும், சொல்வளமும் வாய்ந்தது. சீமை பெற்றுத் திருத்தமுற்ற உலக மொழிகளுள் தமிழ்மொழி மிக்க பழமை வாய்ந்ததொன்று வற்றாதக் கருத்துக் கருவூலமாய் திகழ்வது. எனவே தமிழ்மொழி ஒரு நீண்டகால இலக்கிய வரலாற்றைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. தமிழ்மொழியில் உள்ள இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் தொன்மையானவையாய் உள்ளன. தமிழ்மொழி மிகவும் பண்பட்ட மொழி என்றும் தனக்கே உரிய வளம் வாய்ந்த இலக்கியங்களைப் பெற்றிருக்கும் மொழி என்றும் மாக்ஸ்முல்லர் பாராட்டுகின்றார்.

சங்க இலக்கியம் அகம், புறம் என்ற பொருள் பாகுபாட்டு அடிப்படையில் அமைந்துள்ளமை அதன் தனிச் சிறப்பாகும். இவ்விருவகைப் பாகுபாடும் வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படவில்லை. சங்ககால இலக்கியம் சமயச்சார்பில்லாமல் தோன்றியது தனிச்சிறப்பாகும். சங்க இலக்கிய பாடல்களில் தெய்வங்கள் இடம்பெற்றினும் அவை பாடலின் பாடுபொருளாகவில்லை.

உள்ளுறை, இறைச்சி நிறைந்த இலக்கியமாக சங்க இலக்கியம் திகழ்கின்றது. சங்க நூல்கள் இலக்கியங்கள் என்று முதலில் சொன்னவர்களவியல் உரையாசிரியர் நக்கீரர். அறமும் இன்பமும் சேர்ந்த நூலாகவும், தமிழரின் அடையாளமாகவும் விளங்குவது சங்க இலக்கியம். சங்க இலக்கியத்தில் பாடற் பொருளைச் சிறப்பிக்க வரும் உவமைகள் அனைத்துமே

இயற்கையோடு இயைந்த கற்பனைகள். அறிவுக்குப் பொருந்தாத கற்பனைகளை இவ்வுவமைகளில் காணமுடியாது.

சங்க இலக்கியம் 'பாட்டும் தொகையும்' என்று கூறப்படும். பாட்டு என்பது பத்துப்பாட்டையும் தொகை என்பது எட்டுத் தொகையையும் குறிக்கும். இப்பதினெட்டு நூல்களையும் 'பதினெண்மேற்கணக்கு' என்றும் அழைப்பர். மேற்கணக்கு என்பது வாழ்வியலை விரித்துக் கூறுவதன் மூலம் நீதிகளைக் கூறுவது அதேபோல் கீழ்க்கணக்கு என்பது வாழ்க்கையின் சாராம்சத்தை சுருக்கமாய்ச் சுட்டி நீதிகளைக் கூறுவதாகும். எட்டுத் தொகையில் உள்ள ஒவ்வொரு நூலும் பல உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பாகும். பத்துப்பாட்டு என்பது பத்து நெடும்பாடல்களின் தொகுப்பாகும்.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய எட்டும் எட்டுத் தொகை நூல்களாகும். இவற்றில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தும் அகம் பற்றியன. புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியன புறம் பற்றியன. பரிபாடல் அகப்புறம் பற்றியது.

குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சி, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாண் ஆற்றுப்படை, பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) ஆகிய பத்தும் பத்துப்பாட்டாகும். இவற்றில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, ஆகிய மூன்றும் அகநூல்கள். நெடுநல்வாடை அகப்புறம் பற்றியது. இதில் மதுரைக்காஞ்சி மட்டும் புறம் பற்றியது ஏனைய ஐந்து நூல்களும் ஆற்றுப்படை நூல்களாகும். அக இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை திணை என்பது காதல் ஒழுகலாறுகளைக் குறிக்கும்.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பாக அகப்பாடல்களில் நாடகப்போக்கு காணப்படுகின்றது. இப்பாடல்களில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர் நேரே கூறுவது இல்லை. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோருள் ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கூறுவதுபோலவே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கலித்தொகையில் இருவர் மாறி மாறி உரையாடும் வகையில் அமைந்து நாடகப் பாடல்கள் உள்ளன. முழுமையான அளவில் அகத்திணையை விளக்கும் பாடல்களைக் கொண்டதால் 'அகம்' எனவும் முன்னைய இரண்டு தொகைகளையும்விட நீண்ட பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதால் அகநானூறை 'நெடுந்தொகை' என பெயர் பெறும். அக இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோரின் பெயர் கூறப்பெற்றிருக்காது.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மொத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2387 இதில் அகப்பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 1877 மற்றும் புறப்பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 510. இவற்றைப் பாடிய புலவர் நானூற்று எழுபத்து மூவர். அவருள் பெண்பாற் புலவர் முப்பதின்மர். இந்த எண்ணிக்கை குறித்து வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இவற்றில் ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படாதப் பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 101 ஆகும்.

நற்றிணை 400 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லை 9 அடியும், பேரெல்லை 12 அடியும் உடையது. இந்நூலை தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. தொகுப்பித்தவன் பன்னாட்டு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி. நற்றிணையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக திருமாலைப் பற்றிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

குறுந்தொகை 400 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லையாக 4 அடியும் பேரெல்லையாக 8 அடியும், 307 மற்றும் 308ஆவது பாடல்கள் மட்டும் ஒன்பது அடிகளை கொண்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர் பூரிக்கோ, தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக முருகனைப் பற்றி பாடியுள்ளார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

ஐங்குறுநூறு திணைக்கு நூறு பாடல்கள்வீதம் 500 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லை 3 அடி முதல் பேரெல்லை 6 அடி வரைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு திணையும் பத்துப்பத்தாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்க்கிழார், தொகுப்பித்தவர் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை ஆவார். ஐங்குறுநூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

கலித்தொகை கலிபாவால் ஆனது. கடவுள் வாழ்த்துடன் சேர்த்து 150 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றி நல்லந்துவனார் பாடியுள்ளார். பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்ற திணைவரிசை உடையது. இந்நூலை தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. 'கற்றிந்தோர் ஏத்தும் கலி' என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

அகநானூறு ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூலை பாடியவர்களின் எண்ணிக்கை 145. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றி பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார். இந்நூலை தொகுத்தவர் உருத்திர சன்மனார், தொகுப்பித்தவன் பாண்டிய

உக்கிரப் பெருவழுதி ஆவார். சிற்றெல்லை 13 அடியும் பேரெல்லை 31 அடியும் கொண்ட இந்நூலை நெடுந்தொகை என்று அழைப்பர்.

பரிபாடல் என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் பாவகையுள் ஒன்று. எட்டுத் தொகை நூல்களிலே அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய நூல் பரிபாடல். இந்நூலின் சிற்றெல்லை 25 அடியும் பேரெல்லை 400 அடியுமாகும். இந்நூலை தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் அறிய இயலவில்லை. தமிழின் முதல் இசைப்பாடலாகவும் பாண்டிய நாட்டைச் சிறப்பிக்கப் பாடப்பட்ட நூலாகவும் திகழ்கின்றது பரிபாடல். வையைப் பற்றிய பாடல்கள் அகத்தையும், கடவுள் வாழ்த்துப் பற்றிய பாடல்கள் புறத்தைப் பற்றியும் சார்ந்தன.

முல்லைப்பாட்டு 103 அடி எல்லையைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் காவிரிப் பூம்பட்டினத்து பொன் வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் ஆவார். இவர் எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒரு பாடலையும் பாடாதவர். இந்நூலுக்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு.

குறிஞ்சிப்பாட்டு 261 அடி எல்லையைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்ட அகநூலாகும். இந்நூலை ஆரிய அரசன் யாழ் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தக் கபிலர் பாடினார். இங்கு தமிழ் என்பதற்கு அகப்பொருள் என்று அர்த்தம். இந்நூலுக்கு பெருங்குறிஞ்சி என்னும் வேறு பெயரிலும் குறிப்பிடுவர்.

பட்டினப்பாலை 301 அடி எல்லையைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் வஞ்சியடி கலந்த ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பட்டினம் என்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் குறிக்கும். இந்நூலைப் பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆவார். இந்நூலுக்கு வஞ்சி நெடும்பாட்டு என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு.

பத்துப்பாட்டு நூல்களிலே அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய நூல் நெடுநல்வாடை. இந்நூல் 188 அடி எல்லையைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் நக்கீரர் ஆவார். இந்நூலின் பாட்டுடைத்தலைவன் தலையாலங்கனத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பார் நச்சினார்க்கினியார்.

வாழ்வில் எல்லாக் கூறுகளும் உண்மை நெறியில் வைத்துப் பேசப்பட்டன. சங்கப் புலவர்கள் தாம் நேராகக் கண்டவற்றையும், உள்ளத்தால் எண்ணித் துய்த்தவற்றையும் அப்படியே கூறினமையின் சங்க இலக்கியத்தில் இப்பண்பு சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்:

1. தொல் சிறப்புப்பாயிரம்
2. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
3. ச. அன்பு, பாரதியும் சொந்திறனும், ப. 76
4. ச.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், ப. 551
5. சிலம்பு. காதை 11 வரி. 18-22
6. முல்லைக் கலி. பா. 104:1-4
7. டாக்டர். அ. தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப. 225
8. பன்னிருபாட்டியல், களவியல் 57 கணக்கு, நூ. 222
9. மேலது நூ. 131
10. மேலது நூ. 136
11. மேலது நூ. 132
12. மேலது நூ. 133
13. பா. இரமேஷ் (க.ஆ.), கம்பனின் உவமைகள், ப.3
14. குறுந் பா. 3
15. ச.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், ப. 551
16. பட்டின. பா. 218-220
17. பா. இராணி, (க.ஆ.), குறுந்தொகையில் செவ்வியல் பண்புகள், ப.5
18. குறுந். பா. 226:1-3
19. குறுந். பா. 8:1-6
20. இரா. சந்திரன், கபிலரின் புலப்பாட்டு நெறி, ப.21
21. ச. அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே, ப. 81
22. மேலது ப. 81
23. நன்னூல் நூ. 387
24. இளம்பூரணர் உ.ஆ. தொல்.பொருள். நூ. 5
25. பேராசிரியர் உ.ஆ. தொல்.பொருள். நூ. 39
26. ச.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், ப. 11
27. மேலது, ப. 13
28. இறையனார் களவியல் உரை, ப. 12
29. அ. நாராயணசாமி உ.ஆ. மு.நூ. ப. 2
30. முத்து சண்முகனார், தமிழ்நூல் தொகுப்புக்கலை பக். 256-257
31. வையாபுரிப்பிள்ளை ப.ஆ. களவியல் காரிகை, ப. 129
32. தொல்.பொருள். நூ. 23
33. முத்து சண்முகனார், மு.நூ. ப.257
34. ஐங். பா. 271

- 35. மேலது பா. 62
- 36. மேலது பா. 295
- 37. மேலது பா. 180
- 38. மேலது பா. 385
- 39. மேலது பா. 427
- 40. தொல் பொருள். அகத். 999

மகளிர் வாழ்வியல்

தமிழ் மொழி தோன்றிய காலம் தொட்டு இக்காலம் வரை உலக வரலாற்றில் பண்பாட்டையும், நாகரீகத்தையும், கலைகளையும் பேணிக்காத்து வளர்ப்பதில் தமிழ்ச் சமுதாயம் சிறந்து விளங்குகின்றது. இத்தகு தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு ஒரு அங்கமான மகளிரின் மாண்புகளையும், பண்புகளையும் காலந்தோறும் உலக இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

மானுட வாழ்வியல் பெண்மையை அடித்தளமாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. பெண் என்னும் சக்தி இயங்கு நிலையில் தான் வாழ்வியல் நலமும், வளமும் பெறும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பெண்களை விடுத்து சமூகத்தைக் காண முடியாது. ஒரு சமூகத்தின் ஆக்க பூர்வமான பணிகளிலும், முன்னேற்றத்திலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சமூக முன்னேற்றத்தின் ஊற்றுக்கண் பெண்களே, சமூகத்தின் உயர்விலும். பெருமையிலும் அவர்களின் பங்கை புறந்தள்ளிவிட முடியாது. தமிழ் இலக்கியங்களில் அவை எழுந்த சூழ்நிலையின் காரணிகளோடு ஆராய்ந்தால் மகளிரது மாண்பும், அவர்கள் ஆடவர்பால் கொண்டிருந்த மதிப்பும் கற்பின் திண்மையும் நன்கு விளங்கக் காணலாம்.

தமிழ் நிகண்டில் பெண்மை

பெண்ணின் பெயர்களாகத் தமிழ் நிகண்டுகளில் பல வகைப் பெயர்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. அவை, பேதை, அங்கனை, வனிதை, இளம்பிடி, மாதா, மடவாள், மகடுஉ, மங்கை, மடந்தை, காரிகை, மானினி, வஞ்சனி, மாயோள், ஆட்டி, பாவை, தெரிவை, தையல், அரிவை, பெதும்பை, பிணா, மகள், நாரி என்பவை பெண்ணிற்குரிய பெயர்களாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் பெண்

தமிழரின் முதல் நூலான முழுமையாக கிடைத்த சிறந்த இலக்கண நூலாகத் திகழ்வது தொல்காப்பியமாகும். இலக்கண நூலாக இருந்த போதிலும் இலக்கியமாகவும், வாழ்க்கையின் விளக்கமாகவும் இருக்கும் சிறப்பிற்குரிய நூல் தொல்காப்பியம். இந்நூலின் பொருளதிகாரத்தில் காணப்படும் களவியல், கற்பியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகியவற்றில் பெண்மைப்பற்றிய விளக்கங்களும், பெண்களின் வாழ்வியலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், பழந்தமிழ் நாகரிகத்தின் செம்மையையும் செம்மாந்த பெருநிலையையும் தெள்ளத்தெளிய விளக்கிக்காட்டும் ஒப்பற்ற ஒளி விளக்காகவும் துலங்குவது தொல்காப்பியம் ஆகும். தமிழரின் தொன்மையான

இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் தலைமகளுக்கென தனி இலக்கணம் கூறுகின்ற போது,

**அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்தாறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப¹**

என்னும் நூற்பா அச்சம், நாணம், மடம் என்னும் இம்மூன்றும் பெண்களுக்குரியப் பண்புகளாக கற்பிக்கின்றது.

இயற்கையின் சீதனம் பெண்

முருகப்பெருமான் ஓளவை மூதாட்டியைப் பார்த்து ஒரு கேள்விக் கணையைத் தொடுக்கின்றார். மிக அரிதான நிலை எது இவ்வுலகத்திலே என்று கேட்கின்றார். மானிடராய் பிறத்தல் அரிது என்று ஓளவை மூதாட்டி அழகான பதிலைக் கூறுகின்றார். கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை **“மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கு நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா”²** என்று மானிடப் பிறப்பிலே பெண்ணாய்ப் பிறப்பது அரிது என்று பாடுகின்றார். பெண்ணாய்ப் பிறப்பதற்குப் பல காலம் தவம் செய்ய வேண்டும். அந்தத் தவத்தின் பயனாகத்தான் பெண் பிறவி கிடைக்கின்றது. ஆதலால்தான் அவர் **“மங்கைக் கைத்தலம் பார்த்தல்லவோ இந்த பாரில் அறங்கள் வளருதம்மா”³** என்று பெருமைப்படக் கூறுவார். இந்தப் பாரில் தர்மம் ஓங்கி வளர்வதற்குக் காரணம் பெண்கள்தான், மங்கையருக்குள் இருக்கும் நல்ல குணங்கள் இரக்கத் தன்மை, ஈகை, அன்பு, ஆதரவு, கருணை உள்ளம், தெய்வீகச் சிந்தனை ஆகியன. பெண்கள் அறம் வளர்க்கும் நாயகிகளாகத் திகழ்கின்றார்கள்.

ஒரு பெண்ணானவள் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் உடன் பிறந்தவர்களிடம் அன்பைப் பொழிகின்றாள். கண்ணானக் கணவனுக்குப் பொன்னான வாழ்க்கைத் துணைவியாகின்றாள். துன்பம் நேரும் போது கணவனுக்கு இன்பம் சேர்த்து அமைச்சர் போல பல யோசனைகளைக் கூறுகின்றாள். தாம் ஈன்றெடுத்த குழந்தைகளுக்குத் தாயாக இருந்து அன்பை வழங்குகின்றாள். இந்த நிலைகளில் எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த நிலை தாய்மையே ஆகும்.

“தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை” தாயேதான் நடமாடும் தெய்வமென்று நம் முன்னோர்கள் போற்றி பரவியுள்ளனர். ஆத்திச்சூடியில் ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்று ஓளவை பிராட்டி தாயை முன் வைத்து தந்தையைப் பின் வைக்கின்றாள்.

குழந்தைக்குத் தாயைத்தான் முதலில் தெரியும், அவள் காட்டிய பின்னர்தான் தந்தையைத் தெரிந்து கொள்கின்றது. தன் கருவிலே இருக்கும் குழந்தைக்கு எல்லாவிதமான சுவையுள்ள உணவுகளையும் ஊட்டுகின்றாள். இவ்வுலகில் பிறந்தவர்கள் இறப்பது இயற்கையின் நியதி. இந்த உடல் மண்ணோடு மண்ணாகின்றது. இறந்த உடல் தீயிலிட்டால் சாம்பலாகின்றது. ஆக இந்தத் தத்துவத்தை தன் கருவில் வளரும் குழந்தைக்குத் தெரிவிப்பதற்காகத்தானோ என்னவோ மண்ணின் சுவையையும், சாம்பலின் சுவையையும் தன் குழந்தை ருசிக்க, யாரும் அறியா வண்ணம் ஒளிந்திருந்து சாப்பிடுகின்றாள். பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்த தன் குழந்தையை பாலாட்டி, தாலாட்டி, சீராட்டி, வளர்க்கும் தாய் ஒரு தியாகச் செம்மல் என்பதை,

இளமை கொலுவிருக்கும்

இனிமைச் சுவையிருக்கும்

இயற்கை மணமிருக்கும் பருவத்திலே

பெண் இல்லாமல் சுகமில்லை உலகத்திலே

அணைத்து வளர்ப்பவளும் தாயல்லவோ

ஓர் அணைப்பில் அடங்குபவள் அவளல்லவோ

கவிஞர் பாடுவதும், கலைஞர்நாடுவதும்

இளைஞர் தேடுவதும் பெண்ணல்லவோ

பெண் இயற்கையின் சீதனப் பரிசல்லவோ⁴

என்று கவிஞர் கண்ணதாசன் பாடியுள்ளார்.

கவிஞர்கள் அதனால் தான் பால் மாறி தம்மைத் தாயாகவும், இறைவனிடத்தில் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தும், அவனை அடையத் துடிக்கும் தன் மகளின் நிலை கண்டு இரங்கிப் பாடும் பாடல்கள் ஏராளமாக தமிழிலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

குறிப்பாக பரமனைப் பாடிப் பணிந்துப் பைந்தமிழ் வளர்த்த ஆழ்வார்களும், நாவார நமசிவாயனை தேவாரம் மூலம் பாடிய நால்வர்களும், தம்மை தாயாக பாவித்துப் பாடிய பாடல்கள் பொருள் புதைந்த அற்புதமான படைப்புகளாகும். திருநாவுக்கரசர் தன்னை ஒரு பெற்றத் தாயாகவும், தம் மகளின் காதல் தன்மையையும் பாடுகின்றார்,

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்

மூர்த்தி அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்

பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்

பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆணாள்

**அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள்; அகல் இடத்தார் ஆசாரத்தை
தன்னை மறந்தாள்! தன் நாமம்கெட்டாள்;
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன்தாளே!⁵**

என்னும் பாடல்வழி தன் மகளின் காதலுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

ஒரு பெண் திருமாலிடம் தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கின்றாள். அவளுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. ஒரு இளங்கன்று அவளுடைய தோட்டத்தில் ஓடுவதைக் கண்டு அதைப் பிடித்து தழுவிக் கொள்கின்றாள். ஆகா இந்த இளங்கன்று என் உள்ளத்தைக் கொள்ளைக் கொண்ட கள்வன் கோபாலன் இனத்தைச் சேர்ந்ததல்லவா! இந்த இளங்கன்று என்று கூறி உள்ளம் பூரிக்கின்றாள். அந்த நந்தவனத்தில் ஒரு நல்ல பாம்பு தென்படுகின்றது. அதையும் பார்த்து “ஆகா! என் அருமைக் காதலன் படுத்துறங்கும் பட்டு மெத்தையல்லவா இங்கே வா உன்னையும் தழுவிக்கொள்கின்றேன் என பாம்பின் பின் ஓடுகின்றாள். தன் மகளின் இந்த செய்கையையெல்லாம் பார்த்த தாய், தன் மகளை இந்த மாயவன் மயக்கிவிட்டானே என்று கூறி ஏங்குகின்றாள். நம்மாழ்வார் தாயாக இருந்து திருவாய்மொழியைப் பாடும் அந்த பாசுரம்,

**கோமளவான் கன்றைப் புல்லிக்
கோவிந்தன் மேய்த்தான் என்னும்
போம் இளநாகத்தின் பின்போய்
அவன் கிடக்கை ஈது என்னும்
ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்
அருவினை யாட்டியேன் பெற்ற
கோமளவல்லியை மாயோன்
மால் செய்து செய்கின்ற கூத்தே⁶**

ஆகவே அனுபவத்தின் அடிப்படையில், உணர்ச்சிப் பிழம்பாக உருப்பெற்ற அவருடைய கவிதைகள் ‘தாய் இரங்கல்’ என்னும் துறையில் பாடல்களுக்கெல்லாம் சிகரமாக விளங்குகின்றன.

கற்புநெறி

உள்ளத் திண்மையோடு நிலைபெற்று உடல் சார்ந்ததாகப் பேணப்படுவது ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் உன்னத நெறியினை உலகிற்கு உணர்த்தியது

நம் தமிழ்ச் சமூகம். கற்பு ஒழுக்கம் மக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் பறவைகளிடத்தும் பின்பற்றப்பட்டதை நற்றிணை சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

**உள்இறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்
பிறபுலத் துணையோடு உறைபுலத்து அல்கி
வந்ததன் செவ்வி நோக்கி பெடை
நெறிகிளர் ஈங்கைப் பூவின் அன்ன
சிறுபல் பிள்ளையோடு குடம்பை கடிதலின்
துவலையின் நனைந்த புறத்தது அயலது⁷**

ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் என்ற கருத்தைச் சங்க காலத்தில் பறவை இனமும் கடைப்பிடித்தது என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றாக உள்ளது. பரத்தமை பரவலாக இருந்தபோதும் ஆடவனும் தம் காதலியை அல்லாத மற்ற பெண்களை நினைக்காதவனாக இருந்தான். இதனை, “மாயா இயற்கைப் பாவையின் போதல் ஒல்லாள்ளன் நெஞ்சத் தானே”⁸ என்னும் அடிகள்வழி என் காதலியை என் உள்ளத்தை விட்டுப் பிரிக்கவே முடியாது. அவள் எப்பொழுதும் என் நெஞ்சத்திலே குடி இருப்பாள், என்னும் தலைவனின் நிலை நற்றிணையில் சுட்டப்படுகின்றது. இதன்மூலம் கற்புநிலை ஆடவராலும் பின்பற்றப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

பெண்களின் கற்பு

பெண்கள் கற்பிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர் இரவு, பகல் எந்த நேரங்களில் தலைவனை சந்தித்தாலும் கற்பைப் பேணுபவர்களாகவே இருந்தனர் என்பதை,

**நாண் அடப் பெயர்த்தல் நமக்கு ஆங்கு ஒல்லாது:
‘பேணினர்’ எனப்படுதல் பெண்மையும் அன்று; அவன்
வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம் வா’ எனக்⁹**

என்னும் கலித்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது. குறியிடத்தே சந்திக்கும்போது தலைவியுடைய நாணமானது தலைவனை நெருங்கவிடாமல் தடுக்கின்றது. பேணினர் என்னும் சொல் நின் பெண்மைக்கு ஏற்றதன்று என்று சொல்லும் போது தலைவியுடைய கற்பு மேம்பாடு இங்கே கூறப்படுகின்றது. தான் காதலித்த ஒருவனையே திருமணம் செய்தல் கற்பு என்று உறுதியாக இருந்தனர்.

ஒருமணம் தான் அறியும்: ஆயின் எனைத்தும்
 தெருமரல் கைவிட்டு இருக்கோ – அலர்ந்த
 விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெறினும்
 அரு நெறி ஆயர் மகளிர்க்கு
 இருமணம் கூடுதல் இல் இயல்பு அன்றே¹⁰

என்னும் அடிகள்வழி ஒருவனை மனதில் நினைத்து வேறு ஒருவரை திருமணம் செய்தால் கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகமே கிடைத்தாலும் திருமணம் செய்யக்கூடிய பழக்கம் குடிப்பிறப்பிற்கே கிடையாது என்று கூறும்போது பெண்களின் கற்பு நெறி இங்கே போற்றப்படுகின்றன.

“திருமணத்தின் போது வீட்டை அழகுபடுத்துவர் இங்குப் புதுமணல் பரப்பி செம்மண் பூசி அழகுபடுத்தியதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் பெண்கள் எருமையின் கொம்பை வீட்டினுள் நட்டு வைத்து அதனைத் தெய்வமாகப் பாவித்து வழிபட்டமை அறியப் பெறுகின்றது. இது ஆயர்தம் குல வழக்கம் போலும். இவ்வாறே நெய்தல் நிலத்தவரிடையே சுறவுக்கோடு நட்டு தெய்வம் பரவும் வழக்கம் இருந்துள்ளமையைச் சங்க நூல்களால் அறியலாம்”¹¹

உயிரினும் சிறந்தது நாண்

மயிர் நீப்பின் உயிர்வாழா கவரிமான் என்பது போல மனிதருக்கு நாணம் உயிராகக் கருதப்படுகின்றது. மானம் இழந்தபின் வாழ்தல் கொடுமையானது. அதுபோல நற்றிணையில் உயிரைவிட உயர்ந்த ஒன்றாக நாணத்தை நொச்சி நியமங்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை, “உயிரினும் சிறந்த நானும் நனிமறந்து உரைத்தல்உய்ந் தனனே தோழி சாரல்”¹² என்று தலைவி கூறுவதாக உள்ளது.

மங்கையர் மாட்சி

ஒருவன் உலகிலுள்ள எல்லா வகையான செல்வங்களையும் அதிகாரங்களையும் பெற்றிருந்தாலும் அவையனைத்தும் நிலை பெற்றதாக வேண்டுமாயின், வாய்க்கின்ற வாழ்க்கைத் துணையாம் மனையாள் மாட்சிமையுடையாளாய் இருத்தல் வேண்டும். மனைமாட்சி, மனையாள் இல்லையென்றால் அவனது வாழ்வு எத்தனைச் சிறப்புகள் உடையதாயினும், அத்தனையும் அக்கணமே அழிந்துவிடும். எனவே இல்லறத்தில் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்லும் சிறப்பு பெண்ணுக்கே உரியதாகின்றது.

இம்மனையறத்தைச் சிறப்புற நடத்த வேண்டிய பொறுப்புடைய மங்கையர் மாதவம் இருந்து தோன்றல் வேண்டும் என்பதை,

**மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே பெரும்
மாதவஞ் செய்திட வேண்டு மம்மா!
பங்கயக் கைநலம் பார்த்தலவோ இந்தப்
பாரி லறங்கள் வளருதம்மா!**¹³

என்னும் பாடலில் பெண்ணாகப் பிறப்பதே மனையறம் போற்றத்தான் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார் கவிஞர் கவிமணி. எனவே, அறமெனல் மனம் மாசற்ற நிலையில் மற்றோர்க்கு உதவுதல்; அவ்வறம் இல்லறம், துறவறம் என இரு கூறுபட்டாலும் இல்லறமாம் மனையறமே வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, வானுறையும் பெருமை தருவது; இம்மனையற வாழ்வுக்கு மாண்பு மிகு மனையாள் தேவை; மங்கையராய்ப் பிறப்பது மனையறம் புரியவே என்பது புலப்படுகின்றது.

மனையறத்தில் அன்புடைமை

கண் கவரும் கட்டிடத்துக்கு அடிப்படை தேவையாவது போல மாண்புடைய மனையறத்துக்கும் அன்பு எனும் அடிப்படை தேவை என்பதனை,

**அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது**¹⁴

என்னும் திருக்குறள் உணர்த்துகின்றது. இத்தகைய அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனையறம் புரியும் தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் மாறாத அன்பு பூண்டு வாழ்ந்தால்தான் இல்வாழ்வு சிறப்படையும்.

**யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்?
செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங் கலந்தனவே!**¹⁵

என்னும் நிலையில், செம்புலத்தில் ஒன்றிய நீர்போல அன்புடை நெஞ்சங்கள் ஒருங்கிணைந்து, மனையற வாழ்வினை மாட்சிமை பெறச்செய்ய வேண்டும். 'காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்' என்பர் அறிஞர் பெருமக்கள். கருத்தொருமையில்லாத நிலையினிலும், மனம் வேறுபட்ட கணவனையும் மகளிர் மதித்துப் போற்றினர். மனையறை மகளிர்க்கு ஆடவரே உயிர் என வாழ்ந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் பலவும் பறைசாற்றுகின்றன.

“மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல் கணவன்”¹⁶ எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் போற்றும். தனது நிலைதளராத அன்பின் உறுதியைக் குறுந்தொகைத் தலைவியொருத்தி தன் கணவனிடம் கூறுவதாய் அமையும். இதனை,

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயாகியரென் கணவனை!

யானா கியர்தின் நெஞ்சநேர் பவளே¹⁷

என்னும் பாடல் மனையறம் போற்றும் மாண்புமிகு தலைவியின் அன்பு முதிர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது. இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலாம் என்றதுமே கண்ணிறை நீர் கொள்ளும் பண்புடையவர்கள் மனையறம் நோற்கும் மகளிர்.

ஏற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உள் தன்னோடு

உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாம் ஆட் செய்வோம்¹⁸

என்று கூறும் ஆண்டாளின் கூற்று குறுந்தொகைத் தலைவியின் கூற்றுடன் ஒப்ப அமைந்தது.

திருமணம்

மனிதனால் மனித சமுதாயத்தின் நலன் கருதி படைத்துக் கொள்ளப்பட்டதோர் ஒழுக்க முறை திருமணம். மனித இனத்தைப் பொருத்தவரை ஓர் உலகளாவிய பொதுமையாக இருந்தபோதிலும் வெவ்வேறு பண்பாட்டுக் குழுக்களிடையே விதிகளும், நெறிமுறைகளும் காணப்படுகின்றன. திருமணம் என்பது ஒரு சமூக, சட்ட உறவு முறை அமைப்பாகும். நமது பழந்தமிழர்கள் எவ்வாறு திருமணத்தை நடத்தியிருப்பார்கள் என்பதைப் பல சங்க இலக்கிய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

திருமணம் சமூகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆண், பெண் உறவு நிலையைக் குறிக்கின்றது. பழந்தமிழர் வாழ்க்கையில் களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம் ஆகிய இருவகை ஒழுக்கங்களையும் கொண்டிருந்தனர். மணச்சடங்கினை பற்றி தொல்காப்பியம் கூறும் செய்திகளில், பழந்தமிழர்கள் திருமணம் என்ற சடங்கு இல்லாமலேயே இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்; எண் வகை மண முறைகள் நிகழ்ந்துள்ளன; பின்னர் இந்தச் செயல்பாட்டில் பொய்மையும், வழுவும் மிகுதிப்படவே அதனைக் களைய வேண்டி சில விதிமுறைகளை வகுத்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மணத்தைக் குறிக்க பல்வேறு சொற்கள் பழந்தமிழரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கடி, மணம், மன்றல், வதுவை மணம், வரைவு என

அவை நீளும். சான்றாகக் கல்யாணம் என்ற சொல் மணத்தைக் குறிக்கும் வகையில் நாலடியாரிலும், ஆசாரக்கோவையிலும் அமைந்துள்ளது. கடி என்ற சொல்லுக்கு காப்பு என்று பொருள் கூறுவர். பத்துப்பாட்டில், **“வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து”**¹⁹ என்ற குறிப்பால் காப்பு என்ற பொருளில் கடி என்ற சொல் இடம் பெறுவதையும் காணலாம். சீவக சிந்தாமணியில் **“கடிசேர் மணமுன் இனி நிகழும் காலமென்க”**²⁰ என்றும், **“கடி மணம் எய்தும் களிப்பினால்”**²¹ என்றும் வருகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக தமிழின் மணமாக மரபுவழி மணம், சேவை மணம், போர் நிகழ்த்தி மணம், துணங்கையாடி மணம், பரிசம் கொடுத்து மணம், ஏறு தழுவிய மணம், மடலேறிய மணம் ஆகிய மண முறைகளைக் காணமுடிகின்றது.

காப்பியங்களில் காணப்படும் பண்டைத்தமிழரிடம் இடம்பெற்ற மண முறைகளைத் தவிர பொருத்தம் பார்த்தல், திருமண நாள் குறித்தல், திருமண அழைப்பிதழ் அல்லது முரசு மூலமாக நகர மக்களுக்கு உணர்த்துதல், மணவினை நிகழும் இடத்தை அலங்கரித்தல், சிறப்பு இறைவழிபாடு செய்தல், மங்கல ஒலி எழுச்செய்தல், மண மேடை ஒப்பனை ஆகிய திருமண நிகழ்வுகள் காப்பியங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

மேலும், சங்க இலக்கியங்களில் திருமணம் எவ்வாறு நடத்த வேண்டும், அதற்கான கால நேரங்களையும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. திருமணம் செய்வதற்கு உரிய நன்னாளாகச் சந்திரனுடன் உரோகிணி கூடும் நாட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து திருமணம் நிகழ்த்தும் முறை பண்டை தமிழ் மக்களிடையே வழக்கமாக இருந்தது.

**மனைவிளக் குறித்து மாலை தொடரிக்
கனை இருள் அகன்ற கவின்பெறு கலைச்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென**²²

என்னும் பாடல் மரபுத் தொடர்பாக திருமணத்தின் போது நல்ல நேரம் பார்ப்பது, நட்சத்திரம் குறிப்பது, அதிகாலையில் திருமணம் நிகழ்த்துவது போன்றவைகளை நாம் காணமுடிகின்றது.

இதனையே, **‘வதுவை அயர்ந்தன’**²³ என்பார் அள்ளார் நன்முல்லையார். **‘வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே’**²⁴ அஞ்சியத்தை குடும்பம் திருமணத்தின் அடிப்படையில்தான் அமைகின்றது. சமூக நிறுவனங்களில்

திருமணம் என்பது முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது. இதனுடைய பணி குடும்பத்தைத் தொடங்கி வைப்பதுதான்.

திருமணம் என்பது ஓர் ஆணும் பெண்ணும் ஓர் உறுதியான இணைப்பு வைத்துக் கொள்வதைக் குறிக்கும். ‘அவர் மணந்த மார்பே’²⁵ என்றும் ‘பெருந்தகை மன்னர்க்கு வரைந்திருந் தனனே’²⁶ என்றும் பதிவு செய்துள்ளார் அள்ளூர் நன்முல்லையார். தலைவன், வரைவு நீட்டித்தமையால் அயலவர் மணம் பேச வந்ததை வெள்ளிவீதியார் குறிப்பிடுகின்றார்.²⁷

பழந்தமிழர் திருமணத்தை பெண் வீட்டில் நிகழ்த்துதலை மரபாகக் கொண்டனர். களவொழுக்கம் காரணமாக உடன்போக்கு நிகழும்பொழுது தலைவன் தலைவியைத் தன்னுடன் தனது இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று மணம் செய்துகொள்வதும் மரபாக இருந்துள்ளது. கற்பு மணம் பெரும்பாலும் மணமகள் இல்லத்திலேயே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இதனை,

**நும்மனைச் சிலம்பு கழிஇ அய்யரினும்
எம் மனை வதுவை நன்மணங்கழிகெனச்
சொல்லி னெவனோ மற்றே வென்வேல்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே**²⁸

என்னும் ஐங்குறுநூறு பாடலால் அறியலாம். ஒரு பெண் மணவினை நிகழும் வரை பிறந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வருதல் கூடாது; பிறர் மணையில் தங்கவும் கூடாது என்ற கொள்கையின்படி பரிசம் போடுதலும், பெண் வீட்டில் திருமணம் செய்தலும் இடம்பெறுவது தமிழர் வழக்கமாக இருந்திருக்கின்றது. காப்பிய காலத்திலும் பெரும்பாலும் மணமகள் வீட்டிலேயே மணவினை நிகழ்ந்துள்ளது. இன்று அவரவர் வசதிக்கு ஏற்ப இறைவன் முன்னிலையில், திருமணக்கூடம், மணமகன் இல்லம் ஆகிய இடங்களிலும் மணம் நிகழ்த்துதல் இடம்பெறுகின்றது.

பழங்காலத் தமிழரின் மண மரபில் இடம் பெற்ற மணவினைச் செயல்கள் காப்பியங்களில் காணப்பட்டாலும் புதியவைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. பழந்தமிழர்களிடம் இல்லாத வேள்வித் தீ வளர்த்தல் என்பது சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதையில் காணப்படுகின்றது. காப்பு நூல் கட்டுதல், மங்கல நீர்கொண்டு வருதல், மண மக்கள் ஒப்பனை, மணமகன் அழைப்பு, அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல், பாத பூசை செய்தல், அறம் செய்தல், மங்கல அணி, சீதனம் கொடுத்தல் முதலிய புதியவைகளும் இடம்பெற்றன. தமிழர்களின்

திருமண முறைகள் பலவாக இருந்தாலும், இருமணம் ஒத்தே வாழ்க்கை நடத்தி குடும்ப முறைகளைப் பாரம்பரியமாகப் பறைச் சாற்றி வருகின்றனர் தமிழர்கள்.

சங்ககாலத் திருமணத்தைத் திணை மரபுத் திருமணம், மறுதலைத் திருமணம் என இரண்டாகப் பகுக்கலாம்.²⁹ திணை மரபுப்படி நடந்த திருமணத்திற்கு அகநானூற்று பாடல் சான்றாக உள்ளது. உரோகினியுடன் சந்திரன் கூடிய நல்ல நாளில் வீட்டில் விளக்கேற்றி மாலைகளைக் கட்டி செறிந்த இருள் நீங்கிய அதிகாலையில் முதுபெண்டிர் புதிய பாணைகளைத் தர அதைப் பெற்றுக்கொண்ட புதல்வனைப் பெற்றெடுத்த (புதல்வியரை அல்ல) மங்கலப் பெண்டிர் நால்வர் கூடி கற்புநிலை வழுவாமல் பெற்றோர் விரும்பும் துணையாகுக என வாழ்த்தி நெல்லும் மலரும் இடப்பட்ட நீரைத் தலையில் சொரிந்த வதுவை மணத்தை,

**வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக என
நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி³⁰**

என்ற அகநானூற்று வரிகள் சான்று பகர்கின்றன. இந்த வகையைக் கிளிப்பாட்டுக் கல்யாணம் என்கின்றார் நச்சினார்க்கினியர். இங்குப் போரில் கிழத்தி ஆக எனத் தலைவி வாழ்த்தப்பட்டுச் சுற்றத்தார் தர ஓரில்லத்தில் கணவனுடன் கூடிய நிலையும் பேசப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே,

**சகடம்மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ³¹**

எனத் திணைசார் மணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதுவர் இனப் பழங்குடிகளிடையேயும் திணைசார் திருமணமே நடைபெறுகின்றது. நெய் ஊற்றி மூட்டப்பட்ட தீயின் முன்னர் நடக்கும் திருமணம்³² நடைபெறுவதில்லை.

பெண் பார்த்தல்

சங்க காலத்தில் திருமண உறவு வேண்டி மண மகளின் உறவினர்கள் மணமகளின் இல்லம் நாடிச் சென்ற செய்தியை நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது.³³ பழங்குடியினரில் ஒருவன் திருமண வயதை அடைந்துவிட்டால் அவனது பெற்றோர் பெண் பார்க்கும் படலத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். தாய்மாமனிடம் பெண் பிள்ளைகள் இல்லாத தருணத்தில் அவரின் இசைவுடன் வேறு இடங்களில் பெண் தேடுகின்றனர்.

பெண்பார்க்கச் செல்லும்போது முதலில் ஆணின் தந்தை, மாமன், உறவுக்காரப் பெரியவர்கள், காணிக்காரன் முதலியோர் சேர்ந்து செல்கின்றனர். பெண்வீட்டார் சம்மதித்து விட்டால் இரண்டாவது முறை ஆணை அழைத்துச் சென்று பெண்ணைக் காட்டுகிறார்கள். அவனுக்குப் பெண்ணைப் பிடித்துவிட்டால் நிச்சயதார்த்தம் செய்தவற்கான தேதியை அன்றே தீர்மானிக்கின்றனர். ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் முடிந்து விட்டாலே அவள் கணவனின் இல்லத்தைச் சார்ந்தவளாகின்றாள் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரேகுடியில் மணம் நடைபெறுதல்

சங்ககாலத் திருமணம் பெருமளவில் குலங்களுக்குள்ளேயே நடந்த திருமண முறையாக உள்ளது. பெண்ணை இன்னாருக்குத்தான் கொடுப்பது என்ற வரையறை வலுவாகவே பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

**ஆயர் மகனாயின் ஆயமகள் நீ ஆயின்
நின்வெய்ய னாயின் அவன்வெய்யை நீயாயின்
நின்னை நோதக்கதோ இல்லைமன் நின்னெஞ்சம்
அன்னைநெஞ் சாகப் பெறின³⁴**

என்னும் முல்லைக்கலிப் பாடல் காதல் மணமானாலும் ஒத்த குடியுள் நடக்கும் மணம் ஏற்கப்பட்ட நிலையைக் காட்டுகின்றது. மேலும்,

**சிறுதினைக் காவலன் ஆகிப் பெரிதுநின்
மென்தோள் நெகிழவும் திருநுதல் பசப்பவும்
பொன்போல் விறல்கவின் தொலைத்த
குன்ற நாடற்கு அயர்வர்நன் மணனே³⁵**

என்னும் பாடலில் குறவர்குலப் பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் மணம் நடைபெற்றதை அறியமுடிகின்றது. முதுவர் இனப் பழங்குடிகளும் தங்கள் சொந்த இனக்குடியில் உள்ளவர்களையே திருமணம் புரிகின்றனர். கலப்புத் திருமணம் புரிவதில்லை.

திருமண நாளைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

நல்ல செயல்களைச் செய்ய நல்ல பொழுதினைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வழக்கம் தமிழரிடையே இருக்கின்றது. நல்ல நேரம் பார்ப்பதினை ‘நன்னிமித்தம்’ என்றழைத்தனர். திருமண நிகழ்வுக்கு நல்ல காலத்தையும் நல்ல பொழுதையும் தேர்ந்தெடுத்து நிகழ்த்தினர் என்பதை,

**மனை வினைக்குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிருள் அகன்ற கவின் பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள் தலைவந்தென³⁶**

என்ற பாடலானது சான்றாக விளக்குகின்றது. முதுவர் இனப் பழங்குடியினர், காணிக்காரனிடம் சென்று திருமணத்திற்கு நல்ல நாளைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். சங்ககால தமிழர்களிடையே வழக்கமான விடியற்காலை நேரங்களில் திருமணம் நிகழ்த்தும் முறை தமிழகம் முழுவதும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

மணமகள் வீட்டில் திருமணம்

சங்ககாலத்தில் திருமணம் தலைவியின் இல்லத்திலேயே நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதை,

**நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்திப்
புனைவினை நல்லில் தருமணல் குவைஇப்
பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன் என
வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே, அதனால்³⁷**

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், திருமணத்தின்போது வீட்டின் முற்றத்தில் மணல் பரப்பி சுவர்களுக்குச் செம்மண் பூசி மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு வீட்டை அழகுபடுத்தினர். திருமணப் பந்தல் அமைப்பதற்கு முன்பு முகூர்த்தக்கால் நடும் பழக்கம் வழக்கிலுள்ளது. சூரியன் உதிக்கும் நேரம் பலாமரத்தின் கிளையில் வெற்றிலை, மாவிலை ஆகியவற்றைக் கட்டி, மந்திரம் ஓதிய பின்பு முகூர்த்தக்காலினை நடுகின்றனர். அதன்பின் திருமணப் பந்தல் அமைக்கும் வேலையில் ஈடுபடுகின்றனர்.

புத்தாடை அணிதல்

சங்ககாலத்தில் திருமணத்தின்போது புத்தாடை அணிதல் முக்கியமான ஒன்றாகும். திருமண நாளில் மணமக்கள் புத்தாடை அணிவது அன்று முதல் இன்றுவரை தொடர்ந்து வரும் மரபாகும். இதனை, **“புதுவது புனைந்த திறத்தினும் வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே”³⁸** என்றும் **“புதுவது புனைந்து தம்மணன் அயரவும் ஒல்லாள், கவர்முதல்”³⁹** எனும் வரும் வரிகள் புத்தாடை அணியும் வழக்கம் மணக் கோலத்தில் இடம் பெற்றுள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. மேலும், மணமகன் மணமகள் வீட்டை அடைந்தவுடன் மணப் பெண்ணிற்கென மணமகன் கொண்டு வரும் புதிய ஆடை வகைகளை

மணமகனின் சகோதரியும் உறவுக்காரப் பெண்களும் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கின்றனர். இது சங்க காலத்தில் புத்தாடை அணிதல் என்ற வழக்கத்தோடு முற்றிலும் பொருந்திச் செல்கின்றது.

தாலி

சங்க காலத் திருமண நிகழ்வில் தாலி மிக முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது என்பதை, “புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித்தாலி”⁴⁰ என்னும் பாடலிலிருந்து அறியலாம். மேலும், அக்காலத்தில் திருமணமான பெண்கள் மங்கல அணி அணியும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதை, “ஆரம்தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்துப் பின்அமை நெடுவீழ் தாழ் துணை துறந்து”⁴¹ என்னும் நெடுநல்வாடை பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தம்பதிகளை வாழ்த்துதல்

திருமணத் தம்பதிகளை வாழ்த்துவது பண்டைக் காலம் தொடரே இருந்து வருகின்ற ஒரு வழக்கமாகும். திருமணத்தின் போது மணத் தம்பதிகளை வாழ்த்தும் செய்தியினைக், “காதலற் பிரியாமற் கவவுக்கை நெகிழாமல் தீதறுகென வேத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி”⁴² எனச் சிலப்பதிகாரம் சுட்டுகின்றது. சங்க இலக்கியத்திலும் மங்கலப் பெண்டிர் நால்வர் கூடிக் கற்பு நிலை வழுவாமல் பெற்றோர் விரும்பும் துணையாகுக என்று நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்துகின்றனர் என்பதை,

சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து

கடிநகர் புனைந்து கடவுள் பேணி

படுமண முழவொடு பருஉப்பனை இமிழ்⁴³

என்னும் நற்றிணை பாடலால் அறியலாம். அதுபோன்று முதுவர் இனப் பழங்குடியினரும் நவதம்பதிகளை வாழ்த்துகின்றனர் என்பதை,

பொன்னும் பாண்டியர் தாம் பூட்டின மங்கிலியோ

வள்ளியும் தேவானியும் போல இருக்க வேணும்⁴⁴

என்னும் அகநானூற்று அடி மணமக்கள் முருகனின் மனைவிகளான வள்ளியும் தெய்வானையும் இணைந்திருப்பதுபோல் இணைந்திருக்க வேண்டும் என்பதைச் சுட்டுகின்றது.

பொருள் கொடுத்து மணத்தல்

பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசுமளிக்கும் வழக்கம் பழந்தமிழர் மரபாகும். அன்று இது முலைவிலை, சிறுவளை விலை, பரியம் என்று அறியப்பட்டது. பாசிழை விலை என்னும் பெயர் உண்டு. இதனை,

**இரும்பு இடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே⁴⁵**

என்றும்,

**தாமரைக்கு இறைஞ்சும் தண்துறை ஊரன்
சிறுவளை விலைஎனப் பெருந்தேர் பண்ணிஎம்
முன்கடை நறீஇச் சென்றிசி னோனே⁴⁶**

என்னும் பாடல்களின் வழி இதனை நன்குணரலாம்.

சங்க காலத்தில் பெண் வீட்டார் வரதட்சணை கொடுத்ததாகச் சங்க பாடல்களில் குறிப்பேதும் இல்லை. இருப்பினும் மணமகன் பொருள் கொடுத்து மணமகளைத் திருமணம் செய்து கொண்ட வழக்கம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

**விலைவேண்டார் எம்மினத்து ஆயர்மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்⁴⁷**

என்ற இவ்வடிகளின் முதலடியில் வரும் ‘விலைவேண்டார்’ எனும் சொல் தலைவன் ஏறுதழுவினால், தலைவியைத் திருமணம் செய்யப் பொருள் கொடுக்க வேண்டி தேவையில்லை என்பதை விளக்குகின்றது. இதனால் ஆண்கள் பொருள் கொடுத்துப் பெண்களை மணந்து கொண்ட செய்தியினை உணர முடிகின்றது. பொன், பொருள், உரிமை, உழைப்பு இவையனைத்தும் ஒருங்கிணையக் கூடிய திருமணத்தில் பெண் ஒரு குழுவிலிருந்து இன்னொரு குழுவிற்கு மாற்றப்படும் நிகழ்வானது இக்குழுக்களிடையே திருமணப் பொருளினை உணர்த்துகின்றது. பெண் வீட்டாருக்கு மணமகன் வீட்டார் பொருள் கொடுத்துப் பெண் எடுக்கும் முறையும் (பரிசத் திருமணம்), பெண் வீட்டாரே பொருளையும் கொடுத்துப் பெண்ணையும் கொடுக்கும் முறையாகிய வரதட்சணைத் திருமணமும் ஏற்பட்டன. மணப்பெண் வீட்டாருக்குப் பொருள்கள், கால்நடைகள் கொடுத்துப் பெண் எடுக்கும் தொழில் துறைசாராத் திணைக்

குடிகளிடம் பெண்ணின் உழைப்பையும் அவள் பெற்றுக் கொடுக்கும் பிள்ளைகளையும் அனுபவிக்கும் உரிமை கிடையாது⁴⁸ எனக் குறிப்பிடப்பெறும் திருமண முறைகளில் பெண் வீட்டாருக்குப் பொருளைக் கொடுத்து மணக்கும் வழக்கம் இருப்பதை,

**அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
நலம்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்
பெறல்அலங் குரையள் ஆயின், அறம்தெரிந்து⁴⁹**

என்னும் பாடலடிகள் சான்று பகற்கின்றன. இது பெண்ணை விரும்பியவன் பொருள் கொடுத்து மணக்க விரும்புவதையும் தந்தை தர மறுப்பதையும் காட்டுகின்றது. முதுகுடி மன்னன் மகளை மணக்க விரும்பிய வேந்தர் சிறந்த பொருட்களைக் கொடுத்தாலும் மணக்க இயலாது என்பதையும் கொடுக்க விரும்பாத தந்தை, தமையன் மனநிலைகளையும் உணரலாம். மேலும், சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் திருமண நிகழ்வுகள் இன்று இடுக்கி மாவட்ட முதுவர் இனப் பழங்குடியினர் திருமண நிகழ்வோடு பெரும்பான்மையும் ஒன்றிச் செல்கின்றது.

கல்வியும் கலையும்

சங்க கால பெண்கள் கல்வி மற்றும் கலைத் துறையில் சிறந்து விளங்கினர். ஒரு ஆண் மகனுக்கு அறத்தினைப் பற்றி எடுத்துக் கூறும் அளவிற்குக் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதனை,

**பூமலர்ந் தவைபொலப் புள்அல்கும் துறைவ கேள்
பண்பு எனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்
அறிவு எனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்
செறிவு எனப்படுவது கூறியது மறா அமை⁵⁰**

என்று தலைவனிடத்துத் தோழி அறத்தினை எடுத்துக்கூறும் இப்பாடலின் வழி அறியமுடிகின்றது.

இசைக்கலை

பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையும், திருக்குறளும், சிலம்பு, மணிமேகலை, என்னும் இரட்டைக் காப்பியங்களும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், பல குறிப்புக்களைத் தருகின்றன. வரி வண்டுகளின் இசையினால் புதர்களிலுள்ள பூங்கொத்துக்கள் கட்டு நெகிழ்ந்து மலரும் என்பதை, “குருகும் இருவிசம்ப இருவரும்; புதலும் வரிவண்டு ஊத வாய்நெகிழ்ந் தனவே”⁵¹ என்னும்

செய்தியைக் குறுந்தொகை பாடல் உணர்த்துகின்றது. பெண்கள் இசைக் கலையில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை,

**ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள், கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட;
குரலும் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று ஒய்யென
மறம்புகல் மழகளிறு உறங்கும் நாடன்⁵²**

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்வழி கானவனின் மனைவியானவள் பெரிய வரைப்பக்கத்தே குறிஞ்சிப் பண் பாடினாள். அதைக் கேட்டுத் தான் கொண்ட தினைக் கதிரினையும் உட்கொள்ளாது. நின்ற நிலையினின்றும் பெயராது அப்படியே நின்றுவிட்டது யானை என்று கூறுவதன் மூலம் பெண்கள் இசைக்கலையில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஆடற்கலை

பெண்கள் இசைப்பதிலும், பாடுவதிலும் மட்டுமல்லாது ஆடற்கலையிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. குரவைக்கூத்து ஆடுவதில் பெண்கள் சிறந்தவர்கள் என்பதனை முல்லைக்கலி பாடல்கள் பல காட்டுகின்றன. ‘**பண்ணமை இன்சீர்க் குரவையுள்⁵³**’ போன்ற அடிகள் சான்றாக அமைகின்றது. மேலும், “**வைஏர் வால்எயிற்று, ஒள்நுதல், மகளிர் கைமாண் தோணி கடுப்ப, பையென⁵⁴**” என்ற பாடல் அடிகளில் மகளிர்கள் ஒழுங்கு மாட்சிமைப்பட்டு விளங்கும் தோழி என்னும் ஆடலை ஆடுவர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

விளையாட்டு

சங்க காலத்தில் பெண்களின் வாழ்க்கையில் முக்கியமாக இடம்பெறுவது விளையாட்டுகள். அக்கால விளையாட்டுகள் மக்களின் மன இயல்பையும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுகின்ற ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தி நின்றன. விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையும் தோல்வியால் துவண்டுவிடாத பெருநிலையையும் வாழ்க்கை பாடமாகக் கற்றுக்கொள்ள துணை நின்றது. இதனை ஊக்கப்படுத்தும் முகமாக, “**தொடலை ஆயமொடு கடல்உடன் ஆடியும் சிற்றில் இழைத்தும் சிறுசோறு குவைஇயும்⁵⁵**” என்னும் சங்க இலக்கிய அடிகள் பெண்கள் விளையாட்டினைப் பரவலாகக் காட்டுகின்றன.

பந்தாடல்

பெண்கள் பந்தாடல் எனும் விளையாட்டினை வீட்டிலும், வீட்டிற்கு வெளியிடங்களிலும் மலை முகடுகளிலும் விளையாடினர் என்பதை சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. தன் ஆயத்தாருடன் கூடிப் பந்தாடி வரும் தன் மகளைப் பார்த்து நொந்து வெதும்பும் தாயினை,

அம்தீம் கிளவி ஆயமொடு கெழீஇ

பந்துவழிப் படர்குவள் ஆயினும் நொந்துநனி

வெம்பும்மன் அளியள்தானே – இனியே⁵⁶

என்னும் அகநானூற்று அடிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பாவை விளையாட்டு

பாவை விளையாட்டில் பெண்கள் பாவையைத் தாங்களே செய்வதோடு, அவற்றைப் பலவாக அழகுபடுத்தியும் விளையாடினர். சங்ககால மகளிர் பைஞ்சாய்ப் பாவை, வண்டற் பாவை, குரவம் பாவை, தாதிற் பாவை என்று நான்கு வகை பாவைகளைக் கொண்டு விளையாடினர் என்ற குறிப்புச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றது. “தாதின் செய்த தண்பனிப் பாவை”⁵⁷ என்ற அடியின் வழி உய்த்துணரலாம்.

ஊசல் விளையாட்டு

சங்ககால மகளிர் ஊசலாடுவதில் தனிப்பட்ட விருப்பம் உடையவர்களாய் இருந்தனர். கொன்றை மரத்தில் உயர்ந்த கிளையிலே கயிற்றில் கட்டி தொங்கவிடப் பெற்ற ஊசலில் விளையாடினார்கள் என்பதை, “ஞாழல் ஓங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித் தாழை வீழ்கயிற்று ஊசல் தூங்கி”⁵⁸ என்ற அகநானூற்று பாடல் வழி அறியலாம். இதனையே, “பெருங்கயிறு நாலும் இருப்பனம் பிணையல் பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊக்காள்”⁵⁹ என்ற நற்றிணை வரிகள் ஊசலாட்டத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சிற்பில் விளையாட்டு

சிற்பில் விளையாட்டின் சிறுமனை, சிற்பில், வரிமண், வண்டல் என்ற சொற்கள் கொண்டு சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் புன்னை மரத்தின் நிழலில் பகற்பொழுது முழுவதும் சிற்பில் விளையாடுவர் என்பதை, “அகலிலைப் புன்னைப் புகர்இல் நீழல் பகலே எம்மொடு ஆடி இரவே”⁶⁰ என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றது.

பூக்கொய்து விளையாடல்

பெண்கள் பூக்களைப் பறித்தும் அலர்த்தியும் விளையாடினர். இவ்விளையாட்டு பூக்குற்றல் என்று கூறப்பட்டது. பெண்கள் பல பூக்களைக் கொய்து விளையாடினர் என்பதை, **“நீரார் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய நேர் இதழ் ஆம்பல் நிறை இதழ் கொண்மார்”**⁶¹ என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

அலவனாட்டல்

அலவன் என்பது நண்டை குறிக்கும் சொல். நீர் முள்ளியின் வேரில் உள்ள வளையில் வாழும் நண்டை அலைத்து விளையாடுவர். இதனை, **“முள்ளி நீடிய முதுநீர் அடைகரை புள்ளிக் களவன் ஆம்பல் அறுக்கும்”**⁶² என்னும் ஐங்குறுநாற்று அடி சுட்டுகின்றது.

வட்டாடல் கழங்காடல்

சங்க காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த விளையாட்டுகளில் ஒன்று வட்டாடுதலாகும். வட்டும் கழங்கும் பெண்கள் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டாகும். இதற்கென்ற அரங்கிழைத்துக் காய்களை நகர்த்தி வட்டாடுவர். இளங்கீரனார் பாடிய நற்றிணைப் பாட்டொன்றில் வேப்பமரத்து நிழலில் கல்லாச் சிறுவர் கட்டளையன்ன வட்டரங்கிழைத்து நெல்லிக்காயை வட்டாகக் கொண்டு ஆடுவது பற்றிய குறிப்புள்ளது.

**பொரிஅரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்
கட்டளை அன்ன வட்டரங்கு இழைத்துக்
கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லிவட்டு ஆடும்
வில்ஏர் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்ச்**⁶³

என்ற அடிகளின்வழி உய்த்துணரலாம். மேலும், பாறையில் உதிர்ந்து கிடந்த பளிங்கு போன்ற நெல்லிக் காய்கள் வட்டுப்போல் தோன்றிய பாலை நிலம் பற்றிய செய்தியினை, **“பளிங்கத்து அன்ன பல்காய் நெல்லி மோட்டு இரும்பாறை, ஈட்டுவட்டு ஏய்ப்ப”**⁶⁴ என்னும் அகநானூற்று வரிகளின் மூலம் உய்த்துணரலாம்.

ஓரையாடுதல்

மகளிர் விளையாட்டுள் ஓரையென்பதும் ஒன்று. ஆமை, நண்டு ஆகியவற்றைக் கோல் கொண்டு அலைத்து விளையாடுவது இவ்விளையாட்டாகத் தெரிகின்றது.

**மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற்கில்லை⁶⁵**

என்னும் தொல்காப்பிய களவியல் நூற்பாவில் பயின்று வந்துள்ள ‘ஓரை’
என்னும் சொல்லுக்கு இளம்பூரணர் உரையில் ‘முகூர்த்தம்’ என்றும்
நச்சினார்க்கினியர் உரையில், ‘இராசி’ என்றும் உள்ளன. ஆனால், சங்க
இலக்கியப் பாடல்களான,

**தாதின் செய்த தண்பனிப் பாவை
காலை வருந்தும் கையாறு ஒம்பு என
ஓரை ஆயம் கூறக் கேட்டும்⁶⁶
நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்தல்
ஓரைமகளிர் அஞ்சி, ஈர்நெண்டு⁶⁷
உரவுக்கடல் பொருத விரவுமணல் அடைகரை
ஓரை மகளிர் ஓராங்கு ஆட்ட⁶⁸**

என்று குறுந்தொகையிலும்,

**ஓரை ஆயமும் நொச்சியும் காண்தொறும்,
நீர்வார் கண்ணேன் கலுமும் என்னினும்⁶⁹
விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது⁷⁰**

என்று நற்றிணையிலும் மகளிர் விளையாட்டு ஆயம் என்றும் பல
பொருண்மைகளில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

உலக்கைக் குற்றல்

சங்க கால மகளிர் பாடிக் கொண்டே நெல் குற்றும் வழக்கம்
கொண்டிருந்தனர். சந்தன மரத்தை உரலாகவும், யானைத் தந்தத்தை
உலக்கையாகவும் கொண்டு தினைப் பயிரினைக் குற்றிக் கொண்டுப்பாடியதை,

**தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல் உரீஇ
முகைவளர் சாந்து உரல் முத்தார் மருப்பின்
வகைசால் உலக்கை வயின்வயின் ஓச்சி
பகையில் நோய் செய்தான் பயமலை ஏத்தி
அகவினம் பாடுவாம் நாம்⁷¹**

என்னும் குறிஞ்சிக்கலி பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றது.

ஓடி விளையாடல்

சங்க காலத்தில் இல்லத்திற்குள்ளேயே ஓடி விளையாடுவர். பெண்கள் இல்லில் உறையும், புறாக்கள் பெடையோடு பறத்தலைச் செய்யுமாறு விளையாடினர். மேலும் மனையில் மட்டுமல்லாமல் வெளியிடங்களிலும் பெண்கள் ஓடி விளையாடினர் என்பதை, ‘கரந்தைஅம் செறுவின் வெண்குருகு ஒப்பும்’⁷² என்னும் அகநானூற்று வரி சுட்டுகின்றது.

எண்ணி விளையாடல்

இளமகளிர் தொலைவில் தென்படக் கூடிய அளவில் பெரியனவற்றை எண்ணி விளையாடுவதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி காணமுடிகின்றது. உப்புக் குவியலின் மேலேறி நின்று கடலில் வரும் தோணிகளை எண்ணி விளையாடினர் என்பதை, “உப்பின் குப்பை ஏறி ஏற்பட வருதிமில் எண்ணும் துறைவனொடு, ஊரே”⁷³ என்னும் அகநானூற்று அடிகள் விளக்குகின்றது.

நீர் விளையாட்டு

நிலத்தில் பல்வகையான விளையாட்டுகளை ஆடிய மகளிர் நீரிலும் அச்சமின்றி விளையாடி மகிழ்ந்ததை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. இதனை,

மணலாடு மலிர்நிறை விரும்பிய வொண்டழைப்

புனலாடு மகளிர்க்கும் புணர்துணை யுதவும்⁷⁴

என்னும் நெய்தற்கலி வரிகளின் மூலம் பெண்கள் புனலாடுவதை விரும்பினர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

விடுகதை

நம் தமிழர்களாகிய மூதாதையர்கள் தத்தம் அறிவையும் புலமையையும் சோதித்துக்கொள்ள விளையாட்டுகளை அதற்கேற்ப அமைத்துக் கொண்டனர். அவ்வகையில் ஒன்றான விடுகதையைக் கூறலாம். இன்றைக்கு நாம் கையாளும் விடுகதையைத் தொல்காப்பியர் காலத்து மக்கள் ‘பிசி’⁷⁵ என்றனர். இதனை தொல்காப்பியர் தொல்காப்பிய செய்யுளியலில் குறித்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக ஓர் விடுகதையினைக் கூறலாம்.

“கையுண்டு காலில்லை; கழுத்துண்டு தலையில்லை; உடலுண்டு உயிரில்லை – அது என்ன?” என்பது விடுகதைக்கான வினா. இதற்கு விடை

தெரிந்தோர் ‘சட்டை’ (மேலாடை) என்று கூறிவிடுவர். இதே போல், கலித்தொகையில்,

**ஐதேய்ந்தன்று; பிறையும் அன்று;
மைதீர்ந்தன்று, மதியும் அன்று;
வேய்அமன் றன்று, மலையும் அன்று
பூஅமன் றன்று, சுனையும் அன்று
மெல்ல இயலும் மயிலும் அன்று
சொல்லத் தளரும் கிளியும் அன்று⁷⁶**

என்று விடுகதைப் பாடல் ஒன்று வருகின்றது. இதற்கு விடை ‘பெண்’ எனக் கொள்ளப்படும். அ.தாவது, வியக்கும் படியாகத் தேய்ந்துள்ள பிறை இல்லை என்பதால் (நெற்றி) நுதல் என்றும்; மாசுமரு இல்லாது களங்கம் நீங்கியுள்ளது. ஆனால் திங்கள் இல்லை முகம் என்றும்; மூங்கிலன்று என்பதால், மூங்கிலையொத்த தோள்கள் என்றும்; பூக்கள் மலர்ந்துள்ள ஆனால் பூக்களில்லை என்பதால் கண்கள் என்றும்; மெதுவாக நடக்கின்றதால் மயில் இல்லை ஆனால் மயில் போலும் சாயல் என்றும்; பேசுவதால் கிளி இல்லை என்பதால் அவளே ‘பெண்’ என்றும் விடை கூறலாம்.

களவும் கற்பும்

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்பட்டு காதல் கொள்கின்றனர். பின்னர் அவர்களது களவு மற்றும் கற்பு வாழ்க்கைக்கு பெரிதும் துணைபுரிபவள் தோழியாவாள். தலைவன், தலைவி இருவரும் களவின் போது சந்திக்க தோழி உதவுகின்றாள். இந்நிலையில் ஊரில் அலர் தோன்ற அதை அறிந்த தோழி தலைவனிடம் ஊரில் அலர் உண்டாயிற்று என்று கூறி தலைவியை விரைவில் மணந்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்துகின்றாள். தலைவியின் மாற்றத்தையும் களவொழுக்கத்தையும் அறிந்த தாய் அவளை இற்செறிப்பு செய்து விடுகின்றாள்.

**பல்பூங் கானல் பகற்குறி மரீஇச்
செல்வல் கொண்க செறித்தனள் யாயே⁷⁷**

என்னும் நற்றிணை பாடல்வழி தலைவி தோழியின் உதவியுடன் தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்றுவிடுகின்றாள். ஒரு பெண் தான் விரும்பியவனை அடைய எத்தகைய துன்பத்தினையும் தாங்கிக் கொள்வாள். தன்னை ஈன்று வளர்த்த தாயைக் காட்டிலும், பேணி வளர்த்த (செவிலி) தாயின் அன்பைக்

காட்டிலும் தலைவனின் நட்பும், காதலும் உயர்ந்தது என்றெண்ணி தலைவனுடன் சென்றுவிடுகின்றாள்.

**சேட்புலம் முன்னிய அசைநடை அந்தணிர்
நும்ஒன்று இரந்தனென் மொழிவல்; எம்ஊர்
யாய்நயந்து எடுத்த ஆய்நலங் கவின்
ஆர் இடை இறந்தனள் என்மின்
நேர்இறை முன்கைகள் ஆயத் தோர்க்கே ⁷⁸**

என்னும் ஐங்குறுநாறு பாடல் வரிகள் தலைவியின் எண்ணத்தை பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. உயிரைக் காட்டிலும் நாண் சிறந்தது. நாணைக் காட்டிலும் கற்பு சிறந்தது. தலைவனுடன் வாழும் கற்பு வாழ்க்கையை பெரிது என எண்ணிய தலைவி அவனுடன் சென்றுவிடுகின்றாள்.

சங்க காலமும் காதலும்

‘காதல் என்பது உடற்பசி, உள்ளப்பசி, உயிர்ப்பசி, பிறவிப்பசி’ என்றார் வ.சுப. மாணிக்கம். எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நாடுகளிலும் கவிஞர்களைக் கவர்ந்து வந்துள்ள பொருள் காதல். அத்தகைய காதல் சங்க காலத்தில் எவ்வாறு இருந்தன என்பதை சங்க இலக்கிய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

காதலின் இயல்பு

காதல் என்பது இரண்டு மனங்களின் கூட்டுறவு; ஒன்றின்றி மற்றொன்று வாழ முடியாது. எனவேதான் காதலைப் ‘பிரிவரிதாகிய தாண்டாக் காமம்’ என்றனர். ‘காதல் என்பது நெஞ்சத்திலும் கண்களிலும் உருவாகும் தூய அன்பாகும். ஐயத்திற்கு இடமின்றிக் கண்கள் அதனை மலரச் செய்ய, இதயம் அதனை காய்த்துக் கனியச் செய்கின்றது’. காதலர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் காமம் கலந்த உணர்வுடன் காண்பதனாலேயே காதல் உறவு அரும்புகின்றது என்கின்றார் தொல்காப்பியர்.

**நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம்படுதற்குக்
கூட்டி யுரைக்கும் குறிப்புரையாகும்⁷⁹**

தனக்கேற்பட்ட காமமாகிய ஒன்றிய நெருப்பு தன் கண்ணால் தரப்பட்டது என்பதை, ‘கண்தர வந்த காம ஒள்ளி’⁸⁰ எனத் தலைவி ஒருத்தி கூறுவதாகக் குப்பை கோழியார் கூறுகின்றார்.

காதல் அன்பின் பெருமை

தலைவனது அன்பிலே கலந்து அவனோடு பழகிய தலைவி அவனது அன்பின் பெருமையினை,

நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;
நீரினும் ஆரளவு இன்றே, சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே⁸¹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்களின் வழி தலைவி தலைவனது அன்பில் கலந்து அவனோடு இன்புற்றிருப்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

கற்பில் மிளிரும் காதல்

அன்பால் இணைந்த இரு காதல் நெஞ்சங்கள் மகிழ்வோடும் மன நிறைவோடும் நடத்துகின்ற இல்லற வாழ்வு இனிமையானது. களவைக் காட்டிலும் கற்பில் தலைவன், தலைவியருக்கான பொறுப்புகள் கூடும் நிலையில் அவர்கள் ஒருவர்மீது மற்றொருவர் வைத்துள்ள அன்பும், காதலுமே அவர்கள் இனிமையான இல்லறம் நடத்த வழிவகுக்கின்றது. கற்பில் காதல் குறையும்போது தலைவன் தலைவிக்கு இடையே ஊடல் ஏற்படுகின்றது. தலைவி தலைவனோடு இனிது இல்லறம் நடத்துகின்றாள். அப்போது மகளைப் பார்த்து வருவதற்காகச் செவிலித்தாய் அவர்களின் இல்லத்திற்குச் செல்கின்றாள். தலைவனது காதல் சிறப்பும், இருவரது வாழ்க்கை சிறப்பும் அவளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. தலைவி தலைவனுக்காக உணவு சமைக்கும் திறத்தையும் அவள் சமைத்த உணவை அவன் விரும்பி உண்டு மகிழ்ந்தமையையும் நற்றாயிடம் உரைக்கின்றாள்.

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது உடஇ
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்தழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே⁸²

என்னும் நற்றிணை பாடல் அடிகளில் தலைவன் தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பை காணமுடிகின்றது.

இயற்கையோடு பொருந்தி வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை, கனவுகள், கற்பனைகள் சார்ந்தே இருந்தன. ஒத்த அன்பு, ஒத்த பண்பு, தலைவன், தலைவியின் பெயர் சுட்டப்படாமலேயே அகவாழ்வுச் சிந்தனைகளை அனைவருக்கும் பொதுவாக்கிப் பாடப்பட்டிருக்கும் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் காதல் உணர்வுத் ததும்புவதாகவும் படிப்போர்க்கு மகிழ்வூட்டும் விதமாகவும் அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் இயல்பை உணர்ந்தவன்

தலைவி இற்றெறிக்கப்பட்டபோது காமத்துயர் கொண்டு வாடும் நிலை ஒன்று மட்டுமே தலைவன்பால் காணப்படுகின்றது. அவன் தன்னுடைய பெற்றோர்க்கு அஞ்சும் நிலை இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. மேலும் தலைவியைக் காண வரும்போது அளப்பரிய துன்பங்களைத் தாங்கும் மனநிலையைத் தலைவன் கொண்டுள்ளான். தலைவியொருத்திபால் உள்ளம் பறிகொடுத்த காதலன் ஒருவன் தன் காதலியால் தனக்கேற்பட்ட காதல் நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து அவளை தவிரப் பிறிதில்லை என்கின்றான்.

அருந்துயர் அவலம் தீர்க்கும்

மருந்து பிறிதில்லை யான் உற்ற நோய்க்கே⁸³

மனத்தால் ஒன்றுபட்ட தலைவனும் தலைவியும் மணம் புரிவதற்கு முன் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்ட அன்பினால் கூடி மகிழும் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து விடுவானோ என்ற எண்ணம் தலைவியின் முகத்தில் ஏக்கமாய் வெளிப்பட்டது. இதனை உணர்ந்த தலைவன் தன் அன்பு எத்தகையது எனச் சுட்டி நம் வாழ்வில் பிரிவு என்பதே இல்லை எனத் தேற்றும் பாங்கு,

யாயும் ஞாயும் யார்ஆ கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங் கலந்தனவே⁸⁴

என்னும் குறுந்தொகை பாடல்களின் வழி வெளிப்படுகின்றது. திருமணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் தம் வாழ்க்கைக்காகவும் சுற்றத்தாரின் துயர் துடைக்கவும் பொருளிட்டக் கருதிய தலைவன் பிரிந்து செல்கின்றான். காதலில் பிரிதல் கொடிய துன்பம் என உணர்ந்தாலும் தலைவியைத் தேற்றிப் பிரியும் அவனது மன உணர்வினையும் கடமை தவறாத உளப்பாங்கினையும் பிரதிபலிக்கும் பாடல்கள் ஏராளம்.

**வினை நலம் படிஇ வருதும் அவ்வரைத்
தாங்கல் ஒல்லுமோ பூங்குழையோய் எனச்
சொல்லா முன்னர் நில்லா ஆகி⁸⁵**

என வினைவயிற் பிரிய முற்பட்ட தலைவன் தன் கடமையைக் குறிப்பால் புலப்படுத்துகின்றான். ஆனால், தலைவியின் கண்ணீரோ அவனைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றது. அதனை எண்ணி வியந்த தலைவன், தனது பிரிவைச் சிறிது காலத்திற்கு விலக்கிவைக்கின்றான். திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேட முனைந்த தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பு நடப்பியல் வாழ்வின் உண்மையைச் சித்தரிப்பதாய் அமைகின்றது.

தலைவியின் இயல்பு

உண்மைக் காதல் வயப்பட்ட மகளிர் தலைவனிடத்துக் கொண்ட அன்பில் மாறுபடாது ஒழுகும் பண்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். தலைவன் மேல் காதல் கொண்ட தலைவிக்குத் தன் அன்னை, தந்தை, உடன்பிறந்தோர் அனைவரையும், அயலராகக் கருதும் அளவிற்குத் தலைவன் அவளுடைய நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து நிற்கின்றான். பெற்றோர் உடன்படார் எனவுணர்ந்த நிலையில் தலைவி தலைவனுடன் செல்லவே பெரிதும் விரும்புகின்றாள். பெற்றோருக்கும் ஊராரின் பழிச்சொல்லுக்கும் தலைவன் வரும் வழியின் ஏதங்களைக் கண்டு தலைவி அஞ்சினாலும் அவள் உள்ளம் எப்பொழுதும் தலைவனை எண்ணிக்கொண்டே இருக்கும். தாய் வீட்டில் சிறு துன்பத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளாத மெல்லியளாகிய தலைவி நீரும், நிழலுமற்ற சுரநெறியின் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் செல்வதை அகநானூறு பாட்டு விளக்குகின்றது.

தலைவியைக் கண்டு மகிழ்ந்து திரும்பிய தலைவன் அவளை மணம்புரியக் காலம் தாழ்த்துகின்றான். பிரிவுத் துன்பம் தலைவியை வாட்டுகின்றது. இந்நிலையில் தலைவி தலைவன்மீது கொண்ட காதலைச் சிறிய கிளையில் தொங்கும் பலாப்பழம் போல இவளுடைய உயிரோ மிகச் சிறியது, காதலோ பெரியது எனத் தோழி அறிவுறுத்துகின்றாள். களவு வாழ்வு வாழும் தலைமகனைக் கற்பு நெறியில் செலுத்தும் தோழியின் இயல்பான உணர்வு, **“சிறுகோட்டுப் பெரும் பழந் தூங்கி யாங்கிவள் உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே”⁸⁶** என்பதில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். தலைவனைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுதியால் தோழி வாயிலாகத் தூண்டிய தலைவி, அவன் வரும் வழியை எண்ணிப் பார்த்துத் தான் செய்த தவறுணர்ந்து கழிவிரக்கம் கொண்டவளாய்

அருள்புரி நெஞ்சமொடு எ.குதுணையாக
வந்தோன் கொடியனும் அல்லன் தந்த
நீ தவறுடையையும் அல்லை நின் வயின்
ஆனா அரும் படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடையேனே⁸⁷

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் துயரைக்காட்டிலும் உயிரை இழப்பது மேல் என்று எண்ணுகின்றாள். “பிரிவு அரிதாகிய தண்டாக் காமமொடு உடனுயிர் போகுக”⁸⁸ இவ்வாறு காதல்வயப்பட்ட தலைவியின் உள்ளம் தலைவனைச் சுற்றியே இயங்குகின்றது. அவ்வுலகில் பிறர் நுழைவதையும் விரும்பாதவளாகத் தலைவி காணப்படுகின்றாள் என்பதை அறியலாம்.

களவு மணம்

வடமொழியில் எண்வகை மணங்களுள் ஒன்றான கந்தர்வம் கொடுப்போரும், பெறுவோரும் இன்றி, தலைவன், தலைவி தனியிடத்துச் சந்தித்து மணம்புரிந்து கொள்வது ஆகும். தலைவன், தலைவி பிறர் அறியாமல் மணந்து கொள்ளும் முறையே தமிழில் களவு மணம் எனப்படும். இக்களவு மணத்தின் மேன்மையைக் கபிலர்,

கொடுப்பின் நன்கு உடைமையும் குடிநிரல் உடைமையும்
வண்ணமும் துணையும் பொரீஇ எண்ணாது
எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அரு வினை
நிகழ்ந்த வண்ணம்⁸⁹

என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டு அடிகளின் வழி புலப்படுத்துகின்றார்.

அம்பலும் அலரும்

தலைவன் தலைவியின் களவை அறிந்த அவ்வூர் மக்கள் அம்பலும், அலரும் தூற்றுகின்றனர். அம்பலுக்கும், அலருக்கும் காரணமானவன் தலைவன் ஆவான் என்பதை தொல்காப்பியர்,

அம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுத்தலி
னங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்⁹⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றார். காதல் வாழ்விலும் கற்பு வாழ்விலும் முக்கிய இடம் பெறுவன அம்பலும், அலரும் ஆகும் என்கின்றார் தொல்காப்பியர். ‘களவும்

கற்பும் அலர் வரைவின்றே'⁹¹ காமமிகுதி வெளிப்பாட்டிற்கு அலரே அடிப்படை என்கின்றார். மேலும்,

கவ்வை தூற்றும் வெவ்வாய்ச் சேரி
அம்பல் மூதூர் அலர்நமக்கு ஒழிய
சென்றனர் ஆயினும் செய்வினை அவர்க்கே⁹²

என்னும் அகநானூற்று பாடலில் தலைவியின் துயரநிலையைக் காண முடிகின்றது.

அறத்தோடு நின்றல்

தலைவியின் காதலை அறிந்த தோழி உரிய நேரத்தில் செவிலியிடமும் உரைத்து அறத்தோடு நின்றலும், செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு உணர்ந்து அறத்தோடு நின்றலும் உண்டு. பின்பு தலைவியின் திருமணம் பெற்றோர் விருப்பத்துடன் நடைபெற்ற செய்தியும் இடம் பெற்றுள்ளன.

எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந் திரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே⁹³

என்னும் குறுந்தொகை பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், தொல்காப்பியரும் கற்பு மணம் குறித்து கூறியுள்ளார்.

கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்கு உரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே⁹⁴

களவு வாழ்க்கையில் வாழ்ந்த தலைமக்கள் பிறர் அறியுமாறு கொள்ளுதற்கு உரிய தலைவன் தலைவியை உரிய மரபில் மணம் கொள்ளுவதாகும். தலைவியின் பெற்றோர் காதலை ஏற்க மறுக்கும்போது தாமே சென்று மணம் புரிந்து கொண்டு வாழ்ந்த நிலையினையும் காணமுடிகின்றது.

கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை ஆன⁹⁵

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழி இதனை அறியமுடிகின்றது.

எதிர்ப்பும் ஏமாற்றமும்

தலைவி வீட்டில் தாய் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாலும் இல்வாழ்க்கையில் இருவரும் இணைந்த பின்பு வெறுத்து ஒதுக்கும் எண்ணம் அக்கால மக்களிடையே காணப்படவில்லை. களவிலே தோன்றிய உறவு கற்பிலே இனிதே முடிந்துள்ளது.

களவு அல்லது கற்பு வாழ்க்கையில் வரைவின் பொருட்டு பொருளீட்டவோ அல்லது இல்லறத்திற்கு வேண்டிய பொருளீட்டவோ சென்று விடுகின்றான் தலைவன். தலைவன் தான் வருவதாகக் கூறிச்சென்ற கார்காலம் வந்தும் அவன் வராமையால் மிகவும் வருந்துகின்றாள் தலைவி. தலைவன் வருகையை எதிர்பார்ப்போடு காத்திருக்கும் தலைவியிடம் தோழி வந்து தலைவன் வருகின்ற செய்தியினைக் கூற அதைக் கேட்ட தலைவி மகிழ்ச்சியுடன்,

நீ கண்டனையோ? கண்டார்கேட் டனையோ?

ஒன்று தெளிய நசையினம்; மொழிமோ

வெண்கோட்டு யானை சோணை படியும்

பொன்மலி பாடலி பெறீ இயர்

யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே⁹⁶

என்று கேட்கின்றாள். இப்பாடலில் தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட காதலும் அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் அந்த எதிர்பார்ப்பும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரிவும் உணர்வும்

தலைவன் வினையின் காரணமாக தலைவியைப் பிரிந்து சென்று விடுகின்றான். ஊரில் உள்ள அனைவரும் உறங்கிய பின்பும் தலைவிக்கு தலைவனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையால் உறக்கம் வரவில்லை. ஆதலால்,

முட்டுவேன் கொல்? தாக்குவேன் கொல்?

ஓரேன் யானும் ஓர் பெற்றி மேலிட்டு

ஆஅ! ஒல் எனக் கூவுவேன் கொல்?

ஆலமரல் அசைவளி அலைப்ப, என்

உயவுநோய் அறியாது தஞ்சும் ஊர்க்கே⁹⁷

என்று தன்னுள்ளே எண்ணுகின்றாள். இப்பாடல் தலைவியின் உள்ளத்து உணர்வினை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

ஆண் பெண்ணுக்குரிய ஆளுமைப்பண்புகள்

ஆண் வெளியில் சென்று பொருளீட்டுபவனாகவும் இல்லறத் தலைவி மனையிலிருந்து சுற்றத்தாரையும் தம்மை நாடி வரும் விருந்தினர்களையும் உபசரித்தலையும் இல்லறக் கிழத்தியின் பண்புகளாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன.

**வினையே ஆடவர்க் குயிரே வாள்நுதல்
மனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்⁹⁸**

ஆண் மகனே பொருளை ஈட்டுபவனாக இருப்பதால் அவனே குடும்பத்தின் அச்சாணியாக இருந்துள்ளான். அந்த மைய அச்சை சுற்றியே சுழலும் இயல்புடையவளாக பெண் இருந்துள்ளாள். இதனால் தான்,

**நீடிய வரம்பின் வாடிய விடினாங்
கொடியோர் நிலம்பெயர்ந்து உறைவேம் என்னாது
பெயர்த்தும் கடிந்த செறுவிற பூக்கும்
நின்னார் நெய்தல் அனையேம் பெரும
நீ எமக்கு இன்னாதனபல செய்யினும்
நின் இன்று அமைதல் வல்லா மாறே⁹⁹**

எனத் தலைவி, பிடுங்கி எறியப்பட்ட வயலிலே மீளப்பூக்கும் நெய்தல் பூவைப்போலத் தலைவன் இன்னாதன பலவற்றைச் செய்தாலும் அவன் இல்லாமல் வாழ்வே இல்லை எனத் தலைவி கூறும் நிலையை சங்க இலக்கிய அக நூலான குறுந்தொகைப் பாடலில் காணமுடிகின்றது.

இங்கு தலைமக்களின் களவு மற்றும் கற்பு வாழ்க்கை குறித்தும் அதன் சிக்கல்கள் குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இயற்கையோடு இயைந்த இன்பமான வாழ்க்கையை அக்கால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை சங்க அகநூல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

மங்கையின் அடி தொழுதவன்

ஆடவரைப் பெண்டிர் வணங்குதல் என்பது இன்றுவரை தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வரும் பெருவழக்காகும். இதற்கு மறுதலையாகப் பெண்டிரை ஆடவர் வணங்குதல் என்பது இயல்பிறந்த நடத்தையாகவே அவ்வக்காலச் சமூகத்தினரால் நோக்கப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில், குறிப்பாக கலித்தொகையில் தலைவன், தலைவி மற்றும் தோழியை வணங்குவதாகச் சில பதிவுகள் உள்ளன. ஓர் ஆடவன் பெண்டிரை (தலைவி, தோழி) வணங்கியதாக நான்கு பதிவுகள் கலித்தொகையில் காணப்படுகின்றன.

புலையர்போலப் புன்கண் நோக்கி
 தொழலும் தொழுதான் தொடலும் தொட்டான்
 காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிறு அன்னோன்¹⁰⁰
 உள் நின்ற நோய்மிக உயிர்எஞ்சு துயர்செய்தல்
 பெண் அன்று புனைஇழாய் எனக்கூறித் தொழுஉம் தொழுதே
 கண்ணும்நீ ராக நடுங்கினன், இன்நகாய்¹⁰¹
 நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழுஉம் பிறர்காண்பார்
 தூக்கிலி; தூற்றும் பழிஎனக் கைகவித்துப்
 போக்குங்கால், போக்கு நினைந்துஇருக்கும்; மற்றுநாம்
 காக்கும் இடமன்று, இனி.
 எல்லா எவன்செய்வாம்?
 பூக்குழாய் செல்லல் அவனுழைக் கூய்க்கூய்
 விரும்பியான் விட்டேனும் போல்வல், என் தோள்மேல்
 கரும்புஎழுது தொய்யிற்குச் சொவல்; ஈங்காக
 இருந்தாயோ? என்றுஆங்கு இற.
 அவன்நின் திருந்தடி மேல்வீழ்ந்து இரக்கும் நோய் தீர்க்கும்
 மருந்து நீ ஆகுத லான்¹⁰²
 தலையுற முன்அடிப் பணிவான் போலவும்
 கோதை கோலா இறைஞ்சி நின்ற
 ஊதையஞ் சேர்ப்பனை அலைப்பேன் போலவும்

 கனவினால் கண்டேன் தோழி¹⁰³

மேற்குறித்த பாடல்களில் முதல் மூன்று பாடல்கள் ஆடவன் பெண்ணைக்
 கையால் தொழுவதையும், இறுதிப்பாடல் ஆடவன் பெண்ணின் காலில் வீழ்ந்து
 தொழுவதையும் முன்னிறுத்துகின்றன. பெண்ணை வணங்கும் ஆடவனின்
 வலிமையும், **“கடுங்களிறு அன்னோன்”**¹⁰⁴ எனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல்
 கவனிக்கத்தக்கது. மேற்கூட்டிய பதிவுகளைக் கொண்டு ஆடவன் பெண்ணுக்கு
 உயர் மதிப்பளித்துள்ளான் எனக் கருத இயலவில்லை. காரணம் மேற்கூட்டிய
 பதிவுகள் இடம் பெறும் சூழல்கள் களவு நிகழ்ச்சி (வெளிப்படையன்று), கனவு
 நிகழ்ச்சி (ஆழ்மன வெளிப்பாடு) என அமைவதே. முதலாவதாக களவுக்
 காலத்தில் தலைவன், தலைவியை வணங்குதல் நிகழ்வானது வெளிப்படையாக
 நிகழ்வதன்று. மேலும், ஆடவன் தன் விருப்பத்திற்குரியாளின் அன்பை
 இரந்தேனும் பெறுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கடைசி ஆயுதமும் அதுவே!

இரண்டாவதாக, கனவில் நிகழும் செயலை ஆழ்மன வெளிப்பாடாகக் (நனவில் உள்ள வெளிப்பாடாக) கருத வேண்டுமேயொழிய, சமூகத்தில் நிகழும் புற நிகழ்வாகக் கருத இயலாது.

தினைப்புனம் காத்தல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப்புனம் காத்தல் மிக இன்றியமையாத பணி. தினைப்புனம் காக்க பெரும்பாலும் மகளிரே செல்வர் கபிலரும், தினைப்புனம் காக்கப் பெண்களே சென்றனர் என்பதை,

துய்தலை வாங்கிய புனிறு தீர் பெருங் குரல்

நல்கோள் சிறு தினைப் படுபுள் ஒப்பி

எல்பட வருதியர் என நீ விடுத்தலின்¹⁰⁵

என்னும் அடிகளின்வழி பெண்கள் தினைப்புனம் காக்கச் சென்றனர் என்பது புலனாகின்றது.

தலைவன் தலைவியின் அன்பு உள்ளம்

தலைவி தலைவனுடன் நடந்த களவு மணத்தையும், தலைவன் வரும் வழியின் அருமையையும் எண்ணி, நித்தம் கலங்கி அழகு நலன் கெட்டு, நோயால் வாடி இருக்கின்றாள் என்பதனை, “ஆற்றின் வாரார் ஆயினும் ஆற்ற ஏனைஉல கத்தும் இயைவதால் நமக்கென”¹⁰⁶ என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவன் மீது கொண்ட காதலைப் பெற்றோரிடம் மறைத்தும், தன் களவில் அவள் கொண்டுள்ள உறுதியின் மூலமும், தலைவன் வரும் வழியில் உள்ள ஆபத்துக்களை எண்ணியும் வருந்தும் போது, தலைவியின் உள்ளம் மிகவும் அழகாகக் காட்டப்படுகின்றது.

தலைவியின் உள்ளத்தை உணர்ந்தவன்

களவுக் கூட்டம் முடிந்தவுடன் அவளை விட்டுச் செல்லாது, அவளின் நினைவால் தினமும் இரவுக் குறியில் அவளைச் சந்திக்கின்றான். தலைவியைக் காண வருகையில் பல இடையூறு ஏற்பட்ட போதிலும் தலைவன், தலைவியிடம் இல்வாழ்க்கையின் மேன்மையினைக் கூறும் போதும், விருந்தோம்பல் பண்பினைத் தலைவியிடம் கூறும் போதும், அவள் உள்ளத்தினை உணர்ந்தான் என்பதை, “உள்ளத் தன்மை உள்ளினன் கொண்டு”¹⁰⁷ என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டின் வாயிலாகக் கபிலர் விளக்குகின்றார்.

தலைமக்களின் மனநிலை

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்களும் அவர்களது உணர்வுகளும் மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த அடிப்படையில் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய பாடல்கள் இரண்டில், தலைவன் மற்றும் தலைவியின் மனநிலையை அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார் பாடலாசிரியர்.

அப்பொழுதுதான் அவன், அவளை முதன் முதலாகப் பார்க்கின்றான். கொல்லிப்பாவை போன்ற பெண்ணே, கூற்றாக வந்து ஆடவர்களைத் துன்புறுத்த வடிவம் எடுத்துள்ளாயா? மான் போன்ற உன் பார்வையும் மயில் போன்ற உன் சாயலும், மென்மையான உன் தோள்களும் கண்டவர்களை வருந்தும் என்பது உனக்குப் புரியாதா? என்று வினவுகின்றான்.

அவள் எவ்வித மறுமொழியும் கூறவில்லை. அவள், அவனை விரும்புவது போன்றதற்கான செயல்கள் எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இதனால் வியப்படைந்த அவன், பெண்ணே உன்மீதும் தவறில்லை; மதம் கொண்ட யானை நீர்த்துறைக்கு வருகின்றது என்பதைப் பறையறைந்து எச்சரிக்காத அரசனே தவறுடையவன் என்பதை,

**நீயும் தவறில்லை; நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமரும் தவறிலர்
நிறைஅழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறைஅறைந் தல்லது செல்லற்க என்னா
இறையே தவறுடை யான்¹⁰⁸**

என்பது அவனது கூற்றாகும். அகநானூற்றில் இடம் பெற்ற தலைவி கூற்றுப்பாடல் ஒன்று, தலைவி, தோழியிடம் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

இருளைக் கிழிப்பதுபோல் வானம் மின்னி, மழை பொழியும் நள்ளிரவு. பன்றிகள் புற்றாஞ்சோற்றுக்காக புற்றினை அழிக்கின்றன. முதலைகள் ஆங்காங்கு திரிகின்றன. மழை வெள்ளம் கற்களில் மோதி உடைந்து ஓடுகின்றது. பெண் புலிக்காக, ஆண் புலி யானையைக் கொன்று, அதனை இழுத்துவரும், யாரும் நடந்து பழக்கப்படாத வழி. அப்படிப்பட்ட வழியில், உள்ளம் ஒன்றை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு இரவில் நம்மைப் பார்க்க வந்திருக்கும் தலைவன், கொடியவன் அல்லன். எனக்காக இரவுக் குறியிடம் சுட்டி, அவனை வரச்சொன்ன நீயும் தவறுடையவள் அல்லள். எனக்காக, உனக்கு இன்னல் உண்டாக்கிய நானே தவறுடையவள் என்கின்றாள் தலைவி.

**அருள்புரி நெஞ்சமொ டெஃகு துணையாக
வந்தோன் கொடியனும் அல்லன், தந்த
நீ தவறுடையயு மல்லை, நின்வயின்
ஆனா அரும்படச் செய்த
யானே தோழி தவறுடையேனே¹⁰⁹**

என்பது அவளது கூற்று. உண்மையில் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யாமல் இருக்கும் தலைவன்தான் தவறுடையவன். அல்லது அவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வற்புறுத்தாத தோழியும் தவறுடையவள்தான். ஆனால், அவர்கள் மீது குற்றம் சுமத்த விரும்பாத தலைவி, தன்னையே தவறுடையவளாகக் காட்டிக்கொள்கின்றாள் என்பதிலிருந்து சங்ககாலத் தலைமக்களின் மனநிலையை காணமுடிகின்றது.

உயிருண்ணும் மாலைப்பொழுது

மாலைப்பொழுது வந்தாலே மங்கையர் மனமும், உடலும் வாடும். பசலை நோய் படர்ந்த நிலையில் அவர்தம் மேனியெல்லாம் ஒருவித மாற்றத்தைக் காணும். திருமணமான பெண்டிர்களின் உயிரை உண்ணும் வேலையைச் செய்யவே இந்த மாலைப்பொழுது வருவதாக வள்ளுவர்,

**மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிர்உண்ணும்
வேலைநீ வாழி பொழுது¹¹⁰**

என்னும் குறளில் விளக்குகின்றார். இதனை வெளிக்கொணரும் வண்ணம் கலித்தொகையில் தம் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி; மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி, தோழிக்கு உரைக்கின்றாள். காலையில் பகற்பொழுது என்னும் காலத்தைக் கக்கி, மாலையில் மீண்டும் அதை விழுங்குகின்றான். அதனால் கதிர்கள் சுருங்கி, கதிரவன் மலைவாயில் மறைந்துள்ளான். காரிருள் படர்கின்றது. கார்மேகம் வண்ணனின் மேனி நிறைந்தது போல் வெண்ணிலவு தோன்றுகின்றது. தாமரை மலர்களோ உறங்குவதுபோல் கண்மூடிக் கிடக்கின்றன. தம் புகழைத்தாமே கேட்ட பெரியோர் தலைதாழ்த்தி நிற்பதைப் போல மரங்கள் கிளை தாழ்ந்து துயில்கின்றன. குழலின் ஓசைபோல வண்டுகள் ஒலிக்கின்றன. தம் பார்ப்புகளை நினைத்துத் தாய்ப்பறவைகள் பறக்கின்றன. கன்றுகளை நினைத்துக் கறவைப் பசுக்கள் தம் கொட்டகைக்குச் செல்கின்றன. விலங்கினங்களோ தம் வாழ்விடம் நோக்கி விரைகின்றன. செந்தீ வளர்த்து அந்தணர், அந்திப் பொழுதை வாழிபடுகின்றனர். இப்படி அனைத்து உயிர்களும் மாலை நேரம் வந்தால் வீடு திரும்புகின்றன. மணந்த, மனம்

கவர்ந்த தலைவனோ மாளிகை திரும்பவில்லை. தன் உயிரே போய்விடும் போலிருக்கின்றதே என்று தலைவி வருந்துவதை,

அகன்னூலம் விளக்கும்தன் பல்கதிர் வாயாகப்
பகல்நுங்கி யதுபோலப் படுசுடர் கல்சேர
இகல்மிகு நேமியான் நிறம்போல் இருள்இரவ
நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி ள்தரக்
கண்பாயல் பெற்றபோல் கணைக்கால மலர்கூம்பத்
தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச,
முறுவல்கொள் பாவைபோல முகைஅவிழ்பு புதல்நந்தச்
சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்புஇமிர்ந்து இம்மெனப்
பறவைதம் பார்ப்புஉள்ளக் கறவைதம் பதிவயின்
கன்றுஅமர் விருப்பொடு மன்றுநிரை புகுதர
மாவதி சேர மாலை வாள்கொள்
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள், அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க வந்ததை
வால்இழை மகளிர் உயிர்பொதி அவிழ்க்கும்
காலை ஆவது அறியார்
மாலை என்மணர் மயங்கி யோரே¹¹¹

என்னும் நெய்தற்கலி வரிகள் தலைவியின் ஏக்கத்தை எடுத்தியம்புகின்றன.

தோழியின் ஆளுமைத் திறன்

செவிலியின் மகளாகத் தோழியை சுட்டுவார் தொல்காப்பியர். தலைமகனைத் தலைமகளுக்கு உரியவனாக ஆக்கித் தருபவள் தோழி. அவர்கள் இருவரின் உள்ள ஆர்வத்தை உணர்ந்து அவர்கள் காதல் முயற்சிக்குத் துணை நிற்பவள் தோழி. காதலுக்குத் தடை ஏற்படுகின்றபோது அத்தடைகளை உடைத்தெறிந்து வெற்றிக்கு வழி வகுத்துக் கொடுப்பவளும் தோழி. களவைக் கற்பாக்கித் தரும் வன்மை சான்றவள் தோழி. கற்பு வாழ்க்கையில் தலைமகன் வாழ்வியல் காரணங்களுக்காகப் பிரிந்து செல்லும்போது தலைமகளின் உடனுறைந்து செயலாற்றுபவள் தோழி. தலைமகன் தவறிழைக்கும் போது அவனை இடித்து அறிவுரை கூறித் தகுதி சார்ந்த தலைமகனாக மாற்றித் தருபவள் தோழி. இவ்வண்ணம், தலைமகன் தலைமக்கள் வாழ்க்கைப் பயணம் முழுவதும் இணைந்து அவர்கள் வாழ்க்கை நலத்திற்காக வாழும் ‘தோழியின் ஆளுமை’ வியக்கத்தக்கவாறு விளங்குகின்றது.

மறுக்க இயலாச் சொல்லாடல் திறன்

தன் காதலை தலைவியிடம் தெரிவிக்க வேண்டி நிற்கும் தலைமகனைத் தோழி மறுக்க நினைக்கின்றாள். வேண்டி நிற்கும் தலைமகனிடம் தன்னுடைய மறுப்பில் இருக்கும் உண்மையை உணர்த்துகின்றாள். அவன் எதிருரை நிகழ்த்தாமல் இருக்கும் வகையிலே சொல்லாடுகின்றாள். இதனால் தோழியின் சொல்லாட்சி வெளிப்படுத்துகின்றது.

செங்களம் படக்கொன்று அவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோல் அம்பிற் செய்கோட்டு யானைக்

கழற்றொடிச் சேஎய் குன்றம்

குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே¹¹²

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் தோழி கையுறை மறுத்தல் துறையில் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் தலைமகன் செங்காந்தள் மலரைக் கையுறையாக ஏந்தித் தன் காதலை தலைவியிடம் அறிவிக்குமாறு தோழியிடம் வேண்டுகின்றான். தலைமகனை முன்பின் அறியாத தோழியின் அறிவு அவன் வேண்டுவதை உடனே ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றது. மறுக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு; அதே நேரம் தலைமகன் மனம் புண்படக் கூடாது என்ற எண்ணமும் இருக்கும் தன்மையில்; இரண்டுக்கும் இடையில் ஊஞ்சலாடும் தோழியின் மனம் தன்னை அவன் மீண்டும் வற்புறுத்தா வகையில் சொல்லாட நினைக்கின்றது. என்ன சொல்லி அவனைத் தவிர்ப்பது என்று எண்ணுகின்றாள். காரணம் சொல்லாமல் மறுத்தால் மீண்டும் வற்புறுத்துவான். காரணத்தோடும், தன் மறுப்பில் உள்ள உண்மையை உணர்த்தும் வகையிலும் அவனிடம் பேசுகின்றாள். அவன் தன் கையுறையாகக் கொண்டு வந்த செங்காந்தள் மலர்கள் தங்களுக்கு அரியன அல்ல என்றும் அவை தங்கள் குன்றத்திலேயே மிகுதியாக உள்ளன என்று கூறுகின்றாள்.

தன் உணர்வில் உள்ள உண்மையைத் தலைமகனும் உணர்ந்து மீண்டும் அவன் தன்னை வற்புறுத்தாதபடியும், அவன் மனம் புண்படாதபடியும் உரையாடும் தோழியின் ஆளுமைத் திறம் மிக அழகாக வெளிப்படுகின்றது.

வாழ்வியல் உணர்திறன்

தலைமகளைத் தனக்கு உரியவளாய் ஆக்கித் தருமாறு வேண்டுகின்ற தலைமகனிடம் தோழி, அவன் குடிப்பெருமையை அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டி, அந்த எண்ணத்தினின்றும் அவனை நீக்கி நிறுத்த முனைகின்றாள்.

பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டு, உரு, காமம், நிறை, அருள், உணர்வு, திரு ஆகிய பத்துக் குணங்களால் தலைமகனும் தலைமகளும் ஒன்றிருத்தல் வேண்டும்¹¹³. இதனையே,

இவளே, கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீலநிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீன்எறி பரதவர் மகளே; நீயெ
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம முதூர்க்
கடுந்தோச் செல்வன் காதல் மகளே;
நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி
இனப்புள் ஒப்பும் எமக்குநலன் எவனோ?
புலவு நாறுதும் செலநின் றீமோ
பெருநீர் விளையுள்ளம் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ அன்றே
எம்ம னோரில் செம்மலும் உடைத்தே¹¹⁴

என்ற நற்றிணைப் பாடல் தோழி நயமுற மொழிவதை நவில்கின்றது.

தலைமகள் கடல் மேற்சென்று மீன்பிடித்து வாழும் பரதவனுடைய மகள். கடற்கரை ஓரமாக விளங்குகின்ற சிறுகுடியிலே வாழ்கின்றவள். சுறாமீனின் துண்டுகளைக் காய வைக்கும்போது அவற்றைக் கொத்த வரும் பறவைகளை ஓட்டும் வாழ்க்கை இயல்பினள். நிற்பதற்கே கூசும் புலால் நாற்றம் வீசும், சுற்றுப் புறத்தையும் மேனியையும் உடையவள். ஆனால், தலைமகனோ மிக விரைவாகச் செல்லும் தேரினை உடைய செல்வனுடைய மகன். அவளுடைய அன்புக்கு ஆளானவன்; இளமையானவன்; அழகானவன்; வழிவழியாகப் பல்லோர் வாழ்ந்த ஊரிலே வாழ்பவனின் மகன். பெரிய நீர் நிலையான கடலில் சென்று கிடைத்ததைக் கொண்டு எளிமையாக வாழும் வாழ்க்கை முறையோடு ஒத்து வராது. குடிப்பெருமை மிக்க தலைமகனுக்குத் தலைமகள் ஏற்புடையவள் அல்லள் என்று தலைமகனை உயர்த்திக் காட்டி மறுக்கின்றாள்.

இப்பாடலில் தலைமகன் உயர்ச்சியைத் தோழி அறிந்திருந்தாலும் தலைமகளையும் அவள் குறைவாக மதிப்பிடவில்லை. தலைமகள் தம் பெற்றோர் வாழும் வாழ்க்கையும் நல்ல வாழ்க்கைதான் என்பதை ‘எம் சிறு நல்வாழ்க்கை’ என்று சொல்வதன் மூலம் உணரலாம். எங்களுக்குரிய வாழ்க்கை எங்களுடையது. செல்வர்க்குரிய வாழ்க்கை உங்களுடையது என்று கூறி, இருவருக்கும் குடிமையால், பொருளால், அழகால், மேனியால் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வை எடுத்துக்காட்டி அவனைப் பெயர்க்கும் தோழியின் உலகியல்

வாழ்வியல் அறிவுத் திறம் வியப்பிற்குரியது. வேண்டியதும் உடன்பட்டுவிடும் விரைந்த போக்கினை உடையவள் அல்லள். எதையும் ஆராய்ந்து பார்த்து முடிவெடுக்கும் ஆய்வறிவினை உடையவள் தோழி என்பதையும் உணரலாம்.

பொய்வழி மெய்காணல் திறன்

குறை நயப்பக் கூறல் என்றால் தலைமகள் தலைமகனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்வித்தல். தலைமகளின் காதற் குறிப்பை அறிந்து தலைமகனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்ய முயற்சி செய்கின்றாள் தோழி. தலைமகளின் காதற் குறிப்பை மெய்யாகவும் பொய்யாகவும் பலவற்றைப் படைத்துக் காட்டி அறிந்து கொள்ளும் திறனுடையவள் தோழி என்று இலக்கணம் வகுப்பார் தொல்காப்பியர். இதனையே,

**ஒருநாள் வாரலன்; இருநாள் வாரலன்;
பல்நாள் வந்து, பணிமொழி பயிற்றி, என்
நன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்த்த பின்றை,
வரைமுதிர் தேனின் போகி யோனே
ஆசாகு எந்தை யாண்டுஉளன் கொல்லோ?
வேறுபுலன் நல்நாட்டுப் பெய்த
ஏறுதடை மழையின் கலிமும், என் நெஞ்சே¹¹⁵**

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

பல நாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றித் தன்னெஞ்சத்தை நெகிழ்த்திய தலைமகன் சென்ற இடம் தெரியவில்லை என்று தோழி கூறக் கேட்டவுடன், தோழி சுட்டிய தலைமகனும் தான் விரும்பிய தலைமகனும் ஒருவன்தான் என்ற உண்மை புலப்படும். வேற்றுப் புல நன்னாட்டிலே பெய்த மழை போலத் தன்னெஞ்சம் கலங்குகின்றது என்ற தோழி கூற்றில்தான் உண்மை பொதிந்து உள்ளது. ஓர் இடத்தில் மழை பெய்யும்போது அந்த மழைநீர் தெளிவாக இருக்கும். அதுவே அடுத்த இடத்திற்குச் செல்லும்போது கலங்கிக் காட்சியளிக்கும். அதைப்போல் தலைமகளுக்குரிய தலைமகனைத் தனக்கு உரியவனாகச் சொன்ன பொய்யால் தன் நெஞ்சம் கலக்கம் அடைந்ததை வேறுபுல நன்னாட்டில் பெய்த மழைக்கு உவமிக்கின்றாள். ‘நன்னாடு’ என்பதில் தன் களவில்லாத் தன்மையைக் குறிக்கின்றாள். தோழி தலைமகளின் காதற் குறிப்பை அறிந்து கொள்ள ஓர் உத்திமுறையைக் கையாண்டாலும் தன் பெண்மையை இழிவுபடுத்திக் கொள்ளாமலும் தலைமகள் உண்மை உணர்கின்ற வகையிலும் பேசும் அறிவுத்திறம் அறியத்தக்கது. தலைவியின் எண்ணத்தையும் தோழியின் எண்ணத்தையும் ஒன்றுபட்டாற்போல் தெளிவாகின்றது.

நுண்ணிய வெளிப்பாட்டுத் திறன்

தலைமகளிடத்துத் தோன்றும் மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் தாய் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் ஒன்றுதான் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுக் காணல். இதனை,

அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பு அன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே! பாடக பாட்டே!

இன்னும் பாடுக பாட்டே! அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே!¹¹⁶

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் நன்கு எடுத்தியம்புகின்றன.

அகவன் மகளை அழைத்துத் தன் மகளின் மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் அறிய முனைகின்றாள் தாய். காரணத்தைத் தவறாகச் சொல்லி விடுவாளோ அகவன் மகள் என்ற அச்சம் தோழிக்கு ஏற்படுகின்றது. அகவன் மகள் பாடத் தொடங்கும்போதே இடையே புகுந்து தலைமக்களின் காதல் ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்ற வகையிலும் பாடுகின்றாள் தோழி. அகவன் மகள் பாடும் பாட்டின் குன்றத் தலைவன்தான் தலைமகளின் காதலுக்கு உரியவன் என்பதைத் தாய் அறியும் வகையிலும் மிக நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

கொள்கைத் திறன்

இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பின்னர்த் தலைமகன் புறத்தொழுக்கத்திலே ஈடுபட்டு நீண்ட நாள் தலைமகளை மறந்து ஒழுகி வாழுகின்றான். மீண்டும் அவளைச் சேர்கின்றான். புறத்தொழுக்கத்தில் தான் ஈடுபட்டிருந்த காலத்துத் தலைவியும் தோழியும் கொண்ட நினைப்பைக் குறித்து வினா எழுப்புகின்றான்.

தலைமகள் நாட்டைப் பற்றிச் சிந்திக்க தன் தலைமகன் மார்பு பழனமாக மாறக் கூடாது என்று விருப்பியதாகக் கூறுகின்றாள் தோழி. வயல் என்பது பலரும் இறங்கி வேலை செய்யக் கூடிய ஓர் இடம். அதுபோல் தலைமகனின் மார்பு பலருக்கு ஆகாமல் தலைமகளுக்கு மட்டுமே உரியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை,

வாழி ஆதன், வாழி அவினி!

நெல்பல பொலிக! பொன்பெரிது சிறக்க!

எனவேட் டோளே; யாயே; யாமே,

நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்!

யாணர் ஊரான் வாழ்க!

பாணனும் வாழ்க!' எனவேட் டேமே¹¹⁷

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களின் வழி தோழியின் ஆர்வம் அழகுறப் புலப்படுகின்றது.

தோழிக்காக வருந்தும் தலைவி

சங்க இலக்கிய அகத்திணைப் பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவன், தலைவி, தோழி என்ற மூவரையும் மையமிட்டே பாடப்பட்டுள்ளன. தலைவனின் மனப் பிரதிபலிப்பாக அவனைத் தவிர வேறு யாரும் பாடல்களில் படைத்துக் காட்டப்படவில்லை. ஆனால் தலைவியின் மனப் பிரதிபலிப்பாகத் தோழி படைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளமை தனிச்சிறப்பாகும். அனைத்து பாடல்களிலும் தலைமக்களின் உணர்வுகள்தான் பேசப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அகத்திணையில் தோழிக் கூற்றுப் பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் தோழிக் கூற்றாக நீண்ட பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவியின் களவு வாழ்க்கை, கற்பு வாழ்க்கை என்ற இரு நிலையிலும் தோழியின் துணை இன்றியமையாததாக உள்ளது. கையுறை மறுத்தல், ஏற்றல், பகற்குறி மறுத்து இரவுக்குறி வேண்டல், இரண்டையும் மறுத்து விரைவு வேண்டல், அறத்தொடு நின்றல், வாயில் மறுத்தல், ஏற்றல், உறுதிப் பொருள் உரைத்தல், உடன்போக்கிற்கு உதவுதல் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் தலைவியின் மனசாட்சியாகத் தோழி விளங்குகின்றாள்.

போருக்கோ, பொருளுக்கோ சென்ற தலைவன் வரவில்லை என்றால் தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் மிகப்பெரிய பொறுப்பு தோழியுடையது. தலைவன் வருவதாகச் சொன்ன கார்காலம் வந்ததும், தன் தலைவிக்காக அந்த இயற்கை நிகழ்வையே பொய்யென்று உரைக்கும் தோழியைச் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல் முழுவதிலும் காணலாம். தலைவி உணவு உண்ணவில்லை என்றாலோ, உடல் மெலிந்தாலோ, காப்பு மிகுதியால் வருந்தினாலோ முதலில் வருத்தப்படுவது தோழிதான். தலைவிக்காக வாழ்ந்த பாத்திரமாகத்தான் தோழி சங்க இலக்கியத்துள் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். இங்ஙனம் தலைவிக்காகவே வாழ்ந்த தோழி அவளது உணர்வுகளுக்காக வருந்துவதை குறுந்தொகை பாடல் உணர்த்தி நிற்கின்றது. கிணற்றினுள்ளே விழுந்தக் குரால் நிறப்பசு படும் துன்பத்தை இரவுப் பொழுதில் கண்ட ஊமையன், அதைப் பிறருக்கு எடுத்துக்கூற முடியாமல் துன்புறுவது போல, என்பொருட்டுத் தோழிபடும் துயரத்தை ஆற்ற இயலாமல் தவிக்கின்றேன் என்பதை,

கவலை யாத்த அவல நீள்இடைச்
சென்றோர் கொடுமை எற்றித் துஞ்சா
நோயினும் நோய்ஆ கின்றே கூவல்
குரால்ஆன் படுதுயர் இராவில் கண்ட
உயர்திணை ஊமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் தோழி நோய்க்கே¹¹⁸

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் தலைவிக்காக வருந்தும் தோழியின் மனப்பாங்கினை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், யாமரங்கள் உள்ள நீண்ட பாலை வழியில் சென்ற தலைவனது கொடுமையை நினைத்து தூங்காதிருக்கும் துன்பத்தைவிடவும் மிக்க துன்பம் உடையதாக இருக்கின்றது என்கின்றாள் தலைவி. இப்பாடலில் தோழியின் வருத்தத்திற்காக நான் வருந்துகின்றேன் என்று மட்டும் சொல்லியிருந்தால், தலைவியின் மன ஓட்டம் இயல்பானதாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவள், நீண்ட பாலை வழியிலே சென்ற தலைவன் உண்டாக்கிய வருத்தத்தைவிட தோழியால் எனக்கு ஏற்பட்ட வருத்தம் மிகப் பெரியது என்பதுதான் இப்பாடலுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாக அமைந்துள்ளது.

உடன்போக்கைத் தடுக்கும் தோழி

பெற்றோரின் அன்பிற்கும், பாசத்திற்கும் கட்டுப்படாத பெண் பிள்ளைகளின் காதல் உணர்வுகள், தோழியின் அன்பிற்கு அடங்கிப் போய்விடும். இதனை சான்று பகறும் விதமாக நற்றிணையில், ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தலைவி, தலைவனோடு புறப்பட்டுவிடுவது என முடிவு செய்கின்றாள். திட்டமிடப்பட்ட அந்த இரவு விடிந்து கொண்டிருந்த நேரம்; எல்லோருக்கும் முன்பாக எழுந்து பெண்கள் தயிர் கடைகின்றனர். அந்த ஒலி தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்குகின்ற வேளையில் தலைவி, மெல்ல படுக்கையிலிருந்து எழுந்து, ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் இருப்பதற்காக உடல் முழுவதையும் போர்வையால் போர்த்திக் கொள்கின்றாள்.

கால்களில் அணிதிருந்த சிலம்பு அவள் செல்வதை விளம்பரப்படுத்திவிடும் என நினைத்து அதைக் கழற்றி கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு, அவளுடைய விளையாட்டுப் பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குச் சென்று, அங்கிருக்கும் பந்துகளுடன் சிலம்புகளை வைக்க எண்ணுகின்றாள். அப்போது அவள் உள்ளம் திடுக்கிடுகின்றது!

தோழிகள் வந்து காலையில் என்னை எழுப்புவதற்கு முற்படுவர்; நான் அங்கில்லாததைக் கண்டு நற்றாயிடமும், செவிலித்தாயிடமும் கூறுவர்; வரிப்புனை பந்துகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்தில் சென்று பார்ப்பர். அங்கே

சிலம்புகளும் இருப்பதை கண்டு கூறுவர்; ஆயத்தோர் அளிபர் அதனால் பாங்கியர் வருந்துவர் என்று நினைத்து தலைவி அழுகின்றாள். இவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தோழி தலைவனிடம், அவ்வாறு செல்வதற்கும் வீட்டை விட்டுப் பிரிவதற்கும் வருந்துகின்றாள் தலைவி என்று காரணம் காட்டி ‘அவள் வருந்தும்படி நாம் அவளை அழைத்துச் செல்லுதல் தகாது’ என்று தலைவனுக்கு அச்சம் உண்டாக்குகின்றாள். இதனை புலவர் கயமனர்,

விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சூர் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கால மத்தம்
நெய்தொரி இயக்கம் வெளில்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியல் மெய்கரந்து தன்கால்
அரிஅம சிலம்பு கழிஇப் பல்மாண்
வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்
இவைகாண் தொறும் நோவர் மாதோ!
அளியரோ அளியர்என ஆயத்தோர் என்
நும்மொடு வரவுதான் அயரவும்
தன்வரைத்து அன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே¹¹⁹

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்களில் பெண்ணின் மனவுணர்வை நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்திய பாங்கு தெளிவுறுகின்றது. மேலும், பெண்கள் பெண்களோடு பழகுவதற்கும் அவர்களின் பழக்கவழக்கங்களைப் பெற்றோர் ஊக்குவித்தல் வேண்டும் என்பதோடு, பெண் பிள்ளைகள் ஆசைப்படுகின்ற, விரும்புகின்ற பொருள்களைப் பெற்றோர் வாங்கித் தருதல் வேண்டும் என்று பொருள் கூறினாலும், தோழியர் வீட்டுப் பெற்றோர் இப்படிப்பட்டப் பெண்ணோடு நம் வீட்டுப் பெண்கள் பழகிவிட்டனரே என்று அஞ்சுவரோ என்றெல்லாம் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளவிருந்த தலைவியின் நெஞ்சம் ஊசலாடியிருக்க வேண்டும் என்பதை புலப்படுத்துகின்றது.

காமம்

சங்க இலக்கியங்களில் காமத்தைப் பற்றிப் பலவாறு சுவைபடப் புலவர்கள் பலர் பாடியுள்ளனர். இதனை, கபிலர் தம் குறுந்தொகை பாடலில் “சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு, இவள் உயிர்தவச்சிறிது; காமமோபெரிது”¹²⁰ என்று தோழி கூறுவதாக அமைதுள்ளார். தலைவனை நினைந்து வாடும் தலைவியின் உயிர் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் பிரிந்துவிடும் என்பதை சிறிய உயிர்க்கிளையில் பெரிய காமக்கனி

தொங்குகின்றது. அது எப்போது வேண்டுமானாலும் ஓடிந்துவிடும் என்று உவமைப்படுத்தியுள்ள பாங்கு உய்த்துணரத்தக்கது. இங்கு ‘காமம்’ என்பது புத்தியில் விதையாகி தடுமாற்றத்தைத் தரும் என்கின்றார். குதிரை என மடல் ஊர்வர், பூ என எருக்கம் பூவைச் சூடுவர்; தெருவில் மற்றவர் கேலி செய்யும்படி நடப்பர் என்பதை,

மாஎன மடலும் ஊர்ப்; பூஎனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப;
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப,
பிறிதும் ஆகுப காமம்காழ்க் கொளினே¹²¹

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் வரிகள் உணர்வோடு ஒன்றுகின்ற செயலாக விளக்குகின்றது. இதனையே திருவள்ளுவர்,

மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானோ குறிப்பின்றித்
தும்மல்போல் தோன்றிவிடும்¹²²

என்னும் குறளில் விளக்குகின்றார். இதனை நக்கீரரோ, “நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்”¹²³ என்கின்றார். தேவகுலத்தார் குறுந்தொகை பாடலில் “நிலத்தினும் பெரிது, வானினும் உயர்ந்தன்று, நீரினும் ஆரளவு இன்றே”¹²⁴ எனக்கூறி காமத்தை நட்பாகக் காட்டுகின்றார். ஆனால் இது எல்லாவற்றையும் விட மிளைப்பெருங்கந்தன் எனும் புலவர் காமத்திற்கு வரையறை செய்து ‘இதுதான் காமம்’ என்பதை,

காமம் காமம் என்ப; காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நினைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா இளம்புல்
முதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே ‘காமம்’ பெருந்தோ ளோயே¹²⁵

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் சான்று பகர்கின்றது. காமம் என்பது வருத்தமோ பிணியோ கிடையாது. நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கின் அது பழைய மேடான நிலத்தில் முளைத்த முற்றாத பசுமையான இளம்புல்லைக் முதுமையானப் பசு நக்கிச்சுவைப்பது போன்ற புதுமையான விருந்தே காமம் என்று சுவையாகவும் நயமாகவும் பாடியுள்ளார்.

இல்லற மாண்பு

கணவனும் மனைவியும் இனிதே நடத்தும் இல்லறத்தில் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுஉணர்ந் தனள்கொல்?

கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென

கொடுத்த தாதை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்¹²⁶

என்ற நற்றிணை அடிகள் கணவனின் குடி வறுமையுற்ற போதும் பிறந்தப் பெருமை பேசாமல் கணவனுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழும் நிலையைச் சுட்டுகின்றது. அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் முதலிய பண்புகளால் ஒன்றுபட்ட தலைவனும், தலைவியும் இணைந்து இல்லறம் நடத்தும் சிறப்பினை நற்றிணையில் பல பாடல்கள் போற்றிப் புகழ்கின்றன. இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் இன்றியமையாதது ஒத்த அன்பு. இல்வாழ்க்கையில் தலைவனும், தலைவியும் பிரியாது கூடி வாழும் வாழ்க்கையையே பெரும் பேறாகக் கருதினர். வறிய வாழ்க்கையாயினும் பிரியா வாழ்க்கையே சிறந்தது என்ற கருதினர் என்பதை,

அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்

பொன்றோர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நல்நெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்

நீத்தல் ஒம்புமதி பூக்கேழ் ஊர

இன்கடுங் கள்ளின் இழைஅணி நெடுந்தோர்க்

கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணிஇயர்

வெண்கோட்டு யானைப் போலர் கிழவோன்

பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்

பிழைய நல்மொழி தேறிய இவட்கே¹²⁷

என்னும் நற்றிணை பாடலடிகள் தோழி தலைவியிடத்தில், இல்வாழ்க்கை என்பது என்னவென்றும் அதன் சிறப்பைப் பற்றியும் நயம்படக் கூறியுள்ளாள்.

விருந்தோம்பல்

சங்க காலத்திலிருந்து பெரிதும் போற்றப்பட்ட பேரறமாக விருந்தோம்பலைக் கருதினர். பண்டைத் தமிழரின் நற்பண்புகளுள் ஒன்று விருந்தோம்பல். இல்வாழ்க்கையில் வரும் விருந்தினரை, சுற்றத்தாரை உபசரிப்பதும், இரப்போர்க்கு ஈதலும் முக்கிய அறமாகும். தொல்காப்பியர் பெண்ணின் இலக்கணம் கூறுகையில் விருந்தோம்பற் பண்பாட்டையும் சேர்த்துக்

கூறுகின்றார். இரவு நேரங்களில் விருந்தினர் வந்தாலும் அவரை இன்முகம் கொண்டும், முகம் கோணாது பேணும் தலைவியை,

அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியல் குறுமகள் உறைவின் ஊரே¹²⁸

என்னும் நற்றிணை பாடலடிகள் சுட்டுகின்றது. மேலும், வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன் ஒருவன் தன் மனைவியின் விருந்தோம்பல் பண்பினை நினைத்து மகிழ்வதைக் காணமுடிகின்றது. கணவன் மனைவியுடன் ஊடல் கொண்டிருக்கையில் விருந்தினர்கள் அவர்களின் ஊடல்களைத் தீர்த்து இல்லறக் கடமைகளைப் பேணும் வகையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஒரு கணவன் தன் மனைவிக்கும், தனக்கும் உள்ள பிணக்கைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு விருந்தினர்கள் வரமாட்டார்களா என ஏங்குவதை,

அம்துகில் தலையில் துடையினள், நப்புலந்து

அட்டி லோளே; அம்மா அரிவை

எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்புஆன்று

சிறு முள்ளியிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகம்காண் கம்மே¹²⁹

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் தலைவனின் எண்ண ஓட்டத்தைக் கண் முன்னே காட்சியாக்குகின்றது. விருந்தோம்பல் பண்பு தமிழர்களின் சிறந்த பண்பாகும். வீட்டில் பொருள்களை காத்து இல்வாழ்க்கை நடத்துவதெல்லாம் விருந்தினரைப் போற்றி உதவி செய்யும் பொருட்டே ஆகும்.

மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ஓம்பித்

தன்நகர் விழையக் கூடின்

இன்னுறல் வியன்மார்ப! அதுமனும் பொருளே¹³⁰

தமிழரின் தலையாய பண்புகளுள் விருந்தோம்பலும் ஒன்று. விருந்தோம்பலின் மேன்மையைக் கபிலர்,

மலரத் திறந்த வாயில் பலர்உணப்

பைந்நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்

விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில், பெருந்தகை

நின்னோடு உண்டலும் புரைவது என்றுஆங்கு

அறம் புணையாகத் தேற்றிப் பிறங்குமலை¹³¹

என்னும் அடிகளில் தலைவன், தலைவியின் விருந்தோம்பல் பண்பையும், தமிழ் மக்களின் விருந்தினர் உபசரிப்பு முறையையும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

தாம்பூலம் தரித்தல்

தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையில் வெற்றிலை, பாக்கு இல்லாமல் மங்கல நிகழ்ச்சிகள் இல்லை. விருந்தினர்களுக்கு வெற்றிலை, பாக்குக் கொடுத்து உபசரிப்பது தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதும் பரவியுள்ள ஒரு பழக்கமாகும். **“தையால் தம்பலம் தின்றிலையோ”**¹³² என்ற கபிலரின் குறிஞ்சிக்கலி பாடல் வரிகள் தமிழர் தாம்பூலம் தரித்தலை ஒரு வழக்கமாகவே கொண்டிருந்தனர் என்பதை உணர்த்துகின்றது. 100 கிராம் வெற்றிலையில் ஈரப்பசை – 85.4% புரதம் - 3.1% கொழுப்பு - 0.8% தாதுப் பொருள்கள் - 2.3% மாவுச்சத்து - 6.1% நார்ச்சத்து - 2.3% ஆகிய சத்துக்கள் உள்ளன என்று அறிவியல் ரீதியாக உணர்த்துவதை அறியமுடிகின்றது.

திலகமிடுதல்

பெண்கள் குறிப்பாக, மணமான பெண்கள் எந்நேரமும் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டுடன் திகழ வேண்டும் என்ற நெறிமுறை வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மனம் கவலையுறும் போது தலை உஷ்ணமடைந்து தலைவலி ஏற்படுகின்றது. நெற்றியில் அணியும் திலகம் நெற்றியை குளிர வைத்து உடல் உபாதையிலிருந்து பாதுகாக்கின்றது. நெற்றியும், புருவங்களிடையே உள்ள நுண்ணிய பகுதியின் மூலமாக நம்மை மற்றவர்கள் தன்வசப்படுத்தலையும் (மந்திரவாதிகள் - மெஸ்மெரிசம்) தடுக்கின்றது. இப்பகுதி நம் உடல் முழுவதும் மின்காந்த அலைகளாகச் சக்தியை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த மையப்பகுதி நினைவாற்றல், சிந்திக்கும் திறன் ஆகியவற்றின் மையமாகும். யோக சாத்திரத்தில் இது ‘ஆக்ஞா சக்ரா’ என்ற அழைக்கப்படுகின்றது. எனவேதான் சக்தியைத் தூண்டும் வகையில் நம் பழந்தமிழர் திலகம் இடும் பழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தனர்.

நெற்றி விழியா நிறை திலகம் இட்டாளே

கொற்றவை கோலம் கொண்டு, ஓர்பெண்

என்ற பரிபாடலின் வரிகள் பழங்காலத்திலிருந்தே மகளிர் திலகம் அணிவதை உணர்த்துகின்றது.

மகவீன்ற தலைவி

பரத்தையிற் பிரிவின் காரணமாகத் தலைவி, தலைவனிடம் ஊடல் கொண்டிருந்தாள். தலைவனால் அவ்வூடலைத் தீர்க்க இயலவில்லை. அதனால் வருந்திய நிகழ்வினைத் தனது பாணனிடம் நினைவுகூர்வதாக நற்றிணைப் பாடலொன்று அமைந்துள்ளது.

சுற்றத்தார் பலரும் சுற்றி நின்று பாதுகாக்க தலைவியானவள் மகவினை ஈன்ற தலைவனது குடியினை விளங்க செய்திருக்கின்றாள். நெய்யோடு கலந்து சிறுவெண் கடுகு மனையெங்கும் பூசப்பட்டுள்ள மாளிகையில் தலைவி மகவீன்ற களைப்பில் அயர்ந்து படுத்திருந்தாள். அவளை நெருங்கிய தலைவன் ‘அழகிய கூந்தலை உடையவளே! நீ புதல்வனை ஈன்றதால் தாய்மைப் பேற்றினைப் பெற்று அடிவயிற்றில் அழகிய வரிகளையும் பெற்று முதுபெண்டு ஆகித் துயில்கின்றனையோ! என்று பரிவோடு வினவுவதுடன் தன் கையில் உள்ள குவளை மலரினை அவள் வயிற்றில் மெல்ல ஒற்றுகின்றான். அவ்வாறு உரையாடி நின்ற தலைவனைக் கண்ட தலைவி மெல்ல, முல்லையின் அரும்பினைப் போல முறுவல் செய்து, தனது மையுண்ட கண்களைக் கைகளால் புதைத்துத் தனது மகிழ்ச்சியையும் வெட்கத்தையும் புலப்படுத்துகின்றாள். இக்காட்சியைப் பாணனிடம் விவரித்த தலைவன், இதனை எண்ணும்போது எனக்கு நகைப்பைத் தருகின்றது. அத்தகைய தலைவி இன்று ஊடல் கொண்டிருக்கின்றாள் என்று வருந்துகின்றான்.

வாராய், பாண நகுகம் நேரிழை
கடம்புடைக் கடுஞ்சூல் நம்குடிக்கும் உதவி
நெய்யோடு இமைக்கும் ஐயவித் திரள்காழ்
விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகி,
புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர்பெயர்த்து, அவ்வரித்
திதலை அல்குல் முதுபெண்டு ஆகி,
துஞ்சுதியோ மெல் அம்சில் ஓதி? எனப்
பல்மாண் அகட்டில் குவளை ஒற்றி
உள்ளினென் உறையும் எற்கண்டு, மெல்ல
முகைநாண் முறுவல் தோற்றி
தகைமலர் உண்கண் கைபுதைத் ததுவே ¹³⁴

என்ற பாடலடிகளின் வழி புலனாகின்றது.

தாய்மைப் பண்பு

தனிமனித உணர்வு வெளிப்படுத்துவதில் சங்க இலக்கியத்திற்கு பெரும்பங்கு உண்டு. ஒரு தாயிடம் ஏற்படும் சினத்தையும், அன்பையும் வெளிப்படுத்தும் முகமாக தாய்மைப் பண்பு வெளிப்படுமாறு குறுந்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது. வரை விடை வைத்துப் பொருளீட்டப் பிரிகின்ற தலைவனுக்குத் தோழி தலைவியின் நிலையை உணர்த்தி விரைவில் வருக என்கின்றாள். அதாவது ‘பெருமானே தாய் சினந்து அலைக்கும் குழவி அத்தாயையே மீண்டும் விரும்புவது போல, நீ இன்னா செயினும் இனியவே செயினும் நம் தலைவி நின்னையே புகலாக் கொள்ளும் இயல்பினள். அவள் துன்பம் களைவோர் வேறுயாருமில்ர் என்பதை மறவற்க’ என்கின்றாள். இதனை,

நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமருள் திரள்வீ

நெய்தல் மாமலர்ப் பெய்த போல

ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப

தாய்உடன்று அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு

அன்னாய் என்னும் குழவிபோல

இன்னா செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்

நின்வரைப் பிள்ளென் தோழி

தன்உறு விழுமம் களைஞரோ இலளே¹³⁵

என்னும் இப்பாடலை இயற்றியவர் அம்மூவனார். உயிரினங்களில் தாய்மைக்கென்று தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. பிறரிடம் வெளிப்படுத்த இயலாத சினத்தையும், இயலாமையையும் தாய் தன்னுடைய குழந்தையிடம் மட்டுமே வெளிப்படுத்துவாள்.

இவ்வாறு தாய் மாறுபட்டுத் துன்புறுத்தும் பொழுதும் தன் வாய்திறந்து அன்னையே என்று புகும் குழந்தையைப் போல் தலைவனே நீ வரைவிடை வைத்துப் பொருளீட்ட எங்களைப் பிரியும் இன்னாதவற்றைச் செய்தாலும் என் தோழியாகிய தலைவி உன்னையே விரும்புவாள் என்று தலைவனிடம் தோழி கூறுகின்றாள். தாய் மழலைக்கு எத்தகையவளோ அதுபோலவே தலைவன் தலைவியின் அன்பிற்கு உட்பட்டவன். குழந்தையைத் தாய் கடிந்து கொண்டாலும் தன் தவறை உணர்ந்து அதைவிட அதிகமாய் அன்பை வெளிப்படுத்துபவள் தாய் என்பதை உவமைப்படுத்தி பாடியுள்ளார். பிரிவுக்காலத்தை நீட்டிக்காது விரைந்து வந்து இன்பத்தைத் தருவான் என்னும் நம்பிக்கையை உணர்த்த இங்கு தாய்மைப் பண்பு உதாரணமாக்கப்பட்டுள்ளது.

தாய்மையின் தனிச்சிறப்பு

மன்னன் பணியை நிறைவேற்றுவதற்காக தலைவன் தன் காதல் தலைவியைப் பிரிந்து மன்னனுடன் போருக்குச் சென்று, போர் முடிந்து திரும்புகின்றான். அது கார் காலத்திலே ஓர் இனிய மாலைப்பொழுது. மேகக்கூட்டங்கள் இடியுடன் மழையைப் பொழிகின்றன. அப்பொழுது சிறந்த ஓவியத்தைப் போல சிவந்த நிற இந்திர கோபப்பூச்சிகள் (தம்பலப்பூச்சிகள்) எல்லா இடங்களிலும் பரவித்திரிகின்ற காட்சி நிலத்தை செந்நிறமாக தோன்றச் செய்கின்றது. அந்த ஈரப்பசையுள்ள நிலத்தில், தேரின் சக்கரங்கள் பதிய, தேரை விரைந்து செலுத்துமாறு தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறுகின்றான். அந்த நேரத்தில் தன்னுடைய ஊரிலே நடக்கின்றது போல சில காட்சிகள் அவன் மனத்திரையில் ஓடுகின்றன.

அரும்புகள் மலரும் அந்த மாலைப்பொழுதில், பசுக்கூட்டங்கள் முன்னே செல்ல, மேய்ப்பர்கள் புல்லாங்குழலை ஊதிக்கொண்டு, கையில் கோலுடனும் மெல்ல நடந்து செல்கின்றார்கள். பசுக்களோ தங்கள் பெருத்த மடிகளில் உள்ள பாலின் சுமையை, இல்லங்களிலே கட்டி வைக்கப்பட்டு பசியோடு இருக்கும் தம் கன்றுகளுக்கு ஊட்டுவதன் மூலம் இறக்கிவைக்க எண்ணித் தங்கள் கழுத்திலுள்ள மணிகள் ஒலிக்க வீடுகளை நோக்கி விரைந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. தனக்கென வாழாமல் பிறருக்காக வாழ்கின்ற பண்ணன் என்பவனின் தோட்டத்தில் உள்ள நெல்லிக் காய்களைத் தின்றபின் தண்ணீர் குடிக்கும் போது கிடைக்கின்ற சுவையைப் போல தன் மகனுக்குத் தலைவி சோறு ஊட்டுகின்ற அழகிய காட்சி தலைவன் கண் முன்னே தோன்றுகின்றது.

தன் மகனுக்கு நிலவைக் காட்டி அந்த நிலவிடம் நீ என் மகனுடன் விளையாட இங்கு வருவாயானால் உனக்குப் பால் தருவேன் என்ற அழைத்து, மகனுக்கு விளையாட்டுக்காட்டிச் சோறு ஊட்டுகின்றாள். அந்தக் காட்சியைத் தலைவன் நேரில் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையில் அதை பாகனிடம் தெரிவித்துக் தேரை விரைவாகச் செலுத்துமாறு கூறுகின்றான். இக்காட்சிகளை மாற்றூர்கிழார் மகனார் கொற்றங் கொற்றனார் அகநானூற்றுப் பாடலில் அருமையாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றபோது,

விருந்தின் மன்னர் அருங்கலம் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தான்; தீம்பெயற்
காரும் ஆர்கலி தலையின்று, தேரும்
ஓவத்தன்ன கோபச் செந்நிலம்
வள்வாய் ஆழி உள்உறுபு உருள

கடவுக காண்குவம் பாக மதவுநடைத்
 தாம்பு அசைகுழவி வீங்குசுரை மடியக்
 கனையலங் குரல கால்பரி பயிற்றிப்
 படுமணி மிடற்ற பயநிரை ஆயம்
 கொடிமடி உடையர் கோல்கைக் கோவலர்
 கொன்றைஅம் குழலர் பின்றைக்கு தூங்க,
 மனைமனைப் படரும் நனைநகு மாலைத்
 தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குஉரி யாளன்
 பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்இலைப்
 புன்காழ் நெல்லிப்பைங்காய் தின்றவர்
 நீர்குடி சசையில் தீவிய மிழற்றி
 முகிழ்நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்
 பொன்னுடைத் தாலி என்மகன் ஒற்றி
 வருகுவைஆயின் தருகுவென் பால் என
 விலங்குஅமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
 திதலை அல்குல்எம் காதலி
 புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே¹³⁶

இப்பாடலில் பண்ணன் எப்படி தனக்கென வாழாமல் பிறருக்காக வாழ்கின்றானோ
 அதேபோல தலைவியும் தனக்கென வாழாமல் தன் தலைவனுக்காகவும்
 பிள்ளைகளுக்காகவும் வாழ்பவள் என்பதும், பசுக்களும் தங்கள்
 கன்றுகளுக்காக வாழ்கின்றன என்பதும் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும்,
 பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகளுக்குப் பாலூட்ட விரைவதைப்போல தலைவி தன்
 பிள்ளைக்கு எப்படி விளையாட்டுக்காட்டிச் சோறூட்ட விழைகின்றாள் என்று
 தாய்மையின் தனிச் சிறப்பு ஒப்பீடு செய்யப்படுவதுடன் விலங்கினங்களுக்கு
 உள்ள தாய்மை உணர்வும் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சியில் மலர்ந்த பெண்

பெண் அடிமைத்தனம் மனிதன் தோன்றிய போதே காலூன்றிவிட்டதா
 அல்லது இடையில் எழுந்ததா என்ற வினாவுக்கு இடையில் எழுந்ததுதான்
 என்று சங்க இலக்கியங்கள் விடை பகர்கின்றன. பத்துப்பாட்டில் கபிலர் பாடிய
 குறிஞ்சிப்பாட்டே இதற்கு சான்றாகத் திகழ்கின்றது.

உள்ளத்தன்மை உள்ளினள் கொண்டு
 சாறு அயர்ந்தன்ன மிடா அச்சொன்றி
 வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்று

மலரத் திறந்த வாயில் பலர்உண
பைந்நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்
வசையில் வான் திணைப்புரையோர் கடும்பொடு
விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்னோடு உண்டலும் புரைவது என்று ஆங்கு
அறம் பிணை ஆகத் தேற்றே¹³⁷

தலைவனின் விரிந்த மார்பை இறுகத் தழுவுகின்றாள் தலைவி. அந்த இறுகிய அணைப்பில் தலைவியின் இதயத்தில் எழுந்த எண்ண அலைகளைப் புரிந்து கொள்கின்றான் தலைவன். அவர்களுக்குள்ளே களவு மணம் நிகழ்ந்துவிட்டது. ஆனால், கற்பு மணம் நிகழவில்லை. இந்நிலையில், இவள்தான் தன் இல்லத்தை இயக்கப்போகும் இல்லாள் என்று முடிவு செய்துவிடுகின்றான். அந்த நல்லாளிடம் தன் இல்லத்தையும், தன்னையும் எப்படி வழி நடத்த வேண்டும் என்று தன் இதயத்தில் எழுந்த எண்ண ஓட்டங்களை இணைத்துத் தன் இல்லப் பெருமைகளையும் எடுத்தியம்புகின்றான்.

எங்கள் ஊரில் திருவிழா நடைபெறும் காலத்தில் எங்கள் இல்லத்திற்கு விருந்தனர் அதிமாக வந்த வண்ணம் இருப்பர். வருவோரிடமெல்லாம் இன்முகம் காட்டி, வரையறையில்லாத வகையில் அவர்களுக்கு வாரிக்கொடுக்கும் வளமுடையது எனது இல்லம். எங்கள் இல்ல வாயில்கள் எப்போதும் திறந்தே இருக்கின்ற அடையாப் பெருங்கதவுகள் கொண்டவை. வாய் அகன்ற பெரிய பாத்திரத்தில் எப்போதும் உணவு தயார் நிலையிலே இருக்கும். கொழுப்பு மிகுந்த பசுமையான நெய் உருகி ஓடுகின்ற அளவு உணவில் கலந்திருக்கும். அந்தச் சுவைமிக்க உணவை உயர்ந்த எண்ணம் கொண்ட விருந்தினர்க்கு, பண்பான பாவையே... நீ அவர்கள் மகிழும் வகையில் கொடுத்து விருந்தோம்பல் செய்ய வேண்டும். அப்படி அவர்கள் உண்டது போக எஞ்சியதை எனக்கு நீ உன் கையால் எடுத்துக் கொடுக்க இருவரும் சேர்ந்தே உண்போம் என் இனியவளே! இப்படி இன்பமாக இணைந்தே இல்லறம் என்னும் தெப்பத்தில் நீந்திக் கரைசேர்வோம்” என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

இக்கூற்றின் வழி ‘தனக்கென்று வைக்காமல் வந்தவர்க்குத் தந்தது போக மீதம் இருப்பதை உண்பது’ என்ற பண்பு நலனையும்; பெண் இல்லற அடிமையல்ல, இணை, துணை என்பதையும்; ஆணுக்குப் பெண் இணையானவள் என்று பெருமைப்படுத்தியும் பாடியுள்ளார் கபிலர்.

போர் முனையில் மணமகள்

நற்றிணையில் உள்ள நக்கீரர் பாடல் ஒன்றில் தலைவன் திருமணத்தை இடைவைத்து, அதுவும் திருமண நாள் குறித்தப் பின் போருக்குச் சென்றுள்ளான். குறித்த அத்திருமண நாளும் வந்தது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. இதை அறிந்த தலைவி, “என்னுயிர் போக இருக்கின்றதே” என அழுகின்றாள். அவளை ‘அழாதே’ என்று தோழி தேற்றுகின்றாள்.

தோளே தொடி நெகிழ்ந் தனவே நுதலே
பீரீவார் மலரின் பசப்புஊர்ந் தன்றே
கண்ணும் தன்பனி வைகின அன்னோ
தெளிந்தன மன்ற தேயர்என் உயிரென
ஆழல் வாழி தோழி நீநின்
தாழ்ந்துஒலி கதுப்பின் வீழ்ந்த காலொடு
வண்டுபடு புதுமலர் ஒண்துறைத் தரீஇய
பெருமட மகளிர் முன்கைச் சிறுகோல்
பொலந்தொடி போல மின்னிக் கணங்கொள்
இன்இசை முரசின் இரங்கி மன்னர்
எயிணர் பஸ்தோல் போலச்
செல்மழை தவழும்அவர் நன்மலை நாட்டே¹³⁸

என் தோள்களில் உள்ள தொடிகள் நெகிழ்ந்தன. நுதலோ பிரிக்க மலரின் நிறத்தை ஒத்துப் பசப்புந்ந்தது. கண்களிலும் நிரந்தரமாகக் கண்ணீர் தங்கி விட்டது. இனி நான் உயிர் வாழமாட்டேன் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது என்று தலைவி அழுகின்றாள்.

அதற்கு தோழி, தலைவியே நீ அழாதே! உன் திருமணத்திற்காகப் பெருமடமகளிர் (கட்டுக்கழுத்தியர் அல்லது சுமங்கலிகள்) குளிர்ச்சி பொருந்திய நீர்த்துறையிலிருந்து வண்டுகள் மொய்க்கும் புது மலர்க்களைக் கொண்டு வந்து, கீழ்வரை தாழ்ந்து தழைத்து வளர்ந்துள்ள உன்னுடைய கூந்தலினைத் தன் முன் கையிலுள்ள சிறுகோல் கொண்டு சீவி, திருமணத்திற்காகக் கால் எடுத்துச் சடை பின்னலிடுவர். அப்படிப் பின்னியதால் நீண்டு வீழ்ந்த உன் சடையில் புதுப் பூத்தைப்பர். அப்படி அவர்கள் திருமணத்திற்காக அலங்கரிக்கும் போது, அவர்கள் கைகளில் அணிந்துள்ள பொன் வளையல்கள் உன் கரிய கூந்தலின் பின்புலத்தில் மின்னல் போல மின்னும். உன் கூந்தலின் மேலிருந்து கீழாக அவர்கள் சீவும் போது வளையல்கள் ஒளி வீசுவது கரிய மேகத்தில் வளைந்து நெளிந்து மின்னல் மின்னுவது போல மின்னும்.

தலைவன் சென்றுள்ள நாட்டிலும் இடத்திலும் கார்காலம் தோன்றி கரிய மேகக் கூட்டங்களின் பின் புலத்தில் மின்னல் மின்னும் (அது தலைவனுக்குத் தாம் கார்காலத்தில் திருமணம் செய்வதாகக் குறித்து விட்டு வந்த மண நாளை நினைவூட்டி அந்த மண நாளில் பெண்கள் உன் கூந்தலை அலங்கரிப்பது நினைவுக்கு வரும்) திருமண இன்னிசை முரசு போன்று மேகம் இடி இடித்து ஒலிக்கும் (அதனால் தலைவனுக்குத் திருமண நாளில் மண முரசு ஒலிப்பது நினைவுக்கு வரும்); பகை அரசரின் மதில்களைக் காவல் காக்கும் வீரர்கள் மதிலின் மேலிருந்து கேடயங்களை வைத்துக் கொண்டு இருப்பர்.

நம்முடைய ஊரில் கார்காலம் வந்தது போல நம் தலைவன் முற்றுகையிட்டுள்ள நாட்டிலும் அக்கேடயங்கள் போன்று கார்காலத்தைக் குறிக்கும் மழை மேகங்களும் தவழ்ந்து, அங்கும் கார்காலலுமும் வரும். அதனால் தான்குறித்துச் சென்ற திருமண நாள் நினைவுக்கு வந்து, தலைவன் விரைவில் வந்துவிடுவான் என்று தேற்றுகின்றான்.

இவ்வாறு திருமணத்திற்கு நாள் குறித்து விட்டப்பின் போர் முனையில் இருக்கும் தலைவனின் மனநிலையையும் அதனால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் அத்துன்பத்திலிருந்து தலைவி விடுதலை பெற்று மன அமைதி பெற வேண்டும் என்ற தோழியின் ஆறுதல் மொழிகளையும் இப்பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

நற்றாயின் வருத்தம்

இலக்கியத்திற்கு மிக முக்கியமானவள் தலைவி. அத்தலைவியைப் பெற்றவள் நற்றாய். வளர்த்த தலைவியோ, தலைவனோடு புறப்பட்டுப் போய்விட்டாள். தலைவியை மணம் புரியும் பொருட்டு தனது ஊருக்குப் பாலைநிலம் வழியாகப் பிறர் அறியாமல் அவளை உடன் அழைத்துச் சென்று விட்டான் தலைவன்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் தம் அருகில் படுத்திருந்த மகளைக் காணாமல் நற்றாய் கலங்கினாள். தலைவியைப் பிரிந்த செவிலி வருந்தி உரைத்த பாடல்கள் சங்க அக இலக்கியங்களில் மிக உண்டு. ஆனால் நற்றாய் வருந்தி உரைத்த பாடல்கள் சிலவே காணப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம், இல்லறம் செய்யும் தாய், தான் பெற்ற பெண் குழந்தையைப் பாலூட்டிச் சீராட்டினாலும், அதனை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கும் பொறுப்பைச் செவிலியே மேற்கொண்டிருந்தாள் என்று தெரியவருகின்றது.

செவிலிக்கு கூற்று நிகழுமென்று¹³⁹ வரையறுத்தத் தொல்காப்பியர், நற்றாய்க்கு இவ்வாறெல்லாம் கூற்று உண்டென்று இலக்கணம் வகுக்கவில்லை. இதனால் பெற்ற தாயினும் வளர்த்த தாயே தலைவியின் வாழ்க்கையில் பெரிதும் பங்கேற்றுள்ளாள் என்பது தெளிவாகின்றது. அரிதாக வரும் நற்றாயின் கூற்றுகள் அகநானூறு, நற்றிணை போன்ற அக இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

தான் பெற்ற அருமை மகள் ஊர் அறியாமல், உறவு அறியாமல் இரவில் காதலனொடு பாலை வழியே அவனது ஊருக்குச் சென்ற செய்தியை மறுநாள் காலைப் பொழுதில் அறிந்த நற்றாய் வாடிவருந்தி உரைத்த அவலத்தை நற்றிணை வாயிலாக அறியலாம்.

இளைய மார்பகம் நோகுமென்று இறுக அணைத்திருந்த என் கைகளைச் சற்றே நெகிழவிட்டாலும் அதைப் பொறுக்காத என் மகள், இப்பொழுது வெப்ப மிகுதியால் கண்ணில் நீர் வழிய நெருப்பாக மூச்செறிந்து நெடுங்கூந்தலும் மடமும் நல்ல பாங்கும் கொண்டவளாய் அனலாக வீசுகின்ற வெயிற்காலக் கானகத்தில் நிற்பதற்கும் நிழலின்றிப் பெற்ற குட்டிகளைக் காக்கும் பெண் புலியின் பசியைப் போக்க ஆண் புலி மாலை மயக்கும் பொழுதில் வழியில் செல்வோரைக் கொல்வதற்குப் பார்த்திருக்கும் ஒற்றையடிப் பாதையில் எப்படித்தான் நடந்து செல்வாளோ? என்கின்றாள்.

**நின்ற வேனில் உலந்த காந்தள்
அழல்அவிர் நீள்இடை நிழலிடம் பெறாஅது
ஈன்றுகான் மடிந்த பிணவுப்பசி கூர்ந்தென
மான்ற மாலை வழங்குநர்ச் செகீஇய
புலிபார்த்து உறையும் புல்அதர்ச் சிறுநெறி
யாங்குவல் லுநள்கொல் தானே யான்தன்
வனைந்துஏந்து இளமுலை நோவ கொல்என
நினைந்துகைந் நெகிழ்ந் அனைத்தற்குத் தான்தன்
பேர்அமர் மழைக்கண் நீரிய கலுழ
வெய்ய உயிர்க்கும் சாயல்
மைஈர் ஓதிப் பெருமடத் தகையே¹⁴⁰**

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வழி தான் பெற்ற மகளைப் பிரிந்து வருத்தமுற்ற நற்றாய் உண்டு. அவர்கள் மனைத்தக்க மாண்புடையராகி, இல்லத்திலிருந்து அறஞ்செய்த குடத்தில் இட்ட விளக்காய் விளங்கியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

கூகையைக் குளிர்வித்த தோழி

தோழியின் பண்பும், பங்கும், தலைவிமேல் கொண்ட அன்பும், சமயோஜித புத்தியும், அறிவுத் திறனும், வீரமும் அகப்பாடல்களுள் எடுத்தாளப்பட்டிருந்தாலும், பெருந்தேவனார் என்ற புலவர் இயற்றிய, நற்றிணை குறிஞ்சித் திணைப் பாடல் தோழியின் பண்பை மிகவும் சிறப்பாக விளக்குகின்றது.

தலைவியைக் காண தலைவன் இரவுக் குறியிடத்து வரும்போது கூகையானது (கோட்டான்) தனது கரூர குரலை எழுப்பி, வீட்டில் உள்ள அனைவரையும் துயில் களையச் செய்கின்றது. இதனால், தலைவனின் வருகை தடைப்படுகின்றது. தலைவனைக் காண இயலாமல், அத்துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது தலைவி வருத்தமுற்று முகம் வாடுவதைக் கண்ட தோழி, கூகையிடம் “ஏ! கூகையே! எங்கள் ஊரின் முகப்பிலுள்ள பொய்கையின் அருகில் கடவுள் வீற்றிருக்கும் முதிய மரத்தின் மீதிருந்து வளைந்த வாயையும், தெளிந்த கண்களையும், கூரிய நகத்தையும் வைத்துக் கொண்டு பறையோசை போன்ற உன் குரல் ஒலியால் பிறரை வருத்துகின்றாய். நாங்கள் ஆட்டிறைச்சியோடு நெய்ச் சோற்றினையும், வெள்ளெலியின் சூடான இறைச்சியையும் உனக்கு நிறையக் கொடுப்போம். எம்மிடம் அன்பு நிறைந்த எம் காதலர் வருவதை விரும்பி, இரவில் கூட துயில் கொள்ளாமல் உள்ளம் கலங்க வருந்துகின்றோம். உன் கடுமையான குரலை எடுத்துக் குழறி எங்களை வருத்தாதே என்று கூறுகின்றாள். கூகையின் ஒலியால் தலைவனைக் காண முடியாமல் வருத்தமடையும் தலைவியின் வருத்தம் கண்டு பொறுக்காத தோழி, கூகையிடம் இவ்வாறு தாழ்மையுடன் கெஞ்சி, கூகையைக் குளிர்விக்கின்றாள். கூகையிடம் தோழி கெஞ்சிக் குளிர்விப்பதை,

எம்ஊர் வாயில் ஒண்துறைத் தடைஇய
கடவுள் முதுமரத்து உடனுறை பழகிய
தேயா வளைவாய்த் தெண்கண் கூர்உகிர்
வாய்ப்பறை அசாஅம் வலிமுந்து கூகை
மைஊன் தெரிந்த நெய்வெண் புழுக்கல்
எலிவான் சூட்டொடு மலியப் பேணுதும்
எஞ்சாக் கொள்கைஎம் காதலர் வரல்நசைஇத்
துஞ்சாது அலமரு பொழுதின்
அஞ்சுவரக் கடுங்குரல் பயிற்றா தீமே¹⁴¹

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் அடிகளின்வழி உய்த்துணரலாம்.

மாற்றுத் திறனாளிகளின் அன்புடை நெஞ்சம்

நல்லுடல் வாய்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மாற்றுத் திறன் கொண்ட ஊனமுற்றோருக்கும் காதல் வாழ்க்கை உண்டு. அன்பு கொண்ட அந்த மனங்களுக்கு என்றும் இல்லை மணத்துக்குத் தடை என்பதைக் கூறும் ஒரு பாடல் கலித்தொகையில் காணப்படுகின்றது. தலைவன் தலைவி தத்தம் உடற்குறையை சீண்டிக் கொள்ளும் இந்தப் பாடல், மருதன் இளநாகனார் இயற்றியது.

என்னோற் றனை கொல்லோ?

நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்

ஈங்கு உருச் சுருங்கி

இயலுவாய்! நின்னோடு உசாவுவேன்; நின்றித்தை¹⁴²

தனியே நடந்து செல்லும் தலைவியைப் பார்த்து நீரில் மர நிழல் வளைந்து நெளிந்து தெரிவதைப் போல கூனிய உடலைக் கொண்டவளே நில்! உன் அழகில் மயங்கினேன். உன்னை விரும்புகின்றேன். உன்னோடு பேச வேண்டும் என்கின்றான் தலைவன். துணுக்குற்ற தலைவியோ ஆண்டலைப் பறவையின் குஞ்சு போன்ற குள்ளனே, நேரம் தவறிப் பிறந்ததால் இப்படியான நீ என்னை விரும்புகின்றாயா? என்கின்றாள்.

மனம் பதைக்காத தலைவனோ, கலப்பை போல கூன் முதுகு கொண்டு உன் அழகில் மனதைப் பறிகொடுத்தேன் நீ என்ன சொல்கிறாய்? என்ற கூறி அவள் கையைப் பிடிக்க முயல்கின்றான். இதனை,

குறிப்புக்காண் வல்லுப்பலகை எடுத்து நிறுத்தன்ன

கல்லாக் குறள! கடும்பகல் வந்து எம்மை

இல்லத்து வா என, மெய்கொளீஇ, எல்லாநின்!

பெண்டிர் உளர் மன்னோ? கூறு¹⁴³

என்னும் கலித்தொகை பாடல்வழி சூதாடும் பலகையை எடுத்து நிறுத்தியது போன்ற குள்ளனே, பெண்களிடம் எப்படிப் பேசுவது என்று கூடத் தெரியாத நீ, யாரும் இல்லாத இந்த உச்சிப் பகல் வேளையில் என் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றாயே, உன்னுடன் பெண்கள் யாரும் பிறக்கவில்லையா? என்று ஆவேசமடைகின்றாள் தலைவி. கொக்கு போன்ற வளைந்த கூனியே, உன்னைப் பின்னால் அணைத்தால் முதுகு என் நெஞ்சில் குத்தும். அதனால் பக்கத்தில் அணைக்கின்றேன் என்று நெருங்குகின்றான். அவன் தொட வருவதையறிந்து கோபம் கொள்கின்றாள் தலைவி.

ஆமையை எடுத்து நிறுத்தினாற் போல வளர்ந்தவனே! தோளிரண்டையும் அசைத்து உன்னை வேண்டாம் என்று உன்னை விலக்கினாலும் காமங்கொண்ட மனத்தோடு நடந்து வருகின்றாயே என்கின்றாள். ஆனால் காதலியின் முன் கம்பீரமாகத் தோன்ற வேண்டும் என எண்ணாத காதல் உண்டோ? **“கவர்கணைச் சாமனார் தம்முன் செலவு காண்”**¹⁴⁴ எனக்கூறி காதலர் உள்ளங்கவரும் என் நடையைப் பார் என்ற குள்ளன் நடந்து காட்டுகின்றான்.

**ஓஓ! காண், நம்முள் நகுதல் தொடையர், நம்முள்நாம்
உசாவுவம், கோன் அடி தொட்டேன்**¹⁴⁵

பின்னர் விளையாடியது போதும் என்றெண்ணும் தலைவன், இனி உன்னை நான் இகழமாட்டேன், இது அரசன் மீது ஆணை, வா இருவரும் மகிழ்ந்து பேச இடம் பார்ப்போம் என்றழைக்கின்றான். என்னதான் கோபங்கொண்டு கடிந்து கொண்டாலும், தலைவியின் உதடுகள்தான் பேசின. உள்ளமோ தலைவனை விரும்பியது. அணை திறந்த வெள்ளமாய் அடங்காமல் ஓடுகின்றது தலைவியின் அன்பு. நானும் இனி உன்னை இகழ்ந்து பேச மாட்டேன் என்கின்றாள்.

**கோயிலுள் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்;
தண்டாத் தகடுருவ! வேறாகக் காவின்கீழ்ப்
போதர்; அகடுஆர்ப் புல்லி முயங்குவோம்
துகள்தபு காட்சி அவையத்தார் ஓலை
முகடு காப்பு யாத்துவிட் டாங்கு**¹⁴⁶

‘இனியவனே, நாமிருவரும் கூடி இருப்பதைப் பார்ப்போர் நம்மை இகழ்வார்கள். அதைத் தடுக்க நினைக்கின்றேன். அதனால் இந்தக் கோயிலை விட்டு அடுத்து இருக்கும் சோலைக்குச் செல்வோம். கற்றறிந்தோர் தாங்கள் எழுதிய ஓலைச்சுவடியைக் கட்டி அதில் அரக்கு இலச்சினை இட்டது போல் நாம் அன்புடையை நெஞ்சம் கலந்து மகிழ்வோம்’ என்று காதலுக்குப் பச்சைக் கொடி அசைக்கின்றாள் தலைவி.

பெண் உழைப்பால் பெருகும் குடும்பவளம்

சங்க இலக்கியம் ஆண், பெண் வாழ்க்கை முறையை வெளிப்படுத்தும்போது ஆண்களை போர் முதலான தொழில்களில் ஈடுபடுபவர்களாகவும், பெண்களை இல்லத்தில் தலைவன் வருகைக்காகக் காத்திருப்பவர்களாகவும் காட்டுகின்றது. பெண்களின் உழைப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டும் பாடல்கள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. சில

இடங்களில் உப்புவிற்றல், மோர்விற்றல், ஆநிரை மேய்த்தல் முதலான தொழில்களில் ஈடுபடும் பெண்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் குறுந்தொகை பாடலில் பெண் உழைப்பை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த தலைவன், பரத்தையரோடு சென்று காலம் கடந்து மீண்டும் தலைவியிடம் வருகின்றான். அப்போது தலைவனின் பண்பு நலனை இடித்துரைக்கும் தோழி கூறுவதாக,

**உடுத்தும், தொடுத்தும், பூண்டும், சொரியும்,
தழைஅணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி,
விழவொடு வருதி நீயே, இ.தோ
ஓர்ஆன் வல்சிச் சீஇல் வாழ்க்கை
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென
இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும்இவ் ஊரே¹⁴⁷**

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் செருகியுமாகிய தழையாடை அணிந்த உன் ஆயத்தாரோடு (பரத்தையரோடு) கூடித் தற்பொழுது விழாக்கோலம் பூண்டு வருகின்றாய். இதற்கு முன் ஒரேயொரு பசுவை மட்டும் கொண்ட வறுமையான நிலையில் வாழ்ந்த நீ, பெரிய நலமுடைய தலைவி வந்த நாள் தொட்டு விழாக்கோலம் பூண்டவனாகத் திகழ்கின்றாய் என்று இவ்வூர் மக்கள் கூறுகின்றனர் என்று தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். தலைவியால் குடும்பத்தின் செல்வவளம் பெருகுகின்றது என்பதை உய்த்துணரலாம்.

திருமணத்துக்குப் பின் தலைவி, தன் கணவனோடு வறுமையுற்று வாழும் காலத்திலும் தன் பெற்றோரிடம் பொருள் கேட்டல் என்பது அக்கால வழக்கில் இல்லை. இதனை,

**அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுஉணர்ந்த னள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்
ஒழுகு நீர் நுணங்குஅறல் போலப்
பொழுது மறுத்து உண்ணும் சிறு மது கையளே¹⁴⁸**

என்ற நற்றிணைப் பாடலடிகள் தெளிவாக்குகின்றன. இதனால் பெண் வீட்டார் வரதட்சணை கொடுத்தல் என்பது அக்கால வழக்கில் இல்லை என்பதை அறியலாம். மேலும், சங்க இலக்கியத்தில் உணக்கல் (கருவாடு) தயாரித்து அதனைப் பதப்படுத்தும் தலைவியும், “பெருநீர் அழுவத்து எந்தை தந்த கொழுமீன் உணங்கற் படுபுள் ஒப்பி”¹⁴⁹ என்றும், “ஆநிரை மேய்க்கும் தலைவியும்”¹⁵⁰ குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். மேலும் உன் செல்வ வளத்தைப்

பெருக்கிய, நின் செல்வத்துக்குக் காரணமாகிய தலைவியை விடுத்துச் செல்வத்தை அழிக்கும் பரத்தையரை நாடிச் செல்வதினால் ஊரார் பழித்தாற்றுகின்றனர் எனத் தோழி குறிப்பிடுவதும் தலைவியின் உழைப்பை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

வாழும் நாட்கள்

எடுப்பான தோற்றமும் எழில் கொஞ்சும் அழகும் உடைய அவன், பேராற்றல் பெற்றவன். அவன் மனைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேட வேறுநாடு செல்கின்றான். அதுவரை இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாமல் வாழ்ந்தவர்கள் என்றாலும் பொருள் சம்பாதிக்க பிரிந்து சென்ற அவன் பொருள் தேடும் முயற்சியில் முழுமையாக ஈடுபடுகின்றான். நாட்கள் செல்கின்றன. மழைக்காலத்தின் அறிகுறிகள் தென்படுகின்றது அதனால் அவன் தன் கடமையை விரைந்து முடித்துவிட்டு, தன் மனைவியை நாடி தேரேறி விரைகின்றான். அவன் உள்ளமோ அவளைப் பார்க்கத் துடிக்கின்றது.

தேர் வேகமாகச் சென்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவன் தன் தேர்ப்பாகனிடம் ‘மழை பெய்த கொல்லையில் பூத்த முல்லைக் கொடியின் பசுமையான அரும்பின் மணம் வீசும் நல்ல நெற்றியை உடையவள் என் தலைவி. அவளுடைய இரண்டு தோள்களில் நான் உறங்கிக் கழித்த நாட்களே இந்த உலகத்தில் நான் வாழ்ந்த நாட்களாகும். மற்ற நாட்களெல்லாம் எனக்குப் பதர் போன்ற நாட்களாகும்’ (பதர் போன்ற நாட்கள் என்பதற்கு பயன்படுத்தாது வீணே கழிந்த வாழாத நாட்கள் என்பது பொருள்) என்கின்றான். இதனை,

எல்லாம் எவனோ பதடி வைகல்
பாணர் படுமலை பண்ணிய எழாலின்
வானத்து அஞ்சுவர நல்இசை வீழ
பெய்த புலத்துப் பூத்த முல்லைப்
பசுமுகைத் தாது நாளும் நறுநுதல்
அரிவை தோள்அணைத் துஞ்சிக்
கழிந்த நாள்இவண் வாழும் நாளே¹⁵¹

என்பதிலிருந்து மனைவியோடு இல்லாத நாட்கள் வாழாத நாட்கள் என்கின்றான். இத்தகைய பண்புடைய காதலனிடம் ஒங்கி உயர்ந்துள்ள அன்பின் தோய்வு வெளிப்படுவதை உய்த்துணரலாம்.

கனவு

அ.நினைக்கும் உயர்திணைகளைப் போல் விருப்பங்கள் உண்டு என்பதைப் புறச்செயல்பாடுகளின் வழி நின்று மட்டுமன்றி, அகச் செயல்பாடான கனவு வழியாகவும் சங்கப் புலவர்கள் வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளனர்.

உயிருள்ள, அ.நினை உயிர்கள் கண்ட கனவுகளே சங்கப் பாடல்களுள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கனவின் மூலம் கூறப்படும் முழுப் பொருண்மைக்கும் படைப்பாளியின் நனவிலி மனம் காரணமாயினும் படைப்பாளி தம் பாடல் கருத்து, சமூகச் சூழலிலிருந்தே சுட்டப்படுவதாக உள்ளது. அவ்வகையில் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கூற்று மொழிகளுள் ஒன்றாய்க் கனவுப் பொருண்மையும் இயல்பாக இடம் பெற்றுள்ளன. மக்களுக்கு மட்டுமன்றி பிற உயிர்களுக்கும் இன்ப நாட்டமுண்டு என்று மெய்ப்பிக்கின்றார் தொல்காப்பியர்.¹⁵²

அ.நினைக் கனவு

சங்கநூல்கள் பதினெட்டினுள், தொகை நூல்களில் மட்டும் நான்கு பாடல்களில் அ.நினை கண்ட கனவுகள் பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்நான்கு பாடல்களிலும் பயின்று வந்துள்ள உயிர்கள் வெவ்வேறானவை. பாடிய புலவர்களும் வெவ்வேறானவர்கள்.

வாவலின் கனவு

நற்றிணையில் நக்கண்ணையார் பாடிய நெய்தல் திணைப் பாடல் ஒன்றில் வாவலின் (வெளவால்) கனவு கூறப்பட்டுள்ளது. களவில் “கனவும் உரித்தால் அவ்விடத்தான”¹⁵³ எனும் விதிக்கு இணங்க நெய்தல் தலைவி, காதல்மிகு நெஞ்சத்து உறுதி இழந்து அரற்றும் தன்மையில் வாவலின் கனவினைத் தான் கண்ட கனவோடு ஒப்பிட்டுத் தோழிக்கு உரைக்கின்றாள் என்பதை,

உள்ளூர் மாஅத்த முள்ளயிற்று வாவல்

ஓங்கல் அஞ்சினைத் தூங்குதுயில் பொழுதின்

வெல்போர்ச் சோழர் அழிசிஅம் பெருங்காட்டு

நெல்லியம் புளிச்சுவைக் கனவி யாஅங்கு¹⁵⁴

இங்கு அழிசி என்பவனின் பெரிய காட்டில் இருப்பதும் தனக்குத் கிடைக்காததுமான நெல்லிக் கனியில் இனிய புளிச் சுவையைத்தான் பெற்றதாகக் கனவு காண்கின்றது வாவல். அதுபோல் பரதவனின் மகிழ்ச்சியையும் கடற்கரையையும் நினைத்த அப்பகற் பொழுதிலே நானும் நம்

தலைவனுடன் கூடி இன்புற்றதாகக் கனவு கண்டேன் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுமிடத்து, வாவலின் கனவு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

காக்கையின் கனவு

அகநானூற்றில் மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார் பாடிய நெய்தற் திணைப் பாடலில்,

**கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு
கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டம்மடி பரப்பின்
வெள்ளிறாக் கனவும் நள்ளென் யாமத்து
நின்உறு விழுமம் களைந்தோள்
தன்உறு விழுமம் நீந்துமோ? எனவே¹⁵⁵**

காக்கையின் கனவு கூறுப்படுகின்றது. இக்கனவு தலைவியின் துயர வெளிப்பாட்டின் அடையாளமாக பதிவாகின்றது. தலைவனின் நினைவோடு வாடும் தலைவி தன் துயரையெல்லாம் எடுத்துரைக்கவல்ல நல்லதோர் தூதினை நாடுகின்றாள். கானலைப் பார்க்கின்றாள், கழியைப் பார்க்கின்றாள், புன்னை மரத்தினைப் பார்க்கின்றாள். இவை யாவும் இயங்கும் தன்மை அற்றவை என்பதால் மணலில் செல்லும் நண்டிடம் தம் எண்ணத்தைக் கூறி அனுப்புகின்றாள்.

வண்டின் கனவு

அகநானூற்றின் மற்றொரு பாடலான குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில், வண்டின் கனவினை நினைவாக்கும் போது,

**கூம்புமுகை அவிழ்த்த குறுஞ்சிறைப் பறவை
வேங்கை விரிஇணர் ஊதி, காந்தள்
தேனுடைக் குவிகுலைத் துஞ்சி, யானை
இருங்கவுள் கடாஅம் கனவும்,
பெருங்கல் வேலி, நும் உறைவுஇன் ஊர்க்கே¹⁵⁶**

வண்டின் கனவு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. களவுப் புணர்ச்சியில் இன்பங்கண்டு வந்த தலைமகனுக்கு விரைந்து வரைவு மேற்கொள்ள தோழி வெளிப்படுத்தும் கருத்தாக்கத்தில் வண்டின் கனவு உள்ளுறை உவமமாக இடம் பெற்றுள்ளது.

யானையின் கனவு

அலர் காரணமாக இரவுக் குறி மறுக்கும் தோழி, முதலில் தலைவியுடன் அறத்தொடு நிற்கின்றாள். பின் அந்நிகழ்வின் மூலம் பெற்ற அவள் உள்ள உணர்வின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டின் எதிர்விளைவை முன்வைத்துத் தலைவனின் உள்ளக் கருத்தினை மாற்ற முயல்கின்றாள். இதற்கு யானையின் கனவு தோழிக்கு துணையாகின்றது. இதனை, கலித்தொகையில் கபிலர் குறிஞ்சித் திணைப் பாடலாக,

**கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சம் யானை,
நனவில் தான்செய்தது மனத்தது ஆகலின்,
கனவிற கண்டு கதும்என வெரீஇ¹⁵⁷**

என்னும் அடிகளில் படைத்துள்ளார். இந்நிலையில் யானைக் கனவின் வழியிலான கருத்துப் புலப்பாடு என்பதும் வண்டின் கனவினைப் போல் உள்ளுறை உவமமாகவே புலவரால் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் நிலை

பெண்கள் ஆடவர்களைச் சார்ந்தே வாழ்வது தவிர்க்க இயலாததாகும். ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கற்புக் கோட்பாடும், ஆடவர்கட்கே சொத்துரிமை கொடுத்தலும் பெண்ணுக்கு இரண்டாமிடம் கொடுத்தலும், அடிமைகளாக நடத்தவில்லை. பெண்களுக்குத் தம் ஆடவரே உயிர் என்கின்றது சங்க இலக்கியங்கள். கணவனைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் மதித்தாள் பெண் என்பதை,

**நல்நலம் தொலைய, நலம்மிகச் சாஅய்
இன்உயிர் கழியினும் உரையல்; அவர்நமக்கு
அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ?
புலவி அ.'து எவனோ அன்பிலங் கடையே¹⁵⁸**

என்ற பாடலடிகளிலும், கணவனை மறுமையிலும் அடைய விரும்பினாள் என்பதை,

**நோயும் பெருகும் மாலையும் வந்தன்று
யாங்கு ஆகுவென்கொல் யானே ஈங்கோ
சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்**

பிறப்புப்பிறிது ஆகுவது ஆயின்
மறக்குவேன் கொல்என காதலன் எனவே¹⁵⁹

என்றும்,

அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீஆ கியர்எம் கணவனை
யான்ஆ கியர்நின் நெஞ்சநேர் பவளே¹⁶⁰

என்றும், பரிபாடலில், தம்மை இகழ்ந்தாலும் கூடக் கேள்வரை ஏத்தி மகிழ்வர் பெண்டிர்¹⁶¹ என்கின்றது. தாய் சினந்து அடித்தபோதும் ‘அன்னை’ என்னும் குழந்தைப் போல் பெண் கணவனையே நம்பியிருந்தாள்¹⁶² கணவன் வறுமையுற்ற போதும் பெற்றோர் செல்வத்தை எண்ணாது வாழ்வதைப் போற்றினர்¹⁶³ கணவன் வீட்டில் மான் உண்டு எஞ்சிய நீரைக் குடிப்பது, தாய் வீட்டில் தேன் பெய்த பாலைக் குடித்தலினும் மேலானது என்று கருதினர்.¹⁶⁴ தன் கணவன் தான் சமைத்த உணவை மகிழ்ச்சியோடு உண்ணுதலைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள்¹⁶⁵ விருந்தோம்புதலைத் தம் சிறந்த ஒழுக்கமாகக் கருதினர். கணவன் தன் மனைவியின் இப்பண்பினைப் பாராட்டினான்¹⁶⁶

பெண்ணியச் சிந்தனை

சங்க காலத்தில் பெண்களின் நிலை உயர்ந்தே காணப்பட்டது. பெண்பாற் புலவர்களும் உயர்ந்து காணப்பட்டனர். அவர்களுள் ஓளவையார், பேய்மகள் இளவெயினி, காக்கைப் பாடினியார், வெள்ளி வீதியார் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தோழி, தலைவியின் களவு மனத்தினைத் தாயிடம் கூறுகின்றாள். தாய் அதனை மணமாக மாற்றுகின்றாள்.

அன்னாய், வாழிவேண்டு, அன்னை ஒள்நுதல்
ஒலி மென் கூந்தல் என் தோழி மேனி
விறல் இழை நெகிழ்ந்த வீவு அருஞ் கடுநோய்¹⁶⁷

மேலும், தினைப்புனம் காக்கத் தனியே பெண்கள் செல்லுதல், மலர்களைப் பறித்தல், தழையாடை உடுத்தல் தலைவியின் உள்ள உறுதி போன்ற பெண்ணின் பதிவுகள் குறிஞ்சிப் பாட்டில் உள்ளன.

கைம்மை பெண்டிர்

கணவனின் வாழ்க்கை முடிந்தவுடன் தன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ளாது. யாதொரு பயன் கருதியும் கருதாதும் உயிருடன் இருப்பவர்கள் கைம்மையை மேற்கொண்டனர். கணவனை இழந்த பெண்களின் நிலை, தொழில், தோற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் காணப்படுகின்றது என்பதை, “ஆல்இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த நுணங்குநுண் பனுவல் போல கணம்கொள”¹⁶⁸ என்றும், “படிவ மகளிர் கொடிகொய்து அழித்த பொம்மல் அடும்பின் வெம்மணல் ஒருசிறை”¹⁶⁹ என்னும் நற்றிணைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

பருத்திப் பெண்டிர்

பொருள் தேடி வந்து பாதுகாக்கும் கணவனை இழந்த கைம்மை மகளிர் பஞ்சில் நூல் நூற்றனர். கணவனது இறப்பின் போது மட்டுமல்லாமல், அவன் பிற பிரிவுகளுக்காக தலைவியை விட்டுச் செல்லும் போது, மகளிர் அணிகலன்களை அணிவதற்கு விருப்பற்று இருந்தனர் என்பதை,

நெடுநீர் வார்குழை களைந்தெனக் குறுங்கண்

வாயுறை அழுத்திய வறிதுவீழ் காதின்

பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை

வலம்புரி வளையொடு கழிகை நூல்யாத்து¹⁷⁰

என்னும் பாடல் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அணிகலன்களைத் துறந்து காணப்படுவதை நெடுநல்வாடை பதிவுசெய்துள்ளது.

கூந்தல் களைதல்

பண்டை தமிழகத்தில் கைம்மையில் தலைமுடி களைதல் என்பது மறக்குடி சார்ந்த மனைவிக்கும் பிறபெண்களுக்கும் உரியதாக இருந்தது. மேலும், அரச மகளிருக்கு இத்தகுச் செயல் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. வெற்றி பெற்ற அரசன் தோல்வியுற்ற அரசனின் மகளிர் தம் கூந்தலைக் கொய்யும் வழக்கம் இருந்தது என்பதை,

விரிஉளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்

வேந்தர் ஒட்டிய ஏந்துவேல் நன்னன்

கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே¹⁷¹

என்ற நற்றிணைப் பாடல் நன்னன் என்ற மன்னன் போரில் தோற்ற வேந்தனது உரிமை மகளிர் தம் கூந்தலை மழித்துக் கயிறு திரிந்ததை குறிப்பிடுகின்றது.

உயிர் துறத்தல்

காலங்காலமாக அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் தகைசால் கூட்டுறவால் வாழ்கின்ற பெற்றியின் உயர்வினை உன்னதப்படுத்தும் உயரிய நிகழ்வு உயிர் துறத்தலாகும். சங்க இலக்கியம் இவ்வுயிர் துறத்தலை பல

பாடல்களில் பதிவுசெய்துள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில், தவறிழைத்த பாண்டிய மன்னன் உயிர் நீத்தவுடன் உயிர் துறந்த கோப்பெருந்தேவியும் கோவலன் இறந்ததும் நீதியினை நிலைநிறுத்தி பல்லோர் புகழ் வானுலகம் சென்ற கண்ணகியின் பெருவாழ்வும் அன்பின் உணர்வால் நிலைகுலைந்த பண்பான செயலாகவே கருதப்படுகின்றது.

உடனுயிர் விடுதல் என்பது கணவனது சிறப்பினை அறியும் நிலையில் உயிர் விடுதலாகும். இதனை, உயிர் துறந்தமை அறிந்து துக்கம் தாங்காமல் உயிர் துறத்தலுக்காக எவ்வித முயற்சியும் மேற்கொள்ளாமல் மனைவி உயிர் விடுதல் இதை தற்கொலையாகக் காட்டும் கருத்தும் காணப்படுகின்றது.

கணவனுடன் இணைந்திருக்கும் வாழ்வினையே பெண்கள் விரும்பினர் என்பதை, “இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும் நீஆ கியர்எம் கணவனை”¹⁷² என்னும் குறுந்தொகை தலைவி ஒருத்தி மறுமையிலும் அவனைத் தன் கணவனாகப் பெற்று வாழ விரும்புகின்றாள். இறப்பதற்கு அஞ்சவில்லை இறந்தால் வேறு பிறப்பு உண்டாகும் அப்பிறப்பில் தன் கணவனை மறக்க நேரிடுமோ என்று தலைவி அஞ்சுகின்றாள். இதனை நற்றிணை,

சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்புப்பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவேன் கொல்என் காதலன் எனவே¹⁷³

என்று கணவனைப் பிரியாது தொடர்ந்து வாழ எண்ணும் பெண்ணின் மன உணர்வை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஒருவனை தனது கணவனாகப் பெறுவதை ஒருத்தி எண்ணுகின்றாள். இத்தகைய எண்ணம், அவன் இறந்தவுடன் இறப்பின் ஆற்றாமைத் தாங்கா உயிர் விடும் நிலையை தோற்றுவித்தது எனலாம்.

மலை பாய்தல்

கணவன் இறந்த பிறகு உயிர்விடுதல் என்பது உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் பேதமில்லாமல் இருந்துள்ளது. மலையிலிருந்து வீழ்ந்து உயிர் துறத்தலாகும். உயிர் விடுதலில் மலை பாய்தலும் அமைகிறது. இம்முறையில் உயிர் துறத்தலைக் குறுந்தொகை விலங்கிலனச் செயலோடு பொருந்திக் காண்கிறது. ஆண் குரங்கு இறந்தவுடன், அதன் பிரிவைத் தாங்க இயலாத பெண் குரங்கு மலைப்பக்கத்தில் தாவி தன் உயிரைவிடுகின்றது என்பதை,

கருங்கட் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி

ஒங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துஉயிர் செகுக்கும்¹⁷⁴

என்ற பாடலின் வழி எடுத்துக்காட்டுகிறது. கைம்மை துன்பத்தைப் போக்க முடியாத பெண் குரங்கு, மரமேறுதல் முதலிய தம்தொழிலைக் கல்லாத

குட்டியை தன் சுற்றத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உயிர் விடுகின்றது. இது தாங்க முடியாத துக்கத்தால் ஏற்படும் நிகழ்வாக இருந்தாலும், இந்நிகழ்வைப் பெண் விலங்கினத்தின் வழி காட்டியுள்ளது. குழந்தையின் வளர்ப்பு, அதன் எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றிய சிந்தனையின்றி, கணவன் இறந்த பின்னர் மனைவி உயிர் வாழ்தல் கூடாது என்ற சமூகத்தின் எண்ணத் தூண்டலை இந்நிகழ்வு உணர்த்துகின்றது.

துன்பமிகு மாலைக் காலம்

தனிமை துயரில் இருக்கும் பெண்களுக்கு மாலைக் காலம் துன்பம் தருகின்றது. அதனால் துன்பம் தரும் மாலைக் காலத்தை,

சுடர்சினம் தணிந்து குன்றம் சேரப்

படர்சுமந்து எழுதரு பையுள் மாலை

யாண்டுஉளர் கொல்லோ வேண்டுவினை முடிந்¹⁷⁵

என்ற குறுந்தொகை பாடலில் பாவை போன்று ஒப்பனை செய்ய பெற்றத் தலைவி, தலைவன் குறித்த கால பருவம் வந்ததும் வராததால் துன்பம் தரும் மாலைக்காலம் துன்பம் தருவதாகக் கூறுகின்றாள். மற்றொரு தலைவி,

“புண்கண் மாலையும் புலம்பும் இன்குகொ றோழியவர் சென்ற நாட்டே”¹⁷⁶ என்று துன்பத்தைத்தரும் மாலை காலமும் தனிமையும் தனக்குத் துன்பத்தைத் தருவதாகக் கூறுகின்றாள். ஆனால் மாலை வராததால் உய்யேன் எனப் புலம்பும் நற்றிணை தலைவி தம் வருத்தத்தை, **“மாலையும் வந்தன்று யாங்கா குவென்கொல் யானே”¹⁷⁷** என்று எடுத்துரைக்கின்றாள்.

இந்தப் பருவத்திற்குள் வந்து விடுவேன் என்று சொல்லிச் சென்ற தலைவன் அப்பருவத்தில் வராதபோது அல்லது காலம் தாழ்த்தி வந்த போது அவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் அவனது பிரிவுக் துன்பத்தைத் தாங்க முடியாதவளாகத் தலைவி உள்ளாள். தலைவன் திரும்பி வருவான் என்ற உறுதியான நிலையிலும் அவன் இல்லாத தலைவிக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. அதனால் மாலைப்பொழுது துன்பம் தருகின்றது.

தொகுப்புரை

உலக வாழ்வியல் பெண்மையை அடித்தளமாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. பெண்மை நலமுடன் இயங்குகின்றபோதுதான் வாழ்வியல் நலமும், சமூக வளமும் பெறும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பெண்களை விடுத்து சமூகத்தைக் காணமுடியாது. ஒரு சமூகத்தின் ஆக்க பூர்வமான பணிகளிலும், முன்னேற்றத்திலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

தமிழரின் தொண்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் தலைமகளுக்கானத் தனி இயல்புகளாக, “அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்தாறுதல் நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப” என்று கற்பிக்கின்றது.

உள்ளத் திண்மை உடல் சார்ந்ததாக பேணப்பட்டு ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் உன்னத நெறியினை உலகிற்கு உணர்த்துவது நம் தமிழ்ச் சமூகம். அந்நெறியான கற்பொழுக்கம் மக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் பறவைகளிடத்தும் பின்பற்றப்பட்டதை நற்றிணை போன்ற பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகமே கிடைத்தாலும் மனதில் ஒருவனை நினைத்து இன்னொருவரை திருமணம் செய்யும் பழக்கம் குடிப்பிறப்பிற்கே கிடையாது என்று எண்ணும் பெண்களின் கற்பு நெறி போற்றுதலுக்குரியது.

சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களின் வாயிலாக தமிழரின் மணமாக மரபுவழி மணம், சேவை மணம், போர் நிகழ்த்தி மணம், துணங்கையாடி மணம், பரிசம் கொடுத்து மணம், ஏறு தழுவிய மணம், மடலேறிய மணம் ஆகிய மண முறைகளைக் காணமுடிகின்றது. வடமொழியில் எண்வகை மணங்களுள் ஒன்றான கந்தர்வம் கொடுப்போரும், பெறுவோரும் இன்றி, தலைவன், தலைவி தனியிடத்துச் சந்தித்து மணம்புரிந்து கொள்வது ஆகும். தலைவன், தலைவி பிறர் அறியாமல் மணந்து கொள்ளும் முறையே தமிழில் களவு மணம் எனப்படும்.

சங்ககாலத் திருமணம் பெருமளவில் ஒரே குலங்களுக்குள்ளேயே (குடிகளுக்குள்ளே) நடந்த திருமண முறையாக உள்ளது. பெண்ணை இன்னாருக்குத்தான் கொடுப்பது என்ற வரையறை வலுவாகவே பின்பற்றப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகின்றது.

திருமணச் சடங்குகளாகப் பெண்பார்த்தல், மணமகள் வீட்டில் திருமணம், புத்தாடை அணிதல், தாலி கட்டுதல், தம்பதிகளை வாழ்த்துதல், பொருள் கொடுத்து மணத்தல் போன்ற முறைகள் அகப்பாடல்கள் வழியாக புலப்படுகின்றன.

அக்காலத்தில் திருமணமான பெண்கள் மங்கலவணி அணியும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தமையும், முதுவர் இனத்தைச் சார்ந்தப் பழங்குடியினரும் தாலி அணிதிருந்தமையும் இதன்வழி பெறப்படுகின்றது.

பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசமளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்ட தமிழர் மரபாகும். அன்று இது முலைவிலை, சிறுவளை விலை, பரியம் என்ற அறியப்பட்டது. பாசிழை விலையென்றும் பெயர் உண்டு.

சங்க கால பெண்கள் கல்வித் துறையிலும் கலைத் துறையிலும் சிறந்து விளங்கினர். ஒரு ஆண் மகனுக்கு அறத்தினைப் பற்றி எடுத்துக் கூறும் அளவிற்குக் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர்.

உயிரைக் காட்டிலும் நாண் சிறந்தது. நாணைக் காட்டிலும் கற்பு சிறந்தது. காதல் என்பது இரண்டு மனங்களின் கூட்டுறவு; ஒன்றின்றி மற்றொன்று வாழ முடியாது. எனவேதான் காதலைப் ‘பிரிவரிதாகிய தாண்டாக் காமம்’ என்றனர்.

இயற்கையோடு பொருந்தி வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை, கனவுகள், கற்பனைகள் இயற்கையைச் சார்ந்தே இருந்தன. ஒத்த அன்பு, ஒத்த பண்பு, தலைவன், தலைவியின் பெயர் சுட்டப்படாமலேயே அகவாழ்வுச் சிந்தனைகளை அனைவருக்கும் பொதுவாக்கிப் பாடப்பட்டிருக்கும் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் காதல் உணர்வுத் ததும்புவதாகவும் படிப்போர்க்கு மகிழ்வூட்டும் விதமாகவும் அமைந்துள்ளன.

ஆண் வெளியில் சென்று பொருளீட்டுவனாகவும் இல்லறத் தலைவி மனையிலிருந்து சுற்றத்தாரையும் தம்மை நாடி வரும் விருந்தினர்களையும் உபசரித்தலையும் இல்லறக் கிழத்தியின் பண்புகளாக போற்றப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப்புனம் காத்தல் மிக இன்றியமையாத பணி. தினைப்புனம் காக்க பெரும்பாலும் மகளிரே செல்வர் கபிலரும், தினைப்புனம் காக்கப் பெண்களே சென்றனர் என்று தமது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்களும் அவர்களது உணர்வுகளும் மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. தலைமகன் தலைமக்கள் வாழ்க்கைப் பயணம் முழுவதும் இணைந்து அவர்கள் வாழ்க்கை நலத்திற்காக வாழும் ‘தோழியின் ஆளுமை’ வியக்கத்தக்கவாறு விளங்குகின்றது.

தலைமகளிடத்துத் தோன்றும் மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் தாய் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் ஒன்றுதான் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுக் காணல் என்னும் பாடல்வழி உணர்த்தப்படுகின்றது.

கணவனும் மனைவியும் இனிதே நடத்தும் இல்லறத்தில் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. இல்வாழ்க்கையில் வரும் விருந்தினரை, சுற்றத்தாரை உபசரிப்பதும், இரப்போர்க்கு ஈதலும் முக்கிய அறமாகும் என்பதை நற்றிணை உணர்த்துகின்றது.

பெண்கள் குறிப்பாக, மணமான பெண்கள் எந்நேரமும் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டுடன் திகழ வேண்டும் என்ற தமிழர் தம் மரபு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

தாய்மை உணர்த்தும் அன்பினையும் வெளிப்படுத்தும் சினத்தினையும் உள்ளீடாகக் கொண்டு தாய் மகள் உறவின் உன்னத நிலையினை மேன்மைப்படுத்தும் விதமாகக் குறுந்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது.

தனக்கென்ற வைக்காமல் வந்தவர்க்குத் தந்தது போக மீதம் இருப்பதை உண்ணும் உயர்ந்தோங்கிய பண்பு நலனையும்; பெண் இல்லற அடிமையல்ல, ஆணுக்கு இணையாகவும், துணையாகவும் படைக்கப்பட்டவள் என்பதினை பதிவுகளாகக் கொண்டு கபிலர் பாடியுள்ளமையை காணமுடிகின்றது.

நல்லுடல் வாய்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மாற்றுத் திறன் கொண்ட ஊனமுற்றோருக்கும் காதல் வாழ்க்கை உண்டு. அன்பு கொண்ட அந்த மனங்களுக்கு இடையே மணத்தடை இல்லை என்பதை விளக்கும் முகமாக அமைந்துள்ளது கலித்தொகைப் பாடல்.

அ.:றிணைக்கும் உயர்திணைகளைப் போல் விருப்பங்கள் உண்டு என்பதைப் புறச்செயல்பாடுகளின் வழி நின்று மட்டுமன்றி, அகச் செயல்பாடான கனவு வழியாகவும் சங்கப் புலவர்கள் வெளிப்படுத்திச் சென்றுள்ளனர். சங்க நூல் பதினெட்டினுள், தொகை நூல்களில் மட்டும் நான்கு பாடல்களில் அ.:றிணை கண்ட கனவுகள் பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகின்றது.

கணவன் இறந்த பிறகு யாதொரு பயன் கருதியும் கருதாதும் உயிருடன் இருப்பவர்கள் கைம்மையை மேற்கொண்டனர். குறிப்பாக, கைம்மையில் தலைமுடி களைதல் என்பது மறக்குடியை சார்ந்த மனைவிக்கும் பிற பெண்களுக்கும் உரியதாக இருந்துள்ளது.

கணவன் இறந்த பிறகு உயிர்விடுதல் என்பது உயர்திணைக்கும் அ.:றிணைக்கும் பேதமில்லாமல் இருந்துள்ளது என்பதை, **‘மைகம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி’** என்னும் பாடலடி தெளிவுறச் செய்கின்றது. உயிர் விடுதலில் மலை பாய்தலும் அமைகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். நூ. 7
2. ம. கார்த்திகேயன், கவிமணியின் படைப்பாளுமைத் திறன், ப. 87
3. மேலது ப. 87
4. கவிஞர் கண்ணதாசன், (நெஞ்சில் ஓர் ஆலயம்) திரைப்படப் பாடல்.
5. சு.கதிரேசன் (க.ஆ), திருநாவுக்கரசர் பாசுரங்களில் பக்திநெறி, ப. 7
6. சு.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழிலக்கிய வரலாறு, ப. 84
7. நற். பா. 181:1-6
8. மேலது பா. 201:11-12
9. கலி. பா. 47:20-22
10. மேலது பா.114:17-21
11. முனைவர் அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை ப. 517, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
12. நற். பா. 17:8-9
13. ம. கார்த்திகேயன், கவிமணியின் படைப்பாளுமைத் திறன், ப. 87
14. குறள் 45
15. குறுந். பா. 40
16. புறம். பா. 314:1
17. குறுந். பா. 49
18. மங்கையர்கரசி, ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் வாழ்வியல் நெறி, ப. 79.
19. பத்து. பா. 141
20. மா.கார்த்திகேயன் (க.ஆ), சீவக சிந்தாமணியில் படைப்பாளுமை, ப. 13.
21. மேலது, ப. 29.
22. அகம் பா. 86:4-7
23. மேலது பா. 46
24. மேலது பா. 352
25. குறுந். பா. 68
26. மேலது, பா. 146
27. மேலது, பா. 146
28. ஐங். பா. 399
29. பெ. மாதையன் சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் ப. 77
30. அகம். பா. 86
31. மேலது, பா. 136:5-7
32. குறுந். பா. 106:2-6
33. நற். பா. 393

34. கலி. பா. 107:19-22
35. ஐங். பா. 230
36. அகம். பா. 86:4-7
37. மேலது பா. 221:1-4
38. மேலது பா. 352:16-17
39. மேலது பா. 369:15-16
40. மேலது பா. 7:18
41. நெடு. பா. 136-137
42. சிலம்பு. காதை பா.வ. 61-62
43. அகம். பா. 136:5-7
44. கு. பத்மபிரியா, (க.ஆ.) அகநானூற்றில் வாழ்வியல் சடங்குகள், ப. 69
45. மேலது, பா. 90
46. நற். பா. 300
47. கலி. பா. 103:71-73
48. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல். ப. 132
49. அகம். பா. 280:4-6
50. கலி.நெய். பா. 16
51. குறுந். பா. 260:1-2
52. அகம். பா. 102:5-9
53. கலி. முல். பா. 2:7
54. அகம். பா. 344:4-5
55. மேலது, பா. 110: 6-7
56. மேலது, பா. 153:2-4
57. குறுந். பா. 48
58. அகம். பா. 20:5-6
59. நற். பா. 90:6-7
60. குறுந். பா. 72
61. குலி. மருத. பா. 75:1-2
62. ஐங். பா. 214:1-2
63. நற். பா. 3:2-5
64. அகம். பா. 5:9-10
65. தொல். களவியற் நூ. 135
66. குறுந். பா. 48:1-3
67. மேலது, பா. 401:2-3
68. மேலது, பா. 316:4-5
69. நற். பா. 143:4-5

70. மேலது, பா. 68:1
71. கலி. குறிஞ். பா. 4:3-7
72. அகம். பா. 178
73. மேலது, பா. 190:2-3
74. கலி. நெய். பா. 9
75. தொல். நூ. 75
76. கலி. பா. 55:9-14
77. நற். பா. 258:1-2
78. ஐங். பா. 384
79. தொல்.பொருள். இளம். 53
80. குறுந். பா. 305:1
81. மேலது, பா. 3
82. மேலது, பா. 167
83. நற். பா. 140:10-11
84. குறுந். பா. 40
85. மேலது, பா. 256:4-6
86. மேலது, பா. 18:4-5
87. அகம். பா. 72:19-23
88. குறுந். பா. 57:3-4
89. குறிஞ். பா. 30-33
90. மு. சந்திரகாந்தம்,(க.ஆ.) தொல்காப்பியத்துள் மரபு நிலையாக்கம், ப.14
91. மேலது, நூ. 163
92. அகம். பா. 347:6-7
93. குறுந். பா. 374:1-4
94. தொல். நூ. 1089
95. மேலது, நூ. 141
96. குறுந். பா. 75
97. மேலது, பா. 28
98. மேலது, பா. 135:1-2
99. மேலது, பா. 309:3-8
- 100.கலி. பா. 55:19-21
- 101.மேலது, பா. 60:6-8
- 102.மேலது, பா. 63:1-11
- 103.மேலது, பா. 128:17-23
- 104.மேலது, பா. 55:20
- 105.குறிஞ். பா.வ. 37-39

- 106.மேலது, பா.வ. 23-24
- 107.மேலது, பா.வ. 200
- 108.கலி. குறிஞ். பா. 56:30-35
- 109.அகம். பா. 75
- 110.குறள் 1221
- 111.கலி. நெய். பா. 119:1-16
- 112.குறுந். பா. 1
- 113.தொல். மெய்ப்பாட்டியல். நூ. 25.
- 114.நற். பா. 45
- 115.குறுந். பா. 176
- 116.மேலது, பா. 23
- 117.ஐங். பா. 1
- 118.குறுந். பா. 224
- 119.நற். பா. 12:1-10
- 120.குறுந். பா. 18
- 121.மேலது, பா. 17
- 122.குறள் 1253
- 123.குறுந். பா. 78:4
- 124.மேலது, பா. 3
- 125.மேலது, பா. 204
- 126.நற். பா. 110: 9-11
- 127.மேலது, பா. 10
- 128.மேலது, பா. 142: 9-11
- 129.மேலது, பா. 120: 8-12
- 130.கலி. பா. 8: 21-23
- 131.குறிஞ். பா.வ. 203-208
- 132.கலி. பா. 65:13
- 133.பரி. பா. 11:99-100
- 134.நற். பா. 370:1-11
- 135.குறுந். பா. 397:3-8
- 136.அகம். பா. 54:1-22
- 137.குறிஞ். பா. 200-208
- 138.நற். பா. 197
- 139.தொல். நூ. 113
- 140.நற். பா. 29
- 141.மேலது, பா. 83

- 142.கலி. பா. 94: 1-4
143.மேலது, பா. 94: 13-16
144.மேலது, பா. 94: 34
145.மேலது, பா.வ. 35-36
146.மேலது, பா.வ. 39-43
147.குறுந். பா. 295
148.நற். பா. 110:9-13
149.அகம். பா. 20:1-2
150.கலி. பா. 19:16-17
151.குறுந். பா. 323
152.தொல்.பொருள் 219
153.மேலது, நூ. 1143
154.நற். பா. 87:1-4
155.அகம். பா. 170:10-14
156.மேலது, பா. 132:10-14
157.கலி. பா. 49
158.குறுந். பா. 93
159.நற். பா. 397
160.குறுந். பா. 49
161.பரி. பா. 20:86-99
162.குறுந். பா. 397
163.நற். பா. 110
164.ஐங். பா. 203
165.குறுந். பா. 167
166.நற். பா. 142
167.குறிஞ். பா. 1-3
168.நற். பா. 353:1-2
169.மேலது, பா. 272: 2-3
170.நெடு. பா. 139-142
171.நற். பா. 270: 8-10
172.குறுந். பா. 49: 3-4
173.நற். பா. 397: 7-9
174.குறுந். பா. 69, 1-4
175.மேலது, பா. 195:1-3
176.மேலது, பா. 350
177.மேலது, பா. 379: 5-6

சமூக வாழ்வியல்

தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தவை சங்க இலக்கியங்களாகும். சங்க காலக் கவிஞர்கள் மக்கள் வாழ்வியலைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்து அவ்வாழ்வியல் உண்மைகளைத் தம் இலக்கியங்களில் விளக்கியுள்ளார்கள். அவர்கள் நடைமுறையில் கண்ட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை தாம் கண்ட வண்ணமே இலக்கியங்களில் படைத்தார்கள் என்று கொள்ளுதல் இயலாது. அவை எங்ஙனம் அமைந்தால் மக்களின் வாழ்வியலில் சிறந்து விளங்கும் என்பதை நுண்ணிதின் உணர்ந்து அங்ஙனம் உணர்ந்தவற்றையே இலக்கியமாக வடித்துள்ளனர்.

இம்மரபை ஒட்டியே சங்ககால இலக்கியங்களும் செய்திகளைப் புலனெறி வழக்காகக் கூறுகின்றன என்பதை நாம் உணர வேண்டும். சங்ககாலக் கவிஞர்கள் தொல்காப்பியர் வழிநின்று வாழ்வியலை அகம், புறம் என்று இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்துணர்ந்தனர். அகம், கணவன் மனைவி ஆகியோருடைய காதல் வாழ்க்கையையும், புறம் இக்காதல் வாழ்க்கை தவிர ஏனைய வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளையும் குறிப்பனவாகும். அகவாழ்வு ஒருவன் ஒருத்தியுடன் திருமணத்திற்கு முன்பு நிகழும் களவொழுக்கமும் திருமணத்திற்குப் பின்பு அவர்தம் காதல் உணர்வுமிக்க இல்லற வாழ்க்கையையும் கொண்டதாகும். இவ்வில்லற வாழ்க்கை ‘கற்பொழுக்கம்’ எனப்படும். களவொழுக்கம் நடைபெறும் முறைகளும் திருமணத்திற்குப் பிறகு கற்பொழுக்கமாகிய காதல் வாழ்வு நடைபெறும் முறைகளும் சங்க இலக்கியங்களில் விரிவாகவும் சுவையாகவும் பாடப்பட்டுள்ளத் திறத்தைக் காணலாம். ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒரு தனியிடத்தில் தற்செயலாக எதிர்ப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் காதலிப்பதும், தொடர்ந்து பல நாட்கள் அவர்தம் களவொழுக்கம் நிகழ்வதும், தலைவன் அவளைப் பிரிவதும், பிரிந்தபின் தலைவி பிரிவை ஆற்றியிருப்பதும், பிறகு பிரிவுத் துன்பம் ஆற்ற இயலாது அவள் வருந்துவதும், அவர்தம் திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவன் பரத்தையரை நாடுவதும், அதனால் அவர்களிடையே ஊடல் நிகழ்வதும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றுள் பாடப்பெற்றுள்ளன. மேலும், தலைவனும் தலைவியும் கூடுவது குறிஞ்சி நிலத்திலும், பிரிவு பாலை நிலத்திலும், தலைவி ஆற்றியிருப்பது முல்லை நிலத்திலும், பிரிவுத் துன்பத்தை ஆற்ற இயலாது வருந்துவது நெய்தல் நிலத்திலும், ஊடல் மருத நிலத்திலும் நிகழ்வனவாகப் பாடுவது சங்ககால மரபாகும்.

சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றில் கருத்தினும், உணர்ச்சி விஞ்சியிருக்கும். சில பாடல்களில் உணர்ச்சியினும் உயர்ந்த உண்மைகள், நீதிகள், நெறிமுறைகள் ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்கள் சிறப்பாக விளங்கித் தோன்றும். சங்க அகப்பாடல்கள் அனைத்திலும் உணர்ச்சியே சிறந்து விளங்குகின்றது. சங்ககாலப் புறத்துறைப் பாடல்களில் பெரும்பாலும் உணர்ச்சியினும் கருத்து சிறப்பிடம் பெறுவதைக் காணலாம்.

இறைவழிபாடு

மனிதன் உருப்பெற்ற சில காலங்களிலே அவனுக்கு இடர்பாடுகளை செய்யக்கூடிய அல்லது வாழ்வாதாரங்களை சீரழிக்கக்கூடிய இயற்கை சீற்றங்களை கண்டு தங்களின் உயிருக்கு பயந்து இயற்கையை வழிபடத் தொடங்கினான். சங்ககால இலக்கியத்திற்கு முன்பாக தோன்றிய தொல்காப்பியத்திலும் இறை வழிபாடு முறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது தெற்றன விளங்குகின்றது. “தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில் கொழுப்புஆ ளறிந்து குருதி தூஉய்”¹ என வரும் அடிகள் தமிழர்கள் தாங்கள் நம்பிக்கையுடன் வழிபடுகின்ற தெய்வங்கள் மரங்களில் குடி கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்து வந்தார்கள் என்பதை உணர்த்துகின்றன. வெட்சி மறவர்கள் தெய்வம் தங்கியுள்ள வேப்ப மரத்தடியில் கொழுப்பை உடைய பசுவினை கொண்டு அதனுடைய குருதியிட்டு வழிபட்டார்கள். மேலும், போர்க்களத்தில் செங்கோலைக் கொண்ட முருகனின் வீரச் செயலையும் மற்றும் தோற்றத்தினையும்,

செங்களம் படக்கொன்று அவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோல் அம்பின் செங்கோட்டு யானை

கழல்தொடிச் சேளய் குன்றம்

குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே²

என்ற கருத்தினையும் சுட்டுகின்றது. அன்று நடந்த இறைவழிபாட்டு முறைகளில் சில சடங்கு முறைகள் மருவி இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. மேலும், காட்டுப் பசுவை துளைக்காது குறிதவறி விட்ட அம்பின் நிலைக்கு தெய்வ சீற்றம் என நம்பினர். இதனை, “அமார்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது பணைத்த பகழிப் போக்குநினைந்து கானவன்”³ இதைப் போன்று மழைப் பொழிந்தால் தெய்வச் சீற்றம் தணியும் என நம்பி, மழைப் பொழியக் கடவுளை வேண்டியதையும்⁴ யாழை மீட்டிப் பாடினால் தெய்வத்தின் சீற்றம் தணியும்⁵ என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது.

மேலும், நற்றிணை கடவுளை பற்றிய செய்தியாக,

அழிவிலர் முயலும் ஆர்வமாக்கள்
வழிபடுதெய்வம் கண்கண்டாஅங்கு⁶
தேனுடைநெடுவரைத் தெய்வம்⁷
தெய்வம் காக்கும் தீதுதீர் நெடுங்கோட்டு⁸
ஈண்டுபெருந் தெய்வத்துயாண்டுபல கழிந்தென⁹
எவ்வநெஞ்சுமொடு தெய்வம் பேணி¹⁰

என மன உறுதி தளராது வழிபடும் மக்கள், தெய்வத்தைக் கண்டு மகிழும் நிலை, தெய்வத்தை நாடும் சூழல், காவலுக்குரிய தெய்வம், தெய்வத்தின் பெயரைக் கொண்ட பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறுதெய்வ வழிபாடு என தெய்வத்தின் மீதுள்ள ஈர்ப்பும், ஈடுபாடும் கொண்ட செய்திகள் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும், பெண்கள் கார்த்திகை விளக்கினை ஏற்றி வழிபாடு செய்ததை,

அறுமீன் பயந்த அறம்செய் திங்கள்
செல்குடர் நெடுங்கொடி போல
பல்பூங் கோங்கம் அணிந்து காடே¹¹

என்றும் பெண்கள் மாலையில் விளக்கேற்றும் நிலையையும்¹² பெண்கள் தைநீராடல் நிகழ்த்தியதையும்¹³ மக்கள் கடவுளுக்கு பலி கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்ததை,

தளிர்ஏர் மேனித் தொல்கவின் அழிய
பலிபெறு கடவுட் பேணி, கலிசிறந்து¹⁴ என்றும்,
கணம்கெழு கடவுட்கு உயர்பலி தூஉய்¹⁵ என்றும்,
கொடுங்கண் காக்கைக் கூர்வாய்ப் பேடை
நடுங்குசிறைப் பிள்ளை தழீஇ, கிளைபயிர்ந்து
கருங்கண் கருனைச் செந்நெல் வெண்சோறு
சூருடைப் பலியொடு கவரிய, குறுங்கால்
கூழுடை நல்மனைக் குழுவின் இருக்கும்¹⁶ என்றும்
அணங்கு காக்கைக்கு இடும்பலியினையும்¹⁷

என்னும் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகின்றது.

ஞாயிறு வழிபாடு

சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்டனர். அவர்களைவிட ஆற்றல்மிக்க இயற்கைப் பொருட்களைத் தெய்வமாகவும் போற்றி வணங்கினர். நடுகல் வழிபாடு, மரம், மண், நீர், காற்று, நெருப்பு என்று எல்லாவற்றையும் கடவுளாய் வழிபட்டனர். ஞாயிற்றையும் தெய்வமாக

வணங்கினர் என்பதை, “முந்நீர் மீமிசை பலர் தொழத் தோன்றி ஏமுற விளங்கிய சுடரினும்”¹⁸ என்ற பாடலில் கடலின் மேல் பலரும் போற்றி வணங்குமாறு தோன்றி யாவரும் மகிழும்படி விளங்கி எழுந்த சுடரினும் என்று பாடப்பட்டுள்ளது. இன்றும் சூரியனுக்கு காலையில் வழிபாடு செய்யப்படுவதும், தமிழர் திருநாளில் பொங்கலிட்டுச் சூரியனுக்காகப் படைக்கும் சூரியப்பொங்கல் வழிபாடும் நிகழ்கின்றது. இவ்வாறு, ஞாயிற்றின் தன்மைகள், சிறப்புகள், ஆற்றல், அதன் வெம்மை, அது பற்றிய கொள்கைகள் சங்க இலக்கியத்துள் எண்ணற்றவை பதிவுச்செய்யப்பட்டுள்ளன.

முருகனும் வெறியாட்டும்

முருக வழிபாடும், முருகனுக்காகப் பலியிட்டு வணங்கும் பழக்கம் மக்களிடம் இருந்து வந்துள்ளதையும் நற்றிணை தெளிவுபடுத்துகின்றது. வெறியாட்டு நிகழ்வானது சங்ககால மக்களின் தெய்வ வழிபாட்டில் ஒன்றாக விளங்கியதை அறியமுடிகின்றது. இதனை,

நின்அணங்கு அன்மை அறிந்தும்,அண்ணந்து

கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி

வேலன் வேண்ட, வெறிமனை வந்தோய்

கடவுள் ஆயினும் ஆக

மடவை மன்ற வாழிய முருகவே¹⁹

அணங்குறிஅறி கழங்கின் கேட்டம் காட்டி

வெறிஎன உணர்ந்த உள்ளமொடு மறியறுத்து

அன்னை அயரும் முருகுநின்²⁰

வெறிஎன உணர்ந்த அரிய அன்னையை²¹

தளிர்ஏர் மேனித் தொல்கவின் அழிய

பலிபெறு கடவுட் பேணி கலிசிறந்து²²

அறியாது அயர்ந்த அன்னைக்கு வெறிஎன

வேலன் உரைக்கும் என்ப ஆகலின்²³

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மேலும் குறிப்பார்த்தல்²⁴ பற்றிய குறிப்பையும் அறிய முடிகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டில், தலைவியின் அழகு நலன் கெட்டு அணிகலன்கள் கழலப் பெறுகின்றாள். இந்நிலையைக் கண்ட தாய், தலைவிக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றாள். இதனை, “பரவியும் தொழுதும், விரவு மலர் தூயும் வேறு பல் உருவின் கடவுள் பேணி”²⁵ என்னும் அடிகளில் கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

விழாக்கள்

மக்கள் பல்வேறு விழாக்களைக் கொண்டாடும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. பங்குனி உத்திர விழாவாகக் கொண்டாடும் பழக்கம் இருந்ததை “பங்குனி விழாவின் உறந்தையோடு”²⁶ என்றும் “உள்ளிவிழாவின் வஞ்சியும் சிறிதே”²⁷ என வரும் வரிகள் வஞ்சியில் நடைபெறும் விழாவில் கொங்கு நாட்டினர் இடையில் மணியைக் கட்டிக்கொண்டு தெருவில் கூத்தாடுவர் என்பதை நற்றிணை பாடல்களின் வழி உய்த்துணரலாம். இதனை ‘உள்ளிவிழா’ என்பர். துணங்கை என்ற கூத்து விழாவையும் கொண்டாடினர் என்பதை, ‘விழவயர் துணங்கை தமுஉகம் செல்ல’²⁸ என்னும் அடிகளின் வழி ஆண்மகன் பெண் வேடம் கொண்டு பரத்தையோடு கூத்தாடுவர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

தீபாவளி

தீபஆவளி – தீபாவளி. தீபம் - விளக்கு; ஆவளி – வரிசை. தீபங்கள் வரிசையாக வைத்து வழிபடும் விழாதான் தீபாவளி. இது போன்ற வழக்கம் கார்த்திகைத் திங்களில்தான் தமிழ்நாட்டில் நடைபெறுகின்றது என்ற உண்மைய அகநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

உலகுதொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி
மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகல்இருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக்கு உறுத்து மாலை தூக்கி
பழவிறல் மூதார்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுஉடன் அயர வருகதில்! அம்ம,

.....

புதுமண மகடூஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇ
கூழைக் கூந்தற் குறுந்தொடி மகளிர்
பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்து
பாசவல் இடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கைக்
கடிதுஇடி வெரீஇய கமஞ்சூல் வெண்குருகு²⁹

பொருள் தேட வெளியூர் சென்ற தலைவன் ஊர் மக்கள் விளக்கேற்றிக் கொண்டாடும் கார்த்திகை விளக்கு விழாவின் போது வந்துவிடுவான் என மனைவி மகிழ்ந்து தோழியிடத்துக் கூறுவதாக இப்பாடலில் விளக்கேற்றி வழிபடுவதற்கான காலச்சூழல் முதலில் நக்கீரரால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சகுனம் பார்த்தல்

மனித சமுதாயத்தில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் பழங்காலத்திலிருந்தே சகுனம் பார்த்தப் பிறகு எச்செயலையும் செய்ய முற்பட வேண்டும் என்னும் பழக்கம் இருந்து வருகின்றது. சகுனம் அறிவிப்போரையும் சகுனத்தின் பலன்களைக் கூறுவோரையும் ‘நிமித்திகர்கள்’ என்று கூறுவர். நல்ல நாள் பார்ப்பதற்காக அரண்மனையில் “கணியர்”³⁰ (கணித்துச் சொல்பவர்) இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. ஒரு செயலின் தொடக்கத்தில் பிறர் சொல்லும் சொற்களைச் சகுனமாகக் கருதி அதனை ‘நற்சொல் கேட்டல்’ என்றும் ‘விரிச்சி கேட்டல்’ என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு கூறுவோரைத் தொல்காப்பியர் “பாக்கத்து விரிச்சி”³¹ என்கின்றார். ஆண்களுமின்றிப் பெண்களும் சகுனம் பார்த்தனர் என்பதை “பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்”³² என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது. ஆங்கிலத்தில் சகுனம் சொல்பவர்களை ஓமனர்ஸ் (Omeners) என்பர்.

இதனைத் தொல்காப்பியர் “நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தம்”³³ என்று கூறுகின்றார். பாலை வழியே பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் வழியில் பச்சோந்தியைக் கண்டதும் நல்ல சகுனம் பொருள் நிறைய கிடைக்கும் என நம்புகின்றான். இதனை குறுந்தொகை,

வேதின வெரிநின் ஓதி முதுபோ ஒத்து
ஆறுசெல் மாக்கள் புள்கொளப் பொருந்தும்
சுரனே சென்றனர் காதலர் உரன் அழிந்து
ஈங்குயான் அழுங்கிய எவ்வம்³⁴

நாம் இன்றும் பல்லி சத்தம் போடுவதை நல்ல சகுனம் என்கின்றோம்.

வாய்மொழிச் சகுனம்

பொதுவாகச் சகுனங்களை நற்சகுனங்கள், தீயசகுனங்கள் என விளைவு அடிப்படையில் இரு வகையாகப் பிரிக்கின்றனர். அது போன்றே ஒருவர் கேட்க மற்றொருவர் சகுனம் சொல்வது வாய்மொழிச் சகுனமாகும். சங்க காலத்தில் மூதாட்டிகள் நெல்லும் முல்லை மலரும் கொண்டு தெய்வத்தை வணங்கி வாய் மொழியாக விரிச்சி சொல்வது வாய்மொழிச் சகுனம் ஆகும்.

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
அரும்பவி ழலரி தூஉய்க் கை தொழுது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப

.....

வருதல் தலைவர் வாய்வது³⁵

என்ற அடிகளில் போருக்குச் சென்ற தலைவன் எப்போது திரும்பி வருவான் என்று தலைவி தனது பிரிவாற்றாமையை முதுபெண்டிரிடம் சகுனம் கேட்பதாகத் தெரிவிக்கின்றது. அதற்கு வாய்மொழியாகத் தலைவிக்குச் சொன்னதையும் தெரிவிக்கின்றது. இதன்வழியே சகுனம் பார்ப்பதை ஒரு முக்கிய செயலாகப் பழந்தமிழர்கள் கருதி வந்ததோடு அதனை ஒரு மரபாகவும் கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிகின்றது.

பறவைச் சகுனங்கள்

முற்காலத்தில் பறவைகளையெல்லாம் மக்கள் மிகவும் நேசித்தனர். சிலர் சகுனம் பார்ப்பதற்காகவும் சிலர் இறைச்சிக்காகவும் பறவைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர். கருடச் சகுனம், கழுகுச் சகுனம், வலியன் சகுனம், வால்குருவிச் சகுனம், காக்கைச் சகுனம், ஆந்தைச் சகுனம் என்பன வழக்கில் உள்ளன. கட்டுக்காடை, செம்போத்து, விச்சுளி, நரையான் (நாரை), மயில். கிளி ஆகிய சகுனங்கள் நூல்களில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒரே நேரத்தில் ஏழுவகைப் பறவைகளை ஒன்றாகப் பார்ப்பதைச் சப்த சகுனங்கள் என்று பழங்காலத்தில் வழங்கி வந்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் பறவைச் சகுனத்தைப் 'புள்நிமித்தம்' என்றழைத்தனர்.

புள் நிமித்தம் பார்த்தல் தற்கால நடைமுறை வாழ்வில் காண முடிகின்றது. காக்கை கரையும் என்பதால் வீட்டின் முன் காலையில் காக்கை ஒன்று கூடி கரையும் பொழுது இழவு என்னும் செய்தி வரப்போகின்றது என்ற நம்பிக்கை கிராமங்களில் இன்றும் காண முடிகின்றது. தலைவன் குறித்த காலத்தில் வராமையால் தலைவியானவள் எப்போது வருவான் எனத் தோழியிடம் கேட்பாள். இதனையறிந்த தோழி தலைவன் வருவதற்கு முன் நமக்குச் சில அறிகுறிகள் தோன்றும் என்கின்றாள்.

இடுஉ ஊங்கண் இனிய படுஉம்

நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கில் தோன்றும்

மனைமா நொச்சி மீமிசை மாச்சினை

வினைமாண் இருங்குயில் பயிற்றலும் பயிற்றும்³⁶

நெடிய சுவரில் உள்ள பல்லியும் நம் மனையின் வேலியாகிய நொச்சில் இருந்து குயிலும் கூவி தலைவன் வரவை அறிவுறுத்தும் என்பதை மேற்கண்ட பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பல்லிச் சகுனம்

பல்லிச் சகுனம் பார்த்தல் சங்க கால மக்களிடையே நிலவும் நம்பிக்கைகளில் ஒன்றாகும். பல்லி சொல்லுக்கு பலன் பார்த்தல், பல்லி உடலின்மீது எப்பகுதியில் விழுந்தால் என்ன பலனுண்டு என இன்றும் கணித்துக் கூறுவர் உள்ளனர். தலைவன் போருக்குச் செல்லும் முன் மரத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அம்மரம் தழைத்திருந்தால் அது அவனுக்கு வெற்றியைத் தரும், வாடியிருப்பின் தோல்வியை அளிக்கும் என்ற நம்பிக்கை பண்டைக் காலத்தில் காணப்பட்ட ஒன்றாகும். தற்காலத்தில் கிராமப்புற மக்கள் இச்சகுனத்தைக் கடைப்பிடித்தல் என்பதை காணமுடிகின்றது. பல்லி ஒலிக்கின்ற சத்தம் கேட்டவுடன் அது ஒலித்த திசையை பார்த்து நல்லசகுனம், தீய சகுனம் என்று இன்றும் நம்புவதை காணமுடிகின்றது.

பல்லி சொல்லுவதையும் நிமித்தமாகக் கொண்டனர். ஒரு பன்றி பல்லி சொல்லுவதைக் கேட்டுத் தீமையுண்டாகும் என்று கருதி அச்செயலை விட்டுத் தீங்கிலிருந்து தப்பியது என்பதை,

முதைச்சுவற் கலித்த முரிச் செந்தினை

ஒங்குவணரப் பெருங்குரல் உணீஇய

பாங்கர்ப் பல்லி பாடு ஓர்த்துக் குறுகும்

புருவைப் பன்றி வரு திறம் நோக்கி³⁷

என்னும் அகநானூற்று பாடல் மூலம் பன்றியாகிய விலங்கும் நிமித்தம் பார்க்கும் என நம்பியுள்ளனர். சிறிய கண்களைக் கொண்ட பன்றி முள்ளம் பன்றியின் முட்களைப் போன்ற பருமனான மயிரையுடைய பிடரைக்கொண்டது. தினைக்கதிர் மேயத்தினைப்புனம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. அங்கே வரும் விலங்குகளைத் தடுப்பதற்காக அங்குள்ள மக்கள் அவற்றைப் பிடிப்பதற்காகப் பொறிகளை அமைத்து இருந்தனர். அந்தப் பன்றி, அதை அறியாமல் பொறி வைத்திருக்கும் வழியில் போகத் தொடங்கியது. அப்பொழுது பல்லி இடைவிடாது ஒலித்தது. அதைக் கேட்ட பன்றி அவ்வழியில் போனால் கெடுதல் வரும் என எண்ணியப் பின்னாலேயே தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தது என்பதை,

எய்ம்முள் அன்ன பருஉமயிர் எருத்தின்

செய்யம்ம் மேவல் சிறுகண் பன்றி

ஒங்குமலை வியன்புனம் படிஇயர், வீங்குபொறி

நாழை நுழையும் பொழுதின் தாழாது

பாங்ர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென

**மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதான்
கல்அளைப் பள்ளி விதியும் நாடன்³⁸**

இவ்வாறு நற்றிணைப் பாடல்வழி மனிதரின் நம்பிக்கை விலங்கின் மீது ஏற்றி அழகாகச் சுவைபடக் கூறுகின்றது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, மாலை நேரத்தில் வீட்டில் சோர்ந்து கிடக்கையில் எங்கோ ஒரு பல்லியின் சப்தம் ஒலிக்கின்றது. அதைக்கேட்டு தலைவி திடுக்கிட்டு ஒலி வந்த திசையை நோக்கித் தொழுகின்றாள். “என் தலைவன் குறித்து நல்ல செய்தியாகச் சொல்” என நடுங்கி வேண்டுகின்றாள். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

**மையல் கொண்ட மதனழி இருக்கையள்
பகுவாய்ப் பல்லி படுதோறும் பரவி
நல்ல கூறு என நடுங்கிப்
புல்லென் மாலையொடு பெருங்கொல் தானே³⁹**

என்னும் அடிகளின் வழி பல்லி இந்த திசையில் ஒலித்தால், நன்மை என்றும் வேறு திசையில் ஒலித்தால் தீமை என்றும் பழந்தமிழர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். இதனையே, “நள்ளென் யாமத்து உள்ளதொறும் படுமே”⁴⁰ என்ற பாடல் அடிகளின் மூலமும் அறிய முடிகின்றது.

திருமணம் பற்றிய நம்பிக்கை

சங்க காலத் தமிழர்கள் திருமணத்தின் மூலம் கணவன், மனைவியுமாக இணைந்து மனையறம் காத்து, சுற்றத்தை நேசித்து இடைவிடாது சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட வாழ்தலை திருமணம் என்றனர். வேங்கை மரம் பொன்னிற மலர்களைக் கொண்டு சோலையில் பூத்துக்குலுங்கும் காலமானது திருமணம் நடத்துவதற்கு ஏற்ற நல்ல காலமாக (நாளாக) கருதப்பட்டது. திருமண நன்னாளைக் காட்டுகின்ற வேங்கையும் விரைவில் மலர்வதாகத் தாய் மகளிடம் கூறியதை,

**எந்தைவந்து உரைத்தன னாக, அன்னையும்
நல்நாள் வேங்கையும் மலர்கமா இனி என
என் முகம் நோக்கினள் எவன் போல் தோழி⁴¹**

இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், “வேங்கை தந்த வெற்பு அணி நல்நாள்”⁴² “கார்அரும்பு அவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கைப்”⁴³ என்ற பாடல், வேங்கை மலர்கின்ற காலம் அக்காலம்தான் தினைமுற்றி அறுவடை செய்யும்

காலமாகும். அறுவடை செய்த பின் தினைப்புனம் காத்த மகளிருக்கும் ஆடவருக்கும் மணம் முடிக்கின்ற காலமாக கருதப்பட்டுள்ளது.

விரிச்சி கேட்டல்

ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தவற்கு முன்பாக விரிச்சி கேட்டல் என்பது, பண்டை மக்களிடம் இருந்துள்ளது. விரிச்சி கேட்பதன் மூலம் நன்மை உண்டாகுமோ, அல்லது தீமை உண்டாகுமோ என்பதை முன்கூட்டியே தீர்மானித்துக் கொள்ளும் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இரவில் பேசிக் கொள்ளும் நல்ல சொற்களைக் கேட்டாலும், நன்மை நடக்கும் என நம்பியுள்ளனர். ஆந்தை, கூகை போன்ற பறவைகளின் ஒலி துன்பத்தைத் தரும் என்று நம்பியுள்ளனர்.

வயது முதிர்ந்த முதுப்பெண்டிர் தான் விரிச்சி கேட்கும் முன்னுரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். தலைவி குழந்தை பெற்ற காலத்தே மணல் பரப்பிய பந்தலின் அருகே ஆபரணம் அணிந்து மகளிர் நல்நிமித்தமாக கூடி நின்றனர் என்பதை, **“திருந்து இழைமகளிர் விரிச்சி நிற்ப”⁴⁴** என்னும் பாடலடி ஆபரணம் அணிந்த மகளிர் கணவனோடு இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற மகளிரைக் குறிக்கின்றது. விதவைப் பெண்களில் இருந்து தனித்துக் காட்ட திருந்து இழை மகளிர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

சங்க காலத்தில் தமிழர்கள் வீடு முழுவதும் தெய்வத்தின் பாதுகாப்பு கருதியும். தீய சக்திகள் எதுவும் தங்கள் வீட்டினை அணுகாமல் இருக்கும் பொருட்டும் வீடு முழுவதும் வெண்கடுகினைப் பரப்பினர். இதனை, **“நெய்யொடு இமைக்கும் ஐயவித்து விளங்கும் நகர் விளங்க திரள்காழ்”⁴⁵** என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. தற்காலங்களில் மகளிர் கடுகு, மிளகாய், உப்பு போன்றனவற்றைப் படியில் இட்டு, குடும்பத் தலைவி தன்னையும் சுற்றி, கணவன், குழந்தைகளையும் சுற்றிய பின்னர் அதை நெருப்பில் இடுவது நடைமுறையில் உள்ளதைக் காண முடிகின்றது. இதனைக் **“கண்ணேறு கழித்தல்”** என்றும் அழைக்கின்றனர்.

தலைவியின் நெற்றியில் பசலை படர்ந்ததைக் கண்ட நற்றாய் கட்டு விரிச்சியை அழைத்துக் குறிக்கேட்கும் நம்பிக்கை சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளதை குளம்பனார் பாடலில்,

நல்நுதல் பரந்த பசலைகண்டு அன்னை
செம்முது பெண்டிரொடு நென் முன் நிறீஇ
கட்டின் கேட்கும் ஆயின் வெற்பில்⁴⁶

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றது. பருவம் அடைந்த பெண்களுக்குத் தெய்வத்தால் குறிப்பாக முருகக் கடவுளால் நோய் ஏற்பட்டு மெலிவுறும் என்பது நம்பிக்கை. இதனை,

வெறிஎன உணர்ந்த அம்மிய அன்னையை
கண்ணினும் கனவினும் காட்டி இந்நோய்
என்னினும் வாராது; மணியின் தோன்றும்
அம்மலை கிழவோன் செய்தனன் இது எனின்
படுவண்டு ஆர்க்கும் பைந்தார் மார்பின்
நெடுவேட்டு ஏதம் உடைத்தோ⁴⁷

என்ற பாடல் வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும், கன்னிப் பெண்கள் பலர் கூடி வேங்கை மரத்தின் அருகில் நின்று கொண்டு ‘புலி, புலி’ எனக் கூவினால் வேங்கை மரம் தாழ்ந்து அதன் பூக்களை அப்பெண்களுக்குத் தரும் என அக்கால மக்கள் நம்பினர்⁴⁸

குறிஞ்சி நில வாழ்க்கை

மலைகள் உள்ள இடங்களுக்கும் அவற்றைச் சார்ந்துள்ள இடங்களுக்கும் குறிஞ்சி என்பது பெயர். இவ்விடங்களில் குறிஞ்சிச் செடிகள் நன்கு வளர்வதால் இப்பெயர் உண்டாயிற்று என்பதை, “கருங்கோற் குறிஞ்சி, நும் உறைவுஇன், ஊர்க்கே”⁴⁹, என்றும் “கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு”⁵⁰ குறவர்கள் சிறு குடில்களை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றில் வாழ்ந்தனர் என்பதை,

துறுகல் நண்ணிய கறிஇவர் படப்பைக்
குறிஇறைக் குரம்பைநம் மனைவியின் புகுதரும்⁵¹

இக்குடில்களை மரக்கிளை மூங்கில் முதலியவற்றினால் அமைத்தனர்.⁵² அவற்றின் கூரைகளைத் தினைத்தாளினால் வேய்ந்தனர் என்பதை, “குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை”⁵³ என்னும் அடிகளின்வழி சுட்டப்படுகின்றது.

இக்குடில்கள் குரம்பைகள் என இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. மலைச் சாரலிலும் மலையைச் சார்ந்த இடங்களிலும் தினை, ஐவனம் (மலை நெல்) என்னும் தானியங்களைக் குறவர்கள் பயிர் செய்தார்கள். மலைச்சாரலில் உழுது பயிர் செய்பவர் என்னும் பொருளில் அவர்கள் ‘கான் உழு குவர்’⁵⁴ எனக் கூறப்பட்டனர். பயிர் செய்வதற்கு முன்பு நிலம் பண்படுத்தப்படும். மலைச் சாரலிலுள்ள சந்தன மரம், அகில் மரம், தேக்கு மரம், வேங்கை மரம் முதலான

மரங்களையும் செடிக் கொடிகளையும் வெட்டி அப்புறப்படுத்துவார்கள். மரங்களின் வேர்களைப் பறித்துத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவார்கள். “யாஅம் கொன்ற மரம்சுட்ட இயவில்”⁵⁵ “குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகை”⁵⁶ அகில் மரங்களை வெட்டி வேர்களை சுடுவதனாலே உண்டாகிய புகை நறுமணத்துடன் வெண்மேகம் போலக் குறவர்களின் ஊர்களில் செல்லுவது உண்டு என்பதை,

**குன்றக் குறவன் ஆரம் அறுத்தென
நறும்புகை சூழ்ந்து காந்தள் நாறும்⁵⁷
அகில்சுடு கானவன் உவல்சுடு கமழ்புகை
ஆடுமழை மங்குலின் மறைக்கும்⁵⁸**

இவ்வாறு பண்படுத்திய நிலங்களைப் புழுதியாக்கித் தினையையும், ஐவன நெல்லையும் விதைத்துப் பயிர் செய்வார்கள். மழை பெய்யும் காலத்தில் தான் விதைப்பார்கள்.

**இருங்கல் அடுக்கத்து என்ஐயர் உழுத
கருங்கால் செந்தினை கடியும் உண்டன⁵⁹
இருங்கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத
கரும்புனக் கவினிய பெருங்குரல் ஏனல்⁶⁰**

மலையருவிகளின் பக்கத்தில்தான் ஐவனம் என்னும் மலை நெல்லைப் பயிரிடுவார்கள். அங்கு மலை மல்லிகை, மரலைச் செடி ஆகிய களைகள் முளைக்கும். அவற்றைப் பிடுங்கி எறிவார்கள்.⁶¹ தினையிடையே தோன்றும் களைகளையும் நீக்குவார்கள் என்பதை,

**கடவை மிடைந்த துடவைஅம் சிறுதினைத்
துளர்எறி நுண்துகள் களைஞர் தங்கை⁶²**

மலைகளில், தண்ணீர் தேங்கி நிற்பதில்லை; ஏரியோ, குளமோ, கிணறுகளோ கிடையாது. அருவி நீரும் எக்காலத்திலும் கிடைக்கும் எனச் சொல்வதற்கில்லை. ஆகவே, பயிர் விளைய மழையையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை,

**பசும்பழப் பலவின் கானம் வெம்பி
விசும்புகண் அழிய வேனில் நீடி
கயம்கண் அற்ற கல்லங்கு வைப்பின்⁶³**

மழை பெய்யுமாயின் மிகவும் மகிழ்ச்சியுறுவார்கள். அம்மகிழ்ச்சியை உவமையாக,

வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்
மிஞிறுமுசு கவுள சிறுகண் யானைத்
தொடியுடைத் தடமருப்பு ஓடிய நூறி
கொடுமுடி காக்கும் குருஉக்கண் நெடுமதில்
சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆழர் எய்தினும்⁶⁴

எனும் பாடலடிகளில் புலப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

மழையால் பயிர்கள் நன்கு வளர்ந்தாலும் பயிர்களுக்குப் பலவகையில் சேதம் ஏற்படுவதுண்டு பயிர்களை மான், வருடை முதலிய விலங்குகள் வந்து மேய்ந்து அழித்தன. அவற்றை ஓட்டிப் பாதுகாத்தனர். கதிர் முற்றும்போது கிளிகளும், குருவிகளும் கூட்டமாக வந்து கதிர்களைத் தின்னும். அவற்றை விரட்டியாக வேண்டும். மேலும், காட்டுப் பன்றிகளும் யானைகளும் இரவில் வந்து கதிர்களைத் தின்னும். அவற்றைத் தடுக்கக் குறவர்கள் இரவும் பகலும் தங்கள் நிலங்களிலேயே காவல் இருப்பார்கள். பரண்கள் அமைத்துக் கொண்டு அவற்றில் தங்கியிருப்பார்கள். மரங்களிலோ செயற்கையாகவோ பரண்களை அமைத்துக் கொள்வார்கள் என்பதை,

என்றாழ் வியன்குளம் நிறைய வீசி
பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறை
பல்லோர் உவந்த உவகை எல்லாம்
என்னுள் பெய்தந் தற்றே சேண்இடை
ஓங்கித் தோன்றும் உயர்வரை
வாந்தோய் வெற்பன் வந்த மாறே⁶⁵

என்னும் பாடலடிகளின் வழி உய்த்துணர முடிகின்றது. மேலும், குறவர்கள் வாழும் ஊர்களில் பொது இடம் இருந்தது. அதற்கு 'மன்று' என்பது பெயர். பெரும்பாலும் அந்த இடம் வேப்பமரத்தின் கீழ் இருந்தது. குறவர்கள் ஊரின் பொதுச் செயல்களைக் குறித்து அம்மன்றிலிருந்தே கலந்து பேசுவார்கள். சில நேரங்களில் மன்றில் குரவைக் கூத்தாடுவதும் உண்டு; குறிஞ்சிப் பண்ணுடன் பாடுவதும் உண்டு என்பதை,

உருகெழு மரபின் குறிஞ்சி பாடி
கடியுடை வியல்நகர்க் கானவர் துஞ்சார்⁶⁶
ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட⁶⁷

என்னும் பாடல்கள் வழி குறிஞ்சி நில பெருவாழ்வு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நில வாழ்க்கை

காடுகளும் அவற்றைச் சார்ந்த பகுதிகளும் முல்லை நிலம் என்று வழங்கப்படும். இப்பகுதிகளில் முல்லைக் கொடிகள் சிறப்பாக வளர்ந்தமையால், இவற்றிற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது. முல்லை நில மக்கள் மாயோனாகிய திருமாலைத் தெய்வமாக வணங்கினர்.⁶⁸

முல்லை நில மக்கள் குடிசை வீடுகளில் வாழ்ந்தார்கள்; மண் சுவர் எழுப்பி, வரகுதாளால் கூரையை வேய்ந்திருந்தனர்; சுவரின் மீது செம்மண் பூசினார்கள் என்பதை, “இடுமுள் வேலி முடக்கால் பந்தர் புதுக்கத்து அன்ன செல்வாய்ச் சிற்றில்”⁶⁹ ஆடு மாடுகளை மேயவிட்டுவிட்டு மகிழ்ச்சியாய்க் குழலாதி ஆயர் இன்பம் பெறுவர். குழல்கள் மூங்கிலாலும் கொன்றைப் பழத்தினாலும் செய்யப்பட்டன. “படுமணி மிடற்ற பயநிரை ஆயம்”⁷⁰ இடையன் பாலை விற்றுத் தானியத்தைப் பெறுவான்.⁷¹ இடையர்கள் முல்லை நிலத்தில் வரகுப் பயிரிட்டனர்.⁷² சிறிதளவு ஆங்காங்கே நெல்லையும் பயிர்ச்செய்தார்கள்⁷³

முல்லை நில மக்களுக்கு வரகரிசிச் சோறு முக்கியமான உணவாகும். செம்மறியாட்டின் புளித்த தயிரில் சமைத்த வரகரிசிச் சோற்றுடன் நெய் கலந்து இடையர்கள் உண்டார்கள்.⁷⁴ உழவர்கள் தம் மனைவிமாரோடு வயல்களுக்குச் செல்வார்கள். அவ்வாறு செல்லுமுன் காலை உணவு உண்டு செல்வார்கள். அங்குப் பெண்கள் நாற்று நடுவார்கள். வைகறையில் வரால் மீனை வெட்டிய தசைத் துண்டுகளையும் குழம்பில் உள்ள கறித்துண்டுகளையும் சோற்றோடு சேர்த்து நிறைய உண்பார்கள்.⁷⁵ முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் கிளிகளை வளர்ப்பது உண்டு. அவற்றை மகளிர் தம் முன்கையில் வைத்துக் கொண்டு அவற்றோடு பேசி மகிழ்வார்கள்.⁷⁶

மருத நில வாழ்க்கை

உழவுக்கு எருமைகளையும் பயன்படுத்தினர்.⁷⁷ நெல் மணியை நடுவதற்கு சேற்றில் உழவு செய்ய வேண்டும் என்பது எல்லோரும் அறிந்த செய்தி. அவ்வாறு சேற்றுழவு செய்ததாக நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது.⁷⁸ பெருங்குளத்திலிருந்து நீர் நிலத்திற்கு வரும் போது சில வாளை மீன்களும் நிலப்பகுதிக்கு வருவதுண்டு. வயல்களை ‘கழனி’ என அழைப்பதும் உண்டு.⁷⁹ அம்மீன்களை தம் கைகளிலுள்ள கோல்களால் அடிப்பார்கள்.⁸⁰ அவ்வாறு கிடைக்கும் மீன்களை, கழனிக்கு விதைநெல் கொண்டு சென்ற விதைப்பெட்டிக் கூடையில் போட்டு வீட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டு வருவார்கள்.⁸¹ நெல் அறுவடை செய்தபின் மீண்டும் பயிரிட உழுவது வழக்கம். அதனை ‘மறுகால் உழுதல்’⁸²

எனக் குறிப்பிட்டனர். எருமைகள் நாள் முழுவதும் வேலை செய்ததால், அத்துயரம் நீங்கக் குளங்களில் பாய்ந்து நீந்தி, அலுப்புத் தீர்ந்ததும் மருத மரத்தினடியில் போய்ப் படுத்துக்கொள்ளும்.⁸³ நெல், வாழை, கரும்பு ஆகியவை முக்கியமாகப் பயிரிடப்படும்.⁸⁴ நெல் அறுவடை செய்யும்போது தண்ணுமையை அடிப்பதுண்டு⁸⁵ அங்கு மருத மரத்தில் நெல்லை உண்பதற்கு வந்து தங்கியுள்ள பறவைகள் அவ்வொலி கேட்டு ஓடும்.

நெய்தல் நில வாழ்க்கை

வயல் நிலப் பகுதிகளை அடுத்து இருப்பது கடல் சார்ந்த நிலங்களும், கடல் ஓரப்பகுதியும், கடலுமாகும். இப்பகுதிகள் பெரும்பாலும் மணற்பாங்கானவை. அதனால் இப்பகுதியைப் ‘பெருமணல் உலகம்’⁸⁶ எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களை பரதவர் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் அழைக்கின்றன. நெய்தல் நிலத்துக்கே உரிய விலங்கு ஒன்றும் இல்லை. கடலில் வாழும் சுறா மீனைச் சிலர் மா என்ற கூறுவர். அப்படியானால் கடலில் வாழும் மீன்களும் விலங்குகளேயாகும்.

கடற்காக்கைகள் கடற்கரையிலும் கடலிலும் காணப்படும். அவை பறக்கவும் நீந்தவும் வல்லவை. அவை கூட்டங்கூட்டமாக வாழும். அவை பறந்து செல்லும் காட்சி மிகக் கவர்ச்சியாக இருக்கும்.⁸⁷ இவை உலர்த்தும் மீன்களைக் கவர்ந்து தின்பதில்லை. பக்கத்துப் பகுதிகளிலிருந்து வந்த பருந்துகளும் காக்கைகளுமே பரதவர் மீன்களை உலர்த்தும்போது அவற்றைக் கவர்ந்து தின்னும். கடலிலே ஆமைகளும் வாழ்ந்தன. அவை குளத்து ஆமையைவிடப் பெரியவை. கருவுற்ற பெண் ஆமை கடற்கரைக்கு வந்து முட்டையிட்டு மணலினால் அவற்றை மறைத்துவிட்டுப் போகும்.⁸⁸ இவ்வாறு நெய்தல் நில மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்தியுள்ளார்கள்.

சங்க இலக்கியத்தில் பழங்கால இந்தியா

சங்கப் புலவர்கள் பழங்கால இந்தியாவை ‘நாவலந் தண்பொழில்’ என்று குறித்துள்ளதை,

மாய அவுணர் மருங்கு அறத் தபுத்தவேல்

நாவல்அம் தண் பொழில் வடபொழில் ஆயிடை ⁸⁹

அவுணர்களைச் சுற்றத்தோடு தன் வேலால் அழித்த நாவலந் தீவு வட பகுதியில், “நாவலந் தண்பொழில் வீவுஇன்று விளங்க”⁹⁰ நாவல் மரத்தால் பெயர் பெற்ற குளிர்ந்த நாடு. மேலும், “நாவலந் தீவு”⁹¹ என்ற தொடர்

ஏலாதியில் வந்துள்ளது. அதற்குச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி ‘ஏழ் கடலுள் உப்புக்கடல் சூழ்ந்த தீவு’ என்ற பொருள் கூறியுள்ளது. காரிகிழார் என்ற புலவர் பாண்டிய அரசனைப் புகழும்போது நாவலந் தீவின் எல்லையாக,

**வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்⁹²**

என்று கூறுகையில் இந்திய நாட்டின் அன்றைய நாவலந் தீவின் எல்லைகளையே குறிப்பிடுகின்றார். மாங்குடி மருதனார் இன்னொரு பாண்டிய மன்னனைப் புகழும்போது அந்த எல்லைகளை, **“தென்குமரி வடபெருங்கல் குணகுடகட லாஎல்லை”⁹³** என்று கூறுவதும் குறுங்கோழியூர் கிழார் என்ற புலவர் சேரனைப் புகழ்வது அறியப்படுகின்றது. மேலும், ‘வடபெருங்கல்’ என்பது இமயமலையே. பதிற்றுப்பத்தில் குமட்டுர் கண்ணனார் வட எல்லையை இமயம் என்றும், தென் எல்லையைக் குமரி என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

**ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்
தென் குமரியொடு ஆயிடை⁹⁴**

பரணர் தொன்மத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது இமயம் என்ற சொல்லையும் **“அன்னம்..... இமயத்து உச்சி வானர மகளிர்க்கு மேவல் ஆகும்”⁹⁵** தமிழ் அரசரின் வீரத்தைப் பேசும்போது இன உணர்ச்சியை வலியுறுத்தி உள்நிலை ஆக்கமாக,

**ஆரியர் அலறத் தாக்கி பேர்இசைத்
தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்⁹⁶**

என்ற தொடரையும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மக்கள்

வட இந்திய மக்கள் ‘ஆரியர்’ என்று சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டாலும் அவர்களில் பல வகையினர் இருப்பதும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக **“மாரி புறந்தர நந்தி ஆரியர் பொன்படு நெடுவரை புரையும் எந்தை”⁹⁷** என்னும் அடிகளின் வழி ஆரியர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை உய்த்துணரலாம். மேலும்,

மக்களின் தொழில் அடிப்படையில் யானைப் பாகர் என்றும் குறிக்கும் வழக்கம் இருந்தது என்பதை, “தாரும் தானையும் பற்றி, ஆரியர் பிடிபயின்று தருஉம் பெருங்களிறு பிணித்து அவன்”⁹⁸ என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. சமூகத்தில் கழைக் கூத்தாடிகளும் அங்கத்தினர்களே என்பதை, “யார்கொல் அளியர்தாமே ஆரியர் கயிறுஆடு பறையின் கால்பொரக் கலங்கி”⁹⁹ என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இசைக் கலைஞர்கள் அக்கால வாழ்வியலில் உறுப்பினர்கள் பொருநன் என்பதை, “எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்”¹⁰⁰ என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. போர் திறத்தில் வீரர்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை, “ஆரியர் படையில் உடைக”¹⁰¹ என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகின்றன. சங்க கால சமூகத்தில் அரசரின் நிலையாக “ஆரியர் அலறத் தாக்கி பேர்இசைத்”¹⁰² என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக ‘வடவர்’ என்ற பொதுச் சொல்லும் சங்க அக இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. “வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம் தென்புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்பக்”¹⁰³ அது வட இந்தியரையும் தமிழகத்தில் வட பகுதியில் உள்ள (அருவாவட தலை) மக்களையும் குறிக்கக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

பிராமணர்கள்

பிராமணர்கள் பற்றியும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர்களை அந்தணன், பார்ப்பான், நான்மறையாளன், முனிவன் என்ற வேறு சில பெயர்களைக் கொண்டும் அழைத்துள்ளார்கள். “அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்” புற வாழ்க்கையில் பிராமணர்களை குறிப்பிடுவது போல் அக வாழ்வியலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இதனை, “அந்தி அந்தணர் அயர்”¹⁰⁴ என்றும் “அவர் சடைமுனிவர் அங்கி வேட்கும் ஆவுதி நறும் புகை முனைஇ குயில்தம்”¹⁰⁵ என்னும் பாடலடிகள் வேள்வி செய்விக்கும் சிறப்பு பிராமணர்களுக்கு மட்டும் இருந்தது. வேறுயாரும் வேள்வி செய்ததாக சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பேதுமில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது.

வணிகர்கள்

பண்டைக் காலத்தில் தமிழகத்தில் வணிகம் உலக நன்மைக்காகவே நடந்து வந்தது. பொருள் ஈட்டுவது என்னும் கருத்தால் மட்டும் அவர் இத்தொழிலை நடத்தவில்லை. பல இடங்களில் விளையும் பல்வகைப் பண்டங்களை ஓரிடத்திற்குக் கொண்டு வந்து குவித்து, அப்பண்டங்கள் கிடைக்காத வேறிடங்களுக்கு அவற்றை அனுப்பி நாடு முழுவதும்

வறுமையின்றி நலமாக இருக்க அவர் வழித் தேடினர். வணிகர்களின் பண்பினைப் பட்டினப்பாலை மிக நயம்பட நவில்கின்றது.

நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுஅஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது
கொடுப்பதூஉம் மிகைகொளாது
கொடுப்பதூஉம் குறைகொடாது¹⁰⁶

என்ற அடிகளின் வழி வணிகரின் பண்புகள் புலனாகின்றது

குறவர்கள்

குறுஞ்சி நில மக்கள் கு(ன்)றவர்களாவர். இவர்கள் காணவன் என்றும் பெயர் பெறுவர். பெண்பாலார் குறத்தி, கொடிச்சி எனப்பட்டனர். இவர்கள் திணையை விதைத்து உண்டனர். பரண்களைக் கட்டி அவற்றின் மேல் ஏறி நின்று கவண் விசி விலங்குகளையும் பறவைகளையும் விரட்டுவர். இவர்கள் வாழ்ந்த ஊர் சிறு குடி என்றும் குறிச்சி என்றும் பெயர் பெறும். “மழைவிளை யாடும் குன்றுசேர் சிறுகுடிக்”¹⁰⁷ இவர்கள் மலைவாழ் தெய்வமாகிய முருகனை வழிபட்டனர்.

ஆயர்கள்

ஆடு மாடுகளை மேய்த்து வாழும் வாழ்க்கையர் ஆயர்களாவர். இவர்கள் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியில் வாழ்ந்தனர். இடை மகன் ஆடு மாடுகளையோட்டிக் கொண்டு செல்லுகையில் பல மலர்களைச் சூடிக்கொள்வான். “குறுங்காற் குரவின் குவிஇணர் வான்பூ ஆடுடை இடைமகன் சூடப் பூக்கும்”¹⁰⁸ இடைமகன் ஒரே ஆடையை அணிந்தான்.

பரதவர்கள்

கடலுக்குப் ‘பரவை’ என்றும் பெயர் உண்டு. எனவே கடல் சார்ந்த பகுதியில் வாழ்பவர்களை பரதவர் எனப்பட்டனர். பரதவர்கள் மீன் பிடித்தலையும் உப்பு விளைத்தலையும் தொழிலாகக் கொண்டனர். இவர்களின் குடியிருப்புக்குப் பாக்கம் என்ற பெயர் அமைந்ததை, “துறைநணி இருந்து பாக்கமும் உறைநனி”¹⁰⁹ இவர்களை நுளையர், பரதவர், வலைஞர் எனப்

பலவாறு அழைத்தனர். அவர்கள் படகுகளில் ஏறி மீன் பிடிக்கச் சென்றனர் என்பதை,

**கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறிஉளி
முகம்பட மடுத்த முளிவெதிர் நோன்காழ்
தாங்குஅரு நீர்ச்சுரத்து எறிந்து வாங்குவிசைக்
கொடுந்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய¹¹⁰**

என்னும் அடிகளின் வழி உய்த்துணர முடிகின்றது. இவர்கள் மீன் பிடிக்க வலைகளைப் பயன்படுத்தினர்.

உழவர்கள்

வளமார்ந்த மருத நில மக்கள் ஏனையோரினும் நாகரிகத்தில் மேம்பட்டவர் ஆவர். உழவர் உழத்தியர், கடையர், கடையார் என்னும் சொற்கள் ஆளப்படும். கடையர் என்பார் கழனிகளில் வேலைசெய்யும் தொழிலாளர் என்று கருதலாம். சங்ககாலத்தில் உழவே தலைமையான தொழிலாக விளங்கிற்று. மன்னரின் வெற்றி உழவரின் கலப்பையையே நம்பியிருந்தது. உழவர்கள் பயன்படுத்திய கலப்பை நாஞ்சில் எனப்பட்டது.

களையெடுப்பதற்கு ஒரு வகைக்கருவியைப் பயன்படுத்தினர். அது மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதை, “புள்ளிஅம் பிணையொடு வதியும் ஆங்கண் கோடுடைக் கையர் துளர்எறி வினைஞர்”¹¹¹ என்னும் அடிகளின் புலனாகின்றது. அறுவடை செய்தவற்கு நெல்லரி தொழுவர் கூரிய வாளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை, “கல்லென் புள்ளின் கானலல்அம் தொண்டி நெல்அரி தொழுவர் கூர்வாள் உற்றென”¹¹² என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வரி மூலம் அறியலாகின்றது. களையெடுத்தலும், நாற்று நடுதலும் பெண்களாலேயே செய்யப்பட்டன. விளை நிலங்களைக் காவல் செய்யும் பணியையும் பெண்கள் செய்தனர் என அறிகின்றோம் திணைப்புனங்களில் பரண்கட்டி, தட்டையென்னும் கருவியினால் ஒலியுண்டாக்கிக் கிளியைக் கடிந்தனர்.¹¹³

எயினர்கள்

எயினர் என்பார் வேட்டையாடும் வேட்டுவ வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களின் பெண்பாலர் எயிற்றியர் எனப்படுவர். இவர்கள் ஈத்திலை வேய்ந்த குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். எயினர்கள் எப்பொழுதும் கொடுவில்லைத் தாங்கித் திரிபவராவர். இவர்கள் பாறைகளில் தம் அம்புகளைத் தீட்டுவர் என்பதை, “உலைக்கல் அன்ன பாறை யேறிக் கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்”¹¹⁴

என்ற அடிகளின்வழி அறியலாம். எயினர்கள் செந்துவராடையை உடுத்தியிருந்தனர். கொல்லும் தொழில்வல்ல வில்லினர். “சிலைவில் பகழிச் செந்துவர் ஆடைக் கொலைவில் எயினர் தங்கை நின் முலைய”¹¹⁵ முள்ளம் பன்றியின் இறைச்சியை உண்பதும் இவர் வழக்கம். மேலும், “முளவுமா வல்சி எயினர் தங்கை”¹¹⁶ அழகில்லாத் தாடியையுடைய இவர்கள் வன்கண்மை மிகப் படைத்தவராவர் என்பதை, “இருங்கவின் இல்லாப் பெரும்புன் தாடி கருங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென”¹¹⁷ என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றது. மேலும், இவர்கள் வழிச்செல்வோரை அலைத்து உயிர் கொல்லும் இயல்பினர் என்பதை,

**நெடுங்கழை திரங்கிய நீரில் ஆர்இடை
ஆறுசெல் வம்பலர் தொலைய மாறுநின்று
கொடுஞ்சிலை மறவர் கடறுகூட் டுண்ணும்**¹¹⁸

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

கொல்லன்

தமிழர் உலோகத் தொழிலில் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். இரும்புசெய் கொல்லரும் பொன் செய் கொல்லரும் தனித்தனியே பேசப்படுகின்றனர். மழைக்காலத்தில் இரவில் மின்மினி மொய்த்த புற்றினைக் கரடியொன்று அடித்து உடைக்கின்றது. அப்போது மின்மினிப் பூச்சிகள் சிதறியோடுவது கொல்லன் உலைக்களத்தில் சம்மட்டியால் அடிக்கும்பொழுது தீப்பொறி சிதறுவதுபோல் உள்ளதை,

**பொன்னறி பிதிரின் சுடர வாங்கிக்
குறும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை
இரும்புசெய் கொல்எனத் தோன்றும் ஆங்கண்**¹¹⁹

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் கொல்லனையும் அவனது தொழில் சார்ந்த நிலையையும் கண் முன்னே காட்சிப்படுத்துகின்றது.

வண்ணார்

ஆடைகளை வெளுக்கும் வண்ணார்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க அகப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. வண்ணார்க்குக் ‘காழியர்’¹²⁰ எனவும் வண்ணாரப் பெண் ‘புலைத்தி’ எனவும் சுட்டப்படுகின்றாள். இதனால் அன்று இவர்கள் புலையர்களோடு ஒத்தவர்களாகக் கருதப்பட்டமை தெளிவாகும். மேலும், ஆடையை ஒரு வகைப் பசையிட்டுக் காயவைத்தமையை, “பசைவிரல்

புலைத்தி நெடிதுபிசைந்து ஊட்டிய பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன்காழ் அல்குல்”¹²¹ என்னும் குறிப்பால் புலனாகின்றன. வண்ணார்கள் வறுமையாளர்களாக இருந்தமைக்கு, “வறன்இல் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த புகார்ப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு”¹²² என்ற அடியில் தமிழர்கள் சங்க காலம் தொட்டே ஆடைகள் கஞ்சியிட்டு உலர்த்தி அணிந்த செய்தி புலனாகின்றது. இப்பாடலை இயற்றியவர் அஞ்சிலஞ்சியார்.

உணவு

உயிர்வாழ உணவு அவசியம். இதனை, “மண்டினி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”¹²³ பண்பாட்டு மானுடவியல் என்னும் நூலில், பசி என்ற இரண்டெழுத்தினுள்ளே இப்பூவுலக உயிரினங்கள் யாவுமே அடங்கி உள்ளன. பசி என்பது ஓர் உயிரியல் நிகழ்ச்சி¹²⁴ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவுத் தேவை இன்றியமையாத ஒன்று. தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழரின் உணவு முறைகள் நிரம்பக் காணக்கிடக்கின்றன.

முல்லை நிலம் மலைப் பகுதியினை ஒட்டிய மேட்டு நிலப் பகுதியாகும். இந்நிலத்தில் ஆநிரை மேய்த்தல், கொல்லையில் மானாவரி பயிர்களை விளைவித்தல் எனும் வாழ்க்கை முறை அமைந்துள்ளது, இவர்கள் ஆநிரைகள் மூலம் கிடைக்கும் பால், அதனைக் கடைந்து கிடைத்த தயிர், வெண்ணெய் ஆகியவற்றை உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் பாலில் சமைத்த உணவினை உண்டனர் என்பதை, “பாலுடை அடிசில் தொடியி ஒருநாள்”¹²⁵ என்ற பாடலடியின் வழி புலப்படுகின்றது. மேலும் பாலினையும், பாலைக் கடைந்து தயிரினையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதோடு பாலிற்கு விலையாகக் கூழினைப் பெற்று உண்டனர். இதனை, “வருகுவை ஆயின் திருகுவென் பால் என”¹²⁶, “தீம் தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தம்”¹²⁷ “பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்”¹²⁸ எனும் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

மோர்க் குழம்பு

நன்றாகக் காய்ச்சிய பாலில், உறை ஊற்றிப் பெற்ற முற்றிய தயிரை, காந்தள் மலரைப் போன்ற மென்மையான விரல்களால் பிசைந்து தாளித்த புளிப்புச் சுவையுடைய மோர்க் குழம்பு, முல்லை நில மக்களின் உணவில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது எனலாம். மேலும், முளிதயிர் பிசைந்து தயிர்க் குழம்பு வைத்துப் பரிமாறிய தலைவியை,

**கழுவறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்தழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்¹²⁹**

என்னும் குறுந்தொகை பாடலில் காணலாம். முல்லை மக்கள் தயிரினைக் கடைந்து எடுத்த நெய்யினை உணவாகப் பயன்படுத்தியமை, “நெய்கடை பாலின் பயன் யாதும் இன்றாகி”¹³⁰, என்றும் “வெண்ணெய்த தெழிகேட்கும் அண்மையால் சேய்த்தன்றி”¹³¹ என்னும் இரு பாடலடிகளின் வழி புலப்படுகின்றது.

வெண்ணெல், செந்நெல் சோறு

வெண்ணெல் மற்றும் செந்நெல் சோறும், கூட்டாகக் கருணைக் கிழங்குப் பொரியலும் முல்லைநில மக்களின் உணவு முறைகளில் காணப்படுவதை, “முழுதுடன் விளைத்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு”¹³², “கருங்கண் கருணைச் செந்நெல் வெஞ்சோறு”¹³³ என்னும் இரு அடிகள் சுட்டுகின்றது.

கூழ் உணவு

முல்லை நில உணவுகளில் கூழ் என்னும் உணவும் ஒன்றாகும். இவ்வுணவினைக் கோவலர்கள் முல்லை நிலம் வறண்டு போக கிணறு தோண்டும் போது உண்டனர் என்பதை, “கொல்லை உழவர் கூழ் நிழல் ஒழித்த”¹³⁴, “வல்வாய்க் கணிச்சி கூழ்ஆர் கோவலர்”¹³⁵ என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், புனம் காப்பவனுக்கு உணவினைக் கொண்டு சென்று கொடுக்கும் செயல் பெண்களுக்குரியதாக இருந்தது. இச்செய்தி, “புனத்துளான் என்னைக்குப் புகாஉய்த்துக் கொடுப்பதோ”¹³⁶ எனும் வரியில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மாங்காய், நெல்லிக்கனி

உணவுடன் மாங்காய் சேர்த்து உண்ணும் உணவு முறையினையும், நெல்லிக்கனி உண்ணுதலையும், “மாங்காய் நறுங்கடி கூட்டுவேம் யாங்கும் புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்”¹³⁷ எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், மாங்காயை நசுக்கிப் சாறெடுத்துப் பருகினர் என்பதனை,

**வளியொடு சினைஇய வண்தளிர் மாஅத்துக்
கிளிபோல் காய கிளைத்துணர் வடித்து
புளிப்பதன் அமைத்த புதுக்குட மலிர்நிறை**

**வெயில் வெரிந் நிறுந்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடை
கயம்மண்டு பகட்டின் பருகி காண்வர¹³⁸**

என்னும் அடிகளின் வழி அறியலாகின்றது. மேலும், ஆநிறை மேய்க்கும் கோவலர்கள் மேய்ச்சல் நிலத்தில் உண்பதற்காகப் புளிச்சோற்றினை மூங்கில் குழாய்களில் அடைத்து எருதுகளின் கழுத்தில் கட்டியிருப்பர். இதனை,

**தழுஉப்பிணர் எருத்தம் தாழ்ப் பூட்டிய
அம்தூம்பு அகல்அமைக் கமஞ்செலப் பெய்த
துறுகாழ் வல்சியர் தொழுஅறை வெளவி¹³⁹
வருவழி வம்பலர்ப் பேணி கோவலர்
மழவிடைப் பூட்டிய குழாஅய்த் தீம்புளி
செவிஅடை தீரத் தேக்கிலைப் பகுக்கும்¹⁴⁰**

எனும் அகநானூற்று பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

மாமிச உணவு

முல்லை நில மக்கள் வேட்டை மூலம் கிடைத்த விலங்குகளின் மாமிசத்தை உண்ணும் பழக்கமுடையவர்கள். இவர்கள் உடும்பு, வரித்தவனை, ஈசல், முயல் போன்றவற்றை வேட்டையாடி உண்டு மகிழ்ந்தனர் என்பதனை,

**உடும்பு கொலீஇ, வரிநுணல் அகழ்ந்து
நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி
எல்லுமுயல் எறிந்த வேட்டுவன் சுவல¹⁴¹
மாலை வெண்காழ் காவலர் வீச
நறும்பூம் புறவின் ஓடுங்கு முயல்இரியும்¹⁴²
விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி
முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கெண்டும்¹⁴³**

எனும் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மேலும், முல்லை நில மக்கள் விருந்தினர்களுக்கு நெய்யினால் செய்த உணவினைப் படைத்தனர் என்பதை,

**எல்லி வந்த நல்இசை விருந்திற்கு
கிளர்இழை அரிவை, நெய் துழந்து அட்ட
விளர்ஊன் அம்புகை எறிந்த நெற்றி¹⁴⁴**

என்னும் அடிகள் உணர்த்துவது மட்டுமின்றி, இன்றும் மக்கள் விருந்தோம்புதலை மரபு வழிப்பட்ட அறமாகவே கருதுகின்றனர் என்பது இதன்வழி தெளிவுறுகின்றன.

விருந்தோம்பல்

பழங்கால இலக்கியங்களில் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுவது விருந்தோம்பல் ஆகும். விருந்தினரை போற்றுவது சங்க கால இல்லறத்தின் தலையாய பண்பாகும். இரவில் வாயிற்கதவை தாழிடுவதற்கு முன்பு யாராவது திண்ணையில் அமர்ந்துள்ளனரா என பார்த்து அவர்களை வரவேற்கும் உயரியப் பண்பு உள்ளதை,

புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய
நள்ளென வந்த நார்இல் மாலைப்
பலர்புகு வாவில் அடைப்பக் கடவுநர்
வருவீர் உளீரோ எனவும்
வாரார் தோழிநம் காத லோரே¹⁴⁵

என்று எடுத்துரைக்கின்றது. தன் வீட்டிற்கு வந்தவர்களுக்கு மனம் மகிழும் வண்ணம் அமுது படைத்து தன் பெருமையை நிலைநாட்டுவது தமிழர் பண்பாகும். புதிய விருந்தினரின் வரவைக் காட்டும் காக்கையின் ஒலியை, **“விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”**¹⁴⁶ என்பது தமிழரின் பாரம்பரிய விருந்தோம்பல் பண்பு. இன்றும் காக்கையது ஒலியை கேட்டு விருந்தினர் வரவினை எதிர்நோக்கும் மரபு உள்ளது.

பாத்திரங்கள்

உணவினைச் சமைக்கப் பாணை, கல் அடுப்பு என அக்கால மக்களின் உணவு தொடர்பான புலங்குப் பொருட்கள் அமைந்துள்ளன என்பது, **“களிபடுக் குழிசிக் கல்அடுப்பு ஏற்றி”**¹⁴⁷ **“தொகுவாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார்”**¹⁴⁸ என்பதிலிருந்து பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறு முல்லை நிலச் சமூகத்தின் உணவு முறைகள் இருந்திருக்கின்றது. தங்கள் நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப நிலத்தில் கிடைக்கும் தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு தங்கள் உணவுத் தேவையை நிவர்த்தி செய்து கொண்டுள்ளனர்.

உணவு செய்யும் முறை, அதற்குப் பயன்படுத்தும் பொருட்கள், பாத்திரங்கள் என முல்லை நில மக்களின் உணவு முறைகள் பற்றிய முழுமையான செய்தி சங்கப் பாடல்களில் கிடைக்கின்றன. தங்களுக்குள்ள வாழ்வாதார முறைக்கு ஏற்ற வகையில் தங்கள் உணவு முறையை அமைத்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை உணர முடிகின்றது.

அம்மி பயன்படுத்தல்

முல்லை நில மக்கள் சாந்தினை அரைத்து குழம்பு செய்யும் பக்குவத்தை அறிந்திருந்தனர். இவர்கள் சாந்து அரைக்க அம்மியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது, **“கொள்உறழ் நறுங்கல் பலகூட்டு மறுக”**¹⁴⁹ என்பதிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

வரகு

முல்லை நில மக்கள் வரகினைக் கொல்லையில் விதைத்து அதன் விளைச்சல் மூலம் தங்களது உணவுத் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். புனத்திலே மேயும் மானினை விரட்டிவிட்டு எஞ்சிய சில உணவுகளைப் பெண்கள் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து பயன்படுத்தினர் என்பதை, **“பல்கவர் மருப்பின் முதுமான் போக்கி சில்உணாத் தந்த சீறார்ப் பெண்டிர்”**¹⁵⁰ எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. முல்லை நிலத்தில் வரகு உணவுக்காகப் பயிரிடப்பட்டதை, **“மாபுதல் சேர வரகுஇணர் சிறப்ப”**¹⁵¹ என்னும் வரிகளின் வழி உணரலாம்.

வரகினைத் திரிமரம் என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தி திருகி, முறத்தினால் புடைத்து பின்பு பாறை உரலிலே இட்டு குற்றி அரிசியாக்கினர். வரகினைத் திருகுவதற்குப் பயன்படும் கருவி சுழலும் தன்மையுடைய சுழல் மரம் என்பதாகும். இவ்வரகு அரிசியைச் சுனையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட நீரைப் பயன்படுத்தி சமைத்துள்ளனர். இவ்வுணவைப் பாலுடன் பகுத்துண்ணும் மரபினையும் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

கவைக்கதிர் வரகின் கால்தொகு பொங்கழி

கவட்டுஅடிப் பொருத பல்சினை உதிர்வை

அகன்கண் பாறைச் செவ்வயின் தெறிஇ

வரிஅணி பணைத்தோள் வார்செவித் தன்னையர்

பண்ணைவெண் பழத்து அரிசி ஏய்ப்ப

சுழல்மரம் சொலித்த சுளகுஅலை வெண்காழ்

தொடிமாண் உலக்கை ஊழின் போக்கி¹⁵²

தெறிநடை மரைக்கணம் இரிய மனையோள்

ஐதுஉணங்கு வல்சி பெய்துமுறுக்கு உறுத்த

திரிமரக் குரல்இசை கடுப்ப வரிமணல்¹⁵³

இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியொடு¹⁵⁴

ஆங்கண் இருஞ்சினை நீரொடு முகவா

களிபடு குழிசிக் கல் அடுப்பு ஏற்றி,
இணர்ததை கடுக்கை ஈண்டிய தாதின்
குடவர் புழுக்கிய பொங்குஅவிழ்ப் புன்கம்
மதர்வை நல்ஆன் பாலொடு பகுக்கும்¹⁵⁵

என்பதால் விளங்கலாம். மேலும் முல்லை நில மக்கள் வரகினால் சமைத்த சோற்றில் வெண்ணெய் இட்டுச் செம்மறி ஆட்டின் தயிரோடு புற்றீசலைக் கலந்து உண்டனர் என்பது,

சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புஉறு விளைதயிர்
இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியொடு
கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து
ஈயல்பெய்து அட்டஇன்புளி வெஞ்சோறு
சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக
இளையர் அருந்த பின்றை நீயும்¹⁵⁶

எனும் வரிகளால் குறிக்கப்படுகின்றது.

பண்டமாற்று வாணிகம்

இடையன் பாலைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதை முதுகூத்தனார், “பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்”¹⁵⁷ என்னும் தொடரால் குறிக்கின்றார். மேலும், பாணர் உள்நாட்டு நீர் நிலைகளில் வலை வீசியும் தூண்டிலிட்டும் பிடித்த மீன்களைப் பாண்மகளிர் ஊரில் கொண்டுப் போய்ப் பயற்றுக்கும் தானியத்துக்கும் மாற்றிய செய்தியினை,

முள்ளயிற்றுப் பாண்மகள் இன்கெடிறு சொரிந்த
அகன்பெரு வட்டி நிறைய மனையோள்
அரிகால் பெரும்பயறு நிறைக்கும் ஊர்¹⁵⁸

என்று ஓரம்போகியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

அம்சில் ஓதி அசைநடைப் பாண்மகள்
சில்மீன் சொரிந்து பல்நெல் பெறுதம்¹⁵⁹
வலைவல் பாண்மகள் வாலெயிற்று மடமகள்
வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள்ள மனையோள்
யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர்¹⁶⁰

கடற்கரையைச் சார்ந்த உப்பளங்களில் நெய்தல் நில மக்கள் விளைத்த உப்பினை உப்பு வணிகர் மாட்டு வண்டிகளிலே நெல்லைக் கொணர்ந்து கொடுத்துவிட்டு எடுத்துச் சென்றதாக நற்றிணைச் செய்யுள் குறிப்பிடுகின்றது.

**தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெடுநெறி ஒழுகை நிலவுமணல் நீந்தி
அவண்உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்ந்து
உமணர் போகலும் இன்னா தாகும்¹⁶¹**

உப்பினை நெல்லுக்கு மாற்றியதை,

**நீல்நிறப் பெருங்கடல் புக்கனன் யாயும்
உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய
உப்புவிளை கழனிச் சென்றனள் அதனால்¹⁶²**

என்னும் பாடலடிகளில் கல்லாடனார் விளக்குகின்றார். ஆண்கள் மட்டுமின்றி உமணப் பெண்களும் உப்பை ஊர்த் தெருக்களில் நெல்லுக்கு மாற்றியதை அம்மூவனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

**கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்புஎனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின் மனைய¹⁶³
நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரீர்
கொள்ளீரோ எனச் சேரிதொறும் நுவலும்¹⁶⁴**

உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றிய வணிகர் நமக்குக் கிடைத்த நெல்லைச் சிறு படகுகளில் ஏற்றிக் கொண்டு கழிகளில் ஓட்டிச் சென்றதைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும் அம்மூவனாரும் குறிப்பிட்டுள்ளமை புலப்படுகின்றது. மேலும், பரதவர் கடலில் பிடித்த சுறா, இறால் போன்ற மீன்களைப் பரதவ மகளிர் எளிதில் தானியத்துக்கு மாற்றியதை, “இனிதுபெறு பெருமீன் எளிதினின் மாறி¹⁶⁵ என்றும் “பசுமீன் நொடுத்த வெண்ணெல் மாஅத் தயிர்மிதி மிதவை ஆர்த்துவம் நினக்கே¹⁶⁶ என்றும் “உப்புநொடை நெல்லின் முரல் வெண்சோறு¹⁶⁷ என்னும் பாடல்களில் குன்றியனார் நவில்கின்றார். மேலும், பரதவமகளிர் கடல் மீனைத் திருவிழா நடக்கின்ற ஊர்களில் கொண்டுப் போய் எளிதில் விற்பதைச் சீத்தலைச் சாத்தனார்,

திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழைஅணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
விழவுஅயர் மறுகின் விலைஎனப் பகரும்
கானல்அம் சிறுகுடி பெருநீர்ச் செர்ப்ப¹⁶⁸

என்னும் சங்கப் பாடலின் மூலம் உணர்த்துகின்றார். உழவர் மகளிர்
தெருக்களில் பூ விற்றதைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறுகின்றார்.

துகிலிகை அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி
வால்இதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்
புதுமலர் தெருவுதொறும் நுவலும்
நொதும லாட்டிக்கு நோம்என் நெஞ்சே¹⁶⁹

பெண் ஒருத்தி மலர் விற்றதைப் பாண்டியன் மாறன் வழுதி தம்முடைய
செய்யுட்களில் கூறுகின்றார்.

துய்த்தலை இதழ் பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீ ரோஎன
வண்டு சூழ் வட்டியள் திரிதரும்
தண்டலை உழவர் தனிமட மகளே¹⁷⁰

வேடவர்கள் ஒன்றுகூடித் காட்டில் வேட்டையாடிக்கொன்ற யானையின்
தந்தங்களை மதுபானக் கடையில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து மதுபானம்
அருந்தியதை மாமூலனார் கூறுகின்றார்.

வரிமாண் நோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ
அருநிறத்து அழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லின் நாள்மகிழ் அயரும்¹⁷¹

பரதவர் மீன்பிடித்தபோது கிடைத்த முத்து சிப்பிகளைக் கள்ளுக்கடையில்
மாற்றிக் கள் குடித்ததைப் பேராலவாயர் கூறுகின்றார்.

பல்மீன் கொள்பவர் முகந்த இப்பி
நார்அரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்
போர்இசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேல்¹⁷²

எயினர் மது அருந்துவதற்காக மது விற்கும் இடத்துக்கு வந்து எந்தப்
பொருளும் இல்லாதபடியால் காட்டில் வேட்டையாடி யானைத் தந்தங்களைக்

கொண்டுவந்து கொடுப்போம். அதற்கு ஈடாக இப்போது கடனாகக் கள்ளைக் கொடு என்று கேட்டதாக மருதனிள நாகனார் கூறுகின்றார்.

**வரிகிளர் பணைத்தோள் வயிறுஅணி திதலை
அரிய லாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பில்
மகிழ்நொடை பெறாஅராகி நனைகவுள்
கான யானை வெண்கோடு சுட்டி
மன்றுஓடு புதல்வன் புன்தலை நீவும்
அருமுனைப் பாக்கத்து அல்கி வைகுற¹⁷³**

கொல்லி மலைமேல் வாழ்ந்த மக்கள் தம் சுற்றம் பசித்திருப்பதனால், தங்களிடமிருந்த யானைத் தந்தங்களைத் தானியத்துக்கு மாற்றிச் சோறு சமைத்து உண்டனர் என்று கபிலர் கூறுவது இதன் வழி புலனாகின்றது.

**காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசித்தென
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத்து உண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரைப்¹⁷⁴**

மேலும், பிறநாட்டார் உள்ளத்தைக் கவரும் பல பொருள்கள் தமிழ்நாட்டில் மிகுதியாக கிடைத்தன. அவற்றுள் முத்தும், பவளமும், ஆரமும், அகிலும், வெண்துகிலும், சங்கும், மிளகும் குறிப்பிடத்தக்கவை. யவனர் என்பார் கிரேக்கரும் உரோமருமாவர். அவர்கள் பொன்னொடு வந்து மிளகொடு பெயர்ந்தனர். “யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம் பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்”¹⁷⁵ என்னும் குறிப்பினைக் காணலாம்.

நாணய மாற்று

பண்டம் மாற்று வாணிகம் சிறந்தோங்கிய காலத்திலும் காசு வழங்கப்பட்டது. செம்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய காசுகள் வழங்கி வந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கிய அடிகள் பிரதிபலிக்கின்றன. காசுகள் நெல்லிக்காயின் வடிவம் போல உருண்டு சிறிது தட்டையாக இருந்தன என்று மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார் கூறுகின்றார். பாலை நிலத்து நெல்லிக்காய்கள் பொற்காசுகள் உதிர்ந்து கிடப்பன போலக் காணப்பட்டன என்று அவர் கூறுகின்றார்.

**புல்இலை நெல்லிப் புகர்இல் பசுங்காய்
கல்அதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்ப
பொலம்செய் காசின் பொற்பத் தாஅம்¹⁷⁶**

உகா மரத்தின் பழம்போல மஞ்சள் நிறமாக பொற்காசுகள் இருந்ததைக் காவன் முல்லைப் பூதனார் கூறுகின்றார்.

அம்மா மேனி ஐதுஅமை நுகப்பின்
பல்காசு நிரைத்த கோடுஏந்து அல்குல்
மெல்தியல் குறுமகள் புலந்துபல கூறி¹⁷⁷
பொலம்பசும் பாண்டில் காசுநிரை அல்குல்
இலங்குவளை மென்தோள் இழைநிலை நெகிழப்¹⁷⁸

போக்குவரத்து சாதனம்

வணிகப் பொருள்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு சேர்ப்பதற்குக் கால்நடைகளும், வண்டிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஏனென்றால் பொருள்கள் எல்லாம் ஓரிடத்தில் உற்பத்தி ஆகவில்லை, பல்வேறு நிலங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

மருத நிலத்தில் நெல்லும், நெய்தல் நிலத்தில் உப்பும் விளைவிக்கப்படுவதையும் உமணர்கள் ஓட்டிச்செல்லும் உப்பு வண்டிகள் மணலில் அழுந்தி ஓசையை எழுப்புவதால் வயலில் வாழும் வெண் நாரைகள் அஞ்சுகின்றன என்பதையும்,

கணநிரை கிளாக்கும் நெடுநெறிச் சகடம்
மணல் மடுத்து உரறும் ஓசை கழனிக்
கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம்¹⁷⁹

என்ற பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது. மேலும் பரதவர்கள் தங்கள் பொருட்களை வண்டியில் ஏற்றிச் செல்கின்றனர், வண்டியின் அச்ச முறிந்து விட்டதால் வண்டியை அதே இடத்தில் விட்டுச் செல்கின்றனர் என்பதை, “கணம்கொள் உமணர் உயங்குவயின் ஒழித்த பண்அழி பழம்பார் வெண்குருகு ஈனும்”¹⁸⁰ என்னும் அம்முவனார் பாடல்வரிகள் சான்று பகர்கின்றது. மேலும், உப்பை ஏற்றிய வண்டிகள் நிலா போன்ற வெண்மையான மணற்பரப்பில் உள்ள நெடிய வழியில் சென்றதை, “நெடுநெறி ஒழுகை நிலவுமணல் நீந்தி”¹⁸¹ என்ற பாடல் அடியால் அறிய முடிகின்றது. வணிகர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து பொருள்களை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்ட போனார்கள் என்பதை, “கடுவெயில் கொதித்த கல்விளை உப்பு நெடுநெறி ஒழுகை நிரைசெல் பார்ப்போர்”¹⁸² என்ற பாடல் அடி மூலம் உலோச்சனார் விளக்கியுள்ளார். மேற்கூறிய பாடல் அடிகளிலிருந்து வணிகப் பொருள்களை ஏற்றிச் செல்ல மாடும் மாட்டும் வண்டியும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

கப்பல் வணிகம்

தமிழ்நாடு மூன்று பக்கம் நீராலும், ஒரு பக்கம் நிலத்தாலும் ஆன தீபகற்ப நாடு. பழங்கால வணிகர்கள் கப்பல் வணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. நெய்தல் நிலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் கப்பலில் சென்று மீன் பிடித்து நாள்தோறும் வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்.

பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து உயர்ந்த கப்பல்கள் துறைமுகத்திற்கு வந்து நிற்கின்றன என்பதை, **“வேறுபல் நாட்டுக் கால்தர வந்த பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறை”**¹⁸³ என்ற பாடல் அடிகள் நமக்கு புலப்படுத்துகின்றன. மேலும் பிரிவால் வருந்திய தலைவிக்குத் தோழி ஆறுதல் கூறும்போது, **“கங்கை வங்கம் போகுவார் கொல்லோ”**¹⁸⁴ என்று கூறுகின்றாள். இப்பாடல் அடி மூலம் கங்கை கரையின் படகு வந்து செல்வதையும், கங்கை கரை வரை தமிழர்கள் வணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

காற்று அதிகமாக வீசுவதால் பல நாடுகளிலிருந்து கப்பல்களில் வந்த பலவகையான பண்டங்கள் நிலவு போன்று வெண்மையான மணற்பரப்பில் குவிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை, **“வேறுபல் நாட்டில் கால்தர வந்த பலஉறு பண்ணியம் இழிதரு நிலவுமணல்”**¹⁸⁵ என்ற பாடல் அடி மூலம் நக்கீரனார் விளக்கியுள்ளார். மேலும், துறைமுகப் பட்டினங்களில் பண்டகசாலைகள் இருந்தன. அப்பண்டகசாலைகளில் இறக்குமதிப் பொருள்மீதும் ஏற்றுமதிப் பொருள் மீதும் அரசாங்க முத்திரையிட்டனர். அவ்விடங்களில் சிறந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதை,

அளந்தறியாப் பல்பண்டம்
வரம்பறியாமை வந்துஈண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்அணங்கின்னோன்
புலிபொறித்து புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்¹⁸⁶

என்ற அடிகளின் வழி பட்டினப்பாலை இதற்குச் சான்று பகர்கின்றது. மேலும், பொருள்கள் மூட்டைகளாகக் கட்டப்பட்டு ஒன்றன்மேலொன்றாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றின் மேல் நாய்களும் ஆட்டுக்கிடாய்களும் ஏறிக்குதித்து விளையாடின. அது மலைச்சரிவுகளில் வருடை மான்கள் துள்ளி விளையாடுதலை ஒக்கும்.

பொதிமுடைப் போர்ஏறி

மழைஆடு சிமைய மால்வரைக் கவாஅன்

வரையாடு வருடைத் தோற்றம் போலக்

கூர்உகிர் ஞமலிக் கொடுந்தாள் ஏற்றை

ஏழகத் தகரோடு உகளும் முன்றில்¹⁸⁷

அவர்கள் பெரிய மரக்கலங்களிலே கொண்டு வந்த பொருள்கள் சிறிய தோணிகளில் ஏற்றப்பட்டுக் கரைக்கு எடுத்துக் கொண்டு வரப்பட்டன. அவர்கள் பயன்படுத்திய இன்னொரு படகு அம்பி எனப்பட்டது. கயிற்றால் பின்னிய வலைகளுடன் மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவர்கள் பற்றி அகம் பேசுகின்றது. அவ்வம்பிகள் பாகற்கு அடங்காமல் வரைந்தேகும் யானைகளைப்போல இருந்தன என்பதை,

வடிக்கதிர் திரித்த வஞ்ஞான் பெருவலை

இடிக்குரல் புணரிப் பௌவத்து இடுமார்

நிறையப் பெய்த அம்பி காழோர்

சிறைஅருங் களிற்றின் பரதவர் ஓய்யுஞ்¹⁸⁸

என்னும் அடிகளின் வழி புலனாகின்றது. மேலும், குளிர்புனலில் ஆடும் தடங்கோட்டெருமையும் தோணி போலத் தோன்றிற்று என்பதை, “தண்புனல் ஆடும் தடங்கோட்டு எருமை திண்பிணி அம்பியின் தோன்றும் ஊர்”¹⁸⁹ என்னும் வரிகள் சுட்டுகின்றன. மேலும், கடலில் செல்லும் பெரிய கப்பல் நாவாய் எனப்படும். புகார் நகரத்தில் நிறுத்தப்பட்ட நாவாய்கள் அலைகளால் தாக்குண்டு தறியில் கட்டப்பட்ட யானை அசைவது போல் அசைந்தன. அவற்றின் உச்சியில் கொடிகள் அசைந்து ஆடின என்பதை,

வெளில் இளக்கும் களிறுபோல

தீம்புகார்த் திரைமுன்துறைத்

தூங்குநாவாய் துவன்று இருக்கை

மிசைக்கூம்பின் நசைக் கொடியும்¹⁹⁰

என்னும் அடிகளின் வழி சங்ககாலத்தில் வணிகமும், பண்டமாற்று முறையும் சிறப்புற்று திகழ்ந்தன என்பது புலனாகின்றது.

மருங்கூர் பட்டனம்

தரை வழியாக நடைபெற்ற வணிகத்தை விட கப்பல் வழியாக வணிகம் அதிகமாக நடைபெற்றது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் துறை முகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மருங்கூர் பட்டனம் மருங்கை எனக் கூறப்பட்டது. இது

பாண்டிய நாட்டின் துறைமுகம். துறைமுகத்து அங்காடியில் குவித்து வைத்திருந்த இறால் மீன்களைக் காக்கைகள் கவர்ந்து கொண்டு போய் பாய்மர கப்பலில் அமர்ந்து தின்றன என்பதை நக்கீரர்,

**அகல்அங் காடி அசைநிழல் குவித்த
பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கட் காக்கை
தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்
மருங்கூர்ப் பட்டினத்து அன்ன, இவர்¹⁹¹**

என்று கூறியுள்ளார். மேலும், பஞ்சு போன்ற தலையுள்ள வளைந்த இறால் மீனை சிறுவெண்காக்கை, காலை நேரத்தில் இரையாக உண்ணுமிடம் பாண்டியனது மருங்கூர் ஆகும் என்பதை.

**பெருஞ்சே யிறவின் துய்த்தலை முடங்கல்
சிறுவெண் காக்கை நாள்இரை பெறுஉம்
பசம்பூண் வழுதி மருங்கை அன்னஎன்¹⁹²**

என விளக்கியுள்ளார்.

ஆடை

ஆடை, உடை, உடுக்கை ஆகிய சொற்கள் மக்கள் அணிந்து உடலை மூடிக்கொண்ட பொருளைக் குறிக்க வழங்கின. இயற்கையில் ஏற்படும் குளிரைத் தடுக்கவும் உடலை மூடித் தன்மானத்தைக் காக்கவும் இவை பயன்படுத்தப்பட்டன. சங்ககாலப் பெண்கள் தழையும் பூவும் சேர்ந்து ஆக்கப்பட்ட தழையுடைகளை அணிந்தார்கள் என்பதை, “மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ அணித்தகப்”¹⁹³ என்றும் மகளிர் கொற்கை முன்றுறையில் தழையுடை அணிந்திருந்தனர் என்பதை,

**தழைஅணிப் பொலிந்த கோடுஏந்து அல்குல்
பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவப்
பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆர்இடை¹⁹⁴**

என்றும், “பெண்கள் தண்தழையையும்”¹⁹⁵, “முறித்தழையையும்”¹⁹⁶ பல்குழைத் தொடலையையும் உடுத்தினார்கள் என அறிய முடிகின்றது.

உடைகளை வயலைக் கொடியாலும், நொச்சியாலும், நெருப்புப் போன்ற செயலாலும் ஆக்கிக் கொண்டார்கள் என்பதை, “திருந்துஇழை அல்குற்குப் பெருந்தழை உதவிச் செயலை முழுமுதல் ஒழிய அயலது”¹⁹⁷ என்னும் அடிகள்

புலப்படுத்துகின்றன. கழிகளில் மலர்ந்த கண்போன்ற நெய்தல் மலர்களைப் பெரிய தழைகளுடன் கூட்டி மகளிர் ஆடை அணிவதுண்டு¹⁹⁸ ஆம்பலையும் கழுநீரையும் இணைத்தும், வயலைக் கொடியையும் ஆம்பலையும் பின்னியும் ஆடைகளை அக்காலத்தில் அமைத்துக் கொண்டார்கள்¹⁹⁹ விழாக் காலங்களில் நெய்தல் மலர்களால் தழையுடை செய்தார்கள் என்பதை, **“கொடுங்கழி நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல் அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇ”**²⁰⁰ என்ற அகநானூற்று பாடல்வரி எடுத்தியம்புகின்றது.

இடுப்பிலும் மார்பிலும் மகளிர் தழையுடை அணிந்தார்கள். காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும்போது காதலன் காதலிக்குத் தாரும் தழையும் தருவது உண்டு²⁰¹ இன்றும் காதலன் காதலிக்கு மலர் தரும் வழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. மகளிர் காதலனை இழந்துவிட்டால் தழையுடையை அணியமாட்டார்கள் என்று கூறலாம்போல் தோன்றுகின்றது²⁰² பரத்தையர் தழையுடையைத் தொடையளவே விட்டு அணிந்திருந்தார்கள் என்பதை, **“அயவெள் ளாம்பல் அம்பகை நெறித்தழை தித்திக் குறங்கின் ஊழ்மாறு அலைப்ப”**²⁰³ என்னும் குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகின்றது. ஆகவே, பழந்தமிழகத்தில் தழைகளாலும், பூக்களாலும், கொடிகளாலும் ஆன தழையுடைகளை மகளிர் உடுத்தி வந்தார்கள் என உறுதியாகக் கூறலாம். அதோடு மக்கள் சங்ககாலத்தில் நெய்த ஆடைகளையும் துணிகளையும் அணிந்திருந்தார்கள் என்பதையும் பழைய இலக்கியங்களின் வழி அறிகின்றோம்.

அறுவை

பருத்தி பழந்தமிழகத்தில் பயிரிடப்பட்டது. அதிலிருந்து நூல் நூற்று மக்கள் துணி நெய்தார்கள். நீளமாக நெய்து பிறகு வெட்டி வேட்டியாகவும், துண்டித்துத் துண்டாகவும், அறுத்து அறுவையாகவும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். மிலேச்சர் தோளிலும், வேலன் தலையிலும் அறுவை அணி செய்தது என்பதை, **“இருகோட்டு அறுவையர் வேண்டுவயின் திரிதர”**²⁰⁴ என்னும் நெடுநல்வாடையின் பாடலடிகள் விளக்குகின்றது. மேலும், சங்ககாலத்தில் படுக்கைகளின் மீது அறுவை விரிக்கப்பட்டது. அந்த அறுவைகள் மணமுட்டப்பட்டு விரிக்கப்பட்டன²⁰⁵ இக்காலத்திலும் நாகரிகமிக்க வீடுகளில் இவ்வாறு விரிக்கப்படுவதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பழங்கால மக்கள் எவ்வளவு நாகரிகம் மிக்கவர்கள் என்பது தெற்றென விளங்கும்.

தூய வெண்மையான அறுவைகள் அவர்களுக்குத் தெரியும்.²⁰⁶ அவ்வாறான வெண்மையான அறுவையைப் பிணங்களை மூடப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள்.²⁰⁷ அப்பேர்ப்பட்ட வெண்மை ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி

ஊட்டுவதும் உண்டு.²⁰⁸ பூந்துகில் ஆடைகளுக்கும் கஞ்சி ஊட்டுவது உண்டு.²⁰⁹ சில வேலைகளில் இவ்வாறான ஆடைகளிலிருந்து கஞ்சியை நீக்குவதும் உண்டு என்பதை, **“பசைகொல் மெல்விரல் பெருந்தோள் புலைத்தி”**²¹⁰ இவ்வாறு கஞ்சியை நீக்குவதையும் போடுவதையும் புலைத்தியர் எனப்படும் மகளிர் செய்தார்கள் என அறிகின்றோம். இக்காலத்தில் கஞ்சியுடன் கூடிய புத்தாடையைச் சலவை செய்து உடுத்துகின்றோம். அப்பொழுது கஞ்சி நீக்கப்படுகின்றதன்றோ? அதே போலப் பின் சலவை செய்யும் ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி ஊட்டி மடங்கா நிலை செய்து அணிகின்றோமல்லவோ? எனவே, இக்கஞ்சியூட்டலும் நீக்கலும் மிக நீண்ட காலமாகத் தமிழகத்தில் இருந்து வரும் முறையாகும்.

மென்துகில்

மெல்லிய மூங்கிலாடை போல, ஆவிப் போல அறுவை நெய்யப் பட்டதுண்டு. இப்பொழுது கிடைக்கும் ஆவி போன்ற ஆடைகளை நாம் அப்பொழுதே பெற்றிருக்கின்றோம். இந்த அறுவைகளை எல்லாம் விற்போரை அறுவை வாணிகர் என்றும், அவர்கள் அவற்றை வைத்து விற்பதைத் தெருக்கள் அறுவை வீதி எனவும் இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. அத்தொழில் செய்பவர்கள் தம் பெயர்களுக்கு முன்பு ‘அறுவை வாணிகன்’ எனச் சேர்த்துக்கொள்வதுண்டு என்பதை **‘மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனர்’** என்னும் பெயரிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.²¹¹

கலிங்கம்

ஆடையைக் ‘கலிங்கம்’ என்னும் சொல்லாலும் பழைய இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. சிலர் கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த பருத்தி ஆடைக்குத் தமிழர் ‘கலிங்கம்’ எனப் பெயரிட்டனர் என்றும், பட்டு ஆடைக்கு ‘நூலாக் கலிங்கம்’ எனப் பெயரிட்டனர் என்றும் கூறுகின்றார்கள். மூங்கிலிலிருந்து உரிக்கப்பட்ட மெல்லிய தோல் போன்று, நெய்யப்பட்டுள்ள இழைகளின் வரிசைகள் கண்ணுக்குத் தெரியாதவாறு நெய்யப்பட்ட **‘ஒண்பூங் கலிங்கம்’**²¹² அவர்களால் போற்றப்பட்டது. நுட்பமான நூல்களைக் கொண்ட கலிங்கமும்,²¹³ பாம்புச் சட்டை போன்ற வெண்மையான மெல்லிய பூத்தொழிலையுடைய கலிங்கமும்²¹⁴ அவர்களால் அணியப்பட்டன.

மணப்பெண்கள் கலிங்கம் அணிந்தனர் என்பதை, **“கொடும்புறம் வளைஇ, கோடிக் கலிங்கத்து”**²¹⁵ என்றும் மணமகள் **‘முருங்காக் கலிங்கம் மழுவதும் வளைஇ’**²¹⁶ அணிந்தாள் என்னும் குறிப்பும் கிடைக்கின்றது. கலிங்கம்

கட்டிக்கொண்டு சமையல் செய்த ஒரு பெண் அச்சமயத்தில் கையில் பட்ட தயிரை அக்கலிங்கத்தில் துடைத்துக்கொண்டாள்²¹⁷ என்பதை அறிய முடிகின்றது. வண்ணாத்தியால் கஞ்சியிட்டு உலரச்செய்து பக்குவப்படுத்திய சிறிய பூக்கள் வேலைப்பாடு கொண்ட கலிங்கத்தைப் பரத்தையர் அணிந்ததாக, **“வறன்இல் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த புகாப்புக் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு”**²¹⁸ என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் சான்று பகர்கின்றன.

வண்ண ஆடை

ஆடைகளில் பல நிறங்கள் கொண்டவையும் உண்டு. வெள்ளாடை, நீல ஆடை, சிவப்பு ஆடை ஆகியவை பற்றிய குறிப்புகளை, **“பூங்கரை நீலம் புடைதாழ் மெய்அசைஇ பாங்கரும்”**²¹⁹ என்னும் பாடலடிவழி புலப்படுகின்றது.

கச்சை

மகளிர் அழகிய வேலைப்பாடுடையை கச்சுகளை அணிந்திருந்தனர். கச்சைப் பற்றிய குறிப்புக் கிடைக்கின்றது. அர்ச்சுனன் என்பவன் பூவிரி கச்சையை அணிந்திருந்தானாம். சங்க காலத்தில் கச்சையும், பூத்தொழிலும் பெற்ற ஆடைகள் பயன்படுத்தியுள்ளமை புலப்படுகின்றது.

ஆடைகளை எவ்வாறு அணிந்தார்கள் என்பது பற்றியும், ஆடைகளில் சில வகைகள் பற்றியும் நாம் அறிவதற்குச் சில குறிப்புகள் உதவுகின்றன. அணிவதையும் மிக நேர்த்தியாய் அணிந்துள்ளார்கள். நீண்ட கொய்சகம் வைத்து உடுத்தியிருந்தனர். மகளிர் ‘வம்பு’ என்னும் மார்புக் கச்சை அணிந்திருந்தனர் என்பதை, **“வம்புவிரித் தன்ன பொங்குமணற் கான்யாற்றுப்”**²²⁰ ‘வார்’ என்றும் இதற்குப் பெயருண்டு என்பதை, **“வார்முலை முற்றத்து நூல்இடை விலங்கினும்”**²²¹ என்ற பாடல் வரியின் வழி உய்த்துணரலாம்.

ஞாயிறு

வானில் சுழன்றுவரும் கோள்களிலே வெம்மை மிகுந்தது ஞாயிறு. ஞாயிற்றின் வெம்மை மன்னர்களின் சினத்திற்கு உவமையாய்ப் பல இடங்களில் பேசப்படுகின்றது. பாலைவனப் பாதைகளில் ஞாயிறு காயும் காட்சியும் பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஞாயிற்றைத் தெய்வமாகக் கொண்ட மக்கள் ஞாயிற்றின் வெம்மையைத் தாங்காது குளிர் செய்க என்று தெய்வத்தை வழிபடுவதும் வழக்கமாகின்றது.

**ஞாயிறு காணாத மாண்நிழற் படிஇய
மலைமுதல் சிறுநெறி மணல்மிகத் தாய்
தண்மழை தலைய வாசுக நம்நீத்துச்²²²**

என்று உடன்போகிய தலைவி செல்லும் பாதையானது, நல்ல நிழல்படிந்த மணல் மிகவும் பரவிக்கிடக்க, குளிர் மழை பெய்யும் இடமாகுக என்று தெய்வத்திடம் வேண்டுகின்றாள் செவிலி. தலைவன் கொண்ட காதல் நோய் அவன் உடல் உள்ளம் முழுவதும் பரவியுள்ளதைக் காட்டும் அடிகள்

**ஞாயிறு காயும் வெவ்அறை மருங்கில்
கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன்று இந்நோய் நோன்றுகொளற்கு அரிதே²²³**

ஞாயிற்றின் வெம்மையைத் தாங்கிக்கொள்ளத் தலைவன் தலைவியின் நினைவுகளைத் துணையாய்க் கொள்கின்றான். தலைவன் தலைவியை பிரிந்து செல்ல முற்பட்டதைக் குறிப்பால் அறிந்துகொண்ட தோழியின் கூற்றாகப் பின்வரும் பாடல் அமைகின்றது.

**நடுவுகந்து ஓரீஇ நயன்இல்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதுஓர்த்த மன்னவன் கோல்போல் ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர்முட்டிக் காய்சினம் தெறுதலின்²²⁴**

மேலும், “நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்று உள”²²⁵ என்று திருமாலின் வெம்மையும் அருளுகின்ற விளக்கமும் ஞாயிற்றினிடத்தே உள்ளன என்பதைப் பல பாடல்கள் கூறுகின்றன.

காற்று

ஐம்பூதங்களில் ஒன்று காற்று. அக்காற்று எத்திசையிலிருந்து வருகின்றது என்பது ஒரு முக்கியமான வானிலைத் தகவலாகும். ஒவ்வொரு திசையிலிருந்து வரும் காற்றிற்கு தனித்தனி பெயரிட்டு குறிப்பிடுகின்றது சங்க இலக்கியம். அவை, கொண்டல் - கீழ்க்காற்று என்பதை, “கொண்டல் அசைவளி தூக்குதொறும் குருகின்”²²⁶, கோடை - மேல்காற்று என்பதை, “வழிநார் ஊசலின், கோடை தூக்குதொறும்”²²⁷, வாடை, வாந்தை - வடதிசையிலிருந்து வரும் காற்று என்பதை, “இளையர்த் தருஉம் வாயையொடு”²²⁸, வளி - பொதுப்பெயர்²²⁹, கால் - மழையுடன் கூடிய காற்று என்பதை, “காலொடு பட்ட மாரி”²³⁰, ஊதை - பொதுவாக வாயையை ஊதை என்பர். இதனை, “ஊதை

தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப”²³¹ என்னும் அடிகள் வழி காற்றின் திசைநோக்கிய வேறுபாடுகளை உய்த்துணர வைக்கின்றது. மேலும், காற்றின் வலிமை, வேகம், பற்றிய செய்திகள் நற்றிணையில் பல்வேறு இடங்களில் காணலாம். இதனை,

முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கர்
நுணங்குதுகில் நுடக்கம் போல, கணங்கொள
ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப”²³²
முளி கொடி வலந்த முள் அரைஇலவத்து
ஒளிர்சினை அதிர வீசி, விளிபட
வெவ் வளி வழங்கும் வேய்பயில் மருங்கில்²³³

என்றும் (இலவ மரத்தை அதிரச்செய்யும் காற்று)

செல் வளி தூக்கலின், இலைதீர் நெற்றம்
கல்இழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்²³⁴
வேனில் இற்றித் தோயா நெடுவீழ்
வழிநார் ஊசலின், கோடை தூக்குதொறும்²³⁵
உயிர்த்தன வாகுக, அளிய, நாளும
அயிர்த்துகள் முகந்த ஆனா ஊதையொடு
எல்லியும் இரவும் என்னாது கல்லெனக்²³⁶

என்று பகல் இரவு எனப்பாராமல் வீசும் காற்று மணல் துகள்களை முகந்து வரும் என்று உள்ளவற்றை உள்ளவாறு உணரச் செய்துள்ளார்.

மழை

சங்க இலக்கியங்கள் மழையைப் பற்றிய பல அறிவியல் செய்திகளைத் தெள்ளிதின் தந்து இன்பம் பொழிய வைக்கின்றன. மழை பொழிவதற்கு இன்றியமையாமை இரண்டு. அவை கடலும், சூரியனும். நீரில் பெரும் பகுதி கடலிலேயே காணப்படுவதால் அந்நீர் சூரியன் மூலம் நீராவியாக்கப்பட்டு மேகங்களாக உருப்பெறுகின்றன. அம்மேகங்கள் காற்று வீசுவதன் மூலம் மலைகளில் மோதி மழையாகப் பொழிகின்றன என்பதை,

பனித்துறைப் பெருங்கடல் இறந்து நீர்பருகிக்
குவவுத்திரை அருந்து கொள்ளைய குடக்கு ஏர்பு
வயவப்பிடி இனத்தின் வயின்வயின் தோன்றி
இருங்கிளைக் கொண்மு ஒருங்குடன் துவன்றி
காலை வந்தன்றால் காரே மாலைக்²³⁷

என்று அகநானூற்று பாடல் செபுகின்றது. காற்று வீசும் திசைக்குக் குறுக்காக உள்ள மலைகள் மேகத்தை மழையைத் தடுப்பதையும் சங்ககாலப் புலவர்கள் கூர்ந்து கவனித்துள்ளனர் என்பதை, **“நளிகடல் முகந்து செறிதக இருளி கனைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றி”**²³⁸ என்னும் நற்றிணைப் பாடல்வரிகள் அடர்த்தி மிகுந்து மழை பொழிவதை நன்கு காட்டுகின்றது.

மழை பொழிதலில் சூரியனுக்கு மட்டுமன்று, காற்றுக்கும் பெரும் பங்குண்டு. கடலிலிருந்து சூரியதேவன் மூலம் மேகமாக மாறிய மழை, காற்றின் மூலம்தான் மற்ற இடங்களுக்குச் சென்று சேர்கின்றது என்பதையும் சங்கப் புலவர்கள் பெரிதும் பாராட்டிப் பாடியுள்ளனர். மேகக் காற்றானது வலப்பக்கமாகச் சுற்றுவதை ஐங்குறுநாறு, **“கடல்முகந்து கொண்ட காமம்கூல் மாமழை சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலன் ஏர்பு இரங்கி”**²³⁹ என்று அகநானூறும் தெள்ளிதின் மட்டுமின்றி நுண்ணிதின் விளக்குகின்றன.

உலகம் உய்வதற்கு உறுதுணையாக விளங்கும் மழையைப் பற்றி பல புலவர்கள் தம் பாடல்வழிப் பறைசாற்றியுள்ளனர். கார்கால மேகம் காற்றில் அடித்துச் செல்வதை ஐங்குறுநாறு, **“நன்னுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே”**²⁴⁰ என்ற அடியின் வழி விளக்குகின்றது.

அறிவியல்

பழந்தமிழரின் வாழ்வியல், அணுவில் தொடங்கி அண்டம் வரை பரவிக் கிடக்கின்றன. அதனால்தான் சங்காலத் தமிழர் தம் வாழ்வில் உதித்த இலக்கியங்கள் அனுபவமும் அறிவியலும் கலந்த படைப்புகளாகவே உள்ளன என்னும் செய்தியை புறநானூற்றில் குறுங்கோழியூர்கிழார் தமது பாடலில் **“வயவுறு மகளிர் வேட்டு உணின் அல்லது”**²⁴¹ எனப் பாடியுள்ளார். ‘மன்னா! நின் மண்ணை கருவுற்ற பெண்டிர் மசக்கையால் உண்பாரேயன்றிப் பகைவர் கையால் ஒருபோதும் கைக்கொள்ளார்’ என்கின்றார். மேலும்,

**புளிங்காய் வேட்கைத்து அன்று நின்
மலர்ந்த மார்பிவள் வயாஅ நோய்க்கே**²⁴²

எனும் ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல் வரிகளில், பெண்கள் கருவுற்ற காலத்தில் பால் சுரப்பிகளால் மார்புகள் பெருக்கமடையும் என்பதையும், புளிச்சுவையை விரும்பி உண்பர் என்பதையும் அறிவியல் நோக்கில் அன்றே புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

புவி வெப்பமாதலும் பருவநிலை மாறுபாடும்

சங்கப் பாடல்களுள் பாலைத் திணைப் பாடல்களில் பயின்றுவரும் பாலை நிலக்காட்சிகள் ‘நடப்பு உலகளாவிய புவி வெப்பமடைதல்’ கருத்தாக்கத்துடன் ஒப்புநோக்க தக்கவையாக உள்ளன. தவிர இன்று உலகையே பெரும் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாக்கி வருகின்ற புவி வெப்பமடைதலும் பருவகால மாறுபாடுகளும் தொன்றுதொட்டு அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளதை,

கதிர்கை யாக வாங்கி ஞாயிறு

பைதறுஅறத் தெறுதலின் பயங்கரந்து மாறி

விடுவாய்ப் பட்ட வியன்கண் மாநிலம்²⁴³

என்னும் பாடலில் சூரியனானது தம்முடைய வெம்மைக் கதிர்கள் மூலம் எங்குமுள்ள ஈரப்பசையினை எல்லாம் கவர்ந்து பசுமை அற்றுப் போகும்படியாகக் காய்ந்ததால், இப்பரந்த பூமியானது வெடிப்புகள் மிகுந்தும் வளம் ஒழிந்தும் காணப்படுவதாக அமையுமென எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. மேலும், இக்கதிர்கள் காடுகளின் அழகையெல்லாம் பேரளவு அழிந்துபோகுமாறு தாக்கும் கொடும் வெப்பத்தால் தேக்கு மரங்களின் உயர்ந்த கிளையிலிருக்கும் பல அகன்ற இலைகள் ஈரப்பசையற்று வாடிப்போய் ஒல்லென்ற ஓசையுடன் வெம்மைக் காற்றினால் உதிர்ந்துபோகும். அதன்பின் அம்மரத்தின் நீண்ட கிளைகளாவன வறுமையுற்றவரைப் போல வளமற்று விளங்கும் என்பதை,

செய்வினைப் பிரிதல் எண்ணிக் கைம்மிகக்

காடுகவின் ஒழியக் கடுங்கதிர் தெறுதலின்

நீடுசினை வறிய ஆக ஒல்லென

வாடுபல் அகல்இலை கோடைக்கு ஓய்யும்

தேக்குஅமல் அடுக்கத்து ஆங்கண் மேக்குளழுபு²⁴⁴

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது. மேலும், உயர்ந்த சிகரங்களில் அருவியும் உருவாகாது விளங்குமெனக் காட்சியாக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய வான் உலர்ந்து மழையானது பொழியும் இடத்தைவிட்டு நீங்கிச் செல்வதால் உண்டாகும் துயரத்தினை, “உலகுதொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்”²⁴⁵ என்று உழவுத்தொழில் மட்டுமல்லாது உலகிலுள்ள மற்ற தொழில்களும் இதனால் கெட்டு மடியுமென்று அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், தொழில்களுள் தலையாயது உழவுத் தொழிலாகும். அவ்வுழவுத் தொழிலுக்கு அடிப்படையானது மழை. அம்மழையானது புவி வெப்பம் காரணமாகவே விட்டு வேறிடம் செல்கின்றது.

மேலும், பருவம் மாறிப் பொழியவும் காரணமாகின்றது. காதல் கருத்தொருமித்த தலைவன், தலைவியரிடையே இப்பருவகால மாற்றம் தோற்றுவிக்கும் துயர் அளப்பரியது என்பதை,

வம்புப் பொய்யுமால் மழையே; வம்புஅன்று

கார்இது பருவம் ஆயின்

வாரா ரோநம் காத லோரே²⁴⁶

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் வழியாக உணரவியலும். இவை அனைத்தும் நிகழ்கால வாழ்வியல் கூறுகளுடன் ஒப்பிட்டு அறியத்தக்கவை. ஆகவே, மேற்கூட்டிய பாடல்கள் மூலமாக அவற்றின் காட்சி மற்றும் கருத்தின்பத்தை மட்டும் சுவைக்காது, அவற்றின் உள்ளீடாகக் காணப்படும் அறிவூட்டல் மற்றும் விழிப்புணர்ச்சியை உணர்வோமேயானால் புவிக்கோளத்தைப் பேரழிவுகளிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளவியலும்.

ஓவியக்கலை

ஓவியம் என்பது மிகுந்த அழகு என்னும் பொருளுடையது. ஒவ்வதல் பொருண்மையில் ஒவ்வு என்னும் வினையடித் தொடர்புடன் ஒவு, ஓவம், ஓவியம் எனஞ்சொற்கள் சித்திரத்தைக் குறிக்கின்றன. இவை சங்க இலக்கியங்களில் **“ஒவுக்கண் டன்ன இருபெரு நியமத்து”²⁴⁷**, **“ஓவத்து அன்ன வினைபுனை நல்இல்”²⁴⁸**, **“ஓவச் செய்தியின் ஒன்றுநினைந்து ஒற்றி”²⁴⁹**, **“புனையா ஓவியம் கடுப்பப் புனைவுஇல்”²⁵⁰** என்ற அடிகள் வழி அக்காலத்தில் ஓவியக்கலை சிறந்து விளங்கியதை உய்த்துணர முடிகின்றது. ஓவியத்தை வட்டிகைச் செய்தி என்று குறிப்பிடுவர். வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவை என்கின்றது மணிமேகலை. வட்டிகைப் பலகை என்பது ஓவியம் எழுதும்போது வர்ணங்களைக் குழைக்கும் பலகை. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்னும் புலவர் ஓவியர் சித்திரம் எழுதும் துகிலிகை, பாதிரிப்புவைப் போல இருக்கும் என்று கூறுகின்றார். இதனை, **“ஓவ மாக்காள் ஒள் அரங்கு ஊட்டிய துகிலிகை அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி”²⁵¹** என்னும் நற்றிணை வரிகளால் அறியலாம்.

ஓவியச் செய்திகள்

கந்தரத்தனார் என்னும் புலவர், அழகிய பெண் மகள் ஒருத்தியை ஓவியக் கலைஞன் எழுதிய பெண் உருவத்திற்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார். இதனை,

நல்லேம் என்னும் கிளவி வல்லோன்
எழுதி அன்ன காண்தகு வனப்பின்
ஐயள் மாயோள் அணங்கிய²⁵²

என்ற நற்றிணை அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

தலையாலங்காலத்துச் செறுவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
அரண்மனையில் செம்பினால் செய்யப்பட்ட நெடுஞ்சுவர்களில் அழகிய பூங்காடி
உருவங்கள் ஓவியமாக வரையப்பட்டன என நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

வரைகண் டன்ன தோன்றல் வரைசேர்பு
வில்கிடந் தன்ன கொடிய பல்வயின்
வெள்ளி யன்ன விளங்கும் சுதைஉரீஇ,
மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்
செம்புஇயன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்
உருவப் பல்பூ ஒருகொடி வளைஇ
கருவொடு பெயரிய காண்புஇன் நல்இல்²⁵³

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. சுவர்ச் சித்திரம் எழுதிய நிலையில்
அதனில் சிறிதும் குற்றமிருத்தலாகாது என்ற கொள்கையும் அக்கால மக்கள்
நெஞ்சத்தில் இருந்துள்ளது. இதனை, “புனைசுவர்ப் பாவை யன்ன பழிதீர்
காட்சி”²⁵⁴ என்ற நற்றிணை பாடலடிகளால் உய்த்துணரலாம். குழந்தைகள்
அடிக்கும் விளையாட்டுப் பறைகளில் குருவியோவியம் தீட்டி
மகிழ்வித்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. ஓவியம்
தீட்டப்பெற்ற பறையினைப் பற்றி,

சிறுதோள் கோத்த செவ்வரிப் பறையின்
கண்ணகத்து எழுதிய குரீஇப் போலக்
கோல்கொண்டு அலைப்பப் படிஇயர் மாதோ²⁵⁵

என்ற நற்றிணை பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

நட்பு

மனித குலத்தின் மாண்பாக கருதப்படுவது நட்பு. ஒரு மனிதனுக்கு நட்பு
என்பது இருக்குமேயானால் அவன் வானையும், தொட்டுவிடுவான். நட்பு என்பது
எல்லா மனிதகுலத்துக்கும் உண்டு.

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவு இன்றே சாரல்

**கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே²⁵⁶**

நட்பின் வெளிப்பாடாக தலைவிக்காகத் தலைவன் பொன், அணி முதலிய அணிகலன்களை ஈட்டி வருவதற்காக நாள் குறித்துச் சென்றான். காலம் வந்தும் தலைவன் வராமையால் அவனது பிரிவை நினைத்துத் தலைவி வருந்துவதை தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

**சிறுகா ரோடன் பயினோடு சேர்த்திய
கல்போல் பிரியலம் என்ற சொல்தாம்
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த²⁵⁷**

முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கக்கூடிய பொதிகை மலைக்கே உரியவனான தலைவன் அரக்கோடு சேர்த்து செய்த கல் போன்று நான் உன்னை எப்பொழுதும் பிரிய மாட்டேன் என்று கூறிய சொல்லை மறந்து விட்டரோ என்று தலைவன் மீது வைத்திருக்கும் நட்பு குறித்து தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

தம்மிடம் நட்பு கொள்ள விரும்பி வந்தவரிடம் உள்ள குணங்களைச் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து நட்பு செய்வதே சிறப்பாகும். அவ்வாறின்றி முதலில் நட்பு கொண்டு பின்னர் குணம் குறைகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பது பெரியோர்க்கு சிறப்பாகாது. இதனை, “நாடி நட்பின் அல்லது நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே”²⁵⁸ என்று நற்றிணை கூறுகின்றது. ஒருவன் தனக்கு பகையாக இருந்த போதும் அவனுடைய பிரிவானது ஒருவருக்கு மாளாத்துயரைத் தருமாயின் அது பகைவனிடம் கொண்ட பகையைக் கடந்த நேசமாகும் என்பதை, “பழகிய பகையும் பிரிவுஇன் னாதே”²⁵⁹ என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், நட்பினைப் பெற்ற ஒருவர் தனக்கு அவர் விடத்தை கொடுத்த நேரத்திலும் அது நஞ்சென அறிந்தும் அதனை உண்ணும் உயர்வுடையவாகின்றார். “முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்”²⁶⁰ என்னும் அடிகளாலால் புலனாகும்.

ஈகைப் பண்பு

ஈகைப் பண்பு என்பது இல்லாதவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை மனமுவந்து கொடுத்தல் ஈகையாகும். இரப்போர்க்கு கொடுத்தலும், இன்பங்களை நுகர்தலும் செல்வமில்லாத வறியவர்க்கு இல்லை என்று கூறுவதை, “ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல் எனச் செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி அவ்வினைக்கு”²⁶¹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்வரிகள் பகர்கின்றது. மேலும், ஈதலால் நல்வினைப் பயன் இன்மை மறுமைகளில் வரும் என்பதனை, “இரவலர் வாரா வைகல் பலஆ உடைத்து செலவுறு தகவே”²⁶² என்று குறுந்தொகையின் மற்றொரு பாடல் கூறுகின்றது. ஈகை செய்யாத நாட்கள் பயனற்ற நாள் என்று கருதினர். மேலும், பொருள் வேண்டுவோர்க்கு அப்பொருளால் அவருக்குப் பயன் உண்டா என்று அறிந்து அதற்கேற்ப கொடுப்பதிலேயே ஈகை முழுமை அடைகின்றது. “அரும்பிணி உறுநகர்க்கு வேட்டது கொடாஅது மருந்துஆய்ந்து கொடுத்து அறவோன் போல”²⁶³ தீர்த்தற்கு அரிய நோய் உடையவர்க்கு விரும்பியது கொடுக்காது தகுந்த மருந்தை ஆராய்ந்து கொடுப்பவனே மருத்துவன். இம்மருத்துவன் போலவே வேண்டியதை ஒருவருக்கு நாம் ஆராய்ந்து ஈதல் வேண்டும் என நற்றிணை வலியுறுத்துகின்றது.

வாய்மை

மனித குலத்திற்கு கிடைத்த அரிதான பேறுகளின் ஒன்று பேசும் ஆற்றல். எந்த தீமையும் தராத சொல்லைச் சொல்வதே வாய்மையாகும். பொய் பேசாமையே எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த புகழாகும். இதில் குறையின்றி இருந்தால் எல்லா அறங்களும் நமக்கு கிடைக்கும். இதனை வள்ளுவர்,

பொய்யாமை அன்ன புகழ்இல்லை எய்யாமை

எல்லா அறமும் தரும்²⁶⁴

என்னும் குறளில் அழகுறக் கூறுகின்றார். கற்றறிந்து அடக்கமுடன் வாழ்பவர்கள் உயிர் பிரியும் நிலை ஏற்படுவதாய் இருந்தால் உண்மையை உரைப்பர். இதனை, “அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை”²⁶⁵ என்று உணர்த்துகின்றது. பொய்மொழி அறவே ஒழிக்கத்தக்கது என்று தோழி கூற்றில், ஒருவரிடம் உள்ள விருப்பத்தால் உள்ளதை மறைத்து கூறுவதைத் தோழி வெறுக்கின்றாள் என்னும் உண்மையை போலத் தோன்றும் பொய்யைச் சொல்லுதல் பிழையாகும் என்பதை குறுந்தொகையில்,

நீஅளந்து அறிவைநின் புரைமை; வாய்போல்

பொய்ம்மொழி கூறல் அ.து எவனோ

நெஞ்சம் நன்றே நின்வயி னானே²⁶⁶

என்னும் அடிகளில் சுட்டப்படுகின்றது. வாய்மை வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. வாய்மை இன்றும் வெற்றி நிலையாக நிற்கின்றது. வாய்மை என்றும் அழியாது எனும் கருத்து நம்முள் பொதிந்துள்ளது.

வினை முடித்தல்

செய்வினை திருந்த செய் என்பது பழமொழி. மேற்கொண்ட செயலை முற்றுப்பெற முடிக்காமல் இடையிலேயே நெகிழ்ந்து விடுதல் அறியாமையோடு இகழ்ச்சியையும் தரும். அது செயலைச் செய்ய முயலாமல் இருப்பதைவிட இழிவானதாகக் கருதப்படும். “செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல் எய்யாமை யோடு இளிவு தலைத்தரும்”²⁶⁷ என்று நற்றிணையில் கூறப்படுகின்றது.

நற்குணங்கள் ஒன்பது

ஒரு மனிதன் எத்தகைய குணங்களை பெற்றிருக்க வேண்டும். அவன் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை கலித்தொகைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

‘ஆற்றுதல்’ என்பதுஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்:

‘போற்றுதல்’ என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை:

‘பண்பு’ எனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்:

‘அன்பு’ எனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை:

‘அறிவு’ எனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்:

‘செறிவு’ எனப் படுவது கூறியது மறாஅமை:

‘நிறை’ எனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை:

‘முறை’ எனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்:

‘பொறை’ எனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்²⁶⁸

ஆற்றுதல் என்பது இல்லற வாழ்க்கையில் வறுமை உற்றவர்க்கு ஒன்றை உதவுதல். போற்றுதல் என்பது நட்பாகக் கூடினாரைப் பிரியாதிருத்தல். பண்பு எனப்படுவது உலக ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகுதல். அன்பு எனப்படுவது தன் சுற்றத்தாரைச் சினவாதிருத்தல். அறிவு எனப்படுவது அறியாதார் தன்னைப் பார்த்துச் சொல்லும் சொல்லைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல். செறிவு எனப்படுவது கூறியது ஒன்றைத் தான் என்றும் மறவாதிருத்தல். நிறைவு எனப்படுவது மறைவான ஒன்றைப் பிறர் அறியாது காத்தல். முறை எனப்படுவது தீங்கு செய்தார் நம்மவராயினும் கண்ணோடாது அவர் குற்றத்திற்கேற்ப உயிரைக் கொள்ளுதல். பொறை எனப்படுவது தன்னைப் போற்றாதவரிடம் பகை கொள்ளாது பொறுமையோடு இருத்தல். இந்த ஒன்பது நற்பண்புகளும் ஒரு மனிதன் சிறந்து வாழ்வதற்கான வழிமுறையாகும்.

அறத்தோடு நின்றல்

ஒவ்வொரு மனிதனும் அறத்தோடு நின்றல் வேண்டும். மனத்தால், சொல்லால் அறத்தின் இயல்பும் அடிப்படையும் கொள்ள வேண்டும் என்றாலும் செயல் வடிவில் தோன்றும் அறமே முதன்மையான அறம் எனலாம். குறிஞ்சிப் பாட்டில் தலைவியின் களவைத் தாயிடம் மெல்லக் கூறுகின்றாள் தோழி. தெய்வத்தாலே இக்கூட்டம் கூடியது என்றும், தலைவனின் மேன்மையும் அவன் உயர்குடியைச் சேர்ந்தவன் என்றும், தலைவியின் அன்பு மிகுதியைக் கூறியும் தோழி அறத்தோடு நிற்கின்றாள். **“உள் கரந்து உறையும் உய்யா அரும்படர் செப்பல் வன்மையின் செறிந்து யான் கடவலின்”**²⁶⁹ என்பதன் மூலம் தலைவியின் காதல் நோயைத் தாய்க்கும் அறிவுறுத்துகின்றாள் தோழி.

ஒழுக்க மாண்பு

ஒழுக்கம் மூலம் வரும் கல்வி ஒரு நிலையான புகழைத்தர முடியும். ஒழுக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்தை வகுத்து அதன் தன்மையை கூறியுள்ளது போல் கல்வியின் இயல்பை, **“சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின் மாசு அறக் கழிஇ வியங்கு புகழ்நிறுத்தல்”**²⁷⁰ எனும் இக்குறிஞ்சிப்பாட்டு அடிகள் ‘அழகிய வேலைப்பாடமைந்த குன்று; ஆனால் ஒழுக்கம் கெடின் முன்போலப் புகழை நிறுத்தல் எளிதன்று’ என ஒழுக்கத்தின் மேன்மையைத் தலைவன் கூற்றாகக் காட்டுகின்றது.

மனிதநேயம்

மனிதன் உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்டுகின்ற, துன்பம் போக்குகின்ற உன்னதமான வாழ்க்கை நெறியே மனிதநேயமாகும். இதனையே குறுங்குடி மருதனார் என்ற சங்ககாலப் புலவர்,

பூத்த பொங்கர்த் துணையோடு வதிந்த

தாதுஉண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி

மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்

உவக்காண் தோன்றும் குறும் பொறை நாடன் ²⁷¹

என்னும் அகநானூற்று பாடல் அடிகளின் வழி பூத்த சோலையில் தம் துணையோடு தேனில் திளைத்து மகிழும் வண்டினங்கள், மணியொலி கேட்டு பயந்து கலைந்து சென்று விடுமோ என்று கருணையோடு எண்ணி, தன் தேர் மணிகளின் நாளை ஒலிக்காத வண்ணம் கட்டி, தேரைச் செலுத்துபவனாம் தலைவன். பல நாள் பிரிந்து கிடந்து, வாடும் தலைவியைக் காண விரைந்து

வரும் வேலையிலும் வண்டினங்கள் மகிழ்வைச் சிதைத்துவிடக் கூடாதே என்று நினைத்த உள்ளம் சங்ககாலச் சமுதாயப் பண்பைப் பிரதிபலிப்பதாகும். எவ்வுயிர்க்கும் தன்னால் துன்பம் நேர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதையும், எவ்வுயிரிடத்தும் அன்பு காட்ட வேண்டும் என்பதையும் குறுங்குடிமருதனார் இக்காட்சியின் மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

சீத்தலைச் சாத்தனார் பாடிய அகப்பாடல் ஒன்றும் நினைக்கத்தக்கது. காதலியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், தன் பணி முடித்துக் குதிரை பூட்டிய தேரில் திரும்பும் போது, தன் பாகனுக்கு உரைத்ததில் காணப்படும் அன்புணர்ச்சி கற்றோர் நினைவை விட்டு அகலாதது.

**வாஅப் பாணி வயங்குதொழிற் கலிமாத்
தாஅத் தாள்இணை மெல்ல ஒதுங்க
இடிமறந்து ஏமதி வலவ குவிமுகை
வாழை வான்பூ ஊமுறுபு உதிர்ந்த
ஒழிகுலை அன்ன திரிமருப்பு ஏற்றொடு
கணைக்கால் அம்பிணைக் காமர் புணைநிலை
கடுமான் தேர்ஒலி கேட்பின்
நடுநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே²⁷²**

என்ற அடிகளில் காதலியை விரைவில் காண வேண்டும் என்று வரும் வழியில், ஆண்மானும் பெண்மானுமாய்க் கூடி மகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்ட தலைவன், தேரொலி கேட்டு அவைகள் கலைந்துவிடும் என்று எண்ணி, குதிரையைச் சாட்டையால் அடித்து ஓட்டாமல் மெல்ல நடத்தி செல்க என்று பாகனுக்கு உரைக்கின்றான். மனித நேயத்தையும் தாண்டி அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்டும் தலைவனின் உயர்ந்த நெறியைச் சங்க இலக்கியம் நமக்குக் காட்டுகின்றது.

நன்றி மறத்தல்

ஒருவர் தமக்கு செய்த உதவியை மறக்கும் எண்ணமுடையவர், செல்வம் இருக்கும் வரை சேர்ந்திருந்து செல்வம் குறைந்தவுடன் இனி அவரிடம் பயன் ஒன்றுமில்லை என்று கருதும் எண்ணமுடையவர் ஒன்றும் இல்லாதவர் ஆவார். “நயன்இல் மாக்கள் போல வண்டினம்”²⁷³ என்று குறிப்பிடுகிறது. நயம் என்பது நன்றியாகும். நன்றி ஒரு தனி நாகரிகம் நன்றி மறத்தல் நல்ல மனிதனின் அடையாளம் அன்று²⁷⁴ என்கிறார் சிவம் சிவராசன்.

**கற்பித்தான் நெஞ்சு அழுங்கப் பகர்ந்து உண்ணான் விச்சைக்கண்
தப்பித்தான் பொருளேபோல் தமிழவே தேயுமால்**

**ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான் மற்றுஅவன்
எச்சத்துள் ஆயினும் அஃது எறியாது விடாதேகாண்
கேளீர்கள் நெஞ்ச அழுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்கள்
தாள்இலான் குடியேபோல் தமிழவே தேயுமால்²⁷⁵**

என்ற வரிகள் மூலம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதில் ஆசிரியர் மனம் வருந்திய போது, தன் கைப்பொருளைக் கொடுத்தது உண்மை. நான் மட்டும் உண்டு வாழ்தல் தனக்கு உதவியவர்களுக்கு ஒலி வருத்தம் வரும் போது உதவாதிருத்தல், உறவினர் வறுமையில் வாட தான் மட்டும் இன்புற்று வாழ்தல் ஆகிய பண்பு குறைகளைக் காண முடிகின்றது. மேலும் செயல்நன்றி கேடு உடம்பினை ஒழித்து உயிர்போன இடத்தும் அது நுகராமல் செல்லாது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடல், சுற்றத்தார் துன்புறும் படி தான்மட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கின்றவனுடைய செல்வம் நிலைக்காது²⁷⁶ என்கின்றது.

நற்பண்புகளைக் கொள்ளாது ஆட்சி செலுத்தும் அரசன் இழிவிற்குரியவனாக் கருதப்படுகின்றான். தன் புகழை உலகம் பரவச் செய்து தன்னை உயர்வு படுத்தியவர்களுக்கு ஒரு நிலையில் துன்பத்தைச் செய்து நடுக்கமான மொழிகளைக் கூறி கொன்று வரும் இயல்புடைய கொடுங்கோல் அரசனின் செயலைக் கலித்தொகை, “கிளைஅழிய வாழ்பவன் ஆக்கம்போல் புல்லென்று வளையானா நெகிழ்போடும் தோளாயின்”²⁷⁷ என்று உரைக்கின்றது தீய பண்பு கொண்ட அரசனின் செயலைக் காட்டிலும் காமத்தின் செயல் கொடுஞ்செயலாக உள்ளதைக் குறிப்பிடுகிற. இங்கு காமத்தின் செயலை மிகுதிப்படுத்திக் கூறுகின்றது.

**காட்சிக்கு எளியன் கடுஞ்சொல் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்²⁷⁸**

என்ற குறள் வழி ஒப்ப நோக்க தகுதியுடையவரா என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. இதில், தன்புகழ் பரவக் காரணமாக இருந்தவரின் செயலை மற்றது அவரைக் கொல்லத் துணியும் அரசனின் பண்பற்ற செயல் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

பொய்ச் சான்று

பொய்ச் சான்று அக்கால வாழ்க்கையில் வழக்கத்தில் இருந்தன என்பதை, “கரிபொய்த்தான் கீழ்இருந்த மரம்போலக் கவின்வாடி”²⁷⁹ என்ற வரி உணர்த்துகிறது. பொய்ச்சான்று கூறியவன் நிழலுக்கு ஒதுங்கிய மரமும் பட்டுப் போகும் என்னும் நம்பிக்கை நிலவியது. மேலும், குறுந்தொகை பொய்ச்சாட்சியின் தீய பண்பை அறிகிறது. அப்பண்பு சான்றோர்க்கு அமைதல் இல்லை என்கிறது. உண்மையான நிகழ்ச்சியை மறைத்துப் பொய்ச்சான்று

கூறுதல் சான்றோர் இயல்பன்று. இதனை, “அறிகரி பொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கு இல்லை”²⁸⁰ என்ற வரி உணர்த்துகிறது.

நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று பொய்யுரைக் கூறுவதை, நிலவின் மேல் ஏற்றி விளக்கியுள்ளது. பொருளுக்காக, தலைவன் பிரிந்து செல்கிறான். அவன் இருக்கும் இடத்தை அறிய தலைவி ஆர்வம் கொள்கிறாள் நிலவை நோக்கி, அறியாத இடமில்லை என் காதலர் உறையும் இடம் உனக்கு தெரியும் அவன் இருக்கும் இடத்தை எனக்கு காட்டுவதாக என வேண்டுகிறாள்.

திங்கள் விடை கூறாததால் அதன் மேல் வெறுப்புற்று, நீ அறிந்து அளவு சான்று கூறாது பொய்யை மேற்கொண்டதால் என் தோள் அழகு இழந்தாற் போன்று நாள்தோறும் இளைத்து இழப்பாய் என்கிறாள் தன்னுடைய எதிர்ப்பை நிலவின் மேல் ஏற்றிக் கூறுவதாக இருந்தாலும்,

நற்கவின் இழந்தஎன் தோள்போல் சாஅய்

சிறுகுபு சிறுகுபு செரிஇ

அறிகரி பொய்த்தலின் ஆகுமோ அதுவே நற்றிணை²⁸¹

என்ற வரிகள் உண்மையை மறைத்து உரைக்கும் பண்பு இருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது.

மனச்சாட்சி

தாம் செய்யும் தீமைகள் பிறருக்குத் தெரியாது அதனை அவர்கள் அறிய மாட்டார்கள் என்று நினைத்து தீமை புரியவரை அவரின் மனமே அழித்து விடும் பிறர் அறியாமல் ஒருவர் குற்றம் செய்யினும் அவர் மனம் அவர் செய்த குற்றத்தை மறக்காது அவருடைய மனத்தைக் காட்டிலும் நெருங்கிய சாட்சி வேறில்லை. இதனை கலித்தொகை,

நெஞ்சுஅறிந்த கொடியவை மறைப்பினும் அறிபவர்

நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரிஇல்லை ஆகலின்²⁸²

என்று எடுத்துக்காட்டுகிறது. பிறக்குத் தெரியாமல் தீமை செய்யும் பண்பு இருந்தால் இத்தகு கருத்துரைக்கின்றது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன என்பதை உணர முடிகின்றது.

தன்னெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்

தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்²⁸³

என்ற வள்ளுவரின் கருத்தும் ஒப்படைக்கின்றது.

இருள் (ண்ட) உள்ளம்

அன்பு, அருள், அறம் எதையும் கருதாது, மற்றவர்க்குத் துன்பம் தரும் செயல்களைச் செய்பவனைக் கலித்தொகை பின்வரும் வகையில் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அருள் முழுவதும் ஆற்றல் போன்ற தோற்றம் உடையவன். அறம் செய்தல் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்தரும் என்று கருதாதவன், பிறர்க்கு நல்லது எதையும் செய்யாதவன். பலரும் கண்டு அஞ்சமாறு செயல்களைச் செய்பவன் என்று பண்பில் குறைவுற்று செயல்களைச் செய்பவன். பண்பில் குறைவுற்று இருக்கும் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. நற்பண்புகளை இழந்து, அம்மனம் மருட்சி அடைவது போன்று உலகில் மெல்ல இருள் வந்து சேர்கிறது என்று இருண்டு கிடக்கின்றது. மனநிலையை உலகில் தோன்றும் இருளோடு உவமைப்படுத்துகிறது. இதனை கலித்தொகை,

அருள்தீர்ந்த காட்சியான் அறன்நோக்கான் நயம்செய்யான்

வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம்போல் பைபய

இருதூர்பு புலம்பூரக் கணைசுடர் கல்சேர²⁸⁴

என்று சான்று காட்டுகிறது. நற்பண்புகள் இல்லாதது, பிறரை அச்சுறுத்தி வாழும் பண்பற்ற நடத்தையைக் காணமுடிகின்றது. கொடிய உள்ளம் கொண்டு செய்யும் கொடிய செயல்களை, “**வெள்ளமான் நிறம்நோக்கிக் கணைதொடுக்கும் கொடியான் போல்²⁸⁵**” என்னும் வரி எடுத்துக்காட்டுகின்றன. வெள்ளத்தில் சிக்கிய மானைக் கரையேற்ற முயலாமல் அம்பு எய்திக்கொள்ளுதல், பெற்ற புண்ணில் வேல் நுழைந்து துன்புறுத்தல் கொடுமையான எண்ணம் கொண்டு செய்யும் கொடிய செயல்களாகும்.

வஞ்சித்து மறைத்தல்

தனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறி மறைக்கும் குணமுடையவரைக் கலித்தொகை வெளிப்படுத்துகிறது. தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தலைவனிடத்து வெளிப்படுத்தும் தோழி, அவனிடம் தலைவியைக் கைவிடாமல் அவளின் வருத்ததைப் போக்குவாய். அவளைக் கைவிடுவையாய் அது ஒருவன் நோயால் வாட அந்நோய் தீர்க்கும் மருந்தையும் அதன் நிறத்தையும் அறிந்த ஒருவன் அம்மருந்தை அறியேன் என்று வஞ்சித்து மறைத்தலினும் கொடியது என்று எடுத்துரைக்கின்றான். அவனிடம்

வருந்திய செல்லல் தீர்த்த திறன்அறி ஒருவன்

மருந்துஅறை கோடலின் கொடிதே யாழநின்²⁸⁶

என்று உரைப்பதன் மூலம் மருத்துவன் உண்மைக்கு மாறாக நடக்கும் தன்மையை அறிய முடிகிறது.

சூதாட்டம்

மக்களுடைய பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றாக சூதாட்டம் இருந்தது. பாழ்பட்ட அம்பலத்தில் முதியோர் சூதாடினார். இதனை, “**உடைப்பொதி இழந்தான்போல் உறுதுயர்உழப்பவோ²⁸⁷**” என்ற வரி குறிப்பிடுகின்றது. சூதாடு கருவி பெயர்ந்து விழுவது போன்று நிலையில்லாதது

பொருள். இதனை, “கவறுபெயர்த் தன்னநில்லா வாழ்க்கை இட்டு”²⁸⁸ என்னும் அடிகளில் குறிப்பிடுகின்றார் காமக்கணி பசலையார். இக்கருத்தினையே வள்ளுவரும்,

உருள்ஆயம் ஓவாது கூறின் பொருள்ஆயம்

போலுய்ப் புறமே படும்²⁸⁹

என்று உரைக்கின்றார். மேலும் சூதாட்டத்தால் உண்டாகும் வறுமையை பொருளைக் கொடுத்து பொய்யை மேற்கொள்ள செய்து, அருளைக் கெடுக்கும் சூதின் தீமையை விளக்குகின்றார். தம்பொருளை இழக்கச் செய்வதோடு தம்மிடமுள்ள நற்குணங்களை நீங்கச் செய்யும் ஆற்றலும் சூதிற்கு உண்டு என்பதை மேற்கூறிய சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

தவறும் தண்டணையும்

நாட்டில் குற்றங்கள் கடியப்படுதல் வேண்டும், குற்றங்களுக்கு வழங்கப்படும் தண்டனைகள் குற்றங்கள் பெருகாமல் இருப்பதற்கு செய்த குற்றத்தின் தன்மையை அறிதல் வேண்டும், அரசன் ஓவிய தொழிலைச் செய்ய மறுத்தமைக்கும், போரில் தோற்றமைக்குப் பல்லைப் பிடுங்குதலும், விளைந்த பயிரை, பசு ஒன்று தின்றமைக்கு அதனை வளர்த்தவரின் கண்ணைப் பிடுங்குதலும், தோற்றவரின் பிள்ளைகளை யானையின் காலில் இடறி கொல்லத் துணிதலும் ஆகிய செயல்கள் பண்டைத் தமிழகத்தில் நடைபெற்றுள்ளன.

பல்பிடுங்குதல்

சோழ மன்னன் ஒருவன் யானை பிடிக்க வீரர்களை ஏவினான். எழினி என்ற வீரன் சோழனின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு யானை பிடிக்கச் செல்லவில்லை. சினம் கொண்ட சோழன் அவனைப் பிடித்து வர மத்தி என்பவனை ஏவினான். அவனும் படை கொண்டு சென்று எழினியுடன் போரிட்டு அவனை அகப்படுத்தி, அவன் பல்லைப் பிடுங்கி வந்து வெண்மணி என்னும் ஊரினது வாயிற் கதவிலே பதித்தான்,

குழியிடைக் கொண்ட கன்றுடைப் பெருநிறை

பிடிபடு பூசலின் எய்தாது ஒழிய

கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி

நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப் பட்ட

கல்லா எழினி பல்எறிந்து அழுத்திய

வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்

மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பனித்துறை

நீர்ஒலித் தன்ன பேள்

அலர்நமக்கு ஒழிய அழப்பிரிந் தோரே²⁹⁰

சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை மூவன் என்பவனைப் போரில் வென்றான். அவனுடைய வலிமையான முட்போன்ற பற்களைப் பிடுங்கி தன் வாயிற் கதவில் வைத்து இழைத்தான் இச்செய்தியை பொய்கையாற்,

வருவர் வாழி தோழி மூவன்

முழுவலி முள்ளியறு அழுத்திய கதவின்

கானலந் தொண்டிப் பொருநன் வென்வேல்²⁹¹

என்னும் பாடலடிகளில் அழகுற எடுத்தியம்புகின்றார்.

கண்பிடுங்கல்

வீரக் குடியனராகிய முதுகோசர் கொல்லையில் பசு ஒன்று மேய்ந்தது. அன்னி மிஞிலியின் தந்தை அது தன் பசு என்று உண்மையை உரைத்த போதும், கோசர்கள் அவரின் கண்ணைப் பிடுங்கி துன்புறுத்தினர். அது கண்ட அன்னி மிஞில் சினம் கொண்டு குறும்பியன் திதியன் என்வர்களின் துணைகொண்டு கோசரைக்கொன்று தன் சினம் தணிந்தான் என்பதை,

பாசிலை அமன்ற பயறுஆ புக்கென

வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது

ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்²⁹²

என்னும் பாடலடிகளில் இந்நிகழ்வை அகழகுற கண் முன்னே காட்சிப்படுத்துகின்றார் பரணர்.

சிற்றரசர்களின் உறவு நிலை

சிறிய ஊர்கள் பலவற்றிற்குத் தலைவர்களாக இருந்து கொண்டு ஆட்சி புரிந்த சிற்றரசர்களின் நிலையும் இவ்வாறு தான் இருந்துள்ளது. சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தவாறு பேரரசர்களுக்குப் பணித்தும் அவர்களை எதிர்த்தும் வந்தனர். பேரரசர்களும் குறுநில மன்னர்களுடன் நட்புறவும் வைத்து கொள்ள விரும்பினர். அந்த நட்புறவும் பிற அரசுகளை அழிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. குறுநில மன்னர்களும் பேரரசர்களின் துணை கொண்டு மற்ற சிற்றரசர்களை அழித்தனர். இருபெருவேந்தரின் வெற்றியும் தோல்வியும் குறுநில மன்னர்களிடம் அடங்கியிருந்தன.

குறுநில மன்னர்களும் தம்முன் போரிட்டு ஒருவரை ஒருவர் அழித்துள்ளனர். சான்றாக அதியமான் திருக்கோவிலூரின் மீது படையெடுத்துச் சென்று திருமுடிக்காரியை வென்று அவனை நாட்டைவிட்டுத் துரத்தினான். அதியமானால் நாடிழந்த காரி, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் துணையை நாடினான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வல்வில் ஓரியின் ஆட்சியிலிருந்த கொல்லிமலைப் பகுதியைப் கைப்பற்ற ஆர்வம் கொண்டான். சேரனின் கருத்தையறிந்த காரி ஓரியுடன் போரிட்டு அவனை கொன்றான்.

உள்ளார்ஆதலோ அரிதே செவ்வேல்
முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்இசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்ற சேரலார்க்கு ஈத்த
செவ்வோப் பலவின் பயம்கெழு கொல்லி²⁹³

போரின் போது மக்கள் தங்கள் உடைமைகள் அனைத்தையும் இழந்து உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று பிறநாடுகளில் தஞ்சமடைகின்றனர். சான்றாக, இலங்கைத் தமிழர்கள் அகதிகளாக பல்வேறு நாடுகளில் தஞ்சமடைதலைக் குறிப்பிடலாம். தங்கள் சொந்த நாட்டில் வாழும் போதே பல இடையூறுகளைச் சந்திக்கின்ற மக்கள் அகதிகளாக மற்ற நாடுகளுக்குச் சென்று வாழும் போது, அங்கு அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற பிரச்சனைகளையும் நோக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் குடி உரிமை உள்ளவர்களுக்கே போதிய கல்வி, வேலை வாய்ப்பு கிடைக்காத நிலையில் அகதிகளின் நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்று எண்ணுதல் வேண்டும்.

சங்க கால மக்களும் பகைவரின் படைக்குப் பயந்து தாம் வாழும் இடத்தை விட்டு குடி பெயர்ந்துள்ளனர். அவ்வாறு குடிபெயர்ந்த குடி மக்கள் தம் இனத்தவரையும், பசு முதலியவற்றையும் விட்டு நீங்கியுள்ளனர். “**வெஞ்சின வேந்தன் பகைஅலைக் கலங்கி வாழ்வோர் போகிய பேர்ஊர்ப்**”²⁹⁴ என்ற சான்று, அக்காலத்தில் மக்கள் தங்கள் உயிருக்காக வாழ்விடங்களை விட்டு உடைமைகளை விட்டு வேற்றுப் பகுதிகளில் தஞ்சம் அடைந்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இம்மை மறுமைக்குரிய வினைகள்

பிறவாமை வேண்டும் என்பதே உலக உயிர்கள் அனைத்தும் வேண்டுவது. ஆனால் மறுமை என்ற ஒன்று இருந்துவிட்டால் அதற்குத் தேவையான நற்செயல்களை முற்பிறவிலேயே செய்து வைத்தல் வேண்டும். அதற்கேற்ப இப்பிறவியில் அறச் செயல்களைச் செய்ய தயக்கம் இல்லாமல் அதற்குரிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை, “**இசையும் இன்பமும் ஈதலும் முன்றும் அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு ஈன்மென**”²⁹⁵ என்ற அடிகளால் இதனை அறியலாம்.

ஊழ்வினை

ஊழ்வினை என்பது மனிதன் ஒரு பிறப்பில் செய்த வினைகளின் பயனைப் பின்வரும் பிறவிகளில் அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்பதாகும். ஊழ் மனிதனால் வெல்ல முடியாத ஒன்று என்பது அக்கால மக்களின்

கொள்கையாக இருந்துள்ளது. முற்பிறப்பில் ஒருவன் செய்த நல்வினை, தீவினைகளுக்கேற்ப இப்பிறப்பில் அவனுடைய இன்பதுன்பங்கள் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன என்ற கொள்கை.

**யாம்செய்தொல்வினைக்கு எவன்பேது உற்றனை
வருந்தல் வாழி தோழி யாம்சென்று²⁹⁶**

என்ற பாடல் ஊழ்வினையின் தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றது.

நிலையில்லா வாழ்க்கை

வணிகர்கள் ஒரே இடத்தில் நிலையாக தங்கி வாழவில்லை, சுற்றித்திரிந்து வாழ்ந்தார்கள் என்பதை,

**உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை
மலைஉய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கை²⁹⁷**

என்ற பாடல் அடியால் அம்மூவனார் விளக்கியுள்ளார். மேலும் அவர்கள் தங்கள் சுற்றத்தோடு புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தார்கள் என்பதை,

**அவண்உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம்பெயர்ந்து
உமணர் போகலும் இன்னா தாகுதம்²⁹⁸**

என்ற பாடல் அடியால் அறிய முடிகின்றது.

நிலையாமை

நிலையாமை ஒன்றே நிலையானது எனும் உயரிய தத்துவத்தை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனை,

**நில்லா தவற்றை நிலையின என்றுஉணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை²⁹⁹**

என்ற குறள் நிலைத்து நில்லாதவற்றை நிலையான பொருளாக கருதும் தன்மையினை கூறுகின்றது. சங்க பாடல்களில் பொருள்வயிற் பிரிதல் மரபு. நிலையில்லாத பொருளைத் தேடத் தலைவன் பிரிந்து சென்றுள்ளார் என்பதை, “நில்லா மையோ நிலையிற்று ஆகலின்”³⁰⁰ என்னும் வரி குறுந்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதற்கு பின்னால் தோன்றிய இலக்கியங்களிலும், சீவக சிந்தாமணி போன்ற காப்பியங்களிலும் நிலையாமைப் பண்பு காணப்படுகின்றது. இவ்வுலகில் தோன்றிய அனைத்து பொருட்களும் நிலையில்லை என்ற தத்துவம் வாழி நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தொகுப்புரை

புலவர்கள் சிறப்புமிக்க தம் வாழ்வியல் நுகர்ச்சிகளை இலக்கியமாகப் படைத்துள்ளனர். அவர்கள் நடைமுறையில் கண்ட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை தாம் கண்ட எண்ணமே இலக்கியங்களில் படைத்தார்கள் என்று கொள்ளுதல் இயலாது. அவை எங்ஙனம் அமைந்தால் மக்களின் வாழ்வியல் சிறந்து விளங்கும் என்பதை நுண்ணிதின் உணர்ந்து அங்ஙனம் உணர்ந்தவற்றையே இலக்கியமாக வடித்துள்ளனர்.

மனிதன் உருப்பெற்ற சில காலங்களிலே அவனுக்கு இடர்பாடுகளை செய்யக்கூடிய இயற்கை சீற்றங்களை கண்டு தங்களின் உயிருக்கு பயந்து இயற்கையை வழிபடத் தொடங்கினான். காலப் போக்கில் திணை அடிப்படையில் வழிபடத் தொடங்கினான். இம்மாதிரியான வழிபாடுகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

நடுகல் வழிபாடு என கால மாற்றத்தால் முருகன், திருமால், சிவன் வழிபாடு வளர்ச்சிப்பெறத் துவங்கியது. நற்றிணையில் தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கையும், முருக வழிபாட்டினையும் அதிகம் காணமுடிகின்றது.

சகுனம் பார்க்கும் மரபு சங்ககால மக்களிடம் இருந்துள்ளமையை தொல்காப்பியர் “நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தம்” என்று கூறுகின்றார். சகுனம் அறிவிப்போரையும் சகுனத்தின் பலன்களைக் கூறுவோரையும் ‘நிமித்திகர்கள்’ என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளமை விளங்குகின்றது.

புள் நிமித்தம் பார்த்தல் தற்கால நடைமுறை வாழ்வில் காண முடிகின்றது. வீட்டின் முன் காலையில் காக்கை கரையும் பொழுது இழவு என்னும் செய்தி வரப்போகின்றது என்ற நம்பிக்கை கிராமங்களில் இன்றும் காண முடிகின்றது.

ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தவற்கு முன்பாக விரிச்சி கேட்டல் என்பது, பண்டை மக்களிடம் இருந்துள்ளது. விரிச்சி கேட்பதன் மூலம் நன்மை உண்டாகுமோ, அல்லது தீமை உண்டாகுமோ என்பதை முன்கூட்டியே தீர்மானித்துக் கொள்ளும் வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இரவில் பேசிக் கொள்ளும் நல்ல சொற்கள் நன்மை நடக்கும் என்று ஆந்தை, கூகை போன்ற பறவைகளின் ஒலி துன்பத்தைத் தரும் என்று நம்பியுள்ளனர். வயது முதிர்ந்த முதுப்பெண்டிர் தான் விரிச்சி கேட்கும் முன்னுரிமையைப் பெற்றிருந்தனர்.

சங்கப் புலவர்கள் பழங்கால இந்தியாவை ‘நாவலந் தண்பொழில்’ என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர். வட இந்திய மக்கள் ‘ஆரியர்’ என்று சங்க

இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டாலும் அவர்களில் பல வகையினர் இருப்பதும் தெளிவுபடுத்தப் பட்டுள்ளது.

மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவுத் தேவை இன்றியமையாத ஒன்று. தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழரின் உணவு முறைகள் நிரம்பக் காணக்கிடக்கின்றன. முல்லை மக்கள் தயிரினைக் கடைந்து எடுத்த நெய்யினை உணவாகப் பயன்படுத்தியமை கண்டறிய முடிகின்றது.

வெண்ணெல் மற்றும் செந்நெல் சோறும், கூட்டாகக் கருணைக் கிழங்குப் பொரியலும் முல்லை மக்களின் உணவு முறைகளில் காணப்படுவதை, **‘முழுதுடன் விளைத்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு’** என்னும் அடி உணர்த்துகின்றது. முல்லை நில உணவுகளில் கூழ் என்னும் உணவும் ஒன்றாகும்.

உணவினைச் சமைக்கப் பாணை, கல் அடுப்பு, நீரண்ண தனிக்கலம் என முல்லை நில மக்களின் உணவு தொடர்பான புலங்குப் பொருட்கள் அமைந்துள்ளமை காணமுடிகின்றது. இவர்கள் சாந்து அரைக்க அம்மியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது, **‘கொள்உறழ் நறுங்கால் பலகூட்டு மறுக’** என்பதிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

பல இடங்களில் விளையும் பல்வகைப் பண்டங்களை ஓரிடத்திற் கொண்டு வந்து குவித்து, அப்பண்டங்கள் கிடைக்காத வேறிடங்களுக்கு அவற்றை அனுப்பி நாடு முழுவதும் வறுமையின்றி நலமாக வாழ முனைந்தமை தெளிவுறுகின்றது. கங்கை கரையின் படகு வந்து செல்வதையும், கங்கை கரை வரை தமிழர்கள் வணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

பண்டமாற்று வழங்கிய காலத்திலும் காசு வழங்கப்பட்டது. செம்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய காசுகள் வழங்கி வந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கிய அடிகள் பிரதிபலிக்கின்றன.

தமிழர் உலோகத் தொழிலில் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். இரும்புசெய் கொல்லரும் பொன் செய் கொல்லரும் தனித்தனியே சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றனர்

நெசவுத் தொழிலில் பண்பட்ட பழம்பேரினங்களில் தமிழினம் தலையாயது. பருத்தி, பட்டு, உரோமம் முதலியவற்றால் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. ஆடைகள் பாலாவி, மூங்கில் தோல், பாம்புரி, எண்ணெய் நுரை ஆகியவைபோல் இருந்தன. கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்ணிய

இழைகளால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகட்டு வண்ண மூட்டப்பட்டது. பல பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ஆடைகளை வெளுக்கும் வண்ணார்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வண்ணார்க்குக் ‘காழியர்’ என்னும் பெயர் வழங்கிற்று வண்ணாரப் பெண் ‘புலைத்தி’ எனச் சுட்டப்படுகின்றாள்.

தற்போது நிலவும் வானிலை என்பதில் மழை, பனி, இடி பல கூறுபாடுகள் அடங்கும். இத்தகைய வானிலைக் கூறுகள் பற்றிய தகவல்கள் சங்க அகப்பாடல்களில் அமைந்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

மனித குலத்தின் மாண்பாக கருதப்படுவது நட்பு. ஒரு மனிதனுக்கு நட்பு என்பது இருக்குமேயானால் அவன் வானையும், தொட்டுவிடுவான். நட்பு என்பது எல்லா மனிதகுலத்துக்கும் உண்டு என்பது சுட்டப்படுகின்றது.

ஈகைப் பண்பு சான்றோரால் போற்றப்படுவது. இல்லாதவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை மனமுவந்து கொடுத்தல் ஈகையாகும். மனித வாழ்க்கையை மேம்படுத்த அறநெறிக் கருத்துகளும் அனுபவ உண்மைகளும் இடம்பெறும் படியான இலக்கிய நூல்கள் நிலைபேறு உடையதாக அமையும். மனிதனை இன்புறச் செய்து, பண்படச் செய்வதும் இலக்கியத்தின் கடமையாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஊழ்வினை என்பது மனிதன் ஒரு பிறப்பில் செய்த வினைகளின் பயனைப் பின்வரும் பிறவிகளில் அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்பதாகும். நிலையாமை ஒன்றே நிலையானது எனும் உயரிய தத்துவத்தை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அகம். பா. 309: 4-5
2. குறுந். பா. 1
3. நற். பா. 165:1-2
4. மேலது, பா. 165:3-4
5. மேலது, பா. 189:3-4
6. மேலது, பா. 9:1-2
7. மேலது, பா. 185:10
8. மேலது, பா. 201:6
9. மேலது, பா. 315:1
10. மேலது, பா. 351:4
11. மேலது, பா. 202:9-10
12. மேலது, பா. 3:6-9
13. மேலது, பா. 80:7-8
14. மேலது, பா. 251:8
15. மேலது, பா. 358:6
16. மேலது, பா. 367:1-5
17. மேலது, பா. 293:2-3
18. மேலது, பா. 283:6-7
19. மேலது, பா. 34:7-11
20. மேலது, பா. 47:8-10
21. மேலது, பா. 173:4
22. மேலது, பா. 251:7-8
23. மேலது, பா. 273:4-5
24. மேலது, பா. 376:10
25. குறிஞ். பா. 5-6
26. நற். பா. 234:8
27. மேலது, பா. 234:9
28. மேலது, பா. 50:3
29. அகம். பா. 141:5-19
30. சிலப்பு. பா. 396
31. தொல். புறம் சூ. 3 (வெட்சித்திணை)
32. முல்லை பா. 11
33. தொல்.பொருள். 88
34. குறுந். பா. 140: 1-4

35. முல்லை. பா. 9-20
36. நற். பா. 246:1-4
37. அகம். பா. 88:1-4
38. நற். பா. 98:1-7
39. அகம். பா. 289:14-17
40. நற். பா. 339:9-12
41. மேலது, பா. 206:6-8
42. மேலது, பா. 396:3
43. மேலது, பா. 373:6
44. மேலது, பா. 40:4
45. மேலது, பா. 370
46. மேலது, பா. 288:5-7
47. மேலது, பா. 173:4-11
48. அகம். பா. 48:7-8
49. மேலது, பா. 308:16
50. குறுந். பா. 3:3
51. அகம். பா. 272:10-11
52. நற். பா. 285:7
53. குறிஞ். பா. 153, ஐங். பா. 252:1
54. நற். பா. 209:2
55. குறுந். பா. 198:1
56. ஐங். பா. 253:1
57. மேலது, பா. 254:1-2
58. நற். பா. 282:7-8
59. மேலது, பா. 122:1-2
60. அகம். பா. 302:9-10
61. குறுந். பா. 100:1-2
62. மேலது, பா. 392:4-5.
63. அகம். பா. 189:1-3
64. மேலது, பா. 159:15-19
65. மேலது, பா. 42:9-12
66. நற். பா. 255:2-3
67. அகம். பா. 102:5-6
68. தொல்.பொருள் அகத். 5
69. அகம். பா. 394:8-9
70. மேலது, பா. 54:9, நற். பா. 364:9-10

71. குறுந். பா. 221:3-4
72. அகம். பா. 121:1
73. மேலது, பா. 294:9-11
74. மேலது, பா. 394:2-7
75. நற். பா. 60:4-7
76. அகம். பா. 341:4
77. நற். பா. 60:1-2
78. மேலது, பா. 340:6
79. மேலது, பா. 340:5
80. மேலது, பா. 340:7
81. மேலது, பா. 210:3-4
82. மேலது, பா. 210:2
83. மேலது, பா. 330:4-5
84. மேலது, பா. 400:1-2
85. மேலது, பா. 350:1
86. தொல்.பொருள். அகத். 5:4
87. நற். பா. 231:3-5, குறுந். பா. 246:1, 313:1-2, 334:1-3
88. அகம். பா. 160:5
89. பரி. பா. 5:7-8
90. பெரும்பாண். பா. 465
91. ஏலாதி, பா. 56
92. புறம். பா. 6:1-4
93. மதுரைக்காஞ்சி, பா. 70-71, புறம். பா. 17:1-2
94. பதிற்றுப்பத்து, பா. 11:23-24
95. நற். பா. 38:6-3
96. அகம். பா. 396:16-19
97. மேலது, பா. 398:18-19
98. மேலது, பா. 276:9-10
99. குறுந். பா. 7:3-4
100. அகம். பா. 386:5
101. மேலது, பா. 336:22
102. மேலது, பா. 396:16
103. நெடு. பா. 51-52
104. குறிஞ். பா. 225
105. பட்டின. பா. 54-55
106. மேலது, பா. 206-210

- 107.குறுந். பா. 108:1
- 108.நற். பா. 266:2-3
- 109.பட்டின. பா. 26-27, நற். பா. 101:5
- 110.பட்டின. பா. 111-112, குறுந். பா. 304:1-4
- 111.அகம். பா. 184:13-14
- 112.நற். பா. 195:5-6
- 113.குறிஞ். பா. 40-44
- 114.குறுந். பா. 12:2-3
- 115.ஐங். பா. 363:1-2
- 116.மேலது, பா. 364:1
- 117.அகம். பா. 297:5-6
- 118.குறுந். பா. 331:1-3, 283, அகம். பா. 175,161
- 119.அகம். பா. 72:4-6
- 120.மேலது, பா. 89
- 121.மேலது, பா. 387: 6-7
- 122.நற். பா. 90:3-4
- 123.மணிமேகலை, பா. 11: 95-96
- 124.பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானுடவியல், ப. 461
- 125.அகம். பா. 394:11
- 126.மேலது, பா. 54:19
- 127.மேலது, பா. 87:1
- 128.குறுந். பா. 221:3
- 129.மேலது, பா. 167:2-4
- 130.கலி. பா. 110:17
- 131.மேலது, பா. 108:35
- 132.குறுந். பா. 210
- 133.நற். பா. 367:3
- 134.அகம். பா. 194:13
- 135.மேலது, பா. 21:22
- 136.கலி. பா. 108:32
- 137.அகம். பா. 54:15
- 138.மேலது, பா.37:7-11
- 139.மேலது, பா. 253:14-16
- 140.மேலது, பா. 311:9-11
- 141.நற். பா. 59:1-3
- 142.ஐங். பா. 421:1-2

- 143.அகம். பா. 284:9-10
- 144.நற். பா. 41:6-8
- 145.குறுந். பா. 118
- 146.குறுந். பா. 201:6
- 147.அகம். பா. 14
- 148.மேலது, பா. 393:14
- 149.நெடு. பா. 50
- 150.அகம். பா. 283:4-5
- 151.ஐங். பா. 496:1
- 152.அகம். பா. 393:5-11
- 153.மேலது, பா. 224:11-13
- 154.மேலது, பா. 394:3
- 155.மேலது, பா. 393:13-17
- 156.மேலது, பா. 394:2-7
- 157.குறுந். பா.221: 3-4
- 158.ஐங். பா. 47:1-3
- 159.மேலது, பா. 49:1-2
- 160.மேலது, பா. 48:1-3
- 161.நற். பா. 183:1-5
- 162.குறுந். பா. 269:4-6
- 163.அகம். பா. 140:5-8
- 164.மேலது, பா. 390: 8-9
- 165.நற். பா. 239:3
- 166.அகம். பா. 340:14-15
- 167.மேலது, பா. 60:4
- 168.மேலது, பா. 320:2-5
- 169.நற். பா. 118:8-11
- 170.மேலது, பா. 97:6-9
- 171.அகம். பா. 61:7-10
- 172.மேலது, பா. 296:8-10
- 173.மேலது, பா. 245:8-13
- 174.குறுந். பா. 100:3-5
- 175.அகம். பா. 149:9-10
- 176.மேலது, பா. 363:6-8
- 177.மேலது, பா. 75:18-20
- 178.ஐங். பா. 310:1-2

- 179.நற். பா. 4:9-11
- 180.மேலது, பா. 138:3-4
- 181.மேலது, பா. 183:3
- 182.மேலது, பா. 354:8-9
- 183.மேலது, பா. 295:5-6
- 184.மேலது, பா. 189:5
- 185.மேலது, பா. 31:8-9
- 186.பட்டின. பா. 131-136
- 187.மேலது, பா. 137-141
- 188.நற். பா. 74:1-4
- 189.ஐங். பா. 98:1-2
- 190.பட்டின. பா. 172-175
- 191.நற். பா. 258:7-10
- 192.மேலது, பா. 358:8-10
- 193.அகம். பா. 20:9, 269:15-17
- 194.மேலது, பா. 201:6-8
- 195.மேலது, பா. 7:2, 59:5, 226:3
- 196.மேலது, பா. 348:9
- 197.அகம். பா. 189:8, 383:4-8, 275:16-17, 188:12, குறுந். பா. 214:4-5
- 198.மேலது, பா. 230:2-3
- 199.மேலது, பா. 156:9, 176:13-14
- 200.மேலது, பா. 70:11-12, நற். பா. 96:7-8
- 201.நற். பா. 80:5, 359:4
- 202.புறம். பா. 248:1-3
- 203.குறுந். பா. 293:5-6
- 204.நெடு. பா. 35; அகம். பா. 195:12
- 205.நற். பா. 40:5
- 206.புறம். பா. 291:2
- 207.மேலது, பா. 286:5
- 208.மேலது, பா. 311:2
- 209.அகம். பா. 387:6-7
- 210.மேலது, பா. 34:11
- 211.மேலது, பா. 272
- 212.புறம். பா. 383:9-11
- 213.மேலது, பா. 392:15
- 214.மேலது, பா. 397:15

- 215.அகம். பா. 86:21
216.மேலது, பா. 136:20
217.குறுந். பா. 167:2
218.நற். பா. 90:4
219.கலி. பா. 111:3; புறம். பா. 385:6-7
220.அகம். பா. 11:8; 150:2-3
221.மேலது, பா. 361:5
222.குறுந். பா. 378:1-3
223.மேலது, பா. 58:3-5
224.கலி. பா. 8:1-3
225.பரி. பா. 4:25
226.நற். பா. 74-8, 89-1
227.மேலது, பா. 162-10, 299-3
228.மேலது, பா. 5-8, 109-6, 152-6
229.மேலது, பா. 56-9
230.மேலது, பா. 2-9
231.மேலது, பா. 15-3
232.மேலது, பா. 15: 1-3
233.மேலது, பா. 105:1-3
234.மேலது, பா. 107:4-5
235.மேலது, பா. 162:9-10
236.மேலது, பா. 163:1-3
237.அகம். பா. 183:6-10
238.நற். பா. 289:4-5
239.அகம். பா. 43:1-2
240.ஐங். பா. 492:5
241.புறம். பா. 20:14
242.ஐங். பா. 51:3-4
243.அகம். பா. 164:1-3
244.மேலது, பா. 143:1-5
245.மேலது, பா. 141:5-6
246.குறுந். பா. 382:4-6
247.மதுரைக்காஞ்சி, பா. 365
248.பதிற்றுப்பத்து, பா. 61.3
249.அகம். பா. 5:20
250.நெடு. பா. 147

- 251.நற். பா. 118:7-8
252.மேலது, பா. 146:8-10
253.நெடு. பா. 108-114
254.நற். பா. 25: 6-7
255.மேலது, பா. 58:2-4
256.குறுந். பா. 3
257.அகம். பா. 1:5-7
258.மு. காவியா, நற்றிணையின் களச்சூழலும் பெண்டிர் உணர்வும், ப.34
259.நற். பா. 108:6
260.மேலது, பா. 355:6-7
261.குறுந். பா. 63:1-2
262.மேலது, பா. 137:3-4
263.நற். பா. 136:2-3
264.குறள் 296
265.குறுந். பா. 184:1
266.மேலது, பா. 259:6-8
267.நற். பா. 284:5-6
268.கலி. பா. 133:6-14
269.குறிஞ். பா. 11-12
270.மேலது, பா. 15-16
271.அகம். பா. 4:10-13
272.மேலது, பா. 134:7-14
273.மேலது, பா. 71:3
274.சிவம் சிவராசன், சங்க இலக்கியம் வாழ்வியல், சிவம் பதிப்பகம்,
வேலூர். ப.17, 1998.
275.கலி. பா. 149: 4-9
276.மேலது, பா. 34
277.மேலது, பா. 146: 18-19
278.குறள். 386
279.கலி. பா. 34: 10
280.குறுந். பா. 184:1
281.நற். பா. 196: 7-9
282.கலி. பா. 125: 3-4
283.குறள். 293
284.கலி. பா. 120: 1-3
285.மேலது, பா. 120: 11

- 286.மேலது, பா. 129: 23-24
287.மேலது, பா. 136:12
288.நற். பா. 243:5
289.குறள். 933
290.அகம். பா. 211: 9-17
291.நற். பா. 18: 2-4
292.அகம். பா. 262: 4-6
293.அகம். பா. 209: 11-15
294.நற். பா. 153: 8-9
295.மேலது, பா. 214: 1-2
296.மேலது, பா. 88-1-2
297.மேலது, பா. 138:1-2
298.மேலது, பா. 183:4-5
299.குறள் 331
300.குறந். பா. 143:3

உயிரின வாழ்வியல்

தாவரங்களே உலகில் முதன் முதலில் தோன்றிய முதல் உயிரினமாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர், “புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே”¹ என்பர் இத்தாவரங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் நிறையவே உள்ளன. பண்டைத் தமிழரின் அன்றாட வாழ்வில் தாவரங்கள் பிரிக்க முடியாத இயல்பினவாக இருந்துள்ளது. குறிப்பாகக் கார் காலத்தின் வருகையைக் கூட இவை மூலமே தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

பழந்தமிழர் இயற்கையையும் உயிரினங்களைப் பற்றி உண்மைகளையும் அறியும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அம்முயற்சியின் பயனாக மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள தொடர்பினை உணர்ந்திருந்தனர். தம்மைப்பற்றியும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள உயிரினங்களிலிருந்து தம்மை வேறுபடுத்தி அறியும் பகுத்தறிவையும் அறிவியல் சிந்தனைகளையும் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

சங்க அகிலக்கியத்துள் மலர்கள்

மலர் மங்கலப் பொருள் என்பதால் எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் இன்றியமையாதது. எல்லோரும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்வர். மென்மைத் தன்மை உடையது. தத்தமக்கு ஏற்ற பருவத்தில், பக்குவத்தில் மலரும் என்பதை,

மங்கலம் ஆகி இன்றி அமையாது

யாவரும் மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கி

பொழுதின் முகமலர்வு உடையது பூவே²

என்று நன்னூல் வரிகள் சுட்டுகின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலங்களில் இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என்ற ஆறு பருவங்களில் மண், நீர், தீ, வளி, வெளி (ஆகாயம்) என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின் இயக்கத்தால் தோன்றும் தமிழகத்தில் இருந்த இருக்கின்ற நூற்றைம்பது மலர்களை நம் முன்னோர் மலர்களாகவும் மாலையாகவும் எங்ஙனம் பயன்படுத்தினர் என்பதை விளக்குகின்றது.

சங்ககாலத்தில் இருந்த இருக்கின்ற மலர்களை பற்றியக் குறிப்புகளை பட்டியலிட்டு காட்டும் வகையில் குறிஞ்சிப் பாட்டில் 99 வகையான மலர்கள் இடம்பெற்றிருப்பதை,

உள்ளகம் சிவந்த கண்ணேம். வள்திதழ்
 ஒண்செங் காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம்,
 தண்கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி,
 செங்கோடு, வேரி, தேமா, மணிச்சிகை,
 உரிதுநாறு, அவிழ்தொத்து உந்தூழ், கூவிளம்,
 எரிபுரை எறுழும், சுள்ளி, கூவிரம்,
 வடவனம், வாகை, வான்பூங் குடசம்,
 எருவை, செருவிளை, மணிப்பூங் கருவிளை,
 பயினி, வானி, பல்லிணர்க் குரவம்,
 பசும்பிடி, வகுளம், பல்லிணர்க் காயா,
 விரிமலர் ஆவிரை, வேரல், சூரல்,
 குரீஇப் பூளை, குறுநறுங் கண்ணி,
 குருகிலை, மருதம், விரிபூங் கோங்கம்,
 போங்கம், திலகம், தேங்கமழ் பாதிரி,
 செருத்தி, அதிரல், பெருந்தண் சண்பகம்,
 கரந்தை, குளவி, கடிகமழ் கலிமாத்
 தில்லை, பாலை, கல்இவர் முல்லை,
 குல்லை, பிடவம், சிறுமா ரோடம்,
 வாழை, வள்ளி, நீள்நறு நெய்தல்,
 தாழை, தளவம், முள்தாள் தாமரை,
 ஞாழல், மௌவல், நறுந்தண் கொகுடி,
 சேடல், செம்மல், சிறுசெங் குரலி,
 கோடல், கைதை, கொங்குமுதிர் நறுவழை,
 காஞ்சி, மணிக் குலைக் கள்கமழ் நெய்தல்,
 பாங்கர், மராஅம், பல்பூந் தணக்கம்,
 ஈங்கை, இலவம், தூங்குஇணர்க் கொன்றை,
 அடும்பு, அமர் ஆத்தி, நெடுங்கொடி அவரை,
 பகன்றை, பலாசம், பல்பூம் பிண்டி,
 வஞ்சி, பித்திகம், சிந்து வாரம்,
 தும்பை, துழாஅய், சுடர்ப்பூந் தோன்றி,
 நந்தி, நறவம், நறும் புன்னாகம்,
 பாரம், பீரம், பைங்குருக் கத்தி,
 ஆரம், காழ்வை, கடிஇரும் புன்னை,
 நரந்தம், நாகம், நாள்ளிருள் நாறி,
 மாஇருங் குருந்தும், வேங்கையும் பிறவும்
 அரக்குவிரித் தன்ன பருஞர் அம் புழகுடன்³

என்ற பாடலடிகளின் வழி மலர்களின் எண்ணிக்கைகளையும், வகைகளையும் அறிய முடிகின்றது என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. இருப்பினும் ஒரு சில மலர்கள் மட்டும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆம்பல்

அல்லி என்று அழைக்கப்பெறும். இது ஒரு நீர்ப்பூ. மாலை நேரத்தில் பூக்கும். திங்களைக் கண்டு மலரும். வைகறையில் வெள் அல்லி விடிவெள்ளி போல் தோன்றும். மெல்லிய பச்சை இலைகளைக் கொண்டிருக்கும். இலையின் அடிப்பாகம் வெளவாலின் இறகு போல் இருக்கும். இதன் தண்டு உள்துளை உள்ளது. திரட்சி உள்ளது. இதன் அரும்பு கூர்மையானது. செவ்வல்லியும் உண்டு. இதன் பூவை மாலையாகக் கட்டி அணிவர். மாடு இம்மலரைத் தின்னும், மணம் உள்ள தேனைக் கொண்டது இம்மலர். இதன் பூந்துகள் மஞ்சள் நிறம் கொண்டது. சூடும் பூவாகவும் இருக்கும். ஆம்பல் என்ற பேர் எண் உண்டு. சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, அகநானூறு, நற்றிணை ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றது.

ஆம்பல் மலர் மருதத் திணையில் மலரும் தன்மையுடையது. இம்மலரை அரிசியோடு சேர்த்துச் சமைப்பர். சுணைகளிலும் பொய்கைகளிலும் வளரும் இடமாகவும், வாழும் இடமாகவும் கொண்டுள்ளது. வெள்ளாம்பல், சேதாம்பல் என்ற இருவகை உண்டு. அவற்றில் உண்ண வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றது. பாரியின் பறம்பு நாடு மூவேந்தரால் முற்றுகையிடப்பட்டது. உள்ளே அகப்பட்ட மக்களுக்கு உணவுத் தட்டுப்பாடு நேர்ந்தது. கபிலர் வெளியிலிருந்து கிளிகள் வாயிலாக நெற்கதிரைக் கொண்டுவரச் செய்து, அதன் அரிசியுடன் ஆம்பல் மலரை அளித்து ஊட்டியதாக ‘நக்கீரர்’ கூறுகின்றார். இதனை,

செழுஞ்செய் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு

தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி⁴

என்ற அகநானூற்று பாடல்வரி மூலம் புலனாகின்றது. இதனையே ஒளவையார், “கூந்தல ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சி”⁵ என்பதில் கூந்தலிலே பரத்தையர் ஆம்பல் மலரை அணிவது வழக்கம். ஆம்பல் மலர் நீரிலேயே வாழ்வதால், புது இதழ் பாசியும் புழுவும் ஒட்டிப் புலவி நாளும். ஆதலால் அதன் புற இதழ்களைக் களைந்து விட்டுச் சூடுவது வழக்கம். புற இதழ் ஒடிக்கப்பட்ட பூக்களுக்கு முழுநெறி என்று பேர். மேலும்,

அயிரை பரந்த அம்தண் பழனத்து

ஏந்துளழில் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்

**ஆம்பல், குறுநர் நீவேட் டாங்கு இவள்
இடைமுலைக் கிடந்தும் நடுங்கல் ஆனீ⁶**

என்று எட்டுத்தொகை நூல்களால் சான்று பகர்வதனால் அறியமுடிகின்றது.

ஆல்

இம்மலர்களைக் கோளி என்று அழைப்பர். அடியில் தெய்வச் சிலைகள் இருக்கும். பல முற்றிய கிளைகளும், விழுதுகளும் உண்டு. இதன் தளிர் செம்மை நிறம் உடையது. வளமையான நிழலை உடையது. தொன்மூலாம் என்று ஒளவையாரால் குறிக்கப்பட்ட ஆலமரத்தின் நிழற்கீழ் மன்றங்கூடும் வழக்கிருந்தது என்பதை,

**பறைபட பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொல்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நால்ஊர்க் கோசர் நன்மொழி போல⁷**

என்னும் குறுந்தொகை பாடலடியால் உய்த்துணரலாம்.

இலவம்

இலவு என்றும் அழைக்கப்பெறும். இப்பூ செந்நிறமாக இருக்கும். முள் உடைய அடிமரம். உயர்ந்த மரம். இது இளவேனிலில் பூக்கும். பூக்கும் போது இலை எல்லாம் உதிர்ந்துவிடும். கொத்துக் கொத்தாகப் பூக்கும். முதுவேனிற் காலத்தே இலவமரம் இலைகள் அனைத்தும் உதிர்த்து விடும். அடிமரம் முதல் உச்சி வரையில் பூத்திருப்பது தீக்கொழுந்து எரிவது போலத் தோற்றமளிக்கும். இதனை ஒளவையார் வேனில் காலம் விண்ணில் செல்லும் ஞாயிற்று ஒளி மண்டிலம் நெருப்பெனச் சிவந்து காய்கின்றது. அதனால் கானல் நீர் தோன்றுகின்றது. பாலை நிலத்தில் உள்ள இலவ மரங்கள் இலைகூட இல்லாமல் இருக்கின்றன. மொட்டுக்கள் ஒன்றுகூட மிஞ்சாமல் எல்லாம் மொட்டுக்களும் சிவந்த நிறங்களாக மலர்ந்து காட்சியளிக்கின்றன. இலவத்தின் இயற்கை இலையே இல்லாமல் பூத்தலாகும் என்பதை,

**வானம் ஊர்ந்த வயங்குஒளி மண்டிலம்
நெருப்புஎனச் சிவந்த உருப்புஅவிர் அம்காட்டு
இலைஇல மலர்ந்த முகைஇல் இலவம்
கலிகொள் ஆயம் மலிபுதொகுபு எடுத்த
அம்குடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி⁸**

என்று மகளிர் ஒன்றுகூடி ஆரவாரத்தோடு கார்த்திகை விளக்கு ஏற்றியது போன்று இருந்தது என்பதற்கு இலவம் செக்கச் செவேலென (சிவந்த நிறமாக) மலர்ந்ததை உவமைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார் ஔவையார்.

இலுப்பை

இலுப்பை என்று அழைக்கப்பெறும். கதிர் போன்ற நீண்ட நிலையைக் கொண்டது. கரிய கிளைகளைக் கொண்டது. சிவந்த தளிரைப்படைத்தது. இதன் அரும்பு கூர்மையானது. **“ஈங்கை இலவம் தூங்குஇணர்க் கொன்றை”**⁹ குவிந்த அரும்பு காட்டுப் பூனையின் அடி போன்றது. இதன் பூ வெண்மையானது உருண்டையானது உள் துளை உடையது. தேனைக் கொண்டது. பூக்கள் குலைக்குலையாக இருக்கும். இப்பூவைக் கரடி விரும்பி உண்ணும். பூவையும் தளிரையும் மானும் மாடும் தின்னும். ஆலங்கட்டி மழைத்துளி போல உதிர்ந்து கிடக்கும். இது ஒரு பாலை நில மரம்.

ஈங்கை

இண்டைக் கொடி என அழைக்கப் பெறும். முல்லை நிலத்தில் உள்ளது. புதராக இருக்கும். கூதிர் காலத்தில் பூக்கும். இது நீண்ட கொடியைக் கொண்டது. இதன் தளிர் கரும்பச்சை. இது இரா மரக்கொட்டை போன்று பேரரும்பு கொண்டது. வளைந்த முள் கொம்பை உடையது. இதன் மலர் வெண்மை நிறம். அரும்பு சிவப்பாக இருக்கும். பூக்கள் குருவிக் குஞ்சுபோல் இருக்கும். பனிக்காலத்தில் பூ உதிரும்.

ஈங்கையை இண்டம்பூ என்பார் நச்சினார்க்கினியர். இது கொடி வகையைச் சார்ந்தது. புதர்களின் மேல் ஏறிப்படரக் கூடியது. பஞ்சினது தூப்போன்ற மலர்களை உடையது.¹⁰ **“பனிப்புதல் ஈங்கை அம்குழை வருட”**¹¹ **“துய்த்தலைப் பூவின் புதல்இவர் ஈங்கை”**¹² என்னும் சங்க இலக்கிய வரிகளால் ஈங்கையின் அழகொழுகும் இயல்பினை அறியக் காணலாம்.

உழிஞ்சில்

பாலையின் கோடை நீட்டிய காலத்தில் பாலைக் கருப்பொருளான வாகையின் முற்றிய நெற்றுகள், விறலியாடுகின்ற களத்தில் அடிக்கப்படுகின்ற பறையொலிப் போல ஒலிப்பதை, **“வாடல் உழிஞ்சில் விளைநெற்று அம்துணர் ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன ஒலிப்பக்”**¹³ என்பர். வெம்மையான வலிமையுடைய கடுங்காற்று பொங்கிவர வாகையினது நெற்றாய் விளைந்த வற்றல்கள் ஆரவரிக்கும் மலைகளையுடைய பாலை பெருவழி என்பதை,

**வெந்திறல் கடுவளி பொங்கர்ப் போந்தென
நெற்றுவிளை உழிஞ்சில் வற்றல் ஆர்க்கும்
மலையுடை அருஞ்சுரம் என்பநம்¹⁴**

என்னும் ஒளவையாரின் குறுந்தொகை பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

கடம்பு

இம்மரப்பூ முருகனுக்குரியது. வெண்கடம்பு, செங்கடம்பு என இருவகைகள் உண்டு. செங்கடம்பு மாலை மாலையாகவே பூக்கும். இப்பூவின் பூந்துகள் உருண்டையாக இருக்கும். இது முருகனுக்கு உவந்த மலர். வேலன் வெறியாடல் நிகழ்கின்ற போது வெண்மையான பனந்தோட்டினைக் கடப்ப மலரோடுச் சூடி, இனிய பாடலினை தாளத்தோடு பொருந்தி முருகக் கடவுளின் பெரும் புகழினைத் துதித்துப் பாடுவதை,

**ஆடுஅணி அயர்ந்த அகன்பெரும் பந்தர்,
வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி, இன்சீர்
ஐதுஅமை பாணி இரீஇ, கைபெயரா,
செல்வன் பெரும்பெயர் ஏத்தி, வேலன்
வெறிஅயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்¹⁵**

என்று வெறிபாடிய காமக்கண்ணியாரின் அகநானூற்று வரிகள் மூலம் கடம்ப மலரை பயன்படுத்திய பாங்கை அறியமுடிகின்றது.

கரந்தை

ஒரு வகை புதற் பூ. இப்பூவால் தொடுத்த மாலையை ஆநிறை மீட்போர் சூடுதல் மரபு. மிகுதியான கரந்தையால் மறைந்திருத்தலை அறிந்து, அவரோடு மாறுபட்டுப் போர் புரிந்து, அவருடைய பலவாகிய இனமான ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து கொண்டும், வளைந்த சிறகினையும் கரந்தையாகிய வில் மறவர்களைக் கொன்று மாறுபாட்டினைப் போக்கியது உன் வலிமையான கையில் இருந்த இப்பெரிய வாளே என்பதன் வழி கரந்தையும் அப்பூ சூடிய மறவர்களையும் “**கரந்தை குளவி கடிகமழ் கலிமா**”¹⁶ என்னும் பாடலடியில் பதிவு செய்துள்ளார் ஒளவையார்.

காந்தள்

கோடல் தோன்றி என்பனவும் காந்தளே. இதனைப் புதல் என்றும் குறிப்பர். வெண்காந்தள், செங்காந்தள் என இருவகைகள் உண்டு. காந்தள் செடி அகன்ற மெல்லிய இலையை உடையது. செங்காந்தள் அரும்பு

இறைச்சித் துண்டுபோல் தோன்றும். இதன் பூங்கொத்து ஆதிசேடனின் தலைபோலத் தோன்றியது. இப்பூ முருகனுக்குரியது. பெண்களின் குவிந்த கை காந்தள் அரும்பு போன்றும், விரிந்த கை இதன் மலர் போன்றும் தோன்றும் இப்பூ இதழ்கள் அவர்களின் விரல்கள் போன்றும் இருக்கும். அரும்பில் வரிகள் காணப்படும். பூக்களை மாலையாகக் கட்டி அணிவர். தலையில் மாலையாகவும் சூடுவர். இப்பூவின் தேன் மணம் கொண்டது. வெண்காந்தள் பூவின் இதழ் உடைந்த வளையல் துண்டு போலிருக்கும். மேலும், மிக்க சினமுடைய பாம்பின் படம் மேல் நோக்கினாற் போன்று குளிர்ந்த காந்தள் பூவின் மொட்டுக்கள் மணங்கமழுமாறு கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்தன என்பதை,

**வெஞ்சின அரவின் பைஅணந் தன்ன
தண்கமழ் கோடல் தாதுபிணி அவிழ்¹⁷**

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றது.

காயா

இது பூவை என்றும் அழைக்கப்பெறும். செறிந்த இலையைக் கொண்ட காயாஞ்செடி கருநீல மலர்ப் பூங்கொத்துகளை உடையது. நீலமணி போன்ற அழகான பூவைக் கொண்ட இச்செடி அழகற்ற கொம்புகளை உடையது. இப்பூவைத் தலைமாலையாகக் கட்டிச் சூடுவர். திருமால் காயாம்பூ வண்ணன். மழை பெய்தற்கு முன்னே காயாவின் கிளைகள் பொலிவிழந்திருக்கும். மழை பெய்த பின் அவற்றிலே பூக்கள் நிறைந்து மலர்ந்திருக்கும் அவை மயிலின் கழுத்தைப் போல் காணப்படும் என்பதை,

**புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை
மென்மயில் எருத்தின் தோன்றும்¹⁸**

என்னும் அடிகளின் வழி மழைக் காலத்தில் காயாம்பூ மலர்ந்திருக்கும். கார் காலத்தில் பூக்கும் இம்மலர் மயிலின் கழுத்தினை ஒத்துக் காணப்படும்.

குவளை

சுனை, பொய்கை, குளம், உப்பங்கழி ஆகிய நீர் நிலைகளில் ஆண்டு முழுவதும் பூக்கும் செடி செங்கழுநீர் குவளையே. குவளைப் பூ மாலையில் பூக்கும். வரிசையான இதழ்களைக் கொண்டது இப்பூ. தெய்வதிற்குரியது. நீல நிறம் கொண்ட நீலப் பூவும் குவளையே. பெரிய கரிய இதழ்களைக் கொண்டது. “தண்கயக் குவளை, குறிஞ்சி வெட்சி”¹⁹

குவளைப்பு கரிய வளமையான திரண்ட காம்பைக் கொண்டது. இலைகளை விலக்கித் தோன்றும் பூவாக திகழ்கின்றது. நீரில் உள்ள இப்பூ கோடைக் காற்றால் வாடாது இருக்கும். குவளைத் தழையும் பூவும் தழையாடையாகும். குவளையும் ஆம்பலும் தழையாடைக்கு உதவும். குவளைப்பு மணம் உடையது. இப்பூவின் தேனுக்காக வண்டுகள் மொய்க்கும். இது குடும் பூ. தாழியில் குவளைச் செடியை வளர்ப்பர். மை தீட்டிய பெண்களின் கண்களுக்கு இப்பூவை உவமையாக்குவர். கதவுப்பிடி குவளைப் பூவின் வடிவில் செய்யப்பெறும்.

**வண்ண ஒன் தழை நுடங்க வால்இழை
ஒண்ணுதல் அரிவை பண்ணை பாய்ந்தென
உகள் நறும் குவளை நாறித்²⁰**

என்னும் பாடலடிகளிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை அறியலாகின்றது.

கொன்றை

குறிஞ்சி, முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்த மரம். குறுகிய அடிமரம் கொண்டது. மென்மையான கிளைகளை உடையது. இதன் பூ சிவனுக்கு உரியது. கார் காலத்தில் பூக்கும். இலைகளிடையே கொடி கொடியாகப் பூக்கும் பொன் நிறப்பூ. பொற்காசு போன்ற அரும்பு. கிண்கிணியில் உள்ள பரல் போன்றும் இருக்கும். பூங்கொத்து தொங்கும். வண்டுகள் மொய்க்கும். இம்மரம் அணிகலன் அணிந்த பெண் போன்ற ஒளி கொண்டது. இப்பூ அழகும் மணமும் கொண்டது. கொன்றையின் காய்கள் உள்துளை உடையது. இதனை ஒளவையார், “சென்ற நாட்ட கொன்றையும் பசுவீ நம்போல் பசுக்கும் காலை தம்போல்”²¹ என்னும் அடிகளில் பதிவுசெய்துள்ளார். மேலும், “காயாங் குன்றத்துக் கொன்றை போல மாமலை விடர்அகம் விளங்க மின்னி”²² என்னும் பாடலடி கொன்றைப் பூ சிவனுக்கு உரியது என சான்று பகர்கின்றது.

கோங்கு

மலையிலும் காட்டிலும் ஆற்றங்கரையிலும் இம்மரம் இருக்கும். உறுதியான அடிமரத்தைக் கொண்டது. இது எல்லாப் பருவங்களிலும் பூக்கும். பொன் நிறத்தில் பூக்கும். இதன் மொட்டு பெண்ணின் மார்பகம் போன்றிருக்கும். இளவேனில் பறிக்கும் தளிரைக் கொண்டிருக்கும். இதன் பூ கொத்துக் கொத்தாக இருக்கும். இப்பூக்களில் வண்டுகள் மொய்க்கும்.

சுரீஇப் பூளை குறுநறுங் கண்ணனை குருகிலை மருதம் விரிபூங் கோங்கம்²³

பூ புல்லிய புறஇதழைக் கொண்டிருக்கும். பூ இதழ்கள் மிகுதியானவை. மென்மையானவை. பூ குடை போன்று விரியும். பூவில் வளைந்த பொருட்டு இருக்கும். இது மணம் உள்ள பூ. மலை மேல் கார்த்திகை விளக்கு ஏற்றி வைத்தாற் போன்று பூக்கும்.

மாண் இழை மகளிர் பூணுடை முலையின் முகை பிணி அவிழ்ந்த கோங்கமொடு அசைஇ²⁴

நெய்தல்

நெய்தல் நிலப் பூ. இப்பெயரில் ஒரு பேர் எண் உண்டு. இச்செடி வயல்களில் களையாக இருக்கும். நீலம் என்றும் கருங்குவளை என்றும் அழைக்கப்பெறும். இச்செடி வலிய வளைந்த பருத்த தண்டைக் கொண்டது. சேற்றில் வளரும் செடி. சிறிய செறிந்த பச்சை இலைகளைக் கொண்டது. பிளவுப்பட்ட தளிரை உடையது. பூ உயர்ந்த நீண்ட காம்பைக் கொண்டது. இதன் இலை தழையாடையாகும். ஒளியும் குளிர்ச்சியும் உள்ள பூ. பெண்களின் கண்ணுக்கு உவமையாக கூறப்படும். பூ வேல் போன்று இருக்கும். நீலமணி போன்ற பூங்கொத்துகளை உடையது. இப்பூ தலைமாலையாகவும், சூடும் பூவாகும் விளங்குகின்றது. தேன்மணம் உள்ள பூ. காலையில் மலர்ந்து மாலையில் கூம்பும்; வைகறையில் எருமை இப்பூவைத் தின்னும். இப்பூ பெரியது. அமிழ்தம் போன்று பூந்துகளைக் கொண்டது. செழித்த நீர் வாய்ந்த கழியைக் கடக்கும் போது அத்தேர் உருளையின் கூர்மையான முனையால் அறுக்கப்பட்ட இச்செடியின் அரும்பு பாம்பின் தலைபோல் தோன்றும் என்பதை,

செழுநீர்த் தண்கழி நீந்தலின், ஆழி நுதிமுகம் குறைந்த பொதிமுகிழ் நெய்தல்²⁵

என்கின்றார் குமுழிஞாழலார் நப்பசலையார். மேலும், இப்பூ மாலையாகத் தொடுக்கப்பெறும். கோலத்தின் மேல் இப்பூவை அழகாக வைப்பர். பந்தல் மேல் இப்பூவால் அழகுறுத்துவர். விளையாட்டுப் பெண்கள் இப்பூவை பாவைக்குப் படுக்கையாக்குவர். நீரில்லையேல் இச்செடி வாடும்.

பகன்றை

சிவதைக் கொடி என்றும் அழைக்கப்பெறும். இது படர்ந்து இருக்கும். பெரிய இலையையும் வெண்மையான பூவையும் கொண்டிருக்கும்.

பின்பனியாகிய தை மாதத் தூற்றலில் மலரும். **“பகன்றை பலாசம் பல்பூம் பிண்டி”**²⁶ இப்பூவின் அரும்பு சங்கின் நுனிப் போன்று இருக்கும். குளிர்ச்சியான நீர்த்துறையில் இக்கொடி இருக்கும். இதன் பூ தேன் உள்ள மணம் கொண்டது. ஆகையால் தலைமாலையாகவும் தொடுக்கப்பெறும். இது பகலில் தோன்றும் நிலாப் போலும் வெள்ளி வட்டில் போலும் சலவைத் துணி போலும் பூக்கும். **“தளை பிணி அவிழா கரிமுகப் பகன்றை”**²⁷ என்ற அடியில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பாதிரி

பின்பனியில் பூக்கும் மரம். பருத்த புல்லிய அடிமரம் அழகிய கிளைக் கொண்டது. இள வேனிலில் பூக்கள் உதிரும். இலை பச்சை நிறமுடையது. வரியுள்ள வளைந்த தன்மைக்கொண்ட பெரிய பூ. கரிய புற இதழையும் வளமையான அக இதழையும் கொண்டது. **“போங்கம் திலகம் தேங்கமழ் பாதிரி”**²⁸ இதழின் உட்பக்கம் சிவப்பு. சிவந்த தூய் தேனும் மணமும் கொண்டதும் சூடும் பூவாகவும் திகழ்கின்றது. மாலையாகவும் தொடுக்கப் பெறும். விலைக்கும் விற்கப்பெறும்.

“முகைபிணி அவிழ்ந்த கோங்கமொடு அசைஇ நனை அதிரல் பரந்த அம்தண் பாதிரி”²⁹

பிண்டி

கிளைகள் ஒரு சேர இருக்கும். இதன் சிவந்த தளிரின் ஒளி நீல மலரின் ஒளியை இளவெயிலாக்கும். **“பகன்றை பலாசம் பல்பூம் பிண்டி”**³⁰ சூரியனின் காலை வெயில் இதன் செந்தளிரை மேலும் சிவப்பாக்கும். பல பூக்கள் பூக்கும். பூக்களில் வண்டுகள் மொய்க்கும்.

பூளை

பாழ் இடத்தில் இச்செடி இருக்கும். பெரும் பூளை, சிறு பூளை என இருவகைகள் உண்டு. **“சூரிப பூளை குறுநறுங் கண்ணி”**³¹ **“வளிமுனைப் பூளையின் ஒய்யென்று அலறிய”**³²

சிறு பூளை உழிஞை என்றும் அழைக்கப்பெறும். முற்றுகை இடுவோர் உழிஞை சூடுவர். பெரும் பூளைப் பூ, வரகு அரிசிச் சோறு போலக் கொத்தாகப் பூக்கும். பூளையின் சிலிர்த்த மயிர்போலும் இப்பூ இருக்கும். மிக மெல்லிய பூ. மடல் மா ஏறுவோர் இப்பூமாலை சூடுவர்.

மௌவல்

நொச்சி செடி மேல் படர்ந்திருக்கும் முல்லைக் கொடி வீட்டு மரத்தின் மேலும் படரும். இரவில் இதன் பூ மணம் பரப்பும். “ஞாழல் மௌவல் நறுந்தண் கொகுடி”.³³ “மணமௌவல் முகைஅன்ன மாவீழ்வார் நிரைவெண்பல்”³⁴ “மனை இளநொச்சி மௌவல் வால்முகைத்”³⁵ என்னும் பாடலடிகளில் மௌவலானது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

முசுண்டை

புன்மையான கொடி. முசுட்டை என்றும் அழைக்கப்பெறும். இது குளிர்ந்த இலையை உடையது. கூதிர் காலத்தில் தளிர் நிரம்ப இருக்கும். புள்ளி உள்ள வெண்மையான பூக்களை பூக்கும். மலையில் மிகுதியாக இருக்கும். சுருண்ட அரும்புகளை கொண்டது. புதர்களை அழகுப்படுத்தும் விதமாக காணப்படும். “சுரிமுகிழ் முசுண்டைப் பொதிஅவிழ் வான்பூ”³⁶

வள்ளை, தாமரை

எருமை தன் கொட்டிலைச் சேறாக்கியது. சேற்றில் நிற்க வெறுத்தது. ஊரார் தூங்கும் வேலையில் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு கூர்மையான முள்வேலியை தன் கொம்பால் விலக்கியது. பின்னர் நீர் நிலையில் உள்ள மீன்கள் அஞ்சி ஓடும் படி இறங்கியது. அங்கிருந்த வள்ளைக் கொடியை அறுத்தது. பின் வண்டுகள் இருந்த குவிந்த தாமரைப் பூவை மேய்ந்தது என்பதை,

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான்
ஊர்மடி கங்குலில் நோன்தளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீன்உடன் இரிய
அம்தூம்பு வள்ளை மயக்கி தாமரை
வண்டுஊது பனிமலர் ஆரும் ஊர்³⁷

என்று அகநானூற்று வரிகள் சான்றாக அமைகின்றது.

பறவைகள்

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் தாவரவியல் ஆய்வு செய்தது போல் அன்று நம் மக்கள் அக வாழ்வியலில் பறவைகளை போற்றியும் தூதுவிட்டும் பயன்படுத்தி வந்துள்ளார்கள். அவற்றில் சிலவற்றை மட்டும் ஆய்வுக்கு

உட்படுத்தியுள்ளேன். பறவைகள் என்ற பொதுப்பெயரைக் கொண்டு பாடிய பாடலில், தாய் பறவை தன் குஞ்சுகளுக்கு இரை எடுத்துச் செல்வதாகவும், பறவைக் கூட்டங்கள் தம் துணையோடு புணர்ந்து வாழ்வதாகவும் பாடியுள்ளனர்.

**அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை
இறைஉற ஓங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த
பிள்ளை ஊள்வாய்ச் செரீஇய
இரைகொண் டமையின் விரையுமால் செலவே³⁸
நோன்சினை இருந்த இருந்தோட்டுப் புள்ளினம்
தாம்புணர்ந் தமையின் பிரிந்தோர் உள்ளத்³⁹**

என்னும் அடிகளின் வழி அறியலாம்.

அன்றில்

இது காதல் உணர்ச்சியில் சிறந்த பறவை; பனை மரத்தின் வளைந்த மடலில் கூடு கட்டி வாழும் இயல்புடையது. எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைப் பிரியாதிருக்கும் இயல்பிற் சிறந்தது.

**மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத்
துணை புணர் அன்றில் உயவுக்குரல் கேட்டொறும்⁴⁰**

என்னும் அடிகளில் இவ்வன்றிற் பறவைகள் ஆணைவிட்டுப் பெண்ணைப் பெண்ணைவிட்டு ஆணை பிரிந்தால் அப்பிரிவாற்றாது மிக வருந்தும். பிரிந்து சென்ற ஆண் அன்றில் சிறிது காலந்தாழ்த்தினாலும் பெண் அன்றில் மூன்று முறை உரத்த குரலில் கூவிப் பார்த்துவிட்டு உயிரையே விட்டுவிடும் என்பது புலனாகின்றது.

மேலும், அன்றில் வளைந்த வாயினையுடையதென்பதும், ஆண் அன்றில் தன் புணர்துணையாகிய பெண் அன்றில் பிரிந்து காலந்தாழ்த்தமையால் தன் கூட்டிலிருந்து வெளிவந்து பனை மரத்தின் உயர்ந்த மடல்மேல் ஏறியிருந்து பெண் அன்றில் தன் கூட்டினையடையும் வண்ணம் உயிரே போகுமளவிற்கு உரத்த குரலை எழுப்பி, அப்பெண் அன்றிலை அழைக்கும் என்பதை,

**ஆடுஅரைப் பெண்ணைத் தோடு மடல்ஏறி
கொடுவாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய
உயிர் செலக் கடைஇப் புணர்துணைப்
பயிர்தல் ஆனா பைதல்அம் குருகே⁴¹**

என்னும் அடியின் வழி புலனாகின்றது. மேலும், அன்றில் கருத்த மேற்புறமும், நீலப் பழுப்பு நிறத்திலிருந்து நீலம் வரையிலானக் கீழ்ப் புறமும் சிவந்த பழுப்பு நிறக்கால்களையும் கொண்டு காணப்படுகின்றது. இவற்றின் அலகு கொக்குகளைப் போல சற்று நீண்டும் மரப்பழுப்பு நிற அலகினையும்

பெற்றிருக்கும். மீன், தவளை மற்றும் நீர்வாழ் உயிரினங்களையும் அவ்வப்போது பூச்சிகளையும் உட்கொண்டு வாழ்ந்தன. அன்றில் கடலுக்கு அருகாமையில் பனைமரத்தில் கூடுகட்டி வாழும்.

கரிய பெரிய பனையின் மேலிருந்து துன்புற்றதாய் ஒலிக்கும் அன்றிலின் குரலும் என் பக்கத்தே வந்து ஒலித்தபடியே இருக்கும் என்னும் நெஞ்சுழிந்த தலைவியின் நினைவுகளாக நினைகின்ற போது, “மைஇரும் பனைமிசைப் பைதல உயவும் அன்றியும் என்புற நரலும் அன்றி”⁴² என்று வெள்ளிவீதியார் அன்றில் குரலால் அவதியுறும் தலைவியைப் பாடுகிறார்.

அன்னம்

தமிழிலக்கியங்களில் போற்றப்படுகின்ற பெருமைசான்ற பறவை அன்னப் பறவை ஆகும். நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் இயல்புடையது. இது பெரும்பாலும் பனி மிகுந்த இடத்தில் வாழும் தகவமைப்புப் பெற்றது. மெல்லிய இயல்புடைய அன்னப் பறவையை நம் நாட்டு மன்னர்கள் எழில் மிகுந்த தம் இருப்பிடங்களில் கொணர்ந்து வளர்த்திருக்கின்றார்கள். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் அரண்மனையில் கவரிமானும் அன்னமும் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்த அழகினை,

நெடுமயிர் எகினத் தூநிற ஏற்றை

குறுங்கால் அன்னமோடு உகளும் முன்கடை⁴³

என்னும் நெடுநல்வாடை வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

மேலும், தலைவியைப் பிரிந்திருந்த தலைவன் மீண்டு வந்து தலைவியோடு கூடிய மகிழ்ச்சிக் கூட்டத்திற்கு காதலுணர்வு மிக்க அன்னப் பறவையின் புணர்ச்சியை உவமையாக கூறுகின்றபோது,

மெல்நடைப் பேடை துனைதரத் தற்சேர்ந்த

அன்ன வான் சேவல் புணர்ச்சிபோல் ஒண்ணுதல்⁴⁴

என்னும் நல்லந்துவனாரின் கலித்தொகைப் பாடல் அழகுறச் சித்தரிக்கின்றது. இவ்வாறு மனமகிழ்ந்து கூடும் அன்புறு புணர்ச்சிக் காலத்தில் உதிர்கின்ற அவற்றின் மெல்லிய தூவியைச் சேர்த்துவைத்துச் செல்வச் சிறப்புடைய மன்னவர் மாண்புக்கேற்ப மெல்லிய நல்லணை அமைப்பதுண்டு என்பதனை, “துணை புணர் அன்னத் தூ நிறத் தூவி இணைஅணை மேம்படப் பாய் அணை இட்டு”⁴⁵ என்னும் நக்கீரனாரின் நெடுநல்வாடையால் அறியலாம். கடலில் வாழும் சங்கினைப் பெண் அன்னம் என்று கருதி ஆண் அன்னம் மருண்டு மிதிக்கும் செயலை,

துதிக்கால் அன்னம் துணைசெத்து மிதிக்கும்

தண் கடல் வளைனும் இலங்கும்இவள்⁴⁶

என்னும் ஐங்குறுநூற்றின் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

ஈயல்

இது முதலில் சிறு சிதலைகளாக இருந்து பின்பு பெரியதாய்ச் சிறகு முளைக்கப் பெற்றுப் பறந்து விரைவில் அழிகின்ற இயல்பினது. ஈசல் என்றும் இதனைக் கூறுவர்.

சிறிய தலையையுடைய செம்மறியாட்டின் பழுப்பு நிறமுடையதாய்க் கட்டியாகத் தோய்ந்த தயிரில் புதிய புலத்தில் விளைந்த வரகினை அரைத்துத் தீட்டிய மாட்சிமையுடைய வரகரிசியோடு, மேகம் மழைப் பெய்து நீங்கினமையால் ஈரமுள்ள வாயையுடைய புற்றிலிருந்து எழுந்த ஈயலைப்பெய்து சமைத்த இனிய புளிச்சுவையுடைய விரும்பத்தக்க சோறு என்பதை,

சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புஉறு விளைதயிர்

இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியோடு

கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து

ஈயல்பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு⁴⁷

என்ற பாடலடிகளின் வழி புலனாகின்றது.

கழுகு

இப்பறவையும் பருந்து போல எருமையின் பிணந்தின்னும் இயல்புடையது. இலைகளே இல்லாமல் ஓங்கி வளர்ந்த அடிப்பாகம் உயர்ந்த யாமரத்தின் மேற்கிளையில் இருக்கின்ற தன்னுடைய குஞ்சுகளுக்குக் கல் நிறைந்த காட்டில் உள்ள வீரம் நிறைந்த ஆறலை கள்வரால் கொல்லப்பட்டவர் கண்களைக் கவர்ந்து வந்து தன் குஞ்சுகளின் வாயில் உமிழும் அன்புடைக் காட்சியை,

இலைஇல் ஓங்கிய நிலையுயர் யாஅத்து

மேற்கவட்டு இருந்த பார்ப்பிணங் கட்டு

கல்லுடைக் குறம்பின் வயவர் வில்இட

நிணவரிக் குறைந்த நிறத்த அதர்தொறும்

கணவிர மாலை இடுஉக் கழிந்தன்ன

புண்உமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்

கண்உமிழ் கழுகின் கானம் நீந்தி⁴⁸

என்னும் பாடலடிகளில் மாமூலனார் தெரிவிக்கின்றார். இதனால் குஞ்சுகட்டு மெல்லிய கண்களைக் கொண்டு போய் ஊட்டும் அன்புடைமையும் நன்கு விளங்குகின்றது.

காக்கை

கானக் காக்கை, கடற்காக்கை, ஊர்க் காக்கை எனக் காக்கைகளை மூவகையாகப் பிரிக்கலாம். கா, கா என்று கரையும் அதன் ஒலிக் குறிப்பைக் கொண்டே அதற்குப் பெயர் வைத்தனர் தமிழர். கானக் காக்கை என்பது மிக்க கருநிறம் முடையது. இதன் கரிய சிறகினை ஒரு பெண்ணின் கருநிறக்

கூந்தலுக்கு உவமையாக்கலாம். ஊர்க் காக்கையின் சிறகைக் காட்டிலும் கானக் காக்கையின் சிறகு மிகச் கருத்திருத்தலின் தமிழ்நாட்டுப் பெண்ணின் கருநிறத்திற்கு அச்சிறகையே உவமை கூறினர். “கருப்பின் கண்மிக்குள்ளது அழகு” என்ற சான்றோர் எடுத்துக்காட்டினை நினைக்கலாம். கானக் காக்கை முல்லை நிலத்து வாழும் இயல்பு என்பது தெளியலாம்.

இந்தக் காக்கைக்கு, உண்பதன் முன் உணவிடுவதைச் சிறந்த அறமாக தமிழக மக்கள் நினைக்கின்றார்கள். இன்றும் பலர், உண்பதற்கு முன் காக்கைக்கு உணவிட்டுப் பின்னர் உண்ணும் பழக்கமுடையவராக இருக்கக் காணலாம். இக்காக்கை வீட்டு வாயிலில் அமர்ந்து கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்பது தமிழ் மக்கள் நம்பிக்கையாகும். இன்றும் பெரும்பாலோர் அவ்வாறே நம்புகின்றனர். விருந்தினர் வரக்கரைந்த காக்கையைப் பாராட்டிப் பாடிய நச்செள்ளையார் என்ற நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார்க்குக் காக்கை பாடினியார் என்ற சிறப்புப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தது தமிழுலகம். அப்புலவர் இன்றும் அச்சிறப்புப் பெயராலே வழங்கப்படுகின்றார். பிரிந்து வந்த தலைமகன், தோழியைப் பார்த்துத் தலைவியை நன்கு ஆற்றுவித்தாய் என்று புகழ், தோழி கூறிய மறுமொழியாகக் காக்கை பாடினியார் பாடிய,

திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்

பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெண்சோறு

எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிதுஎன் தோழி

பெருந்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே⁴⁹

என்ற பாடல்தான் அப்புலவரின் அச்சிறப்புப் பெயர்க்குக் காரணமாயிருந்தது. கடற்கரைப் பறவையான காக்கை மக்கள் வாழ்கின்ற பகுதியில் காணப்பெறும் விருந்தினர் வரவை அறிவிக்கும் கணியாக மகளிர் கருதுவர். விருந்து வரக் கரைந்த காக்கை என்பது காக்கைபாடினியார் கூற்று. காக்கை கரைந்தால் விருந்து வரும் எனும் நம்பிக்கை இன்றும் உண்டு விழா நாட்களில் காக்கைக்குச் சோறிடும் வழக்கத்தை மக்கள் கொண்டிருந்தனர்.

கிளி

கிளிகள் ஒவ்வொரு காலிலும் முன்பக்கம் இரண்டும், பின்பக்கம் இரண்டுமாக நான்கு விரல்கள் அமையப்பெற்றவை. கேட்கும் சக்தி அதிகம் கொண்டவை ஓராண்டிற்கு ஒரு முட்டை மட்டுமே இடும் தன்மையுடையது. மரப் பொந்துகளில் வாழும் இயல்புடையது.

இது பசுமை நிறமுடைய அழகிய பறவை. வளைந்து சிவந்த வாயினையுடையது. “பைம்புறச் சிறுகிளி கடியும் நாட”⁵⁰ “அளிய தாமே,

செவ்வாய்ப் பைங்கிளி⁵¹ என்ற அடிகளின்வழி புலவர்கள் இப்பறவையின் இயல்புகளை உணர்த்தியுள்ளனர். இது தினைக் கதிரையுண்பதில் பெருவிருப்புடையது. தினைப்புனங்காக்கும் வனப்புடைய குறப்பெண்கள் தம் இனித்த நற்குரலால் இக்கிளிகளை ஓட்டுவார்கள். இவர்கள் குரலைத் தம்மினமாகிய கிளியின் குரல் என்று கருதிக் கிளிகள் மிகுதியாகத் தினைப் புனத்தில் வந்து தங்கித் தினைக் கதிர்களை உண்ணும் என்பதை,

கொடிச்சி இன்குரல் கிளிசெத்து அடுக்கத்துப்

பைங்குரல் ஏனல் படர்தரும் கிளினைக்

காவலுங் கடியுநர் போல்வர்

மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மோ⁵²

என்ற பாடல்வழி தோழி தலைவனுக்கு கூறுகின்றாள். வீட்டில் வளர்க்கும் கிளிக்குப் பாலாட்டி வளர்ப்பது வழக்கம். பாலுண்ண வேண்டிய கிளி பால் உண்ணாதிருந்த நிகழ்ச்சியை நக்கீரனார், “**மங்கையர் பலபா ராட்ட செந்தார்க் கிள்ளையும் தீம்பால் உண்ணா மயில்இயல்**”⁵³ என்பதை கூறியுள்ளமை காணலாம். தினைப்புனத்தில் தினையை அறுத்த பின்பு அரிதாள்களே எஞ்சியுள்ளன. பழக்கவழக்கத்தால் பண்பட்ட கிளிகள் அரிதாளிலும் வந்து தங்குகின்றன. ஏனெனில் பிரிக்கவியலாத வருத்தமேயாகும். அதனால் அக்கிளிகள் தன்னளிக்கத்தக்கன எனத் தோழி கிளிகளை நோக்கி கூறுவதுப் போலத் தலைவனுக்கு அறிவிக்கும் முறை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

அளியதாமே செவ்வாய்ப் பைங்கிளி

குன்றக் குறவர் கொய்தினைப் பைங்கால்

இருவி நீள்புனம் கண்டும்

பிரிதல் தேற்றாப் பேர் அன்பினவே⁵⁴

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குடிஞை

குடிஞை என்பது பேராந்தை. இது குடிஞை முதலான மரங்களில் பொந்துகளில் வாழ்வது. மக்கட் புழக்கமில்லா இடமும் இருளும் குடிஞை குடிக் கொள்ளும் இடங்களாகும். மரங்கள் மிகவும் நெருங்கி அடர்ந்துள்ள இடமகன்ற காட்டில் வாடிப்போன மரத்தில் இருந்த பேராந்தையானது, பொன் வேலை பொற்கொல்லன் தொழிற்சாலையில் தட்டி எழுப்பும் ஒலிபோல இனிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதை,

மரந்தலை மணர்ந்த நனந்தலைக் கானத்து

அலந்தலை ஞெமையத்து இருந்த குடிஞை

பொன்செய் கொல்லனின் இனிய தெளிப்ப⁵⁵

என்று வினை முடித்து திரும்பும் தலைவன் வரும் வழியின் இயல்பை
பேராந்தையின் குரலியல்போடு பதிவு செய்கின்றார் ஓளவையார்.

குயில்

இது கரு நிறமுடையது. இனிய குரலையுடையது. மலர்கள் நிறைந்த
சோலையில் மகிழ்ந்து வாழ்வது. வேனிற் காலத்தில் கூவும் இயல்பினது.
மின்னலைப் போன்ற ஒளியுடைய இறகுகளைக் கொண்டது. விளரிப்பண் யாழில்
அமைத்துப் பாடும் விடியற்காலத்தே குயிலும் கூவும் என்பதும், அது கூவுகின்ற
காலம் ஆற்றுப் புனல் தெளிந்து செல்லுதற்குரிய வேனிற் காலம் என்பதை
இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார்,

விளரி நரம்பின் நயவரு சீறியாழ்

மலிபூம் பொங்கர் மகிழ்குரற் குயிலொடு

புணர்துயிர் எடுப்பும் புனல்தெளி காலையும்த⁵⁶

என்னும் அடிகளில் சுட்டுகின்றார்.

வேனிற் காலத்தில் மாமரம் செந்நிறமாக தளிரால் அழகுடன்
விளங்குகின்றது. கொத்துக் கொத்தாகப் புதியப் பூக்கள் வரிசைப்பெற
விளங்குகின்றன. அழகிய மாமரக்கிளையில் புகைப் போன்ற மேகம் வந்து
தவழ்கின்றது. மாம்பூக்களை நுகர்கின்றக் குயில் மகிழ்ச்சியால் கூவுகின்றது.
இந்த இயற்கையின் எழிலைக் கண்ட மாமூலனார்,

கலிழ்தளிர் அணிந்த இருஞ்சினை மரஅத்து

இணர்ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்

புகைபுரை அம்மஞ்சு ஊர

நுகர்குயில் அகவும் குரல்கேட் போர்க்கே⁵⁷

என்னும் அடிகளில் நமக்கு எழுத்தோவியம் தீட்டி தருகின்றார். இதனால்
குயில் முருக்கின் பூவையுண்பதுபோல மாம்பூவையும் நுகர்தல் உண்டு என்பது
உணரலாம். மேலும், “பொதும்புதோறு அல்கும் பூங்கண் இருங்குயில்”⁵⁸
“மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்”⁵⁹ என்னும் பாடலடிகளின்வழி குயில்
பற்றி அழகாகப் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

கொக்கு

இது வெண்ணிறமுள்ள பறவை. நீர்வளமிக்க நெய்தல் நிலத்திலும், மருத
நிலத்திலும் வாழும் இயல்பினது. வளமார்ந்த வயலில் காணப்படும். குருகு
என்னும் பெயர், பறவைகட்கு எல்லாம் பொதுப் பெயராய் வழங்குவதுண்டு
எனினும் சிறப்பாகக் கொக்கினையே உணர்த்துவதுமுண்டு. கொக்கின்
கால்கள் கறுத்து இருக்கும் என்பதும், மணல் வழியில் வண்டியின் சக்கரம்
ஆழ்ந்து செல்லும் ஓசையைக் கேட்டு வெருவும் என்பதை,

**கணநிரை கிளாக்கும் நெடுநெறிச் சகடம்
மணல் மடுத்து உரறும் ஓசை கழனிக்
கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம்⁶⁰**

என்னும் அடிகளில் புலனாகின்றது. மேலும், இதன் கருங்காலுக்குத் திணையின்தானை உவமையாக்கிக் கபிலர்,

**தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசங் கால
ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்**

குருகும் உண்டு தான்மணந்த ஞான்றே⁶¹

என்னும் அடிகளின் வழி புலப்படுத்துகின்றார். மீன்களை வயிறார அருந்திய பசிய காலையுடைய கொக்குகளின் வரிசை, மாலையில் தோன்றும் செவ்வானத்தைத் தீண்டினாற்போலப் பறந்து செல்லும் தோற்றம் நெடுவேளாகிய முருகப்பெருமான் மார்பில் விளங்கும் வெண்கடப்ப மாலை போலக் காட்சியளிப்பதை,

நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போல

செவ்வாய் வானம் தீண்டி மீன்அருந்தும்

பைங்காற் கொக்கினம் நிரைபறை உகப்ப⁶²

என்னும் அடிகளில் ஓர் அழகிய உவமையால் அவ்வினிய காட்சி புலவர் நக்கீரரால் விளக்கப்படுகின்றது.

கோழி

வீட்டில் வளர்க்கப்படும் கோழி ஆதலின் இது, மனைக்கோழி என வழங்கப்பட்டது; கானக் கோழியின் வேறுபட்டது. இது பெரும்பாலும் புலையர்களால் வளர்க்கப்படுவதுண்டு. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் புறச்சேரியைப் பற்றிப் பட்டினப் பாலையில் குறிப்பிடும் போது,

பறழ்ப்பன்றி பல்கோழி

உறைக்கிணற்றுப் புறச்சேரி

மேழகத் தகரொடு சிவல் விளையாட்டுக் ⁶³

என்று கூறியுள்ளார். புலால் உண்பவர்க்கே பயன்படும் தன்மைய ஆதலின் கோழிகள், புறச்சேரியில் பலவாக வளர்க்கப்பட்டன என்பது இதன்வழி அறியலாம்.

கோழி, வைகறையில் துயிலெழுந்து கூவும் இயல்பினது. விடியலில் கோழிக் கூவும் குரலைக் கேட்டவுடன் மக்கள், பொழுது புலர்ந்தது என்று துயிலுணர்வர். மதுரையில் அந்தணர் வைகறையில் கோழி கூவுமுன் துயில் எழுந்து வேதம் ஓதுவர் எனபதையுணர்த்த புலவர்,

நான்மறைக் கேள்வி நவில்குர லெடுப்ப

ஏம இன்றுயில் எழுத லல்லதை

வாழிய வஞ்சியுங் கோழியும் போலக்

கோழியின் எழாதெம் பேரூர் துயிலே⁶⁴

என்னும் அடிகளில் சுட்டுகின்றது.

மனைகளில் கோழிகள் வளர்ப்பது வழக்கம். பூனை கோழியைக் கொன்று தின்னும் இயல்புடையது. ஆதலின் கோழி, பூனைக்கு அஞ்சி நடுங்கும் இயல்புடையதாகும். மாலை வேளையில் வேலியில் உள்ள பூனைகள் மனையில் நுழைவதைக் கண்ட குறுகிய காலையுடைய கோழிப்பேடை அஞ்சிப் புகுதற்குரிய பாதுகாப்பான இடத்தை அறியாது திகைத்துத் தன் பச்சிளம் பிள்ளைகளாகிய இனத்தைக் தன்னிடம் வந்து ஒருங்கு கூடுமாறு அழைக்கும் பெருங்குரலை ஒக்கூர் மாசாத்தியார் நன்கு உணர்ந்து அவ்வொலியை இன்னது இசைக்கும் ஊரவர் அம்பலுக்கு உவமையாக்கித் தருகின்ற போது,

மனைஉறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை,
வேலி வெருகினம் மாலை உற்றெனப்
புகும்இடன் அறியாது தொகுபுஉடன் குழீஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்கு
இன்னாது இசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல் வாழியர்! ஐயஎம் தெருவே!⁶⁵

என்று பரத்தையோடு உறவுக் கொண்ட தலைமகனை வெறுத்தவளாக, கூறும் தலைவி மனையுறைக் கோழி என்று அதன் இயல்பும் குறுங்காற் பேடையென அதன் வடிவினையும் தன் குஞ்சியினை காக்கின்ற இயல்போடு புலப்படுத்துகின்றன.

கோழி கூவினால் பொழுது புலரும் என்பது எல்லோராலும் நியதியாக உணரப்படுதலின் இரவில் தலைவனோடு கூடியிருந்த தலைவி, குக்கூ என்று கூவிய கோழியின் குரலைக் கேட்டவுடன், தன் தோள் தோய்ந்திருந்த காதலரைப் பிரிக்கும் வாள் போன்ற கொடிய வைகறைக் காலம் வந்தது என்று தன்னெஞ்சு துட்கென்று அஞ்சியதை,

குக்கூ என்றது கோழி அதன் எதிர்
துட்கென் றன்றுஎன் தூஉ நெஞ்சம்
தோள்தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே⁶⁶

என்ற பாடல் அடிகளின்வழி கோழியின் குரல் இத்தகையது என்பதையும் ஒலிக் குறிப்பால் எடுத்தியம்பியுள்ளார். சேவல் கூவிதான் பொழுது புலரும். ஆனால் சங்க பாடல்களில் கோழியென்று குறிப்பிட்டுள்ளதால் அதையே சுட்டி காட்டியுள்ளேன்.

சிள்வண்டு

இது நூல்களில் ‘சிள்வீடு’ எனவும் ‘சிதடி’ எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. காட்டின் செறிவை விளக்குமிடங்களில் எல்லாம் இச்சிள்வண்டு கறங்குதலைக் கூறல் காணலாம். **“சிள்வீடு கறங்கும் சிறியிலை வேலத்து”**⁶⁷ என்னும் அடிவழி என்புழிச்சிதடி ஒலிக்கின்ற இசையையுடையது என்பதும், வேலமரத்தின் பொருக்கரையில் பொருந்தியிருக்கும் இயல்பினது என்பதும் இதன்வழி உய்த்துணரலாம்.

விமிறு

இது மலர்களில் தேன் அருந்தும் இயல்பினை உடையது. இதன் உடம்பின் மேற்புரத்தில் வரி வரியாகக் கோடுகள் காணப்படுவதால் இது ‘வரிவிமிறு’ என சுட்டப்படுவதை, **“வரிவிமிறு இமிர்ந்து ஆர்ப்ப, இருந்தும்பி இயைபுணத”**⁶⁸ என்ற கலித்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது. மேலும் இது யானையின் மத நீரை உண்ண அதன் கன்னங்களில் மொய்க்கும் என்பது, **“விமிறுமுக கவுள சிறுகண் யானைத்”**⁶⁹ அகநானூற்று வரி மூலம் புலனாகின்றது.

சுரும்பு

சுரும்பு எனப்படும் தேன் உண்பதில் விருப்பமுள்ள வண்டின் வகையைச் சார்ந்ததே.

கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை மிசைதொறும்

சுரும்பு ஆர்க்குங் குரலினோடு இருந்தும்பி⁷⁰

சுரும்புஉண விரிந்த பெருந்தண் கோதை⁷¹

சுரும்புஇமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த⁷²

சோலை அடுக்கத்துச் சுரும்புஉண விரிந்த

கடவுட் காந்த னுள்ளும், உல உடன்⁷³

சுரும்புஉண ஒலிவரும் இரும்பல் கூந்தல்⁷⁴

எனச் சுரும்பு மலர்தோறும் சென்று தேன் உண்ணுதற்காக ஒலி செய்தலையும் அந்த ஒலியின் அசைவால் மலர்கள் மலர்ந்து அதற்குத் தேன் தருதலையும் மகளிர் கூந்தலில் உள்ள நறுமணத்தையும் சுரும்பு அருந்துவது உண்டு என்பதையும் புலவர்கள் அறிந்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

தும்பி

வண்டு என்று பொதுப் பெயரால் வழங்கப்படும் உயிர் வகைகளுள் இதுவும் ஒன்று. வண்டின் முரலுதலுக்கு யாழ் ஓசையை உவமை கூறுதல் போலவே தும்பியின் ஓசைக்குக் குழலோசையை உவமை கூறுதல் உண்டு.

பொன்னின் மாற்றினை உரைத்துக் காணும் கட்டளைக்கல் போன்ற கரிய நிறத்தையுடைய தும்பி ஒன்று, மூங்கிலில் சிறியதாக அமைந்து துளை வழியில்

உள்புகுவதற்காகச் சுழன்று சுழன்று இனிதாக இமிர்கின்ற ஒலியானது, தட்டை வடிவாக அமைந்த தண்ணுமையின் ஒலிக்குப் பின்னர் வாத்தியக்காரன் இனிய ஆம்பலங் குழலைக் கொண்டு ஊதுகின்ற பண்ணினைப் போன்று உள்ளதாம். இதனை,

கட்டளை அன்ன மணிநிறத் தும்பி
இட்டிய குயின்ற துளைவயின் செலீஇயர்
தட்டைத் தண்ணுமைப் பின்னர் இயவர்
தீம்குழல் ஆம்பலின் இனிய இமிரும்⁷⁵

என்ற பாடற்பகுதி உணர்த்துகின்றது. மேலும்,

எருவை இருஞ்சிறை இரீஇய விரிஇணர்த்
தாதுஉண் தும்பி முரல்இசை கடுப்ப
பரியினது உயிர்க்கும் அம்பினர் பெருவர⁷⁶

என்ற பாடல்களின் மூலம் தும்பியைப் பற்றியக் குறிப்புகள் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தேன்

இது தேன் வண்டு எனவும் பிரசம் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. இந்தத் தேனின் இமிர்தலும் யாழ் நரம்பின் ஒலி போன்றது என்று கூறப்படுகின்றது. மலைவீழ் அருவியின் பெருமொலியோடு இப்பிரசத்தின் இமிர் ஒலியைக் கேட்டால் முழுவொலியோடு சேர்ந்து ஒலிக்கும் யாழ் நரம்பின் ஒலைபோல இனிமையாக இருக்கும் என்பதை,

வரைஇழி அருவிப் பாட்டொடு பிரசம்
முழவுசேர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்⁷⁷
கருவிரல் மந்தி கல்லா வன்பறழ்
அருவரைத் தீம்தேன் எடுப்பி அயலது
உருகெழு நெடுஞ் சுனைப் பாயும் நாடன்⁷⁸

என்பது இப்பாடல்களின் வழி புலனாகின்றது.

நாரை

இது கொக்கிற்கு இனமான பறவையாகும். ஆயின் கொக்கினைக் காட்டிலும் இந்நாரை வடிவால் பெரியது. மீன்களையுண்ண நீர்நிலைக்கு அருகிலுள்ள மரங்களில் தங்கியிருத்தலும் வாய்ப்புள்ளபோது தப்பாது மீனைக் குத்துதலும் இதன் இயல்பேயாகும்.

பழனப் பல்மீன் அருந்த நாரை
கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்⁷⁹
அம்ம வாழி தோழி புன்னை
அலங்குசனை இருந்த அஞ்சிறை நாரை

உறுகழிச் சிறுமீன் முனையின் செறுவிற்

கள்நாறு நெய்தல் கதிரோடு நயக்கும்⁸⁰

கரும்பு அறுவடை செய்வதாலும், நெல் வயல்களில் அறுவடை செய்வதாலும் எழுகின்ற ஒலிக்கு அச்சம் கொண்ட நாரைகள் அங்கிருந்து அகன்று அடம்பு, பகன்றை ஆகியன படர்ந்திருக்கும் புங்கமரம், நாவல்மரம் மற்றும் பிற மரங்கள் நிறைந்திருக்கும் இடத்தை அடைந்து வாழும், அவ்விடம் வெறுத்ததும் முல்லைக் காட்டில் தங்கும். அவ்விடம் வெறுத்ததும் கடல் மீன்களைத் தின்று கடற்கரையோரம் புன்னை மரங்களில் தங்கும். அலைகளின் ஒலி எழுவதால் அச்சம் கொண்டு பின்பு பனை மரத்தில் தங்கியிருக்கும்.

நீர்வளம் மிகுந்த வயல் சூழ்ந்த இடங்களில் நாரை வாழும். நாரையின் சிறகுகள் நன்றாக வெளுத்து வெள்ளை ஆடையைப் போல வெண்மை நிறமாக விளங்கும். வயலில் நிற்கும் நாரை கரும்புப் பூவைப் போலக் காட்சியளிக்கும். கெளரி என்னும் ஒருவகை மீனை உண்பதில் அதற்குப் பெருவிருப்பம். காலை நேரங்களில் கடற்கரைக் கரையோரங்களில் பரவலாக அவை திரியும். அதன் கால்கள் நீரில் நிற்பதால் பாசி பிடித்துப் பசுமையாக இருக்கும் என்பர். மாலைக் காலத்தே இவை கூட்டமாக விண்ணில் பறந்து சென்று ஒரே மரத்தில் இரவில் தங்கும். பெரும்பாலும் ஈங்கைப் புதரிலே இளந்தளிர் வருடத் தன் இறகுகளை உடலோடு குவித்து இருந்து மகிழும். மேலும், இந்த நாரை, மருத நிலத்தில் உழவர்கள் வெண்ணெய்க்கை அரியும்போது அவர் பின்னர் ஒலிக்கின்ற தண்ணுமை என்னும் வாத்தியத்தின் ஒலியைக் கேட்டு வெருவியதால் மடைசெறிக்கப்பட்ட ஊது கொம்புப் போலப் பிளிற்றி (ஒலித்து)க் கொண்டே சென்று அண்மையிலுள்ள பனை மரத்தின் உச்சியில் உள்ள உள்மடலில் தங்குமாம். புற மடலில் தங்கினால் தனக்கு இடையூறு நேருமோ என்ற அச்சத்தால் அங்குத் தங்காது அக மடலில் தங்கும் என்பதை,

வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்

தண்ணுமை வொரீஇய தடந்தாள் நாரை

செறிமடை வயிரின் பிளிற்றி பெண்ணை

அகமடல் சேக்கும் துறைவன்⁸¹

என்னும் அகநானூற்று அடிகள் புலப்படுத்துகின்றது.

புறா

இது குறுகுறு நடக்கும் குறுகிய நடையினையும் சிவந்த காலையும் உடையது. மாலைக் காலத்துத் தன் விருப்பமிக்க பெண் புறாவை அழைக்கும் இயல்பினது என்பதை,

குறுநடைப் புறவின் செங்கால் சேவல்

நெடுநிலை வியல்நகர் வீழ்துணைப் பயிரும்

புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை⁸²

என்னும் அடிகளில் ஆலம் பேசி சாத்தனார் அழகுறச் சுட்டுகின்றார். இது திணையுண்ணும் இயல்புடையது. புறாக்களில் தூதுணம் புறவு என ஒரு வகையுண்டு. தூதுகல், கல்லையுண்ணும் இயல்பு பற்றி இப்பெயர் பெற்றது.

“தூதுஉண் அம் புறவுஎனத் துதைந்த நின்எழில் நலம்”⁸³ எனக் கபிலர் ஒரு பெண்ணின் எழில் நலத்துக்குத் தூதுணம் பறவை உவமையாகக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு பலப் புலவர்கள் பெண்ணின் அழகினை எடுத்துரைப்பதற்காகப் புறாவினை உவமையாக்கி தங்கள் கவிதைகளை படைத்துள்ளனர். இப்புறாவானது குறும்பூழ் காலையில் தன் பெடையொடு புழுதியில் குடைந்து விளையாடும் இயல்பினது என்பதை,

**முடங்குதாள் உதைத்த பொலங்கெழு பூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்து வெயில் எறிப்ப
கருந்தாள் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு குடையும் ஆங்கண்⁸⁴**

என்னும் அடிகளின் வழி புலனாகின்றது.

மயில்

பறவைகளுள் மயில், ஓரழகு மிக்க பெரிய பறவையாகும். இதன் தலையில் குடுமியுண்டு. நீண்ட கரிய அழகிய தோகையுண்டு. கார் காலத்தில் அவ்வழகிய தோகையை விரித்து ஆடும் இயல்பினது. வரகின் கதிரையுண்ணும் இயல்பினது. வரகு கதிரையுண்ட ஒரு நெடிய அரிய தோகையுடைய மயில், அழகிய தன் கலாவத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு இன்பமாகக் குருந்த மரத்தின் வளைந்த கிளையில் இருந்துக் கொண்டு பரணில் நின்று கிளியோட்டும் மகளிரின் விளி தோன்றுமாறு கூவும் இயல்பை,

**களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்
கவைக்கதிர் இரும்புறம் கதூஉ உண்ட
குடுமி நெற்றி நெடுமாத் தோகை
காமர் கலவம் பரப்பி ஏமுறக்
கொல்லை உழவர் கூழ்நிழல் ஒழித்த
வல்இலைக் குருந்தின் வாங்குசினை இருந்து
கிளிகடி மகளிரின் விளிபடப் பயிரும் கார்மன்⁸⁵**

என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றது. மேலும், மயில் தன் அழகுமிக்க கலாவத்தை மெல்ல விரித்து ஆடும் இயல்பினையும் அதன் கழுத்து நீல மணி போன்ற அழகையுடையதென்பதையும் **“அணிகிளிர் கலாவம் ஐதுவிரித்து இயலும் மணிபுரை எருத்தின் மஞ்ஞை போல, நின்”⁸⁶** என்ற பாடல் அடிகள் விளக்குவதை காணமுடிகின்றது.

மின்மினி

இதுவும் பறக்கும் இயல்புடைமையின் பறவையினத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டியதேயாம். இரவில் இது பறக்கும் போது செடிகளில் அமர்ந்து சிறகை விரிக்கும் போதும் மின் ஒளியைத் தோற்றுவித்தலில் ‘மின்மினி’ எனக் காரணப் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

நிலம்படு மின்மினி போலப் பலஉடன்

இலங்குபரல் இமைக்கும் என்பநம்⁸⁷

புற்றில் மொய்த்துக் கொண்டிருந்த மின்மினிகள் கரடியின் கைப்பட்டவுடன் எழுந்து பறக்கின்றன. அவை பறக்கும் தோற்றம் கொல்லன் உலைக்களத்தில் இரும்பைக் காய்த்து அடிக்குங் காலத்தில் பிதிர்ந்து எழுகின்ற காய்ந்த இருப்பின் பிதிர்வு போன்று காணப்படுகின்றதாம் என்பதை,

மின்மினி மொய்த்த முரவு வாய்ப் புற்றம்

பொன்றி பிதிரின் சுடர வாங்கி

குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை

இரும்புசெய் கொல்எனத் தோன்றும் ஆங்கண்⁸⁸

என்னும் அடிகளில் வெளியனார் மகனார் கடலனார் எடுத்தியம்புகின்றார்.

வண்டு

பலவகையான மலர்களிலுள்ள நறுமணமிக்க மகரந்தப் பொடியையும் தீஞ்சுவைமிக்க தேனையும் உண்டு வாழும் இயல்புடையது. வண்டு பறவை இனத்தைச் சார்ந்தது. ஆறு கால்களையுடையது. மற்ற பறவைகட்கு இல்லாத உட்சிறகுகள் இரண்டு இவ்வண்டிற்கு உண்டு. புறத்தில் தோன்றும் இரு சிறகுகளுக்கு அகத்தில் இச்சிறகுகள் உள்ளமைப்பற்றி அகஞ்சிறை வண்டு என்று இவ்வண்டுகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றது. புறத்தே காணப்படாத இவ்வகஞ்சிறகுகளை புலவர்கள் கண்டுணர்ந்தவாறு புலப்படுத்தியுள்ளனர். மாலைக் காலத்தில் இவ்வகஞ்சிறை வண்டுகள் மெல்லிதாகப் பறந்து மாலையில் மலரும் முல்லையின் நறுமலரில் உள்ள மகரந்தப் பொடியை விரும்பி ஊதும் காட்சியை,

அம்சிறை வண்டின் மென்பறைத் தொழுதி

முல்லை நறுமலர்த் தாதுநயந்து ஊத⁸⁹

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்வழி புலவர்கள் தாம் கூர்ந்து நோக்கி உணர்ந்தவற்றை நமக்கு உணருமாறுப் புலப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

காதல்மிக்க தலைவன் பாகனை விளித்து ‘முல்லை மலரில் ஊதுகின்ற வண்டுகள் இரிந்து ஓடுமாறு விரைந்து தேரைச் செலுத்திக் குறித்த காலத்தில் தலைவியின் இல்லத்தை அடையச் செய்வாயாக’ என்று கூறுவதனை,

வண்பெயற்கு அவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை

வீகமழ் நெடுவழி ஊதுவண்டு இரிய

காலை எய்தல் கடவுமதி மாலை⁹⁰

என்னும் அகநானூற்று பாடற்பகுதிவழி இயல்பாகத் தாதூண்டு மகிழும் வண்டுகள் இரியுமாறு தேரைக் செலுத்துமாறு ஏவிய தலைவன் காதல் மிகுதியை மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் வண்டுகள் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும், வினைமுற்றியவுடன் தலைவன் தலைவியைக் காண குதிரைகள் பூட்டியுள்ள தேரில் விரைகின்றான். தேரொலியினால் இன்பம் துயக்கின்ற வண்டுகள் சிதறி ஓடுமென்று கருதி தேர்மணிகளின் ஒலிசெய்யா வண்ணம் அடக்கி மெல்லெனத் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு வருகின்றான். அவன் காதல் உள்ளம் அருள் உள்ளமாக விரிவடைந்து சிறிய வண்டின் காதலையும் குறிக்கொண்டு காக்கின்றது. ஆகவே அவன் விரைந்து வரும் தேர் பைய வரத் தொடங்கியது. அதனால் தலைவன் வரக்காலம் தாழ்ந்தது. இதோ வந்துவிட்டான் காண் என்றாள் தோழி. இதனை,

பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த

தாதுஉண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி

மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்

உவக்காண் தோன்றும் குறும் பொறை நாடன்⁹¹

என்பதன் வழி மனித நேயமிக்க தலைவனின் மனவியல்பு அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும்,

இலைஇல் அம்சினை இனவண்டு ஆர்ப்ப

முலைஏர் மென்முகை அவிழ்ந்த கோங்கின்⁹²

உண்கண் வண்டின மொய்ப்பத்

தென்கடற் பெருந்திரை மூழ்க வோளே⁹³

தண்சேற்று அடைஇய கணைக்கால் நெய்தல்

நுண்தாது உண்டு வண்டினம் துறப்ப⁹⁴

என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வண்டினை இயற்கை சூழலின் பின்னணியில் கருத்தாக்கத்திற்காகவும் அகப்பொருள் பொருண்மையின் சிறப்பாக்கத்திற்காகவும் இடத்திற்கும் பொருண்மைக்கும் ஏற்ப சங்ககால பதிவு செய்துள்ள திறன் போற்றுவதலுக்குரியது.

வாவல்

இது வெளவால் என வழங்கப்படுகின்றது. இப்பறவைப் பகற்பொழுதில் முதுமரத்தில் தங்கியிருந்துப் பின் மாலை நேரத்தில் இரைதேடச் செல்லும் இயல்புடையது. இதன் சிறகு வியத்தகு அமைப்புடையது. பசை பொருந்திய தோலை நெய்யில் தோய்த்து எடுத்தாற்ப் போன்ற கரிய சிறகாகும், ஆம்பல்

இலையின் புறத்தைப் போன்ற வளைந்த மெல்லிய சிறகு அமைந்திருக்கும் என்பதை, “பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த் தன் மாச்சிறைப் பறவை” ⁹⁵ என்றும், “நெடுநீர் ஆம்பல் அடைப்புறத் தன்ன கொடுமென் சிறைய கூர்உகிர்ப் பறவை”⁹⁶ என்னும் பாடல்களின் வழி இப்பறவையின் நகங்கள் மிகக் கூர்மையுடையதாக இருக்கும் என்பதை அறியலாம். மேலும், இப்பறவை பறக்கும்போது தாவிச் செல்லுதற்குரிய அழகிய சிறகுகளைக் கொண்டு மெல்லிதாகப் பறக்கும் இயல்பையுடையது என்றும், பழங்களை உணவாகக் கொள்ளும் இயல்புடையது என்பதை, “தாஅவல் அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல் பழுமரம் படரும் பையுள் மாலை” ⁹⁷ என்னும் அடிகளின்வழி புலனாகின்றது.

குறுகிய கிளைகளையுடைய வேம்பின் நறுமணங் கமழும் பழத்தை உண்ணுவதற்காக வாவல் பறந்து செல்லும் மாலைக் காலம் என்பதை, “குறும்சிறை வேம்பின் நறும்பழம் உணிய வாவல் உகக்கும் மாலையும்”⁹⁸ என்னும் அடிகளில் வேப்பம் பழத்தை விரும்பியுண்ணும் இயல்பை அறியலாம். வெளவால் பறக்கும் தன்மையுடைய பாலூட்டி வகை உயிரியாகும். பாலூட்டிகளில் பறக்கும் ஆற்றல் பெற்ற ஒரே உயிரி வெளவால் மட்டுமே. விலங்கியல் அறிஞர்கள் வெளவாலின் உடல் அமைப்பின் அடிப்படையில் பாலூட்டி வகுப்பில் வெளவாலை வகைப்படுத்தி வைத்துள்ளனர். வெளவாலானது பறவை என்பது பற்றிய குழப்பம் பல்லாண்டு காலமாகவே நிலவி வந்துள்ளது.

பழமை வாய்ந்த பாபிலோனியன், பெர்சியன் மற்றும் அரேபிய கருத்துக்களின்படி வெளவால் பறவைகளின் வரிசையிலே கூறப்பட்டுள்ளது. விலங்கியலாளர்களிடம் நிலவிய இக்கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக நீண்ட காலத்திற்குப் பின் நீண்ட விவாதத்திற்கு பின் வெளவால் பாலூட்டி என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வெளவாலைப் பற்றிய கருத்துகள் செவ்வியல் இலக்கியங்களிலும் பதிவாகியுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை குறுந்தொகையில்,

அமிழ்தம் உண்கநம் அயல்இல் ஆட்டி
பால்கலப் பன்ன தேக்கொக்கு அருந்துபு
நீல மென்சிறை வள்உகிர்ப் பறவை
நெல்லிஅம் புளிமாந்தி அயலது
முள்இல் அம்பணை முங்கிலில் தூங்கும்
கழைநிவந்து ஓங்கிய சோலை
மலைகெழு நாடனை வரும்என் றோளே⁹⁹

என்னும் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்வழி தோழி, பாலைக் கறந்தாற்போல இனிமையுடைய தேமாவின் பழத்தைத் தின்று கரிய மெல்லிய சிறகுகளையும் கூரிய நகங்களையும் உடையது வெளவால், நெல்லியின் புளித்த காயையும் உண்டு, அயலில் உள்ளதாகிய முள் இல்லாத அழகிய பருத்த மூங்கிலின் கண்ணை தொங்குகின்றன. அத்தகைய மூங்கில் கோல்கள் உயர்ந்து வளர்ந்த சோலைகளையுடைய மலைகள் பொருந்திய நாட்டை உடைய தலைவன் திருமணத்திற்கு உரியவற்றோடு வருவான் என்று அயன்மனைக் கிழத்தி கூறினாள். ஆதலின், அவள் அமிழ்தத்தை உண்பாளாக என்று குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், தலைவியின் கூற்றாகக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலானது,

**நெடுநீர் ஆம்பல் அடைப்புறத் தன்ன
கொடுமென் சிறைய கூர்உகிர்ப் பறவை
அகல்இலைப் பலவின் சாரல் முன்னி
பகல்உறை முதுமரம் புலம்பப் போகும்
சிறுபுன் மாலை உண்மை
அறிவேன் தோழி அவர் காணா ஊங்கே** ¹⁰⁰

என்னும் பாடல் வழி தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் தோழியை நோக்கி தலைவன் பிரிவினால் மாலைக் காலம் எனக்கு நோய் தருகின்றது என்று தலைவி கூறுவது போல் அமைந்துள்ளது.

தோழி, ஆழமான நீரினிடத்து வளர்ந்த ஆம்பலினது இலையின் புறத்தைப் போன்ற வளைந்த மெல்லிய சிறகை உடையனவாகிய கூரிய நகங்களை உடைய வெளவால்கள், அகன்ற இலைகளை உடைய, பலா மரங்களை உடைய மலைச் சாரலை நோக்கி பகற்பொழுதில் தான் உறைந்த பழைய மரம் தனிமையாகும்படி செல்லும். சிறிய புல்லியமாலைக் காலம் உளதாதலை, அத் தலைவரைக் கனாக்காலத்தில் உணர்ந்தேன் என்கின்றாள். இவ்விரு பாடல்கள் தவிர அகநானூறு உள்ளிட்ட ஏனைய செவ்வியல் பாடல்களிலும் வெளவால் 'பறவை' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விலங்குகள்

உலகில் காணப்படும் உயிரினங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவ்விலங்குகளின் இயல்புகளை அறிந்துகொள்வதற்கு தனிநூல்கள் பழந்தமிழில் இல்லையென்றாலும் நுண்ணறவி சான்ற நூலறி புலவர்கள் தாம் இயற்றிய பழந்தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் பல்வகையான உயிர் வகைகள் பற்றி அறிந்து கூறிச் சென்றுள்ளனர். அவர் கூற்று உண்மையாகவும்

அழகாகவும் இருப்பதோடு அவ்வுயிர் வகைகளை உள்ளவாறு அறியவும் உதவுகின்றது.

ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு முதலியன பதினோரு லட்சம் வகை; மனிதர்கள் ஒன்பது லட்சம் வகை; நீர்வாழியினங்கள் பத்து லட்சம் வகை; பறவைகள் பத்து லட்சம் வகை; விலங்குகள் பத்து லட்சம் வகை; தேவர்கள் பதினான்கு லட்சம் வகை; தாவரங்கள் இருபது லட்சம் வகையாக உள்ளன என்பதை,

ஊர்வ பதினொன்றா மொன்பது மானுடம்

நீர்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்துச் - சீரிய

பந்தமாம் தேவர் பதினா லயன்படைத்த

அந்தமில்சீர் தாவரநா லைந்து¹⁰¹

என்னும் பாடலடியின் வழி இவ்வுலகில் வாழ்கின்ற உயிர்களை வகைப்படுத்தியமையும், உலகுயிர்களின் வகை எண்பத்து நான்கு லட்சமாகும் என்பது இதன் வழி புலனாகின்றது.

சங்க காலத்தில் மலை வளமும், காட்டு வளமும், வயல் வளமும், கடல்வளமும் இயல்பு கெடாது சிறந்து விளங்கின. மரம், செடி, கொடிகள் இயற்கை எழிலோடு வளர்ந்தோங்கிச் செறிந்திருந்தன. அங்குக் காட்டு விலங்குளும் பறவைகளும் அச்சமின்றி வளர்ந்து சிறந்தன; விரும்பியாங்கு விளையாடின; போராடின; ஏற்றவர்க்கு மாற்றது கொடுக்கும் வள்ளல்களை நாடித்திரியும் பழம் புலவர்களை அக்காட்டு வழியிலும் மலை வழியிலும் செல்லும்போது, விரும்பியாங்குத் திரியும் விலங்கு முதலிய உயிர்களைக் கண்களால் கண்டார்கள். அவற்றின் இயல்புகளை ஊன்றி நோக்கியுணர்ந்தார்கள். தாம் உணர்ந்த அவ்வுயிர்களின் இயல்புகளை இலக்கியங்களில் இடையிடையே அழகுறக் கூறியுள்ள சிலவற்றை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளேன்.

அசுணம்

அசுணமான், அசுணம் என்று வழங்கப்பெறும். இசையுணர்வையும். இசையறிவையும் விலங்கு கொண்ட மென்மையான ஓசையைக் கேட்டு மகிழும். இவ்விலங்கைப் பிடிக்க முயல்பவர்கள் முதலில் மென்மையான ஓசையை எழுப்புவர். அவ்விலங்கு அருகில் வந்ததும் பறை போன்ற கருவியால் வல்லோசையை எழுப்புவர். அப்பறையின் வல்லோசை பெருந்துயரைத்தரும். அத்துயர் மிகுதியால் மயங்கி மூர்ச்சித்து விழுந்து விடும். அசுணத்தின் இத்தகைய இயல்பையுணர்ந்த நல்லந்துவனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர்,

மறையின்தன் யாழ்கேட்ட மாணை அருளாது

அறைகொன்று மற்றுஅதன் ஆருயிர் எஞ்சப்

பறை அறைந் தாங்கு ஒருவன் நீத்தான்¹⁰²

என்னும் பாடலடியில் சுட்டுகின்றார். மேலும், இவ்விலங்கு தற்போது காணப்படவில்லை. ஆதலால் கற்பனை விலங்கு என்று இதனை கூறுவாருமுண்டு. அவ்வசனமான் யாழிசையிலுள்ள விருப்பத்தால் வண்டின ஒலியை யாமொலியாக மயங்கிக் கேட்டு மகிழ்வதுமுண்டு. புலியை வென்ற பெரிய கையையுடைய யானையின் கன்னத்தில் வழியும் மதநீரில் வண்டுகள் ஆரவாரிக்க அவ்வொலியை யாமொலியாகக் கருதிப் பெரிய மலைக் குகையில் அசுணம் கூர்ந்து கேட்கும் நிகழ்ச்சியை,

இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானைக்

கவுள்மலிபு இழிதரும் காமர் கடாமும்

இருஞ்சிறைத் தொழுதி ஆர்ப்ப யாழ்செத்து

இருங்கல் விடர்அளை அசுணம் ஓர்க்கும்¹⁰³

என்னும் அகநானூற்று வரிகள் மூலம் புலனாகின்றது.

அயிரை மீன்

அயிரை மீன் மருத நிலத்திலும், நெய்தல் நிலத்திலும் வாழும் இயல்புடையது. சிறிய வடிவினது. அசரை என்று இக்காலத்துள்ளோர் இதனை வழங்குவர். மருத நிலத்திற்கு அடையாக அயிரை மீன் பரவியிருத்தலை “அயிரை பரந்த அந்தண் பழனத்து”¹⁰⁴ என்று நெடும்பல்லியத்தை என்ற நல்லிசைப் புலவர் மெல்லியலார் கூறுகின்றார்.

ஆளி

சங்ககால இலக்கியத்தில் ஆளி என்னும் பெயருடைய விலங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பழங்கால சிற்பங்களில் காணப்படுகின்ற யாளிதான் ஆளி என வழங்கப்படுகின்றது. ஆனால் சிற்பத்தில் காணப்படும் ஆளி உடலமைப்பால் சிங்கத்தையொத்துத் துதிக்கை உடைமையால் சிங்கத்தில் இருந்து வேறுபட்டு விளங்குகின்றது. சங்கப் புலவர்கள் சிங்கத்தை விட ஆளியை அதிகம் தெரிந்திருந்தனர். வேட்டையாடும் இயல்புடையது இவ்விலங்கு. வேட்டையாடுவதற்கு கருவியாக விளங்கும் கூரிய நகங்களையும், அழகிய கோடுகளையும் உடையது. புலியால் கொல்லப்பட்ட வலிவுடைய யானையை இரையென இழுத்து செல்லும் வலிமையுடையது என்பதை,

ஆளி நன்மான் வேட்டுஎழு கோள்உகிர்ப்

பும்பொறி உழுவை தொலைச்சிய வைந்நுதி

ஏந்துவெண் கோடு வயக்களிறு இழுக்கும்

துன்அருங் கானம் என்னாய் நீயே¹⁰⁵

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், கூர்மையான நுனியையுடைய வெண்மையான கொம்புகளையுடைய வலிய களிறு யானையைக் காண்கின்றது. அதன் கொம்புகளைப் பறித்து முருந்தை அருந்த விரும்பியது.

விரும்பியவாறு பாய்ந்து ஆளி தன் கருத்தை முற்றிவித்தது. புலியைக் கொன்ற வலி படைத்த யானை ஆளியை அழிக்கும் ஆற்றல் பெறாமையால் தன் கூரிய வெண்கொம்புகளை இழந்து இறந்தது என்பதை,

இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து

வாள்வலி நடுங்கப் புகல்வந்து ஆளி

உயர்நுதல் யானைப் புகர்முகத்து ஒற்றி

வெண்கோடு புய்க்கும் தண்கமழ் சோலைப்¹⁰⁶

என்னும் அடிகளில் ஆளியின் வலிமை குறிக்கப்படுகின்றது.

ஆனிரை

பசு என்பது இக்கால வழக்கு. முன்னர் ஆ எனவும் கோ எனவும் வழங்கினர். முல்லை நிலத்திற்குரிய விலங்காக இது திகழ்கின்றது. மக்களோடு பழகிப் பயன்தரும் இயல்புடையது. ஆக்களை மேய்ப்போரை ஆயர் என அழைப்பர். கோ என்னும் பெயராதலின் அதைக் காப்போர் என்ற பொருளில் கோவலர் எனவும் அவர் வழங்கப்படுவதுண்டு. ஆயினும் ஆ என்ற சொல் பசுவைக் குறித்து வருவதே பெருவழக்காகக் காணப்படுகின்றது. பெற்றம் என்பது பசுவுக்கும் எருதுக்கும் பொதுவான பெயர்.

கருமையும், செம்மையும் கலந்த நிறமுடைய கபிலை என்னும் ஒரு பசு வகையுள்ளது. பழந்தமிழர் இப்பசுவை தானமாக வழங்குவது சிறப்பென்று கருதினர். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம்பத்தைக் கேட்டு நச்செள்ளையாருக்குக் கபிலைப் பசுவையும், குடநாட்டின் ஓர் ஊரையும் ஈந்தான் என்று ஆறாம்பத்தின் பதிகம் கூறுகின்றது. பசுக்கள் ஒரு நாட்டின் பெருஞ்செல்வமாதலால், அவற்றைக் கவர்தல் போரின் தொடக்கமாயிற்று.

வெட்சி மறவர் தாமே சென்று பகை வேந்தனின் ஊரிலுள்ள வரைக் கலங்கிக் கைதலை வைக்குமாறு ஆனிரையைக் கவர்ந்த தன்மையும், கவர்ந்து வரும் வழியில் கொழுப்புமிக்க ஆவினைக் கொன்று தின்று சுனைநீர் பருகிய தன்மையை,

கலங்குமுனைச் சீறார் கைதலை வைப்பக்

கொழுப்புஆ தின்ற கூம்படை மழவர்

செருப்புடை அடியர் தெண்சுனை மண்டும்

அருஞ்சுரம் அரிய அல்ல வார்க்கோல்¹⁰⁷

என்னும் பாடலடியில் குடவாயிற் கீர்த்தனார் சுட்டுகின்றார். மயிற்பீலியால் தொடுத்தணிந்த மாலையையுடைய வீரர்கள் ஆனிரைகளைக் கவர்தலையும் ஆவின் தசையைப் பழுக்கித் தின்னுதலையும்,

தோகைத் தூவித் தொடைத்தார் மழவர்

நாகுஆ வீழ்த்துத் திற்றி தின்ற

புலவுக்களம் துழைஇய துகள்வாய்க் கோடை¹⁰⁸

என்னும் அடிகளின் வழி அறியலாகின்றது. மேலும் மாலை நேரத்தில் கன்றுகள் அழைக்கும் குரலோடு மனை புகும் பசுக்களின் கழுத்தில் கட்டியுள்ள மணிகளின் ஓசை, தலைவரைப் பிரிந்து இல்லிருக்கும் நல்லியல் தலைவியர்க்கு துன்பத்தை மிகுதிப்படுத்தும் என்பதை,

**தாம்புஅசை குழவி வீங்குசுரை மடியக்
கனைஅல்ஆம் குரல கால்பரி பயிற்றி
படுமணி மிடற்ற பயநிரை ஆயம்
கொடுமடி உடையர் கோல்கைக் கோவலர்
கொன்றைஅம் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் படரும் நனைநகு மாலை** ¹⁰⁹

என்னும் பாடலடியில் மாற்றார் கிழார் மகனார் கொற்றங்கொற்றனார் புலப்படுத்துகின்றார்.

எருமை

காரான் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. மருத நிலத்தில் நீர் நிறைந்த பகுதியில் வாழும் இயல்புடையது. நீர் நிலைகளில் பூத்துள்ள செங்கழுநீர்ப் பூவை விரும்பியுண்ணும் இயல்பையுடையது. வளைந்த கொம்புகளையும், பெரிய வாயையும் உடையது. மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழிலுக்குத் துணையாய் நிற்பது எருமை. இது பால், நெய் முதலிய உணவுப் பொருள்களை அளிப்பதாலும் உழவு நடைபெற பெருந்துணைப் புரிவதாலும் மருத நிலத்து மக்கள் அவற்றைத் தங்கள் செல்வம் என்று போற்றினர். இளைய எருதுகள் வண்டியில் நுகம் பூட்டி இழுத்தலை அறியாது என்பதை 'எருதே இளைய நுகம் உணராவே' என்று உணர்த்துகின்றார் ஒளவையார்.

மேலும், எருமையின் முதுகு மயிர் அடர்ந்து அழகு கொண்டு விளங்குகின்றதாம். 'கரிய தோல் போர்த்த கரிய பெரிய முதுகாம்'. அந்த முதுகில் சிறுதொழில் செய்யும் சிறுவர் ஏறிக்கொண்டு மகிழ்கின்றார்களாம். இக்காட்சி தொலைவிலிருந்து பார்ப்பவருக்கு பெரிய திரண்ட கல்லின்மேல் உட்கார்ந்துள்ள மந்தி போலக் காணப்படுகின்றது என்பதை,

**மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம்
சிறுதொழில் மகாஅர் ஏறி சேணோர்க்குத்
துறுகல் மந்தியின் தோன்றும் ஊரன்** ¹¹⁰

என்னும் அடிகள் எடுத்தியம்புகின்றது.

தொழுவத்திலிருக்கும் சேற்றுத் தரையில் நிற்பதைப் பொறுக்காத சிவந்த கண்களை உடைய எருமை, ஊரார் உறங்கும் நள்ளிரவில் வலிய கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்க் கூர்மையான முள்ளையுடைய வேலியைத் தன் கொம்பால் அகற்றிவிட்டு நீர் மிகுந்த வயலில் மீன்கள்

எல்லாம் அஞ்சி ஓடுமாறு இறங்கியது. மேலும், அங்குள்ள வள்ளைக் கொடிகளை நிலைகுலையச் செய்து வண்டுகள் உள்ளிருந்து ஊதும் தாமரையின் குளிர்ந்த மலரைத் தின்னும் வளமான ஊர் என்பதை,

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான்

ஊர்மடி கங்குலில், நோன்தளை பரிந்து,

கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி,

நீர்முதிர் பழனத்து மீன்உடன் இரிய

அம் தூம்பு வள்ளை மயக்கி, தாமரை

வண்டுஊது பனிமலர் ஆரும் ஊர்!¹¹¹

என்னும் அடிகளில் எருமையில் இயல்பையும் இயற்கையின் அழகையும் உய்த்துணர செய்கின்றன.

ஓந்தி

வடிவ அமைப்பில் உடும்பினைப் பெரும்பாலும் ஒத்து, அளவில் சிறியதாக இருக்கும். இது ஓணான் என்று வழங்கப்படுகின்றது. இதில் பல வகையுண்டு. பச்சோந்தியையே ‘ஓதி’ என்கின்றனர். இவ்வோந்தியின் முதுகு மயிர் ஒழுங்கு கருக்கு அரிவாள் போன்று இருக்கும் என்றும் சுரத்தில் வாழும் இயல்பினது என்றும் வழிச் செல்வோர் இவ்வோந்தியைக் காண்பது நன்னிமித்தமாகக் கருதுவர் இதனை, **“வேதினக் வெரிநின் ஓதி முதுபோத்து ஆறுசெல் மாக்கள் புட்கொள பொருந்தும்”¹¹²** என்கின்றார் அள்ளார் நன்முல்லையார். இவ்வோந்தியின் வால் கூரியதாக இருக்கும் என்றும் அதன் கன்னங்கள் கருத்திருக்கும் என்றும் அதன் வாய் குவளைப்போது போல் இருக்கும் என்பதை, **“வைவால் ஓதி மைஅணல் ஏய்ப்பத் தாதுஉறு குவளைப் போது பிணிஅவிழ”¹¹³** என்னும் அகநானூற்று வரிகளில் பரணர் உவமைப்படுத்திக் கூறுகின்றார். இந்தப் பச்சோந்தி அடிக்கடி நிறமாறும் இயல்புடையது என்பதையும் மக்களைக் கண்டு அஞ்சும் இயல்புடையது என்பதையும் உணர்ந்த புலவர்,

கானம் வெம்பிய வறம்கூர் கடத்திடை

வேனில் ஓதி நிறம்பெயர் முதுபோத்துப்

பாண்யாழ்க் கடையா வாகிப் பாங்கர்

நெடுநிலை யாஅம் ஏறுந் தொழில்¹¹⁴

என்னும் அடிகளின் வழி புலப்படுத்துகின்றார்.

கழுதை

இது ‘வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம்’ என்னும் வரிகளுக்கு ஏற்ப கழுதையின் வாய் வெளுத்திருக்கும் காரணத்தால் வெள்வாய்க் கழுதை

எனவும், ஏனைய விலங்குகளினும் இழிந்தது என்று கருதப்படுவதால் புல்லினம் எனவும் கூறப்படுகின்றது. வெளுத்த வாயும் நெடிய செவியும் உடையது கழுதையென்பதும், பாரம் சுமந்து வணிகர்களுக்குத் துணை செய்யும் இயல்புடையது என்பதை, **“நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக்கழுதை குறைக்குளம்பு உதைத்த கல்பிறங் கியவின்”** ¹¹⁵ என்னும் அகநானூற்று வரிகள் மூலம் அறியலாகின்றது.

மேலும், கோவேறு கழுதையென்னும் ஓர் வகையும் உண்டு. சங்ககால இலக்கியங்களில் அத்திரி என வழங்கப்பெறும். அரசன் ஏறுதற்குரிய சிறப்புடையது என்ற காரணம் பற்றிக் கோவேறு கழுதை எனப் பெயர்பெற்றது. நெய்தல் நிலத்திலுள்ள தன் தலைவியைக் காண தலைவன் இக்கோவேறு கழுதையின்மேல் ஏறிச்செல்வதுண்டு. குதிரைகள் செல்லவியலாத சேற்று நிலத்திலும் இக்கோவேறு கழுதை எளிதிற் செல்லும் இயல்புடையது. நெய்தல் நிலச் சேற்றில் நடந்து சென்றமையால் அதன் உடம்பில் சேறு படிந்திருக்கும். அதன் குளம்பில் சிவந்த இறாமீன் ஒடுங்கிக்கிடக்கும். இதனை,

கழிச்சேறு ஆடிய கணைக்கால் அத்திரி

குளம்பினும் சேயிறா ஒடுங்கின¹¹⁶

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், உப்பங்கழியின்கண் இக்கோவேறு கழுதை செல்லுகின்ற பொழுது சுறாமீன் தாக்கிய காரணத்தால் இதன் கால்கள் புண்ணாயின என்பதை, **“கழிச்சுறா னறிந்த புண்தாள் அத்திரி”**¹¹⁷ என்னும் பாடலடியின் வழி உய்த்துணரலாம். இக்கோவேறு கழுதை தேரில் பூட்டப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இதனை, **“கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி வடிமணி நெடுந்தேர் பூண ஏவாது”**¹¹⁸ என்னும் அடிகளில் சேந்தன் கண்ணனார் கூறுவது அறியமுடிகின்றது.

காட்டுப் பூனை

சங்க இலக்கியத்தில் வெருகு என்று அழைக்கப்பெற்றது. காட்டில் வாழும் இயல்புடையதால் இதனைக் காட்டுப் பூனை என்றும் அழைக்கப்பெறுகின்றது. காட்டில் உள்ள வேட்டுவச் சிறுகுடியிலும் இது தங்குவதுண்டு. காட்டுப் பூனையாகிய இது வேலிப் புறங்களில் திரியும். வெண்மையான பெரிய வடிவையுடையத் தாய்ப் பூனையின் பின் சின்னஞ்சிறு வெண்ணிறக் குட்டிகள் தொடர்ந்து செல்லும் தோற்றம், சந்திரனைச் சூழ்ந்து செல்லும் விண்மீன்கள் போலக் காணப்படுகின்றதாம். இதனை,

எழுதி யன்ன கொடிபடு வெருகின்

பூளை அன்ன பொங்குமயிர்ப் பிள்ளை

மதிகூழ் மீனின் தாய்வழிப் படுஉம்

சிறுகுடி மறவர் சேக்கோள் தண்ணுமைக்கு¹¹⁹

என்னும் அடிகளில் மருதன் இளநாகனார் விளக்குகின்றார். கோழி இதனைக் கண்டு அஞ்சித் தன் குஞ்சுகளோடு பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடுகின்றது என்பதை குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

மேலும், இதன் கூரிய பற்களை காட்டு முல்லை அரும்பிற்கு உவமையாக புலவர், **“பார்வல் வெருகின் கூர்எயிற்று அன்ன வரிமென் முகைய நுண்கொடி அதிரல்”**¹²⁰ என்னும் அடிகளின் வழி அதன் தோற்றத்தை எடுத்துரைக்கின்றார்.

குதிரை

குதிரையும் கழுதையும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தாகவே திகழ்கின்றது. குதிரை, மக்களுக்கு உதவியாக வாழும் விலங்கு. இது நாட்டில் பிறந்து நாட்டில் வளரும் இயல்பினது. வெள்ளை நிறமுடைமையும் வளமான பிடரிமயிருடைமையுமாகும். பெரிய கடலில் உள்ள சங்கு போன்ற நிறத்தினையும் பிடரியையும் உடைய குதிரைகளையே நூலோர் புகழ்ந்துரைப்பர். குதிரைகள் நம்நாட்டில் பிறந்து வளர்வதும் உண்டாயினும் சிறந்த இலக்கணமுடைய குதிரைகள் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டிலிருந்தே வருவிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. கடல் கடந்துள்ள பிற நாட்டிலிருந்து கடல் வழியாக மரக்கலத்தில் வந்து இறங்கிய நிமிர்ந்த நடையினையுடைய குதிரைகள் காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறைமுகத்தில் இருந்தனை என்பதை, **“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்”**¹²¹ என்னும் பட்டினப்பாலையடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கொழுவிய உணவுண்ட செருக்கால் குதிரையின் பிடரி வளர்ந்து வளைந்துள்ளதை கத்திரிக்கோல் கொண்டு கத்திரிக்கும்பொழுது முன் கத்திரிக்கப் பெற்றன பின்னும் கத்திரிக்குமாறு விரைந்து வளரும் தன்மையுள்ள பிடரி என்பதை, **“குரங்குஉளைப் பொலிந்த கொய்சவல் புரவி”**¹²² என்ற பாடல்வரி புலப்படுத்துகின்றது.

தலைவன் தேரில் பூட்டிய குதிரைகள் அம்பின் வேகம் போலப் பாய்ந்து செல்வதில் பழக்கம் கொண்ட அழகிய நடையை உடையன, தாற்று முள்ளால் குத்தினால் குதிரைகள் அதிவேகம் கொள்ளும் என்று அஞ்சி, வலவன் கடிவாள வாரினாற் குறிப்புக் காட்ட, அக்குதிரைகள் தாமும் வலவனின் கருத்துணர்ந்து, மெல்ல மெல்லத் தாவிச் சென்றன என்பதை ‘முள்உறின் சிறத்தல் அஞ்சி, மெல்ல வாவுஉடை மையின் வள்பின் காட்டி, ஏத்தொழில் நவின்ற எழில்நடைப் புரவி’ என்று குதிரையைச் செலுத்தும் ஓட்டியின் இயல்பை நிகழ்வோடு பதிவுச் செய்துள்ளார் குமுழிஞாழலார் நப்பசலையார்.

வேந்தனுக்கு உறுதுணையாகச் சென்று போர்வினை முடித்துத் தலைவிமேற் சென்ற காதலோடு தேரில் ஏறினான். தேரோட்டி குதிரையின்

உளமறிந்து செலுத்தும் திறமை மிக்கவன்: குதிரைகளும் உள்ளம் போல உற்றுழியுதவியும் விரைவு மிக்கன. தேர் மிக விரைவில் தலைவியின் மனைவாயிலை அடைகின்றது. தலைவன் தேர் ஏறியதற்கும் தேரோட்டி இறங்குகின்றதற்கும் கால இடையீடு அதிகமில்லை: ஆதலால் தேரோட்டி சொல்லைக் கேட்டவுடன் தலைவனுக்கு மனமகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இறங்கிப் பார்த்தப் பொழுது தலைவியின் மனைவாயிலில் நிற்பதையுணர்கின்றான். தலைவன், அப்பொழுது அவன் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த எண்ணங்களை அப்படியே வெளியிடுகின்றபோது,

வான்வழங்கு இயற்கை வளிபூட் டினையோ

மான்உரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ

உரைமதி வாழியோ வலவ எனதன்¹²³

என்று குதிரையின் வேகத்தினை வியந்துரைக்கின்றான். அ.:தாவது இக்குதிரைகள் இயல்பான குதிரைகளாக இருந்தால் இவ்வளவு விரைந்து வர இயலாது. எனவே, குதிரையாக்கித் தேரில் பூட்டினாயோ? அல்லது, குதிரையுருவாக நின் மனத்தைத்தான் பூட்டிவிட்டாயோ? உண்மையைச் சொல்வாயாக வலவ! இப்பேருதவியைத் திறமையாகச் செய்து முடித்த நீ நெடிது வாழ்க என்று வாழ்த்தினான்.

மேலும், நெய்யைச் சொரிந்து மிதித்த உணவை உண்டு பழகியதால் அந்நெய்மிதியையும் வெறுத்துவிட்டுக் கொழுமையான சோற்றையே உணவாகக் கொள்ளும் குதிரைகளும் உண்டு என்பதை,

நெய்ம்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சோற்று ஆர்கை

நிரல்இயைந்து ஒன்றிய செலவின் செந்தினைக்

குரல்வார்ந் தன்ன குவவுத்தலை நல்நான்கு

வீங்குசுவல் மொசியத் தாங்குநுகம் தழீஇ

பூம்பொறிப் பல்படை ஒலிப்பப் பூட்டி

மதியுடை வலவன் ஏவலின் இகுதுறைப்

புனல்பாய்ந் தன்ன வாம்மான் திண்தோர்க்

கணைகழிந் தன்ன நோன்கால் வண்பரி¹²⁴

என்ற அடிகளின் வழி அறியலாகின்றது. குதிரையின் கழுத்தில் பரல் பெய்து செய்த கிண்கிணிமாலை அணிவதுண்டு. குதிரை ஓடும்போது அம்மாலை ஆரவாரிக்கும். இதனை,

அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து

ஆதி போகிய பாய்பரி நன்மா¹²⁵

என்ற அடிகளில் பரணர் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார். குதிரையின் செலவுகளில் ஆதி என்பதும் ஒன்று என்பதை இவ்வடிகள் புலப்படுத்துகின்றது.

குரங்கு

குரங்குகள் மரக்கிளையில் வாழும் இயல்புடையது. இதனை தொல்காப்பியர், ‘கோடுவாழ் குரங்கு’ என்ற அடியின் வழி புலனாகும். மரங்களின் உச்சிக் கிளையில் பெண் குரங்குகள் தம்முடைய குட்டிகளைத் தழுவித் கொண்டு வாழும் இயல்புடையன. குரங்குகள் கூட்டமாக வாழும் தன்மையுடையது. காட்டிலே ஒரு மயில் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றது. பல்கிளைத் தலைவனாகிய ஆண்குரங்கு (கல்லாக்கடுவன்) ஒன்று பலாப் பழத்தை பறித்து வைத்துக் கொண்டு அருவியொழுகும் பாறையின் அருகில் அமர்ந்து, தன்னினத்தை அழைத்து மகிழ்கின்ற காட்சி விறலிக்குப் பின் மத்தளம் அடிப்போன் காட்சி போன்றுளது என்பதை,

முடவுமுதிர் பலவின் குடம்மருள் பெரும்பழம்

பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்

பாடுஇமிழ் அருவிப் பாறை மருங்கின்

ஆடுமயில் முன்னது ஆக கோடியர்

விழவுகொள் முதூர் விறலி பின்றை

முழவன் போல அகப்பட தமிழி

இந்துணைப் பயிரும் குன்ற நாடன்¹²⁶

என்று அக்காட்சியை அஞ்சி அதை மகள் நாகையார் பதிவுச் செய்கின்றார். வெளுத்த முகத்தையுடைய குரங்குக் குட்டிகள் பாலருந்தத் துள்ளும் ஆட்டுக் குட்டிகளோடு தாவி மகிழ்கின்றன. மலைப் பகுதிகளில் குரங்குகள் வாழைப் பழங்களைப் பறித்து உண்ணுதலையும் கூறியுள்ளார். “கொழுமுதல் ஆய்கனி மந்தி கவரும்”¹²⁷ என்னும் சங்க கால புலவர் பாடல்களின் வழி குரங்கின் வடிவமும் திறனும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மேலும், கரிய கண்களையும் வன்மையமுடைய ஓர் ஆண் குரங்கு இறந்துபட்டதாகக் கணவனை இழந்தும் கைம்மை நோன்போடு வாழ விரும்பாத அழகிய மந்தி தன் இளைய குட்டியைக் காப்பதற்காகவேனும் உயிர்வாழ விரும்பாது அக்குட்டியைத் தன் இனக் குரங்கிடம் விடுத்துவிட்டு உயர்ந்த மலையிலேறிப் பாய்ந்து உயிர்விட்ட செய்தியை,

கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி

ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துஉயிர் செகுக்கும்

சாரல்நாட நடுநாள்¹²⁸

என்னும் பாடலடியின்வழி கடுந்தோட் கரவீரன் குரங்கின் உணர்வை உணர்த்துகின்றார்.

கெண்டை மீன்

இது சிறிய வடிவினையுடைய மீன். இதனைக் கொக்கு விரும்பி உண்ணும். வாளை மீன் மாம்பழத்தைத் திண்பது போல இக்கெண்டை மீன் பிரப்பம் பழத்தைத் திண்ணு என்பதை,

அரில்பவர் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி

குண்டுநீர் இலஞ்சி கெண்டை கதூஉம்¹²⁹

என்று ஔவையார் விளக்குகின்றார்.

சுறா மீன்

மீன்களில் மிகப் பெரியது சுறா மீன். இது கடலில் வாழும் இயல்புடையது. தொல்காப்பியர் இதனைக் “கடல்வாழ் சுறவு”¹³⁰ என்று சிறப்பித்துள்ளார். கடலின் பெருமை கூற வந்த முடத்தாமக் கண்ணியார் “சுறவுவழங்கும் இரும் பௌவத்து”¹³¹ என்று சுறா மீன் திரிதலைப் பெருங் கடலுக்கு அடையாகக் கூறியுள்ளார்.

தேரை

நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் இயல்புடைய இது, தவளை எனவும் நுணல் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. இதன் வாய் பிளந்து வைத்தாற்போல் இருக்கும். நீரினையுடைய ஆழமான பள்ளங்களில் பிளந்த வாயினையுடைய தேரைகள், நீண்ட வழியெலாம் வாத்தியங்கள் பல ஒன்று சேர்ந்து ஒலிப்பன போன்று ஒலித்தன என்பதை,

நெடுநீர் அவல பகுவாய்த் தேரை

சிறுபல் இயத்தின் நெடுநெறிக் கறங்க¹³²

என்பதால் தேரையின் வாழ்விடமும், வாயின் அமைப்பும் அதன், ஒலி அமைப்பும் அறியலாம்.

மேலும், கார்காலத்து மேகத்தின் முழக்கத்தைக் கேட்ட மகிழ்ச்சியில் நீர்மேல் கிடந்து ஒலிக்கின்ற தேரைகளில் ஒலி போல, மாட்சியமையுறத் தாள ஒற்று அனைத்துச் சில்லரி என்னும் தாள வாச்சியம் ஒலிக்கும் என்பதை,

கார்வான் முழக்கின் நீர்மிசைத் தெவுட்டும்

தேரை ஒலியின் மான சீர்அமைத்து

சில்அரி கறங்கும் சிறுபல் இயத்தொடு¹³³

என்னும் பாடலடிகளின்வழி தேரையின் இயல்பு புலனாகின்றது. மகளிர் ஆடுகின்ற அரங்கில் ஒலிக்கும் வாத்தியம் போல, வரிநிறைந்த புறத்தினையுடைய தவளைகள் பள்ளங்கள் தோறும் ஒலிக்கும் என்பதை,

ஏறுடைப் பெருமழை பொழிந்தென அவல்தோறும்

ஆடுகளப் பறையின் வரிநுணல் கறங்க¹³⁴

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும், இளங்கீரந்தையார், கிண்கிணி என்னும் சதங்கையின் அமைப்பைப் புலப்படுத்த இந்தத் தவளையின் வாயை உவமையாகக் குறிப்பிடுகின்றார். “செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த தவளை வாஅய பொலம்செய் கிண்கிணிக”¹³⁵ என்னும் பாடலடியில் செல்வச் சிறுவரின் சிறிய அடியில் பொலிவு பெற்று விளங்கும் தவளையின் வாய்போன்று பொன்னால் செய்யப்பட்ட கிண்கிணி அமைப்பும் ஒப்புமையுடையன என்பது புலனாகின்றது.

தேள்

தேளின் வடிவமைப்பைப்பற்றிப் பழந்தமிழ் நூல்களில் குறிப்புகள் இல்லை. தேள் கொட்டினால் வலிமிகுதியாக இருக்கும் என்பதை மட்டும் விளங்கச் செய்திருக்கின்றார்கள். இதனால் தேள் கொட்டும் இயல்புடையது என்பதை உணரலாம்.

இடையன் ஒருவன் இடைக்குலப் பெண் ஒருத்தியைக் கண்டு காதல் கொண்டு தன் காதலைப் புலப்படுத்துகின்றான். அந்த இடைக்குலப் பெண்ணுக்கும் அவன் மேல் காதல் இருக்கின்றது. இருந்தாலும் அவன்மேல் பொய்யாகவேனும் பழி சுமத்தி மகிழ்வுற எண்ணுகின்றாள். இதனையே நல்லுருத்திரனார் என்ற புலவர் முல்லைக்கலியில் ஒரு தலைவியின் கூற்றாக இடுதேள் மருந்து உண்மையை,

கடிகொள் இருங்காப்பில் புல்லினத்து ஆயர்

குடிதோறும் நல்லாரை வேண்டுதி எல்லா

இடுதேள் மருந்தோநின் வேட்கை தொடுதரத்¹³⁶

என்னும் அடிகளில் புலப்படுத்துகின்றார்.

நல்ல பாம்பு

இது நஞ்சு உள்ள பாம்பு. படம் எடுத்து ஆடும். மாணிக்க மணியைத் தன்பால் கொண்டுள்ள நல்ல பாம்புகளும் உண்டு. மாணிக்கத்தையுடைய முதிர்ந்த பாம்பு இரவில் அம்மணியை உமிழ்ந்துவிட்டு அதன் ஒளியில் இரை தேடும். நல்ல பாம்பின் குட்டி சிறியதும் இளையதும் ஆயினும் நஞ்சுடையது.

ஒரு தலைவி, தலைவன் பிரிவிற்கு ஆற்றாது மெலிந்து நலிகின்றாள். அன்பு நிறைந்த தலைவர் பிரியமாட்டார் என்று நம்பி தலைவனை தடுக்காது இருந்துவிட்டாள். தலைவனோ ‘இவளிடம் சொல்லிப் பிரிந்தால் அன்பு மிகுதியால் யான் செல்ல உடன்படான்’ என்று துணிந்து சொல்லாமல் சென்றான். இருவரும் ஒருவர் அன்பினால் ஆட்பட்டவர்கள். தலைவன் செல்லான் என்று தலைவி இகழ்ந்திருந்ததற்கும் தலைவி, ஒல்லான் என்று தலைவன் சொல்லாமல் செல்லுதற்கும் அவர் அன்பின் ஆட்சியே காரணம். இவ்விரண்டு

ஆளுமைகளும் செய்த வருத்தம் தலைவியின் அல்லல் மிக்க நெஞ்சினை மிகவும் கலக்குகின்றது. இவ்வாறு கலக்குதற்கு உவமையாகத் தலைவி,

நல்அராக் கதுவி யாங்கு என்

அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக் குறுமே¹³⁷

என்று கூறியதாக ஒளவையார் கூறுகின்றார். இதனால் நல்ல பாம்பு கடித்தால் மக்கள் பெருந்துயர் எய்தி இறந்திடுவர் என்பதை வியூகித்து அறியலாம். நல்ல பாம்பு சினமிக்குச் சீறும் பொழுது அதன் தலை மேலேழுந்து விரியும் இயல்பையுணர்ந்த பொதும்பிற் புல்லாங் கண்ணியார் என்ற புலவர்,

வெஞ்சின அரவின் பைஅணந் தன்ன

தண்கமழ் கோடல் தாதுபிணி அவிழ்¹³⁸

என்று வெண்காந்தளின் போது மலர்ந்தற்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

நெய்தல் நிலத்தில் வழியருகே நெய்தல் அரும்பு இருக்கின்றது. தலைவன் தேரேறித் தலைவியின் ஊர்க்கு அவ்வழியே வருகின்றான். அவன் தேர்ச்சக்கரம் பட்டு நெய்தல் அரும்பின் முனை குறைந்து விடுகின்றது. அந்தக் குறையரும்பு மலர்ந்து தோன்றுவது படமெடுத்த பாம்பின் தலைபோலக் காணப்படுகின்றது என்பதை,

செழுநீர்த் தண்கழி நீந்தலின் ஆழி

நுதிமுகங் குறைத்த பொதிமுகிழ் நெய்தல்

பாம்புஉயர் தலையின் சாம்புவன நிவப்ப

இரவந் தன்றால் திண்தோர் கரவாது¹³⁹

என்று விளக்கியிருக்கின்றார் குமிழிஞாழலார் நப்பசலையார்.

பச்சைப் பாம்பு

பாம்புகளில் பச்சை நிறமுள்ள பாம்பும் உண்டு. திரண்ட கரும்பின் பூ விரியாது தோளுடன் கூம்பியுள்ள நிலைக்கு உவமையாகப் பச்சைப் பாம்பின் சூல் முதிர்ச்சியை உவமை கூறியுள்ளார் கழார்க் கீரன் எயிற்றியார். இதனை, “சினைப்பசம் பாம்பின் சூல்முதிர்ப்பு அன்ன கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி அவிழ்¹⁴⁰ என்கின்றார் கழார்க் கீரன் எயிற்றியார்.

புலி

புலி வீரமும் வலியும் மிக்கது. பூத்த வேங்கை மரம் போலப் புள்ளிகளும் வரிகளும் நிறைந்த உடம்பையுடையது. பெரிய குன்றிடத்தே நீர்ற்ற போதற்கரிய சுரவழியில் உயரமான களிற்றினைக் கொன்று ஆள் வழக்கற்ற அருஞ்சுரத்தே புலி அலைந்து திரிவதை,

கோடை நீடிய அகன்பெருங் குன்றத்து

நீர்இல்ஆர் ஆற்று நிவப்பன களிறுஅட்டு

ஆள்இல் அத்தத்து உழுவை உகளும்¹⁴¹

என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகின்றது. களிறாகிய இரையைத் தெளியத் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஒதுங்கிய பார்வையோடு மறைந்து செல்லும் வினையுடைய வலிய ஆண் புலி என்பதை,

களிற்றுஇரை தெரீஇய பார்வல் ஒதுக்கின்

ஒளித்து இயங்கும் மரபின் வயப்புலி போல¹⁴²

என்று பதிவுசெய்கின்றார் வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார். மேலும், அள்ளார் நன்முல்லையார் “கோட்புலி வழங்கும் சோலை”¹⁴³ எனக் கூறுகின்றார். பெண் புலியானது உயர்ந்த மலையின்கண் தசையின் மூட்டம் விரியாத வளைந்த நகத்தினையுடைய குட்டிகள் முன்றினை ஒருசேரப் பெற்றெடுத்தது, அதனால் வலுவிழந்து ஓய்ந்துப் போன பெண் புலி பசிமிக்கதாக, அதன் பசியைப் போக்க கருதிய புள்ளிகள் விளங்கும் பிளந்த வாயையுடைய ஆண்புலி, அறல்பட்ட கொம்பினையுடைய ஆண் மானினது குரலினைக் கூர்ந்து கேட்கும் என்பதை,

ஊன்பொதி அவிழாக் கோட்டுஉகிர்க் குருளை

முன்றுஉடன் ஈன்ற முடங்கர் நிழத்த

துறுகல் விடர்அளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தென,

பொறிகிளர் உழுவைப் போழ்வாய் ஏற்றை

அறுகோட்டு உழைமான் ஆண்குரல் ஓர்க்கும்¹⁴⁴

என்று பதிவு செய்துள்ளார் ஒளவையார்.

மான்

உப்பு வணிகர்கள் வண்டியில் கட்டப்பட்டுள்ள எருதுகள் ஏற்றமான இடங்களில் மேலேறும் போது அதட்டி ஓசை எழுப்புவர் அவ்வோசை கேட்டு ஆண்மான் பெண்மான் ஆகிய இனங்கள் அஞ்சி ஓடும் என்பதை,

உழைமான் அம்பிணை இனன் இரிந்து ஓட

காடுகவின் அழிய உரைஇ கோடை¹⁴⁵

என்னும் பாடலடிகளில் முள்ளிர்ப் பூதியார் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், “நல்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி”¹⁴⁶ “புள்உறு புண்கண் தீர்த்த வெள்வேல்”¹⁴⁷ மான் கணம், மாலைக் காலத்தில் காட்டகத்தே இனத்தினின்றும் பிரிந்த, தான் சேரும் சேர்க்கையைக் காணாத கலைமான் பெண்மானைக் (பிணையை) குரலால் அழைப்பதை,

எல்படு பொழுதின் இனம்தலை மயங்கி

கட்சி காணாக் கடமான் நல்ஏறு

மடமான் நாகுபிணை பயிரின் விடர்முழை¹⁴⁸

என்னும் பாடலடிகளில் குறமகள் இளவெயினி பதிவு செய்துள்ளமை புலப்படுகின்றது.

மீன்

கடல்வாழ் உயிரினம் மக்களுக்கு உணவாகப் பயன்படுகின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் உயிர்காக்கும் மருந்துகள் இதிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றன. நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக விளங்குகின்ற காரணிகளில் முதன்மையானது என்பதை, “நீர்முதிர் பழனத்து மீன்உடல் இரிய”¹⁴⁹ என்ற பாடலடியில் அள்ளுர் நன்முல்லையார் சுட்டுகின்றார். மேலும்,

இவைநுமக்கு உரிய அல்ல இழிந்த

கொழுமீன் வல்சி என்றனம் இழுமென¹⁵⁰

இறவுப்புறத்து அன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்

சுறுவுக்கோட் டன்ன முள்இலை தாழை¹⁵¹

மீன் உண் கொக்கின் தூவி அன்ன¹⁵²

என்று பாடல்கள் தோறும் சூழலுக்கேற்பக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

முதலை

முதலைகள் நிறைந்த அகழியையும் நீர் நிறைந்த ஆழமான மடுக்களையும் முதலைகள் வாழும் பொய்கைகளையும் அழித்தவர்கள் முன்னோர்கள் என்பதை,

ஈர்ப்புடைக் கராஅத்து அன்ன என்னை¹⁵³

கொடுங்கால் முதலைக் கோள்வல் ஏற்றை

வழிவழக்கு அறுக்கும் கானல்அம் பெருந்துறை¹⁵⁴

என்கின்றார் மாறோக்கத்து நப்பசலையார்.

முயல்

இது காட்டில் வாழும் மெல்லிய இயல்புடைய விலங்கு. இதனுடைய செவிகள் நீண்டிருக்கும். இதன் உடம்பின் அளவு குறுகியதாய் இருக்கும். காட்டு வெளிகளில் முயல் குட்டிகள் தாவிக் குதிக்கின்றன. வரகுக்கதிர் முற்றிய சோலைகள் அங்கே நிறைந்துள்ளன. இதன் கண், நெல்லிக்காய் போன்றது வரகின் கதிர் வெளிவராத முன்னரே அதன் பீளினை அருந்திப் பின் நீரைத் தேடியுண்ணும் என்பதை,

சிறியிலை நெல்லிக் காய்கண் டன்ன

குறுவிழிக் கண்ண கூரல்அம் குறுமுயல்

முடந்தை வரகின் வீங்குபீள் அருந்துபு

குடந்தைஅம் செவிய கோட்பவர் ஒடுங்கி

இன்துயில் எழுந்து துணையொடு போகி

முன்றில் சிறுநிறை நீர்கண்டு உண்ணும்¹⁵⁵

என்னும் அடிகளால் உய்த்துணரலாம்.

யாமை

யாமை மருத நிலத்திலும் நெய்தல் நிலத்திலும் வாழும் விலங்கினம். நீரில் நீந்தியும் நிலத்தில் தவழ்ந்தும் வாழும் இயல்புடையது. இது ஆமை என இப்பொழுது வழங்கப்படுகின்றது. இதன் முதுகு வலிய ஓடு கவிழ்த்தாற்ப் போல் இருக்கும். இதன் வடிவமைப்பையுணர்ந்து வந்த தும்பி சேர்கீரனார், **“அரிக்குரல் தடாரியின் யாமை மிளிர”**¹⁵⁶ என்று தடாரியை உவமையாகக் கூறி விளக்குகின்றார்.

கடலில் வாழும் ஒரு சூல் முதிர்ந்த பெண்யாமை, கடற்கறையிலுள்ள அடும்புக் கொடியைக் கால் நகங்களால் அறுத்துச் சிதைக்கின்றது. இவ்வாறு சிதைத்தக் கொடியை இழுத்துச் சென்று வளைந்த உப்பங்கழிக்கு அருகில் உள்ள மணற்குவியலின் பக்கத்தில் சேர்த்து வைக்கின்றது: அக்கொடியின் செறிவில் தன் உடம்பை மறைத்துக் கொண்டு முட்டையைப் பின்று மணலில் புதைக்கின்றது. தாயக் கோட்டில் வைக்கும் வட்டுக்காய் போன்றதும் புலால் நாறுகின்றதும் அம்முட்டையை பெண் யாமை மணலில் புதைத்துச் சென்றதை, அதன் கணவனாகிய ஆண் யாமை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது. தன் முட்டையென்ற காதல் உரிமையால், அம்முட்டை முதிர்ந்து குஞ்சு ஆகும் வரையில் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது இருந்து அதைப் பாதுகாக்கின்ற ஆண் யாமையின் இயல்பை,

அடும்புகொடி சிதைய வாங்கி கொடுங்கழிக்

குப்பை வெண்மணல் பக்கம் சேர்த்தி

நிறைச்சூல் யாமை மறைத்துஈன்று புதைத்த

கோட்டுவட்டு உருவின் புலவநாறு முட்டை

பார்ப்புஇடன் ஆகும் அளவை, பகுவாய்

கணவன் ஓம்பும் கானல்அம் சேர்ப்பன்¹⁵⁷

என்னும் பாடலடிகளின் வழி இந்த அரிய அன்பு நிகழ்ச்சியைக் குமிழி ஞாழலார் நப்பசலையார் என்ற நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார்க் கண்டு நமக்கு விளக்குகின்றார்.

யாணை

நம் நாட்டு விலங்குகளில் யாணைதான் உருவில் பெரியது. யாணை பற்றிய இலக்கண நூலொன்று ‘யாணை நூல்’ எனத் தமிழில் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. விலங்குகளில் யாணைதான் உருவில் பெரியது.

பரியது கூங்கோட்டது ஆயினும் யாணை

வெருஉம் புலிதாக் குறின்¹⁵⁸

என வள்ளுவர் இதன் பருமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்ககால பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களிலும் யானையைப் பதிவுச் செய்துள்ளனர்.

மேலும், “உரற்கால் யானை ஓடித்து உண்டு”¹⁵⁹ தன் காதற் பிடியை நீங்கிச் செல்லும் களிறறை “இனம்தீர் களிறற்றின் பெயர்ந்தோன் இன்றும்”¹⁶⁰ என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகின்றது.

வெண்ணெல் அருந்திய வரிநுதல் யானை

தண்ணறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சம்¹⁶¹

பெருங்களிறு மருப்பில் லன்ன¹⁶²

புலியானது, தனக்குரிய பெருங்களிறறைக் கொன்றதனைக் கண்டது, அதன்கரிய பிடியானை ஒன்று. அதனால் வாடைச் செய்யும் பிரிவு நோயாகிய வருத்தத்தோடு, தான் நின்ற இடத்தின்றும் அகலாமல் அசையாமல் நின்றது என்பதை,

பெருங்களிறு உழுவை அட்டென இரும்பிடி

உயங்குபிணி வருத்தமொடு இயங்கல் செல்லாது¹⁶³

என்கின்றார் நல்வெள்ளியார்.

வலம்புரி

வலம்புரி என்பது சங்கினத்தில் உயர்ந்த மதிப்புடையது. இதன் ஓட்டில் உள்ளக் கீற்றுகள் வலப்பக்கமாகச் சுழிந்து காணப்படுதலின் இப்பெயர்ப் பெற்றது. இவ்வலம்புரிச் சங்கு ஆழ்கடலில் வாழும் இயல்பினது. இவ்வலம்புரிச் சங்கினை அரத்தால் அறுத்துப் பெண்டிர் முன்கையில் அணியும் வளையல் செய்வதுண்டு. “கோடுசர் இலங்குவளை நெகிழ நாளும்”¹⁶⁴ என்று புலவர் பலர் சங்குவளை பற்றிக் கூறியிருத்தல் காணலாம். திருமண நிகழ்ச்சியிலும் வலம்புரிச் சங்கத்தை முழக்குவதுண்டு என்பதை,

பறைபட பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு

தொல்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய

நாள்ணர்க் கோசர் நன்மொழி போல

வாய்ஆ கின்றே தோழி ஆய்கமல்

சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு

தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே¹⁶⁵

என்ற பாடலால் ஓளவையார் நமக்கு அறிவிக்கின்றார். இங்கு மடந்தை நட்பாய்கின்று என்பது திருமண நிகழ்ச்சியை. மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் சிறப்புறுவதற்காகவும் ‘ஓம்’ என்ற பிரணவ வடிவாய் நின்று பிரணவ ஒலியை எழுப்புகின்ற சங்கத்தை முழக்கிய பழந்தமிழர் பழக்கம் சிறப்புமிக்கதாக உள்ளது.

வெள்ளாடு

ஆடு வெள்ளாடு, செம்மறியாடு என்று இருவகைப்படும்.

வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்

தன் ஓர் அன்ன இளையர் இருப்ப¹⁶⁶

இது இளையோர்க்கு எடுத்துக் காட்டும் உவமானமாய் வலியில் மிக்கதாய்க் குறிக்கப்பட்டது. வெள்ளாடு என்பது சாதிப் பெயராகவும், வெள்ளை என்ற அடைமொழி அப்பொருளை விசேடிக்கும் அறியக்கிடக்கின்றது.

தொகுப்புரை

பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்து சென்ற நுண்ணறிவு சான்ற புலவர்கள் பலர் தாம் இயற்றியப் பழந்தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் பல்வகையான உயிர் வகைகளைப்பற்றி உள்ளவாறு கூறிச் சென்றுள்ளமை காணமுடிகின்றது. அவர் கூற்று உண்மையாகவும் அழகாகவும் இருப்பதோடு அவ்வுயிர் வகைகளை உள்ளவாறு அறிய உதவுகின்றது.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை இன்ப வாழ்க்கை அதை சித்தரிக்கவும் அதன் வழி சிந்திக்கவும் நமக்கு வாய்ப்பு நல்கியவர்கள் சங்க இலக்கிய புலவர் பெருமக்கள். அவர்கள் உவமைக்காகவும் உள்ளுறைக்காகவும் இயற்கைத் துணைத் தெளிவிற்கும் தாவரங்களையும், பறவைகளையும், விலங்குகளையும் தமது பாடல்களில் எடுத்துக்கூறியமை தெற்றென விளங்குகின்றது.

பண்டைய தமிழரின் அன்றாட வாழ்வில் தாவரங்கள் பிரிக்க முடியாத இயல்பினவாக இருந்துள்ளது. குறிப்பாகக் கார் காலத்தின் வருகையைக் கூட இவை மூலமே தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலங்களில் இளவேனில் கார் கூதிர் முன்பனி பின்பனி என்ற ஆறு பருவங்களில் மண், நீர், தீ, வளி, வெளி என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின் இயக்கத்தால் தோன்றும் தமிழகத்தில் இருந்த இருக்கின்ற நூற்றைம்பது மலர்களை நம் முன்னோர் மலர்களாகவும் மாலையாகவும் எங்ஙனம் பயன்படுத்தினர் என்பதை விளக்குகின்றது.

ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு முதலியன பதினோரு லட்சம் வகை; மனிதர்கள் ஒன்பது லட்சம் வகை; நீர்வாழ்விடங்கள் பத்து லட்சம் வகை; பறவைகள் பத்து லட்சம் வகை; விலங்குகள் பத்து லட்சம் வகை; தேவர்கள்

பதினான்கு லட்சம் வகை; தாவரங்கள் இருபது லட்சம் வகையாக உள்ளன என்பது இதன்வழி பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலத்தில் இருந்த இருகின்ற மலர்களை பற்றியக் குறிப்புகளை பட்டியலிட்டு காட்டும் வகையில் குறிஞ்சிப் பாட்டில் 99 வகையான மலர்கள் இடம்பெற்றிருப்பது இதன்வழி அறியலாகின்றது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் அதிரல், ஆம்பல், ஆல், இலவம், ஈங்கை, உழிஞ்சில், கடம்பு, கரந்தை, காந்தள், காயா, குவளை, கொன்றை, தாமரை, வெட்சி, வேங்கை, முல்லை, வாகை, போந்தை, பகன்றை போன்ற பலவகையான மலர்களும் செடிகளும் கற்பனை நயத்துடனும் உவமையுடனும் பதிவுசெய்துள்ளமை விளங்குகின்றது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அன்றில், காக்கை, கிளி, சிள்வீடு, குயில், குடிஞை, கொக்கு, கோழி, நாரை, புறா, மயில், வண்டு, வாவல் போன்ற பறவைகள் சங்க இலக்கியப் பின்னணியில் பாடல் கருத்துக்களுக்கு பொருண்மை ஊட்டக்கூடியதாக அமைந்துள்ளன.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அசுணம், ஆநிரை, ஆளி, எருமை, கழுதை, காட்டுப்பூனை, குதிரை, குரங்கு, தேள், பாம்பு, புலி, மான், மீன், அயிரைமீன், முயல், யாமை, வெள்ளாடு போன்ற விலங்கினம் மற்றும் நீர் வாழ் உயிரினங்களையும் தமது பாடல்களில் பொருத்தமுற காட்சிப்படுத்தியுள்ள திறன் சங்க கால புலவர்களின் படைப்பாளுமையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

பண்டைய தமிழர்களின் பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களை எவ்வாறு அறிந்து கொள்கின்றோமோ அதே போல இப்பூவுலகைவிட்டு மறைந்து போன பல வகையான தாவர இனங்கள், பறவையினங்கள் மற்றும் விலங்கினங்கள் அவற்றின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவது மனித வாழ்வில் சிறப்பு அங்கமாகக் கருதப்படுகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். மரபியல் 28
2. நன்னூல், ஆரிசியர் வரலாறு ப. 30
3. குறிஞ். பா. 61-96
4. அகம். பா. 18:17-18
5. குறுந். பா. 80
6. மேலது, பா. 178:1-4
7. மேலது, பா. 15:2-3
8. அகம். பா. 11:1-5
9. குறிஞ். பா.வ. 86
10. மேலது, பா.வ. 86, அகம். 252:9
11. நற். பா. 312:2
12. அகம். பா. 294:6
13. மேலது, பா. 45:1-2
14. குறுந். பா. 39:1-3
15. அகம். பா. 98:15-19
16. குறிஞ். பா.வ. 76
17. அகம். பா. 154:6-7
18. குறுந். பா. 183:5-6
19. குறிஞ். பா.வ. 63
20. ஐங். பா. 73:1-3
21. குறுந். பா. 183:1-2
22. நற். பா. 371:1-2
23. குறிஞ். பா.வ. 72-73
24. அகம். பா. 99:4-5
25. மேலது, பா. 160:13-14
26. குறிஞ். பா.வ. 88
27. அகம். பா. 24:3
28. குறிஞ். பா.வ. 74
29. அகம். பா. 99:5-6
30. குறிஞ். பா.வ. 88
31. மேலது, பா.வ. 12
32. அகம். பா. 199:10
33. குறிஞ். பா.வ. 81
34. கலி. பா. 14:3

35. அகம். பா. 21:1
36. மேலது, பா. 235:9
37. மேலது, பா. 46:1-6
38. குறுந். பா. 92:2-5
39. மேலது, பா. 191:2-3
40. நற். பா. 303:3-4
41. மேலது, பா. 338:9-12
42. மேலது, பா. 335:7-8
43. நெடு. பா. 91-92
44. கலி. பா. 147:65-66
45. நெடு. பா. 132-133
46. ஐங். பா. 106:2-3
47. அகம். பா. 394:2-5
48. மேலது, பா. 31:5-11
49. குறுந். பா. 210:1-6
50. ஐங். பா. 283:3
51. மேலது, பா. 284:1
52. மேலது, பா. 289
53. அகம். பா. 369:3-4
54. ஐங். பா. 284
55. நற். பா. 394:1-3
56. அகம். பா. 279:11-13
57. மேலது, பா. 97:20-23
58. நற். பா. 243:4
59. குறுந். பா. 192:3
60. நற். பா. 4:9-11
61. குறுந். பா. 25:3-5
62. அகம். பா. 120:1-3
63. பட்டின. பா. 75-76
64. பரி. பா. 7
65. குறுந். பா. 139
66. மேலது, பா. 157
67. அகம். பா. 89:6
68. கலி. பா. 127:3
69. அகம். பா. 159:16
70. கலி. பா. 123:1-2

71. அகம். பா. 131:4
72. மேலது, பா. 136:28
73. மேலது, பா. 152:16-17
74. மேலது, பா. 161:10
75. ஐங். பா. 215:1-4
76. அகம். பா. 291:11-13
77. மேலது, பா. 318:5-6
78. ஐங். பா. 272:1-3
79. மேலது, பா. 70:1-2
80. குறுந். பா. 296:1-4
81. அகம். பா. 40:13-16
82. மேலது, பா. 47:11-13
83. கலி. பா. 56:16
84. அகம். பா. 63:5-8
85. மேலது, பா. 194:9-6
86. நற். பா. 264:3-4
87. அகம். பா. 67:16-17
88. மேலது, பா. 72:3-6
89. மேலது, பா. 234:12-13
90. மேலது, பா. 124:11-13
91. மேலது, பா. 4:10-13
92. குறுந். பா. 254:1-2
93. ஐங். பா. 126:2-3
94. அகம். பா. 360:4-5
95. மேலது, பா. 224
96. குறுந். பா. 352:1-2
97. குறுந். பா. 172:1-2
98. ஐங். பா. 339:2-3
99. குறுந். பா. 201:1-7
100. மேலது, பா. 352:1-6
101. செ. வேங்கடராமச் செட்டியார், பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர்வகைகள்,
ப.1
102. கலி. நெய். பா. 10-12
103. அகம். பா. 88:10-13
104. குறுந். பா. 108
105. நற். பா. 205:2-5

- 106.அகம். பா. 252:1-4
- 107.மேலது, பா. 129:11-14
- 108.மேலது, பா. 249:12-14
- 109.மேலது, பா. 54:7-12
- 110.மேலது, பா. 206:4-6
- 111.மேலது, பா. 46:1-5
- 112.குறுந். பா. 140:1-2
- 113.அகம். பா. 125:5-6
- 114.நற். பா. 186:4-7
- 115.அகம். பா. 207:5-6
- 116.நற். பா. 278:7-8
- 117.அகம். பா. 120:10
- 118.மேலது, பா. 350:6-7
- 119.மேலது, பா. 297:13-16
- 120.மேலது, பா. 391:1-2
- 121.பட்டின. பா. 185
- 122.அகம். பா. 4:8
- 123.மேலது, பா. 384:9-11
- 124.மேலது, பா. 400:7-14
- 125.மேலது, பா. 122:19-20
- 126.மேலது, பா. 352:1-7
- 127.நற். பா. 251:3
- 128.குறுந். பா. 69:1-5
- 129.மேலது, பா. 91:1-2
- 130.தொல்மரபு 41
- 131.பொருநர் 203
- 132.அகம். பா. 154:2-3
- 133.மேலது, பா. 301:18-20
- 134.மேலது, பா. 364:2-3
- 135.குறுந். பா. 148:1-2
- 136.கலி. பா. 110:1-3
- 137.குறுந். பா. 43:4-5
- 138.அகம். பா. 154:6-7
- 139.மேலது, பா. 160:12-15
- 140.குறுந். பா. 35:2-3
- 141.அகம். பா. 45:3-5

- 142.மேலது, பா. 22:14-15
- 143.குறுந். பா. 237:6
- 144.அகம். பா. 147:3-7
- 145.மேலது, பா. 173:11-12
- 146.நற். பா. 19:4
- 147.புறம். பா. 37:5
- 148.மேலது, பா. 157:9-11
- 149.அகம். பா. 46:4
- 150.மேலது, பா. 110:16-17
- 151.நற். பா. 19:1-2
- 152.புறம். பா. 277:1
- 153.மேலது, பா. 104:4
- 154.குறுந். பா. 324:1-2
- 155.அகம். பா. 284:1-6
- 156.புறம். பா. 249:4
- 157.அகம். பா. 160:3-8
- 158.குறள் 599
- 159.குறுந். பா. 322
- 160.அகம். பா. 32:16
- 161.நற். பா. 7:7-8
- 162.மேலது, பா. 19:3
- 163.மேலது, பா. 47:1-2
- 164.குறுந். பா. 365:1
- 165.குறுந். பா. 15:1-6
- 166.புறம். பா. 286:1-2

நிறைவுரை

தமிழ் செம்மொழி என்பதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற நூல்கள் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் போன்றவைதான். அவற்றின் பெருமை காரணமாகத்தான் செம்மொழி என்ற சிறப்பு நிலை கிடைத்தது. மேலும், சீரமையும் வற்றாத சொற்பரப்பும் உடைய நம் தமிழ்மொழி மிகவும் தொன்மையும் பழமையும் வாய்ந்தது.

எல்லா மொழிகளிலும் காலந்தோறும் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த இலக்கியங்கள் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவ்வகை இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலியாகவும், சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் மைல்கற்களாகவும், மனித இலட்சியத்தின் உயிர்நாடியாகவும் திகழ்கின்றது. இப்பொருண்மைக்கேற்ப சங்க இலக்கியம் உலக இலக்கியங்களின் இமயம் என்று கூறுவர். காரணம், சங்க இலக்கியம் அக வாழ்க்கை பற்றியும் புற வாழ்க்கை பற்றியும் பேசுகின்ற நூல். இவ்விருவகைப் பாகுபாடும் வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படவில்லை. சங்ககால இலக்கியம் சமயச் சார்பில்லாமல் தோன்றியது தனிச்சிறப்பாகும். சங்க இலக்கிய பாடல்களில் தெய்வங்கள் இடம்பெறினும் அவை பாடலின் பாடுபொருளாகவில்லை.

சங்க இலக்கியம் ‘பாட்டும் தொகையும்’ என்று கூறப்படும். பாட்டு என்பது பத்துப்பாட்டையும் தொகை என்பது எட்டுத் தொகையையும் குறிக்கும். இப்பதினெட்டு நூல்களையும் ‘பதினெண்மேற்கணக்கு’ என்றும் அழைப்பர். மேற்கணக்கு என்பது வாழ்வியலை விரித்துக் கூறுவதன் மூலம் நீதிகளைக் கூறுவது. அதேபோல் கீழ்க்கணக்கு என்பது வாழ்க்கை தத்துவங்களை சுருக்கமாய் சுட்டி நீதிகளைக் கூறுவதாகும். எட்டுத் தொகையில் உள்ள ஒவ்வொரு நூலும் பல உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பாகும். பத்துப்பாட்டு என்பது பத்து நெடும்பாடல்களின் தொகுப்பாகும்.

எட்டுத் தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய எட்டு நூல்களும் இடம்பெறும். இவற்றில் அக வாழ்வை எடுத்துக்கூறும் நூலாக நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தும் விளக்குகின்றன. புற வாழ்வை விளக்கும் வகையில் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் அமைந்துள்ளன. பரிபாடல் அகப்புறம் பற்றியது.

பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சி, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாண் ஆற்றுப்படை, பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) ஆகிய நூல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றில்

குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, ஆகிய மூன்றும் அகநூல்கள். நெடுநல்வாடை அகப்புறம் பற்றியது. இதில் மதுரைக்காஞ்சி மட்டும் புறம் பற்றியது ஏனைய ஐந்து நூல்களும் ஆற்றுப்படை நூல்களாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பாக அகப்பாடல்களில் நாடகப்போக்கு காணப்படுகின்றது. இப்பாடல்களில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர் நேரே கூறுவது இல்லை. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோருள் ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கூறுவதுபோலவே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கலித்தொகையில் இருவர் மாறி மாறி உரையாடும் வகையில் அமைந்த நாடகப் பாடல்கள் உள்ளன.

முழுமையான அளவில் அகத்திணையை விளக்கும் பாடல்களைக் கொண்டதால் 'அகம்' எனவும் முன்னைய இரண்டு தொகைகளையும்விட நீண்ட பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதால் 'நெடுந்தொகை' எனவும் இது பெயர் பெறும். அக இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோரின் பெயர் கூறப்பெற்றிருக்காது.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மொத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2387 இதில் அகப்பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 1877 மற்றும் புறப்பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 510. இவற்றைப் பாடிய புலவர் நானூற்று எழுபத்து மூன்று பேர். அவருள் பெண்பாற் புலவர் முப்பதினார். இந்த எண்ணிக்கை குறித்து வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இவற்றில் ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படாதப் பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 101 ஆகும்.

நற்றிணை 400 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லை 9 அடியும், பேரெல்லை 12 அடியும் உடையது. இந்நூலை தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. தொகுப்பித்தவன் பன்னாட்டு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி. நற்றிணையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக திருமாலைப் பற்றிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

குறுந்தொகை 400 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லையாக 4 அடியும் பேரெல்லையாக 8 அடியும், 307 மற்றும் 308ஆவது பாடல்கள் மட்டும் ஒன்பது அடிகளை கொண்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர் பூரிக்கோ, தொப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக முருகனைப் பற்றி பாடியுள்ளார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

ஐங்குறுநூறு திணைக்கு நூறு பாடல்கள்வீதம் 500 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லை 3 அடி முதல் பேரெல்லை 6 அடி வரைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு திணையும் பத்துப்பத்தாகப்

பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்க்கிழார், தொகுப்பித்தவர் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை ஆவார். ஐங்குறுநூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

கலித்தொகை கலிபாவால் ஆனது. கடவுள் வாழ்த்துடன் சேர்த்து 150 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றி நல்லந்துவனார் பாடியுள்ளார். பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்ற திணைவரிசை உடையது. இந்நூலை தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. ‘கற்றிந்தோர் ஏத்தும் கலி’ என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

அகநானூறு ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூலை பாடியவர்களின் எண்ணிக்கை 145. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றி பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார். இந்நூலை தொகுத்தவர் உருத்திர சன்மனார், தொகுப்பித்தவன் பாண்டிய உக்கிரப் பெருவழுதி ஆவார். சிற்றெல்லை 13 அடியும் பேரெல்லை 31 அடியும் கொண்ட இந்நூலை நெடுந்தொகை என்று அழைப்பர்.

பரிபாடல் என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் பாவகையுள் ஒன்று. எட்டுத் தொகை நூல்களிலே அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய நூல் பரிபாடல். இந்நூலின் சிற்றெல்லை 25 அடியும் பேரெல்லை 400 அடியுமாகும். இந்நூலை தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் அறிய இயலவில்லை. தமிழின் முதல் இசைப்பாடலாகவும் பாண்டிய நாட்டைச் சிறப்பிக்கப் பாடப்பட்ட நூலாகவும் திகழ்கின்றது பரிபாடல். வையைப் பற்றிய பாடல்கள் அகத்தையும், கடவுள் வாழ்த்துப் பற்றிய பாடல்கள் புறத்தைப் பற்றியும் சார்ந்தன.

முல்லைப்பாட்டு 103 அடி எல்லையைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் காவிரிப் பூம்பட்டினத்து பொன் வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் ஆவார். இவர் எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒரு பாடலையும் பாடாதவர். இந்நூலுக்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு.

குறிஞ்சிப்பாட்டு 261 அடி எல்லையைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்ட அகநூலாகும். இந்நூலை ஆரிய அரசன் யாழ் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தக் கபிலர் பாடினார். இங்கு தமிழ் என்பதற்கு அகப்பொருள் என்று அர்த்தம். இந்நூலுக்கு பெருங்குறிஞ்சி என்னும் வேறு பெயரிலும் குறிப்பிடுவர்.

பட்டினப்பாலை 301 அடி எல்லையைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் வஞ்சியடி கலந்த ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பட்டினம் என்பது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் குறிக்கும். இந்நூலைப் பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆவார். இந்நூலுக்கு வஞ்சி நெடும்பாட்டு என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு.

பத்துப்பாட்டு நூல்களிலே அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய நூல் நெடுநல்வாடை. இந்நூல் 188 அடி எல்லையைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் நக்கீரர் ஆவார். இந்நூலின் பாட்டுடைத்தலைவன் தலையாலங்கனத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பார் நச்சினார்க்கினியார்.

வாழ்வில் எல்லாக் கூறுகளும் உண்மை நெறியில் வைத்துப் பேசப்பட்டன. சங்கப் புலவர்கள் தாம் நேராகக் கண்டவற்றையும், உள்ளத்தால் எண்ணித் துய்த்தவற்றையும் அப்படியே கூறினமையின் சங்க இலக்கியம் உலக இலக்கியங்களுள் பெருமையுடையதாக கருதப்படுகின்றது.

ஒரு சமூகத்தின் ஆக்க பூர்வமான பணிகளிலும், முன்னேற்றத்திலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. காரணம், வாழ்வியல் பெண்மையை அடித்தளமாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. பெண் என்னும் சக்தி இயங்கு நிலையில் தான் வாழ்வியல் நலமும், வளமும் பெறும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பெண்களை விடுத்து சமூகத்தைக் காணமுடியாது.

“அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்தாறுதல் நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா தலைமகளுக்கு இலக்கணம் பகர்கின்றது.

உயிரைக் காட்டிலும் நாண் சிறந்தது. நாணைக் காட்டிலும் கற்பு சிறந்தது. காதல் என்பது இரண்டு மனங்களின் கூட்டுறவு; ஒன்றின்றி மற்றொன்று வாழ முடியாது. எனவேதான் காதலைப் **‘பிரிவிதாகிய தாண்டாக் காமம்’** என்றனர்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் உன்னத நெறியினை உலகிற்கு உணர்த்தியது நம் தமிழ்ச் சமூகம். கற்பு ஒழுக்கம் மக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் பறவைகளிடத்தும் பின்பற்றப்பட்டதை **“உள்இறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல் பிறபுலத் துணையோடு உறைபுலத்து அல்கி”** என்னும் நற்றிணை பாடலடிகளில் காணமுடிகின்றது.

தலைமகளிடத்துத் தோன்றும் மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் தாய் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் ஒன்றுதான் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுக் காணல் என்னும் நிகழ்வாகும்.

நல்லுடல் வாய்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மாற்றுத் திறன் கொண்ட ஊனமுற்றோரின் அன்பு கொண்ட அந்த மனங்களுக்கு இடையே மணத்தடை இல்லை என்பதைக் கூறும் விதமாக **“என்றோற் றனை கொல்லோ? நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்”** என்னும் கலித்தொகைப் பாடல்வழி அறியலாகின்றது.

பெண்களின் கற்பு நெறியானது ஒருவனை மனதில் நினைத்து வேறு ஒருவரை திருமணம் செய்தால் கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகமே கிடைத்தாலும் திருமணம் செய்யக்கூடிய பழக்கம் தமிழ்க்குடிப்பிறப்பிற்கே கிடையாது என்று அவர்களது கற்பு நெறி போற்றப்படுகின்றது.

திருமணம் என்பது ஒரு சமூக, சட்ட உறவு முறை அமைப்பாகும். நமது பழந்தமிழர்கள் எவ்வாறு திருமணத்தை நடத்தியிருப்பார்கள் என்பதை சங்க இலக்கிய நூல்களின் வழிப் பெறப்படுகின்றது. இவற்றில் மரபுவழி மணம், சேவை மணம், போர் நிகழ்த்தி மணம், துணங்கையாடி மணம், பரிசம் கொடுத்து மணம், ஏறு தழுவிய மணம், மடலேறிய மணம் ஆகிய மண முறைகளைக் காணமுடிகின்றது. தலைவன், தலைவி பிறர் அறியாமல் மணந்து கொள்ளும் முறையே தமிழில் களவு மணம் எனப்படும். இதனையே வடமொழியில் கந்தர்வம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

சங்ககாலத் திருமணம் பெருமளவில் குலங்களுக்குள்ளேயே நடந்த திருமண முறையாக உள்ளது. பெண்ணை இன்னாருக்குத்தான் கொடுப்பது என்ற வரையறை வலுவாகவே பின்பற்றப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகின்றது. திருமணத்தின் போது பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசமளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்ட தமிழர் மரபாகும். அன்று இது முலைவிலை, சிறுவிளை விலை, பரியம் என்ற அறியப்பட்டது. பாசிழை விலையென்றும் பெயர் உண்டு.

அக்காலத்தில் திருமணமான பெண்கள் மங்கலவணி அணியும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தமையும், முதுவர் இனத்தைச் சார்ந்தப் பழங்குடியினரும் தாலி அணிதிருந்தமையும் **“புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித்தாலி”** என்னும் பாடலடியின்வழி பெறப்படுகின்றது.

பெண்கள் குறிப்பாக, மணமான பெண்கள் எந்நேரமும் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டுடன் திகழ வேண்டும் என்ற நெறிமுறை

வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஒரு தாயிடம் ஏற்படும் சினத்தையும், அன்பையும் வெளிப்படுத்தும் முகமாக தாய்மைப் பண்பு வெளிப்படுமாறு குறுந்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது.

சங்ககால மகளிர் இம்மை மறுமை பற்றிய நம்பிக்கைகள் கொண்டுள்ளனர். தலைவனின் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு பற்றிய நம்பிக்கை வெளிப்படுகின்றது. மனிதன் ஒரு பிறப்பில் செய்த வினையின் பயனை அடுத்த பிறவிகளில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஊழ்வினை, திருமணம் விம்மிச்சி கேட்டல் முதலானவற்றில் மகளிரின் நம்பிக்கை உடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஆண் வெளியில் சென்று பொருளீட்டுவனாகவும் இல்லறத் தலைவி மனையிலிருந்து சுற்றத்தாரையும் தம்மை நாடி வரும் விருந்தினர்களையும் உபசரித்தலையும் இல்லறக் கிழத்தியின் பண்புகளாக போற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும், குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப்புனம் காத்தல் மிக இன்றியமையாத பணி. தினைப்புனம் காக்க பெரும்பாலும் மகளிரே செல்வர் கபிலரும், தினைப்புனம் காக்கப் பெண்களே சென்றனர் என்று தமது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

கணவனும் மனைவியும் இனிதே நடத்தும் இல்லறத்தில் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வாழ்க்கையில் வரும் விருந்தினரை, சுற்றத்தாரை உபசரிப்பதும், இரப்போர்க்கு ஈதலும் முக்கிய அறமாகும். **‘தனக்கென்ற வைக்காமல் வந்தவர்க்குத் தந்தது போக மீதம் இருப்பதை உண்பது’** என்ற பண்பு நலனையும்; பெண் இல்லற அடிமையல்ல, இணை, துணை என்பதையும்; ஆணுக்குப் பெண் இணையானவள் என்று பெண்ணைப் பெருமைப்படுத்தியும் கபிலர் பாடியுள்ளமை காணமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்களும் அவர்களது உணர்வுகளும் மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. தலைமகன் தலைமக்கள் வாழ்க்கைப் பயணம் முழுவதும் இணைந்து அவர்கள் வாழ்க்கை நலத்திற்காக வாழும் ‘தோழியின் ஆளுமை’ வியக்கத்தக்கவாறு விளங்குகின்றது.

அ.ஃறிணைக்கும் உயர்திணைகளைப் போல் விருப்பங்கள் உண்டு என்பதைப் புறச்செயல்பாடுகளின் வழி நின்று மட்டுமன்றி, அகச் செயல்பாடான கனவு வழியாகவும் உய்த்துணர்வதற்கு தொகை நூல்களில் மட்டும் நான்கு பாடல்களில் அ.ஃறிணை கண்ட கனவுகள் பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகின்றது.

சங்க புலவர்கள் சிறப்புமிக்க தம் வாழ்வியல் நுகர்ச்சிகளை இலக்கியமாகப் படைத்துள்ளனர். அவர்கள் நடைமுறையில் கண்ட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை தாம் கண்ட எண்ணமே இலக்கியங்களில் படைத்தலினும் அவை எங்ஙனம் அமைந்தால் மக்களின் வாழ்வியல் சிறந்து விளங்கும் என்பதை நுண்ணிதின் உணர்ந்து அங்ஙனம் உணர்ந்தவற்றையே இலக்கியமாக வடித்துள்ளனர்.

மனிதன் உருப்பெற்ற சில காலங்களிலே அவனுக்கு இடர்பாடுகளை செய்யக்கூடிய இயற்கை சீற்றங்களை கண்டு தங்களின் உயிருக்கு பயந்து இயற்கையை வழிபடத் தொடங்கினான். காலப் போக்கில் திணை அடிப்படையில் வழிபடத் தொடங்கினான். இம்மாதிரியான வழிபாடுகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றிருப்பது அறியலாகின்றது.

நடுகல் வழிபாடு என கால மாற்றத்தால் முருகன், திருமால், சிவன் வழிபாடு வளர்ச்சிப்பெறத் துவங்கியது. நற்றிணையில் தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கையும், முருக வழிபாட்டினையும் அதிகம் காணமுடிகின்றது.

சகுணம் பார்க்கும் மரபு சங்ககால மக்களிடம் இருந்துள்ளமை அறியலாகின்றது. இதனை தொல்காப்பியர் **“நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தம்”** என்று கூறுகின்றார். சகுணத்தின் பலன்களைக் கூறுவோரையும், அறிவிப்போரையும் **‘நிமித்திகர்கள்’** என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளமை விளங்குகின்றது.

ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தவற்கு முன்பாக விம்மிச்சி கேட்டல் என்பது, பண்டை மக்களிடம் இருந்துள்ளது. இரவில் பேசிக் கொள்ளும் நல்ல சொற்கள் நன்மை நடக்கும் என்றும் ஆந்தை, கூகை போன்ற பறவைகளின் ஒலி துன்பத்தைத் தரும் என்றும் நம்பியுள்ளனர். வயது முதிர்ந்த முதுப்பெண்டிர் தான் விம்மிச்சி கேட்கும் முன்னுரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். மேலும், புள் நிமித்தம் பார்த்தல் தற்கால நடைமுறை வாழ்வில் காண முடிகின்றது.

மக்கள் தம் அறியாமையால் செய்த செயல்களின் மூலமும், பிற செயல்பாட்டினால் வெளிப்படுகின்ற அச்சத்தின் காரணமாகவும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் என்பதையும், சங்க காலத்தில் ஆடவர், மகளிர் இருவரிடமும் நம்பிக்கைகளும் இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது.

மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவுத் தேவை இன்றியமையாத ஒன்று. தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழரின் உணவு முறைகள் நிரம்பக் காணக்கிடக்கின்றன. முல்லை மக்கள் தயிரினைக் கடைந்து எடுத்த நெய்யினை உணவாகப் பயன்படுத்தியமை கண்டறிய முடிகின்றது.

வெண்ணெல் மற்றும் செந்நெல் சோறும், கூட்டாகக் கருணைக் கிழங்குப் பொரியலும் முல்லை மக்களின் உணவு முறைகளில் காணப்படுவதை, **“முழுதுடன் விளைத்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு”** என்னும் அடியிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

உணவினைச் சமைக்கப் பாணை, கல் அடுப்பு, நீரண்ண தனிக்கலம் என முல்லை நில மக்களின் உணவு தொடர்பான புலங்குப் பொருட்கள் அமைந்துள்ளமை காணமுடிகின்றது. இவர்கள் சாந்து அரைக்க அம்மியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது, **“கொள்உறழ் நறுங்கால் பலகூட்டு மறுக”** என்பதிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

பல இடங்களில் விளையும் பல்வகைப் பண்டங்களை ஓரிடத்திற் கொண்டு வந்து குவித்து, அப்பண்டங்கள் கிடைக்காத வேறிடங்களுக்கு அவற்றை அனுப்பி நாடு முழுவதும் வறுமையின்றி நலமாக வாழ முனைந்தமை தெளிவுறுகின்றது. கங்கை கரையின் படகு வந்து செல்வதையும், கங்கை கரை வரை தமிழர்கள் வணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதையும் இவ் ஆய்வின்வழி அறிய முடிகின்றது.

பண்டமாற்று வழங்கிய காலத்திலும் காசு வழங்கப்பட்டது. செம்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய காசுகள் வழங்கி வந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கிய அடிகள் பிரதிபலிக்கின்றன. தமிழர் உலோகத் தொழிலில் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். இரும்புசெய் கொல்லரும் பொன் செய் கொல்லரும் தனித்தனியே சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றனர்.

நெசவுத் தொழிலில் பண்பட்ட பழம்பேரினங்களில் தமிழினம் தலையாயது. பருத்தி, பட்டு, உரோமம் முதலியவற்றால் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. ஆடைகள் பாலாவி, மூங்கில் தோல், பாம்புரி, எண்ணெய் நுரை ஆகியவைபோல் இருந்தன. கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்ணிய இழைகளால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகட்டு வண்ண மூட்டப்பட்டது. பல பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ஆடைகளை வெளுக்கும் வண்ணார்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வண்ணார்க்குக் **‘காழியர்’** என்னும் பெயர் வழங்கப்பெற்றும் வண்ணாரப் பெண் **‘புலைத்தி’** எனவும் சுட்டப்படுகின்றாள்.

மனித குலத்தின் மாண்பாக கருதப்படுவது நட்பு. ஒரு மனிதனுக்கு நட்பு என்பது இருக்குமேயானால் அவன் வானையும், தொட்டுவிடுவான். நட்பு என்பது எல்லா மனிதகுலத்துக்கும் உண்டு என்பது சுட்டப்படுகின்றது.

ஈகைப் பண்பு சான்றோரால் போற்றப்படுவது. இல்லாதவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை மனமுவந்து கொடுத்தல் ஈகையாகும். ஊழ்வினை என்பது மனிதன் ஒரு பிறப்பில் செய்த வினைகளின் பயனைப் பின்வரும் பிறவிகளில் அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்பதாகும். நிலையாமை ஒன்றே நிலையானது என்னும் உயரிய வாழ்வியல் தத்துவத்தை சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

மனித நலத்திற்காக வாழ்வியல் சிந்தனைகளையும், அறக் கருத்துக்களையும் மட்டும் பதிவு செய்யாமல் பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்து சென்ற நுண்ணறிவு சான்ற புலவர்கள் பலர் தாம் இயற்றியப் பழந்தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் பல்வகையான உயிர் வகைகளைப் பற்றி உள்ளவாறு கூறிச் சென்றுள்ளமை காண முடிகின்றது. அவர் கூற்று உண்மையாகவும் அழகாகவும் இருப்பதோடு அவ்வுயிர் வகைகளை உள்ளவாறு அறிய உதவுகின்றது.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை இன்ப வாழ்க்கை அதை சித்தரிக்கவும் அதன் வழி சிந்திக்கவும் நமக்கு வாய்ப்பு நல்கியவர்கள் சங்க இலக்கிய புலவர் பெருமக்கள். அவர்கள் உவமைக்காகவும் உள்ளுறைக்காகவும் இயற்கைத் துறைத் தெளிவிற்கும் தாவரங்களையும், பறவைகளையும், விலங்குகளையும் தமது பாடல்களில் எடுத்துக்கூறியமை தெற்றென விளங்குகின்றது. குறிப்பாகக் கார் காலத்தின் வருகையைக் கூட இவை மூலமே தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலங்களில் இளவேனில் கார் கூதிர் முன்பனி பின்பனி என்ற ஆறு பருவங்களில் மண், நீர், தீ, வளி, வெளி என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின் இயக்கத்தால் தோன்றும் தமிழகத்தில் இருந்த இருக்கின்ற நூற்றைம்பது மலர்களை நம் முன்னோர் மலர்களாகவும் மாலையாகவும் எங்ஙனம் பயன்படுத்தினர் என்பதை விளக்குகின்றது.

ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு முதலியன பதினோரு லட்சம் வகை; மனிதர்கள் ஒன்பது லட்சம் வகை; நீர்வாழியினங்கள் பத்து லட்சம் வகை; பறவைகள் பத்து லட்சம் வகை; விலங்குகள் பத்து லட்சம் வகை; தேவர்கள் பதினான்கு லட்சம் வகை; தாவரங்கள் இருபது லட்சம் வகையாக உள்ளன என்பது இதன்வழி பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் அதிரல், ஆம்பல், ஆல், இலவம், ஈங்கை, உழிஞ்சில், கடம்பு, கரந்தை, காந்தள், காயா, குவளை, கொன்றை,

தாமரை, வெட்சி, வேங்கை, முல்லை, வாகை, போந்தை, பகன்றை போன்ற பலவகையான மலர்களும் செடிகளும் கற்பனை நயத்துடனும் உவமையுடனும் பதிவுசெய்துள்ளமையை இவ்ஆய்வின் வழி பெறப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அன்றில், காக்கை, கிளி, சிள்வீடு, குயில், குடிஞை, கொக்கு, கோழி, நாரை, புறா, மயில், வண்டு, வாவல் போன்ற பறவைகள் சங்க இலக்கியப் பின்னணியில் பாடல் கருத்துக்களுக்கு பொருண்மை ஊட்டக்கூடியதாக அமைந்துள்ளன.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அசுணம், ஆநிரை, ஆளி, எருமை, கழுதை, காட்டுப்பூனை, குதிரை, குரங்கு, தேள், பாம்பு, புலி, மான், மீன், அயிரைமீன், முயல், யாமை, வெள்ளாடு போன்ற விலங்கினம் மற்றும் நீர் வாழ் உயிரினங்களையும் தமது பாடல்களில் பொருத்தமுற காட்சிப்படுத்தியுள்ள திறன் சங்க கால புலவர்களின் படைப்பாளுமையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

ஒத்த அன்புமும் பண்பும் உடைய தலைவன், தலைவி, தோழியின் பெயர் சுட்டப்படாமலேயே அகவாழ்வுச் சிந்தனைகளை விளக்கும் வண்ணம் இயற்கை சூழலோடு பொருந்தியுள்ள மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளையும், நெறிமுறைகளையும், அனைவருக்கும் பொதுவாக்கிப் பாடப்பட்டிருக்கும் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் படிப்போர்க்கு மகிழ்வூட்டும் விதமாகவும் அமைந்துள்ளன.

“சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் மரபுகள்” என்னும் இந்த ஆய்வின் வழி மேலும் எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான கீழ்க்காணும் களங்கள் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் களச்சூழல்.
2. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பெண்டிர் மனவுணர்வு.
3. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் உளவியல்.
4. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பாத்திர படைப்புகள்.
5. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இலக்கண கூறுகள்.
6. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பன்முக ஆளுமை.

போன்ற தளங்களில் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம். இங்ஙனம் ஆய்வு தொடருமே தவிர அதற்கு முடிவே இல்லை. தலைப்புச் சுருக்கமாக இருந்தால் ஆய்வின் ஆழமும் அகலமும் இன்னும் வளரும். இத்தகு ஆய்வுகள் தொடருமானால் சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியம் என்னும் சீர்த்தி தொடரும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். நூ. 7
2. ம. கார்த்திகேயன், கவிமணியின் படைப்பாளுமைத் திறன், ப. 87
3. மேலது ப. 87
4. கவிஞர் கண்ணதாசன், (நெஞ்சில் ஓர் ஆலயம்) திரைப்படப் பாடல்.
5. சு.கதிரேசன் (க.ஆ), திருநாவுக்கரசர் பாசுரங்களில் பக்திநெறி, ப. 7
6. சு.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழிலக்கிய வரலாறு, ப. 84
7. நற். பா. 181:1-6
8. மேலது பா. 201:11-12
9. கலி. பா. 47:20-22
10. மேலது பா.114:17-21
11. முனைவர் அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை ப. 517, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
12. நற். பா. 17:8-9
13. ம. கார்த்திகேயன், கவிமணியின் படைப்பாளுமைத் திறன், ப. 87
14. குறள் 45
15. குறுந். பா. 40
16. புறம். பா. 314:1
17. குறுந். பா. 49
18. மங்கையர்கரசி, ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் வாழ்வியல் நெறி, ப. 79.
19. பத்து. பா. 141
20. மா.கார்த்திகேயன் (க.ஆ), சீவக சிந்தாமணியில் படைப்பாளுமை, ப. 13.
21. மேலது, ப. 29.
22. அகம் பா. 86:4-7
23. மேலது பா. 46
24. மேலது பா. 352
25. குறுந். பா. 68
26. மேலது, பா. 146
27. மேலது, பா. 146
28. ஐங். பா. 399
29. பெ. மாதையன் சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் ப. 77
30. அகம். பா. 86
31. மேலது, பா. 136:5-7
32. குறுந். பா. 106:2-6
33. நற். பா. 393

34. கலி. பா. 107:19-22
35. ஐங். பா. 230
36. அகம். பா. 86:4-7
37. மேலது பா. 221:1-4
38. மேலது பா. 352:16-17
39. மேலது பா. 369:15-16
40. மேலது பா. 7:18
41. நெடு. பா. 136-137
42. சிலம்பு. காதை பா.வ. 61-62
43. அகம். பா. 136:5-7
44. கு. பத்மபிரியா, (க.ஆ.) அகநானூற்றில் வாழ்வியல் சடங்குகள், ப. 69
45. மேலது, பா. 90
46. நற். பா. 300
47. கலி. பா. 103:71-73
48. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல். ப. 132
49. அகம். பா. 280:4-6
50. கலி.நெய். பா. 16
51. குறுந். பா. 260:1-2
52. அகம். பா. 102:5-9
53. கலி. முல். பா. 2:7
54. அகம். பா. 344:4-5
55. மேலது, பா. 110: 6-7
56. மேலது, பா. 153:2-4
57. குறுந். பா. 48
58. அகம். பா. 20:5-6
59. நற். பா. 90:6-7
60. குறுந். பா. 72
61. குலி. மருத. பா. 75:1-2
62. ஐங். பா. 214:1-2
63. நற். பா. 3:2-5
64. அகம். பா. 5:9-10
65. தொல். களவியற் நூ. 135
66. குறுந். பா. 48:1-3
67. மேலது, பா. 401:2-3
68. மேலது, பா. 316:4-5
69. நற். பா. 143:4-5

70. மேலது, பா. 68:1
71. கலி. குறிஞ். பா. 4:3-7
72. அகம். பா. 178
73. மேலது, பா. 190:2-3
74. கலி. நெய். பா. 9
75. தொல். நூ. 75
76. கலி. பா. 55:9-14
77. நற். பா. 258:1-2
78. ஐங். பா. 384
79. தொல்.பொருள். இளம். 53
80. குறுந். பா. 305:1
81. மேலது, பா. 3
82. மேலது, பா. 167
83. நற். பா. 140:10-11
84. குறுந். பா. 40
85. மேலது, பா. 256:4-6
86. மேலது, பா. 18:4-5
87. அகம். பா. 72:19-23
88. குறுந். பா. 57:3-4
89. குறிஞ். பா. 30-33
90. மு. சந்திரகாந்தம்,(க.ஆ.) தொல்காப்பியத்துள் மரபு நிலையாக்கம், ப.14
91. மேலது, நூ. 163
92. அகம். பா. 347:6-7
93. குறுந். பா. 374:1-4
94. தொல். நூ. 1089
95. மேலது, நூ. 141
96. குறுந். பா. 75
97. மேலது, பா. 28
98. மேலது, பா. 135:1-2
99. மேலது, பா. 309:3-8
- 100.கலி. பா. 55:19-21
- 101.மேலது, பா. 60:6-8
- 102.மேலது, பா. 63:1-11
- 103.மேலது, பா. 128:17-23
- 104.மேலது, பா. 55:20
- 105.குறிஞ். பா.வ. 37-39

- 106.மேலது, பா.வ. 23-24
- 107.மேலது, பா.வ. 200
- 108.கலி. குறிஞ். பா. 56:30-35
- 109.அகம். பா. 75
- 110.குறள் 1221
- 111.கலி. நெய். பா. 119:1-16
- 112.குறுந். பா. 1
- 113.தொல். மெய்ப்பாட்டியல். நூ. 25.
- 114.நற். பா. 45
- 115.குறுந். பா. 176
- 116.மேலது, பா. 23
- 117.ஐங். பா. 1
- 118.குறுந். பா. 224
- 119.நற். பா. 12:1-10
- 120.குறுந். பா. 18
- 121.மேலது, பா. 17
- 122.குறள் 1253
- 123.குறுந். பா. 78:4
- 124.மேலது, பா. 3
- 125.மேலது, பா. 204
- 126.நற். பா. 110: 9-11
- 127.மேலது, பா. 10
- 128.மேலது, பா. 142: 9-11
- 129.மேலது, பா. 120: 8-12
- 130.கலி. பா. 8: 21-23
- 131.குறிஞ். பா.வ. 203-208
- 132.கலி. பா. 65:13
- 133.பரி. பா. 11:99-100
- 134.நற். பா. 370:1-11
- 135.குறுந். பா. 397:3-8
- 136.அகம். பா. 54:1-22
- 137.குறிஞ். பா. 200-208
- 138.நற். பா. 197
- 139.தொல். நூ. 113
- 140.நற். பா. 29
- 141.மேலது, பா. 83

- 142.கலி. பா. 94: 1-4
143.மேலது, பா. 94: 13-16
144.மேலது, பா. 94: 34
145.மேலது, பா.வ. 35-36
146.மேலது, பா.வ. 39-43
147.குறுந். பா. 295
148.நற். பா. 110:9-13
149.அகம். பா. 20:1-2
150.கலி. பா. 19:16-17
151.குறுந். பா. 323
152.தொல்.பொருள் 219
153.மேலது, நா. 1143
154.நற். பா. 87:1-4
155.அகம். பா. 170:10-14
156.மேலது, பா. 132:10-14
157.கலி. பா. 49
158.குறுந். பா. 93
159.நற். பா. 397
160.குறுந். பா. 49
161.பரி. பா. 20:86-99
162.குறுந். பா. 397
163.நற். பா. 110
164.ஐங். பா. 203
165.குறுந். பா. 167
166.நற். பா. 142
167.குறிஞ். பா. 1-3
168.நற். பா. 353:1-2
169.மேலது, பா. 272: 2-3
170.நெடு. பா. 139-142
171.நற். பா. 270: 8-10
172.குறுந். பா. 49: 3-4
173.நற். பா. 397: 7-9
174.குறுந். பா. 69, 1-4
175.மேலது, பா. 195:1-3
176.மேலது, பா. 350
177.மேலது, பா. 379: 5-6

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில்

வாழ்வியல் மரபு

திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.)
பட்டப்பேற்றிற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திரு. கா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம்.ஏ., எம்..பில்.,
TU/Reg./Ph.D/ Tamil/PT/ CAHCM/2010/2152

நெறியாளர்

முனைவர் பீ. முகம்மது யூசுப், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்..பில்., பிஎச்.டி.,
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழாய்வுத்துறைத் தலைவர்

தமிழாய்வுத்துறை,

சி. அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
மேல்விசாரம் - 632 509, வேலூர் மாவட்டம்.
அக்டோபர் 2016

நிறைவுரை

தமிழ் செம்மொழி என்பதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற நூல்கள் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் போன்றவைதான். அவற்றின் பெருமை காரணமாகத்தான் செம்மொழி என்ற சிறப்பு நிலை கிடைத்தது. மேலும், சீரமையும் வற்றாத சொற்பரப்பும் உடைய நம் தமிழ்மொழி மிகவும் தொன்மையும் பழமையும் வாய்ந்தது.

எல்லா மொழிகளிலும் காலந்தோறும் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த இலக்கியங்கள் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவ்வகை இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலியாகவும், சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் மைல்கற்களாகவும், மனித இலட்சியத்தின் உயிர்நாடியாகவும் திகழ்கின்றது. இப்பொருண்மைக்கேற்ப சங்க இலக்கியம் உலக இலக்கியங்களின் இமயம் என்று கூறுவர். காரணம், சங்க இலக்கியம் அக வாழ்க்கை பற்றியும் புற வாழ்க்கை பற்றியும் பேசுகின்ற நூல். இவ்விருவகைப் பாகுபாடும் வேறு எம்மொழியிலும் காணப்படவில்லை. சங்ககால இலக்கியம் சமயச் சார்பில்லாமல் தோன்றியது தனிச்சிறப்பாகும். சங்க இலக்கிய பாடல்களில் தெய்வங்கள் இடம்பெறினும் அவை பாடலின் பாடுபொருளாகவில்லை.

சங்க இலக்கியம் ‘பாட்டும் தொகையும்’ என்று கூறப்படும். பாட்டு என்பது பத்துப்பாட்டையும் தொகை என்பது எட்டுத் தொகையையும் குறிக்கும். இப்பதினெட்டு நூல்களையும் ‘பதினெண்மேற்கணக்கு’ என்றும் அழைப்பர். மேற்கணக்கு என்பது வாழ்வியலை விரித்துக் கூறுவதன் மூலம் நீதிகளைக் கூறுவது. அதேபோல் கீழ்க்கணக்கு என்பது வாழ்க்கை தத்துவங்களை சுருக்கமாய் சுட்டி நீதிகளைக் கூறுவதாகும். எட்டுத் தொகையில் உள்ள ஒவ்வொரு நூலும் பல உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பாகும். பத்துப்பாட்டு என்பது பத்து நெடும்பாடல்களின் தொகுப்பாகும்.

எட்டுத் தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய எட்டு நூல்களும் இடம்பெறும். இவற்றில் அக வாழ்வை எடுத்துக்கூறும் நூலாக நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தும் விளக்குகின்றன. புற வாழ்வை விளக்கும் வகையில் புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் அமைந்துள்ளன. பரிபாடல் அகப்புறம் பற்றியது.

பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சி, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாண் ஆற்றுப்படை, பெரும்பாண் ஆற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) ஆகிய நூல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றில்

குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, ஆகிய மூன்றும் அகநூல்கள். நெடுநல்வாடை அகப்புறம் பற்றியது. இதில் மதுரைக்காஞ்சி மட்டும் புறம் பற்றியது ஏனைய ஐந்து நூல்களும் ஆற்றுப்படை நூல்களாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பாக அகப்பாடல்களில் நாடகப்போக்கு காணப்படுகின்றது. இப்பாடல்களில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் புலவர் நேரே கூறுவது இல்லை. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோருள் ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கூறுவதுபோலவே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கலித்தொகையில் இருவர் மாறி மாறி உரையாடும் வகையில் அமைந்த நாடகப் பாடல்கள் உள்ளன.

முழுமையான அளவில் அகத்திணையை விளக்கும் பாடல்களைக் கொண்டதால் 'அகம்' எனவும் முன்னைய இரண்டு தொகைகளையும்விட நீண்ட பாடல்களைப் பெற்றிருப்பதால் 'நெடுந்தொகை' எனவும் இது பெயர் பெறும். அக இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோரின் பெயர் கூறப்பெற்றிருக்காது.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மொத்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2387 இதில் அகப்பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 1877 மற்றும் புறப்பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 510. இவற்றைப் பாடிய புலவர் நானூற்று எழுபத்து மூன்று பேர். அவருள் பெண்பாற் புலவர் முப்பதினம். இந்த எண்ணிக்கை குறித்து வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இவற்றில் ஆசிரியர் பெயர் அறியப்படாதப் பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 101 ஆகும்.

நற்றிணை 400 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லை 9 அடியும், பேரெல்லை 12 அடியும் உடையது. இந்நூலை தொகுத்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. தொகுப்பித்தவன் பன்னாட்டு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி. நற்றிணையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக திருமாலைப் பற்றிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

குறுந்தொகை 400 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லையாக 4 அடியும் பேரெல்லையாக 8 அடியும், 307 மற்றும் 308ஆவது பாடல்கள் மட்டும் ஒன்பது அடிகளை கொண்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர் பூரிக்கோ, தொப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக முருகனைப் பற்றி பாடியுள்ளார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

ஐங்குறுநூறு திணைக்கு நூறு பாடல்கள்வீதம் 500 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் சிற்றெல்லை 3 அடி முதல் பேரெல்லை 6 அடி வரைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு திணையும் பத்துப்பத்தாகப்

பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலை தொகுத்தவர் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்க்கிழார், தொகுப்பித்தவர் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை ஆவார். ஐங்குறுநூற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார்.

கலித்தொகை கலிபாவால் ஆனது. கடவுள் வாழ்த்துடன் சேர்த்து 150 பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றி நல்லந்துவனார் பாடியுள்ளார். பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்ற திணைவரிசை உடையது. இந்நூலை தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை. ‘கற்றிந்தோர் ஏத்தும் கலி’ என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

அகநானூறு ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூலை பாடியவர்களின் எண்ணிக்கை 145. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக சிவனைப் பற்றி பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார். இந்நூலை தொகுத்தவர் உருத்திர சன்மனார், தொகுப்பித்தவன் பாண்டிய உக்கிரப் பெருவழுதி ஆவார். சிற்றெல்லை 13 அடியும் பேரெல்லை 31 அடியும் கொண்ட இந்நூலை நெடுந்தொகை என்று அழைப்பர்.

பரிபாடல் என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் பாவகையுள் ஒன்று. எட்டுத் தொகை நூல்களிலே அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய நூல் பரிபாடல். இந்நூலின் சிற்றெல்லை 25 அடியும் பேரெல்லை 400 அடியுமாகும். இந்நூலை தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் அறிய இயலவில்லை. தமிழின் முதல் இசைப்பாடலாகவும் பாண்டிய நாட்டைச் சிறப்பிக்கப் பாடப்பட்ட நூலாகவும் திகழ்கின்றது பரிபாடல். வையைப் பற்றிய பாடல்கள் அகத்தையும், கடவுள் வாழ்த்துப் பற்றிய பாடல்கள் புறத்தைப் பற்றியும் சார்ந்தன.

முல்லைப்பாட்டு 103 அடி எல்லையைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் காவிரிப் பூம்பட்டினத்து பொன் வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் ஆவார். இவர் எட்டுத் தொகை நூல்களில் ஒரு பாடலையும் பாடாதவர். இந்நூலுக்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு.

குறிஞ்சிப்பாட்டு 261 அடி எல்லையைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்ட அகநூலாகும். இந்நூலை ஆரிய அரசன் யாழ் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தக் கபிலர் பாடினார். இங்கு தமிழ் என்பதற்கு அகப்பொருள் என்று அர்த்தம். இந்நூலுக்கு பெருங்குறிஞ்சி என்னும் வேறு பெயரிலும் குறிப்பிடுவர்.

பட்டினப்பாலை 301 அடி எல்லையைக் கொண்ட அகநூலாகும். இந்நூல் வஞ்சியடி கலந்த ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. பட்டினம் என்பது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் குறிக்கும். இந்நூலைப் பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆவார். இந்நூலுக்கு வஞ்சி நெடும்பாட்டு என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு.

பத்துப்பாட்டு நூல்களிலே அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய நூல் நெடுநல்வாடை. இந்நூல் 188 அடி எல்லையைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் நக்கீரர் ஆவார். இந்நூலின் பாட்டுடைத்தலைவன் தலையாலங்கனத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பார் நச்சினார்க்கினியார்.

வாழ்வில் எல்லாக் கூறுகளும் உண்மை நெறியில் வைத்துப் பேசப்பட்டன. சங்கப் புலவர்கள் தாம் நேராகக் கண்டவற்றையும், உள்ளத்தால் எண்ணித் துய்த்தவற்றையும் அப்படியே கூறினமையின் சங்க இலக்கியம் உலக இலக்கியங்களுள் பெருமையுடையதாக கருதப்படுகின்றது.

ஒரு சமூகத்தின் ஆக்க பூர்வமான பணிகளிலும், முன்னேற்றத்திலும் பெண்களின் பங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. காரணம், வாழ்வியல் பெண்மையை அடித்தளமாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. பெண் என்னும் சக்தி இயங்கு நிலையில் தான் வாழ்வியல் நலமும், வளமும் பெறும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பெண்களை விடுத்து சமூகத்தைக் காணமுடியாது.

“அச்சமும் நாணமும் மடனும் முந்தாறுதல் நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா தலைமகளுக்கு இலக்கணம் பகர்கின்றது.

உயிரைக் காட்டிலும் நாண் சிறந்தது. நாணைக் காட்டிலும் கற்பு சிறந்தது. காதல் என்பது இரண்டு மனங்களின் கூட்டுறவு; ஒன்றின்றி மற்றொன்று வாழ முடியாது. எனவேதான் காதலைப் **‘பிரிவரிதாகிய தாண்டாக் காமம்’** என்றனர்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் உன்னத நெறியினை உலகிற்கு உணர்த்தியது நம் தமிழ்ச் சமூகம். கற்பு ஒழுக்கம் மக்களிடம் மட்டுமல்லாமல் பறவைகளிடத்தும் பின்பற்றப்பட்டதை **“உள்இறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல் பிறபுலத் துணையோடு உறைபுலத்து அல்கி”** என்னும் நற்றிணை பாடலடிகளில் காணமுடிகின்றது.

தலைமகளிடத்துத் தோன்றும் மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அறிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் தாய் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் ஒன்றுதான் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கட்டுக் காணல் என்னும் நிகழ்வாகும்.

நல்லுடல் வாய்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மாற்றுத் திறன் கொண்ட ஊனமுற்றோரின் அன்பு கொண்ட அந்த மனங்களுக்கு இடையே மணத்தடை இல்லை என்பதைக் கூறும் விதமாக **“என்றோற் றனை கொல்லோ? நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்”** என்னும் கலித்தொகைப் பாடல்வழி அறியலாகின்றது.

பெண்களின் கற்பு நெறியானது ஒருவனை மனதில் நினைத்து வேறு ஒருவரை திருமணம் செய்தால் கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகமே கிடைத்தாலும் திருமணம் செய்யக்கூடிய பழக்கம் தமிழ்க்குடிப்பிறப்பிற்கே கிடையாது என்று அவர்களது கற்பு நெறி போற்றப்படுகின்றது.

திருமணம் என்பது ஒரு சமூக, சட்ட உறவு முறை அமைப்பாகும். நமது பழந்தமிழர்கள் எவ்வாறு திருமணத்தை நடத்தியிருப்பார்கள் என்பதை சங்க இலக்கிய நூல்களின் வழிப் பெறப்படுகின்றது. இவற்றில் மரபுவழி மணம், சேவை மணம், போர் நிகழ்த்தி மணம், துணங்கையாடி மணம், பரிசம் கொடுத்து மணம், ஏறு தழுவிய மணம், மடலேறிய மணம் ஆகிய மண முறைகளைக் காணமுடிகின்றது. தலைவன், தலைவி பிறர் அறியாமல் மணந்து கொள்ளும் முறையே தமிழில் களவு மணம் எனப்படும். இதனையே வடமொழியில் கந்தர்வம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

சங்ககாலத் திருமணம் பெருமளவில் குலங்களுக்குள்ளேயே நடந்த திருமண முறையாக உள்ளது. பெண்ணை இன்னாருக்குத்தான் கொடுப்பது என்ற வரையறை வலுவாகவே பின்பற்றப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகின்றது. திருமணத்தின் போது பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசுமளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்ட தமிழர் மரபாகும். அன்று இது முலைவிலை, சிறுவிளை விலை, பரியம் என்ற அறியப்பட்டது. பாசிழை விலையென்றும் பெயர் உண்டு.

அக்காலத்தில் திருமணமான பெண்கள் மங்கலவணி அணியும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தமையும், முதுவர் இனத்தைச் சார்ந்தப் பழங்குடியினரும் தாலி அணிதிருந்தமையும் **“புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித்தாலி”** என்னும் பாடலடியின்வழி பெறப்படுகின்றது.

பெண்கள் குறிப்பாக, மணமான பெண்கள் எந்நேரமும் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டுடன் திகழ வேண்டும் என்ற நெறிமுறை

வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஒரு தாயிடம் ஏற்படும் சினத்தையும், அன்பையும் வெளிப்படுத்தும் முகமாக தாய்மைப் பண்பு வெளிப்படுமாறு குறுந்தொகை பாடல் விளக்குகின்றது.

சங்ககால மகளிர் இம்மை மறுமை பற்றிய நம்பிக்கைகள் கொண்டுள்ளனர். தலைவனின் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு பற்றிய நம்பிக்கை வெளிப்படுகின்றது. மனிதன் ஒரு பிறப்பில் செய்த வினையின் பயனை அடுத்த பிறவிகளில் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஊழ்வினை, திருமணம் விம்மிச்சி கேட்டல் முதலானவற்றில் மகளிரின் நம்பிக்கை உடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஆண் வெளியில் சென்று பொருளீட்டுவனாகவும் இல்லறத் தலைவி மனையிலிருந்து சுற்றத்தாரையும் தம்மை நாடி வரும் விருந்தினர்களையும் உபசரித்தலையும் இல்லறக் கிழத்தியின் பண்புகளாக போற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும், குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைப்புனம் காத்தல் மிக இன்றியமையாத பணி. தினைப்புனம் காக்க பெரும்பாலும் மகளிரே செல்வர் கபிலரும், தினைப்புனம் காக்கப் பெண்களே சென்றனர் என்று தமது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

கணவனும் மனைவியும் இனிதே நடத்தும் இல்லறத்தில் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வாழ்க்கையில் வரும் விருந்தினரை, சுற்றத்தாரை உபசரிப்பதும், இரப்போர்க்கு ஈதலும் முக்கிய அறமாகும். **‘தனக்கென்ற வைக்காமல் வந்தவர்க்குத் தந்தது போக மீதம் இருப்பதை உண்பது’** என்ற பண்பு நலனையும்; பெண் இல்லற அடிமையல்ல, இணை, துணை என்பதையும்; ஆணுக்குப் பெண் இணையானவள் என்று பெண்ணைப் பெருமைப்படுத்தியும் கபிலர் பாடியுள்ளமை காணமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்களும் அவர்களது உணர்வுகளும் மிக நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. தலைமகன் தலைமக்கள் வாழ்க்கைப் பயணம் முழுவதும் இணைந்து அவர்கள் வாழ்க்கை நலத்திற்காக வாழும் ‘தோழியின் ஆளுமை’ வியக்கத்தக்கவாறு விளங்குகின்றது.

அ.ஃறிணைக்கும் உயர்திணைகளைப் போல் விருப்பங்கள் உண்டு என்பதைப் புறச்செயல்பாடுகளின் வழி நின்று மட்டுமன்றி, அகச் செயல்பாடான கனவு வழியாகவும் உய்த்துணர்வதற்கு தொகை நூல்களில் மட்டும் நான்கு பாடல்களில் அ.ஃறிணை கண்ட கனவுகள் பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளமை காணமுடிகின்றது.

சங்க புலவர்கள் சிறப்புமிக்க தம் வாழ்வியல் நுகர்ச்சிகளை இலக்கியமாகப் படைத்துள்ளனர். அவர்கள் நடைமுறையில் கண்ட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை தாம் கண்ட எண்ணமே இலக்கியங்களில் படைத்தலினும் அவை எங்ஙனம் அமைந்தால் மக்களின் வாழ்வியல் சிறந்து விளங்கும் என்பதை நுண்ணிதின் உணர்ந்து அங்ஙனம் உணர்ந்தவற்றையே இலக்கியமாக வடித்துள்ளனர்.

மனிதன் உருப்பெற்ற சில காலங்களிலே அவனுக்கு இடர்பாடுகளை செய்யக்கூடிய இயற்கை சீற்றங்களை கண்டு தங்களின் உயிருக்கு பயந்து இயற்கையை வழிபடத் தொடங்கினான். காலப் போக்கில் திணை அடிப்படையில் வழிபடத் தொடங்கினான். இம்மாதிரியான வழிபாடுகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றிருப்பது அறியலாகின்றது.

நடுகல் வழிபாடு என கால மாற்றத்தால் முருகன், திருமால், சிவன் வழிபாடு வளர்ச்சிப்பெறத் துவங்கியது. நற்றிணையில் தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கையும், முருக வழிபாட்டினையும் அதிகம் காணமுடிகின்றது.

சகுணம் பார்க்கும் மரபு சங்ககால மக்களிடம் இருந்துள்ளமை அறியலாகின்றது. இதனை தொல்காப்பியர் “நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தம்” என்று கூறுகின்றார். சகுணத்தின் பலன்களைக் கூறுவோரையும், அறிவிப்போரையும் ‘நிமித்திகர்கள்’ என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளமை விளங்குகின்றது.

ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தவற்கு முன்பாக விம்மிச்சி கேட்டல் என்பது, பண்டை மக்களிடம் இருந்துள்ளது. இரவில் பேசிக் கொள்ளும் நல்ல சொற்கள் நன்மை நடக்கும் என்றும் ஆந்தை, கூகை போன்ற பறவைகளின் ஒலி துன்பத்தைத் தரும் என்றும் நம்பியுள்ளனர். வயது முதிர்ந்த முதுப்பெண்டிர் தான் விம்மிச்சி கேட்கும் முன்னுரிமையைப் பெற்றிருந்தனர். மேலும், புள் நிமித்தம் பார்த்தல் தற்கால நடைமுறை வாழ்வில் காண முடிகின்றது.

மக்கள் தம் அறியாமையால் செய்த செயல்களின் மூலமும், பிற செயல்பாட்டினால் வெளிப்படுகின்ற அச்சத்தின் காரணமாகவும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் என்பதையும், சங்க காலத்தில் ஆடவர், மகளிர் இருவரிடமும் நம்பிக்கைகளும் இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது.

மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவுத் தேவை இன்றியமையாத ஒன்று. தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழரின் உணவு முறைகள் நிரம்பக் காணக்கிடக்கின்றன. முல்லை மக்கள் தயிரினைக் கடைந்து எடுத்த நெய்யினை உணவாகப் பயன்படுத்தியமை கண்டறிய முடிகின்றது.

வெண்ணெல் மற்றும் செந்நெல் சோறும், கூட்டாகக் கருணைக் கிழங்குப் பொரியலும் முல்லை மக்களின் உணவு முறைகளில் காணப்படுவதை, **“முழுதுடன் விளைத்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு”** என்னும் அடியிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

உணவினைச் சமைக்கப் பாணை, கல் அடுப்பு, நீரண்ண தனிக்கலம் என முல்லை நில மக்களின் உணவு தொடர்பான புலங்குப் பொருட்கள் அமைந்துள்ளமை காணமுடிகின்றது. இவர்கள் சாந்து அரைக்க அம்மியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது, **“கொள்உறழ் நறுங்கால் பலகூட்டு மறுக”** என்பதிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

பல இடங்களில் விளையும் பல்வகைப் பண்டங்களை ஓரிடத்திற் கொண்டு வந்து குவித்து, அப்பண்டங்கள் கிடைக்காத வேறிடங்களுக்கு அவற்றை அனுப்பி நாடு முழுவதும் வறுமையின்றி நலமாக வாழ முனைந்தமை தெளிவுறுகின்றது. கங்கை கரையின் படகு வந்து செல்வதையும், கங்கை கரை வரை தமிழர்கள் வணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதையும் இவ் ஆய்வின்வழி அறிய முடிகின்றது.

பண்டமாற்று வழங்கிய காலத்திலும் காசு வழங்கப்பட்டது. செம்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய காசுகள் வழங்கி வந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கிய அடிகள் பிரதிபலிக்கின்றன. தமிழர் உலோகத் தொழிலில் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். இரும்புசெய் கொல்லரும் பொன் செய் கொல்லரும் தனித்தனியே சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றனர்.

நெசவுத் தொழிலில் பண்பட்ட பழம்பேரினங்களில் தமிழினம் தலையாயது. பருத்தி, பட்டு, உரோமம் முதலியவற்றால் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. ஆடைகள் பாலாவி, மூங்கில் தோல், பாம்புரி, எண்ணெய் நுரை ஆகியவைபோல் இருந்தன. கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்ணிய இழைகளால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகட்டு வண்ண மூட்டப்பட்டது. பல பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ஆடைகளை வெளுக்கும் வண்ணார்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வண்ணார்க்குக் **‘காழியர்’** என்னும் பெயர் வழங்கப்பெற்றும் வண்ணாரப் பெண் **‘புலைத்தி’** எனவும் சுட்டப்படுகின்றாள்.

மனித குலத்தின் மாண்பாக கருதப்படுவது நட்பு. ஒரு மனிதனுக்கு நட்பு என்பது இருக்குமேயானால் அவன் வானையும், தொட்டுவிடுவான். நட்பு என்பது எல்லா மனிதகுலத்துக்கும் உண்டு என்பது சுட்டப்படுகின்றது.

ஈகைப் பண்பு சான்றோரால் போற்றப்படுவது. இல்லாதவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை மனமுவந்து கொடுத்தல் ஈகையாகும். ஊழ்வினை என்பது மனிதன் ஒரு பிறப்பில் செய்த வினைகளின் பயனைப் பின்வரும் பிறவிகளில் அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்பதாகும். நிலையாமை ஒன்றே நிலையானது என்னும் உயரிய வாழ்வியல் தத்துவத்தை சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

மனித நலத்திற்காக வாழ்வியல் சிந்தனைகளையும், அறக் கருத்துக்களையும் மட்டும் பதிவு செய்யாமல் பழந்தமிழகத்தில் வாழ்ந்து சென்ற நுண்ணறிவு சான்ற புலவர்கள் பலர் தாம் இயற்றியப் பழந்தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் பல்வகையான உயிர் வகைகளைப் பற்றி உள்ளவாறு கூறிச் சென்றுள்ளமை காண முடிகின்றது. அவர் கூற்று உண்மையாகவும் அழகாகவும் இருப்பதோடு அவ்வுயிர் வகைகளை உள்ளவாறு அறிய உதவுகின்றது.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை இன்ப வாழ்க்கை அதை சித்தரிக்கவும் அதன் வழி சிந்திக்கவும் நமக்கு வாய்ப்பு நல்கியவர்கள் சங்க இலக்கிய புலவர் பெருமக்கள். அவர்கள் உவமைக்காகவும் உள்ளுறைக்காகவும் இயற்கைத் துணைத் தெளிவிற்கும் தாவரங்களையும், பறவைகளையும், விலங்குகளையும் தமது பாடல்களில் எடுத்துக்கூறியமை தெற்றென விளங்குகின்றது. குறிப்பாகக் கார் காலத்தின் வருகையைக் கூட இவை மூலமே தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலங்களில் இளவேனில் கார் கூதிர் முன்பனி பின்பனி என்ற ஆறு பருவங்களில் மண், நீர், தீ, வளி, வெளி என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின் இயக்கத்தால் தோன்றும் தமிழகத்தில் இருந்த இருக்கின்ற நூற்றைம்பது மலர்களை நம் முன்னோர் மலர்களாகவும் மாலையாகவும் எங்ஙனம் பயன்படுத்தினர் என்பதை விளக்குகின்றது.

ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு முதலியன பதினோரு லட்சம் வகை; மனிதர்கள் ஒன்பது லட்சம் வகை; நீர்வாழியினங்கள் பத்து லட்சம் வகை; பறவைகள் பத்து லட்சம் வகை; விலங்குகள் பத்து லட்சம் வகை; தேவர்கள் பதினான்கு லட்சம் வகை; தாவரங்கள் இருபது லட்சம் வகையாக உள்ளன என்பது இதன்வழி பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் அதிரல், ஆம்பல், ஆல், இலவம், ஈங்கை, உழிஞ்சில், கடம்பு, கரந்தை, காந்தள், காயா, குவளை, கொன்றை,

தாமரை, வெட்சி, வேங்கை, முல்லை, வாகை, போந்தை, பகன்றை போன்ற பலவகையான மலர்களும் செடிகளும் கற்பனை நயத்துடனும் உவமையுடனும் பதிவுசெய்துள்ளமையை இவ்ஆய்வின் வழி பெறப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அன்றில், காக்கை, கிளி, சிள்வீடு, குயில், குடிஞை, கொக்கு, கோழி, நாரை, புறா, மயில், வண்டு, வாவல் போன்ற பறவைகள் சங்க இலக்கியப் பின்னணியில் பாடல் கருத்துக்களுக்கு பொருண்மை ஊட்டக்கூடியதாக அமைந்துள்ளன.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அசுணம், ஆநிரை, ஆளி, எருமை, கழுதை, காட்டுப்பூனை, குதிரை, குரங்கு, தேள், பாம்பு, புலி, மான், மீன், அயிரைமீன், முயல், யாமை, வெள்ளாடு போன்ற விலங்கினம் மற்றும் நீர் வாழ் உயிரினங்களையும் தமது பாடல்களில் பொருத்தமுற காட்சிப்படுத்தியுள்ள திறன் சங்க கால புலவர்களின் படைப்பாளுமையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

ஒத்த அன்புமும் பண்பும் உடைய தலைவன், தலைவி, தோழியின் பெயர் சுட்டப்படாமலேயே அகவாழ்வுச் சிந்தனைகளை விளக்கும் வண்ணம் இயற்கை சூழலோடு பொருந்தியுள்ள மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளையும், நெறிமுறைகளையும், அனைவருக்கும் பொதுவாக்கிப் பாடப்பட்டிருக்கும் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் படிப்போர்க்கு மகிழ்வூட்டும் விதமாகவும் அமைந்துள்ளன.

“சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் வாழ்வியல் மரபுகள்” என்னும் இந்த ஆய்வின் வழி மேலும் எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கான கீழ்க்காணும் களங்கள் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் களச்சூழல்.
2. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பெண்டிர் மனவுணர்வு.
3. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் உளவியல்.
4. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பாத்திர படைப்புகள்.
5. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இலக்கண கூறுகள்.
6. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பன்முக ஆளுமை.

போன்ற தளங்களில் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம். இங்ஙனம் ஆய்வு தொடருமே தவிர அதற்கு முடிவே இல்லை. தலைப்புச் சுருக்கமாக இருந்தால் ஆய்வின் ஆழமும் அகலமும் இன்னும் வளரும். இத்தகு ஆய்வுகள் தொடருமானால் சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியம் என்னும் சீர்த்தி தொடரும்.